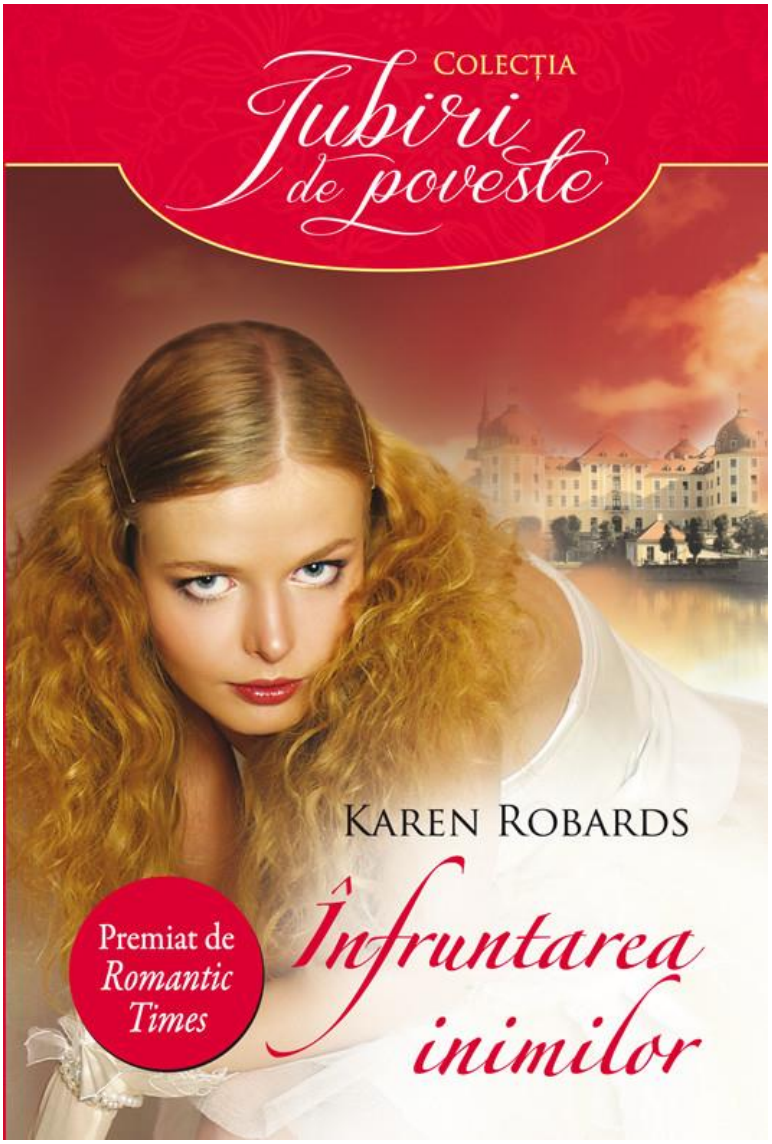

ÎNFRUNTAREA INIMILOR
KAREN ROBARDS

CAPITOLUL l

Aprilie 1817

Era,îşi spuse cu tristeţe Lady Elizabeth Banning în timp ce privea chipul tot mai aprins al ultimului său logodnic,numai din vina temperamentului ei îngrozitor. Din nou.

-Vrei să-mi spui că mă părăseşti? întrebă William,nevenindu-i să creadă.

Contele de Rosen era de înălţime medie,cu o constituţie uşor îndesată care, bănuia Beth,avea să se transforme în grăsime respectabilă când va ajunge la vârsta mijlocie.Însă acum,la douăzeci şi şase de ani,maxilarul pătrat,trăsăturile regulate,ochii albaştri,scânteietori şi părul blond şi des,tuns a la Brutus,erau

suficiente pentru a-1 face să treacă drept un bărbat foarte atrăgător în ochii reprezentantelor sexului frumos interesate-şi care nu erau?-de astfel de amănunte.Desigur,la toate acestea se adăuga şi faptul că era deţinătorul unui venit ce se ridica undeva la vreo douăzeci de mii de lire sterline pe an.
Cărora,în mod regretabil,Beth era pe punctul de a le da cu piciorul.
-Nu te părăsesc.Îţi spun doar că sunt de părere că n-ar trebui să mă peţeşti.
În faţa uneia dintre cele două ferestre înalte,cu draperii grele,din catifea,ce împodobeau peretele bibliotecii micuţe,dar pline de cărţi,a conacului Richmond-palatul în care îşi avea reşedinţa londoneză cumnatul ei,ducele de Richmond-cu William la mai puţin de o lungime de braţ distanţă de ea,Beth simţea curentul rece care i se ridica în jurul umerilor.Fuseseră lăsaţi goi de decolteul modern al rochiei ei cu talie subţire şi înaltă,din mătase aurie,strălucitoare,culoare aleasă cu grijă pentru a-i scoate în evidenţă buclele de culoarea focului.Cu adevărat,
încăperea părea surprinzător de rece,în ciuda faptului că focul ardea în vatră pentru a alunga răcoarea nopţilor de început de aprilie.În loc să tremure însă,
Beth îşi strânse braţele la piept,îşi ridică bărbia,îşi îndreptă umerii şi susţinu privirea tot mai arzătoare a lui William fără să clipească.Conversaţiile de acest gen nu erau niciodată uşoare,după cum învăţase din mult prea multă experienţă.
Totuşi,era o chestiune ce trebuia rezolvată şi pe care o amânase deja prea mult.
-Doar nu vorbeşti serios! Mama mea e aici.
William tremura practic de furie.Mama lui,Lady Rosen,era una dintre cele mai pregnante figuri ale înaltei societăţi şi,de-a lungul ultimelor două sezoane,nu încercase să-şi ascundă părerea cum că Beth era o tânără uşoară.Beth nu se îndoia că vestea lui William cum că intenţiona să o ia de nevastă îi atrăsese pe cap un potop de reproşuri şi de lacrimi.
-Sincer,îmi pare foarte rău.Beth ridică spre el o privire încărcată de remuşcări.
Gândul că îi ţinuse piept formidabilei lui mame pentru ea o făcea să se simtă şi mai vinovată.Chiar îi părea rău.Logodna lor,cunoscută momentan doar de rudele foarte apropiate,dura doar de ceva mai mult de o săptămână,iar Beth o regretase la numai câteva ore după ce-i acceptase oferta.Ar fi trebuit să-i spună numaidecât,desigur.Dar el era o partidă atât de râvnită,în vreme ce ea,la douăzeci şi unu de ani şi intrată deja în al treilea sezon,nu mai era la primii bujori ai tinereţii şi depăşise cu mult vârsta la care cele mai multe fete de-o seamă cu ea erau deja măritate.Scoţându-1 pe William la înaintare-în special,
trebuia să recunoască în sinea ei,ca să-i facă în ciudă surorii lui,cu limba ei ascuţită-crezuse,dorise,sperase că,poate,dacă încerca din toate puterile de această dată,lucrurile vor sta altfel.Nu fusese aşa.Depusese toate eforturile,dar inima ei

încăpăţânată refuzase să coopereze.Îl plăcea destul de mult pe William.Însă nu îl iubea şi ştia că nu-1 va iubi niciodată.Nu se putea mărita cu el.
Dacă nu ar fi auzit-o cu trei săptămâni în urmă pe Lady Dreyer,aroganta soră mai mare a lui William,susţinând insistent în faţa prinţesei Lieven,cea mai închipuită dintre patroanele clubului aristocratic *Almack*,că,oricât de amorezat ar fi fost,William nu era atât de nesăbuit încât să-i facă o ofertă lui Lady Elizabeth Banning,cu reputaţia ei şocantă şi familia ei atât de implicată în scandaluri,l-ar fi refuzat de la bun început.Însă o auzise şi zarurile fuseseră aruncate.Remarca o rănise şi o înfuriase în acelaşi timp şi,când William,ce-i drept,ca urmare a unor încurajări considerabile,îi pusese într-adevăr întrebarea,acceptase pe loc.
Bănuind încă de atunci că va ajunge să regrete gestul,adăugase rugămintea de a nu spune nimănui în afara rudelor apropiate,până când cumnatul ei,ducele,care era tutorele ei legal având în vedere că ambii părinţi îi muriseră,se întorcea din provincie.Însă acesta apăruse,pe neaşteptate,la sfârşitul acelei după-amiezi.
Totuşi,zvonuri despre logodna lor se răspândiseră ca flăcările într-un incendiu, până la punctul în care Beth se trezise în absurda poziţie de a lua în serios posibilitatea măritişului cu William,doar pentru a evita zvonurile cum că,din nou,se jucase nonşalant şi fără consideraţie cu sentimentele unui gentleman.
Din fericire,nu era încă într-atât de nesăbuită.
-Am vorbit cu cumnatul tău acum mai puţin de o oră.William respira greu şi-şi ţinea pumnii strânşi pe lângă corp.I-am spus că sper să pot anunţa logodna în seara asta,la miezul nopţii,şi nu a avut nici o obiecţie.
-Tocmai de aceea îţi spun acum,zise Beth.Sora ei mai mare,Claire,ducesa de Richmond,îi spusese despre conversaţia dintre William şi soţul ei,şi tocmai acesta era motivul pentru care Beth îi anunţa lui William ruperea logodnei în mijlocul balului.Momentul nu era câtuşi de puţin ideal-Beth ştia şi se autoînvinovăţea pentru că amânase până când ajunsese să fie forţată de circumstanţe.William era furios şi avea tot dreptul să fie.Ea,pe de altă parte,era hotărâtă să rămână calmă şi fermă.Cu acest lăudabil obiectiv în minte,vorbea pe un ton extraordinar de rezonabil şi îşi puse mâna pe antebraţul lui,ca să-1 calmeze.Mâneca hainei lui din satin verde,pe care o purta cu o vestă galben-deschis şi cu pantaloni strâmţi,de culoare albă,era netedă sub degetele ei,însă încordarea muşchiului de dedesubt arăta că William era departe de a se lăsa calmat.Înainte să faci anunţul.În felul acesta,nici unul dintre noi nu va trebui să sufere nici cea mai mică ruşine.Rutine...Ochii lui William aproape că ieşiră în întregime din orbite.Dumnezeule,deja se fac pariuri prin cluburi! La White's cota este de cinci la unu că nu voi reuşi să te aduc în faţa altarului şi de unu la zece că

o să rămâi până la sfârşitul ceremoniei şi că vei deveni soţia mea.
-Îngrozitor!Beth era sincer şocată.Îşi ţuguie buzele şi-şi clătină capul a neîncredere,lăsându-şi mâna să alunece de pe braţul lui.
-Bărbaţii chiar transformă orice într-un pariu.William trase aer în piept.
-E tot ce ai de spus?
-Îmi pare rău,zise ea din nou.
În surdină,de la distanţă,acordurile săltăreţe ale primelor note de cadril ajunseră la urechile ei.Ieşiseră din salon în mijlocul unui dans câmpenesc,care,în mod evident,se terminase.Se dusese la William de îndată ce îl văzuse,dar,având în vedere că acesta era extrem de ataşat de sunetul propriei sale voci,Beth avusese nevoie de ceva vreme ca să-1 separe de grupul pe care îl delecta cu o poveste detaliată despre rolul jucat de el într-o vânătoare ce avusese loc cu mult timp în urmă.Acum că începea cadrilul,domnul Hayden,căruia parcă-şi amintea că-i promisese următorul dans,avea să vină să o caute.Era timpul să pună capăt discuţiei.
-După ce o să ai timp să te gândeşti puţin,sunt sigură că vei fi de acord cu mine că aşa e cel mai bine.Sincer,n-ar trebui să mă peţeşti.
-Dar...Nu avea nici un rost să mai lungească povestea.Se răsuci pe călcâie, adăugând,ca pentru a încheia dialogul:
Te rog să mă scuzi.Trebuie să mă întorc în salonul de dans.Stai!
O prinse de braţ deasupra cotului,strângând-o ceva mai tare decât i-ar fi plăcut.
Se întoarse spre el cu sprâncenele ridicate.
-E prea târziu să te retragi.Am trimis anunţul la ziar.O să apară în ediţia de mâine.
-Oh,nu!Beth se gândi la furtuna de bârfe ce avea să se abată asupra ei-asupra familiei ei,asupra lui William şi a familiei lui-după ce se va afla public că rupsese încă o logodnă şi simţi o strângere puternică de inimă.Familia Banning deja nu se bucura de o reputaţie prea bună şi asta avea să vină ca o căpiţă de paie aruncată peste un foc deja mocnind.Flăcările rezultate ar fi fost foarte intense.
Privirea i se opri asupra pendulei aflate deasupra şemineului.Arăta ora unsprezece şi câteva minute.Aproape sigur că ziarele intraseră deja la tipar.Slabe şanse să mai poată retrage anunţul acum.
-N-ar fi trebuit să faci asta.
-Vrei să spui că ar fi trebuit să-mi amintesc că ai părăsit deja doi logodnici şi să mă aştept să-mi faci la fel şi mie? Nu-i plăcea cum sunau cuvintele lui,dar trebuia să admită că,din punctul lui de vedere,probabil că le merita.În orice caz,nu mai putea face nimic acum.Încercă să-i zâmbească.

-Cel puţin poţi să te consolezi cu gândul că nimeni n-o să-ţi atribuie nici cea mai mică vină în povestea asta.
-Aici ai dreptate.Din expresia lui se vedea clar că lucrul ăsta nu-1 mulţumea.Dar scandalul o să ne implice pe toţi.Prinzând-o şi de celălalt braţ,William o trase spre el.Luată prin surprindere,Beth se trezi strânsă la pieptul lui.Capul ei îi ajungea până în dreptul rădăcinii nasului,ceea ce însemna că,preţ de câteva clipe intense,se priviră aproape de la acelaşi nivel.Foarte conştientă de faptul că totul se petrecea din vina ei-şi că o mare parte a societăţii era prezentă la petrecerea surorii ci şi ar fi auzit orice altercaţie ce s-ar fi petrecut în bibliotecă Beth îşi rezumă reacţia la a-şi strânge buzele şi a miji ochii spre el,în chip de avertisment.
-William...,începu ea.Bărbatul continuă,întrerupând-o,strângându-şi degetele în jurul braţelor ei,până pătrunseră dureros în carnea moale,evident nctulburat de faptul că tânăra era acum rigidă în braţele lui şi-i arunca din ochi scântei usturătoare.
-Dar,desigur,asta nu e ceva nou pentru tine,nu-i aşa? La urma urmei,mă înscriu şi eu pe o listă foarte lungă.L-ai părăsit pe Amperman practic în faţa bisericii,iar lui Kirkby i-ai făcut vânt cu mai puţin de o săptămână înainte de nuntă.Ar fi trebuit să fiu avertizat.Ba chiar am fost avertizat!Toţi apropiaţii mei m-au sfătuit să nu-ţi fac propunerea.Nu are ruşine,îi place doar să flirteze,au spus.Există sânge rău în familia asta.Uită-te la tatăl ei,căsătorit de patru ori,beţiv şi cu minţile duse.Uită-te la surorile ei,amândouă subiect de scandaluri sordide! Cu reputaţii şocante,amândouă,şi nici a treia nu-i cu nimic mai bună.Mi s-a spus de mai multe ori decât îmi pot aduce aminte.Dar,ca un neghiob,am ales să nu-i ascult pe cei care,acum îmi dau seama,nu-mi voiau decât binele.Nici chiar pe propria mea mamă.Şi asta,asta îmi este răsplata!
Când termină de vorbit,începuse deja să gâfâie.Aluziile la caracterul surorilor ei o făcuseră pe Beth să-şi unească sprâncenele întunecate şi subţiri,ce formau acum o linie ameninţătoare deasupra nasului ei delicat.În ochii ei albaştri şi adânci apăru o scânteie revoltată şi o roşeaţă-blestemul tuturor roşcatelor-îi aprinse pielea ca de porţelan.Totuşi,conştientă de adunarea prezentă care ar fi ars de nerăbdare să adauge încă o pagină la cartea păcatelor familiei ei,şi aşa mult prea groasă,îşi păstră calmul,deşi nu fără efort.
-Dacă aşa consideri că este cazul să te comporţi,mă bucur foarte mult că am hotărât să rup logodna.Tonul ei era rece ca gheaţa,iar ea refuza să se zbată,deşi era sigură că va avea vânătăi a doua zi dimineaţa în locurile unde degetele lui îi strângeau braţele.

-Dă-mi drumul,te rog.Repet,logodna noastră a luat sfârşit şi doresc să mă întorc la petrecere.
-Să-ţi dau drumul?
Gura lui William se schimonosi într-o strâmbătură şi o licărire dură îi apăru în ochi.Clătină din cap.
-Oh,nu.Nu o să-ţi meargă cu mine.Nu am nici cea mai mică dorinţă să ajung bătaia de joc a familiei White,subiect de milă pentru prietenii mei şi un caraghios în ochii întregii lumi.Mi-ai dat cuvântul tău şi te vei căsători cu mine.
-Aici greşeşti,n-o să fac asta!În vocea ei se simţea o notă foarte tăioasă,acum că îşi pierduse răbdarea.Beth încercă,fără succes,să se elibereze din mâinile lui.
Hotărârea de a rămâne calmă şi stăpână pe sine aproape că se risipi într-o izbucnire de furie,pe care cu greu reuşi să şi-o înăbuşe,amintindu-şi de cei aflaţi în apropiere.
-Dă-mi drumul numaidecât!
-Nu!Cu o mişcare rapidă care o luă prin surprindere,William îşi strecură o mână în decolteul rochiei ei şi trase cu putere.Mătasea delicată se rupse ca o coală de hârtie.Scoţând un strigăt,privindu-se fără a-i veni să creadă,Beth îşi dădu seama că partea de sus a rochiei fusese,practic,sfâşiată.Doar panglicile aurii legate sub sâni îi mai ţineau veşmintele ca să nu-i cadă de pe trup.Cu excepţia slabei bariere a cămăşii de corp aproape transparente,era acum goală până la brâu.
Curbele ferme şi albe ale bustului ei generos se ridicau inocente deasupra cămăşuţei de muselină care lăsa să se vadă cam tot atât de mult pe cât ascundea.
-Ce îţi închipui că faci?
Privirea îi zbură înspre a lui în timp ce-şi duse mâna deasupra decolteului,
încercând să ascundă cât mai mult posibil de privirea lui.Pentru moment,cel puţin,şocul fusese suficient pentru a o imobiliza.
-Eşti nebun!
-N-ai de gând să ţipi? Fără îndoială,jumătate din societatea londoneză îţi va sări în ajutor dacă o faci,spuse el cu un rânjet.Când Beth încercă să-şi elibereze braţul,bărbatul îşi încleşta degetele atât de tare,încât o prinse într-o strânsoare din care nu s-ar fi putut elibera,oricât de mult s-ar fi zbătut.Dacă nu ar fi fost atât de furioasă-şi din ce în ce mai speriată-ar fi strigat de durere.
-Eu,desigur,voi explica cum că am fost copleşit de dorinţă pentru viitoarea mea soţie,iar tu-tu vei avea de ales între a te căsători cu mine numaidecât sau a fi cu desăvârşire distrusă pentru totdeauna.Beth înţelese pe dată scenariul pe care i-1 descria şi se simţi îngrozită.Cu acelaşi rânjet,bărbatul îi apucă umărul cămăşii
şi trase cu putere.Ţesătura subţire se rupse cu un zgomot puternic de sfâşiere.

Doar mâna pe care şi-o ţinea pe sâni împiedica materialul să se dezintegreze complet,ceea ce ar fi lăsat-o cu desăvârşire expusă.
-Porcule! Dă-mi drumul!Înnebunită,Beth îl lovi cu piciorul,dar,judecând după reacţia lui,sau mai degrabă după lipsa acesteia,era clar că lovitura avusese mai mare impact asupra degetelor ei protejate doar de nişte pantofi moi decât asupra tibiei lui tari ca piatra.Împiedicată de incapacitatea de a-şi folosi mâinile,Beth se zbătea totuşi,încercând să se elibereze.
-N-o să mă mărit niciodată cu tine.Niciodată,auzi? Orice ar fi!
În ciuda furiei tot mai puternice,Beth avea grijă să nu vorbească prea tare,ca nu cumva să o audă vreunul dintre numeroşii invitaţi care împânzeau casa.Spre groaza ei,îşi dădu seama că William avea dreptate: dacă cineva i-ar fi găsit aşa, scandalul ar fi fost insuportabil.Dacă nu se căsătoreau numaidecât,uşile tuturor celor din lumea bună aveau să-i fie închise pentru totdeauna.Ar fi fost cu adevărat distrusă.Perspectiva era înfiorătoare.Deşi îi plăcea să se joace cu scandalul şi să îndeplinească aşteptările bârfitorilor,doar ca să le arate cât de puţin însemna părerea lor pentru ea,Beth nu ar fi putut îndura să fie cu adevărat renegată.Iar scandalul uriaş care ar fi rezultat i-ar fi afectat si familia.
-Ba eu cred că o s-o faci.William îi zâmbi din nou cu acelaşi rânjet,chiar în timp ce ochii ei îi aruncau săgeţi otrăvite.Îi prinse apoi celălalt braţ în aşa fel încât să-i ia mâna cu care-şi ţinea cămaşa ruptă,care căzu numaidecât,lăsându-i sânii cu desăvârşire goi.William îi privi îndelung,apoi o împinse cu un gest brutal de lângă el.
-Oh!Luată prin surprindere,Beth făcu o serie de paşi împleticiţi,cu spatele.O exclamaţie scurtă şi ascuţită îi scăpă de pe buze,dar reuşi să înghită restul strigătului chiar în clipa în care marginea canapelei în stil egiptean îi atingea spatele genunchiului,îşi pierdu echilibrul şi căzu cu putere pe canapeaua alunecoasă,din mătase.
-O să plăteşti pentru asta! Eşti un...Nu existau cuvinte care să poată exprima ceea ce simţea.Încercă să se ridice,tremurând de furie,cu pumnii pregătiţi,fără să-i mai pese că era cu adevărat indecentă,când William se aruncă peste ea, împingând-o cu spatele pe canapea.Se întinse deasupra ei,imobilizând-o cu greutatea lui,strângându-i încheieturile în mâinile lui,sărutându-i linia delicată a gâtului.Beth se cutremură de repulsie.Respira greu sub greutatea lui,cu capul întors într-o parte,încordându-şi muşchii pentru a scăpa de asaltul lui dezgustător,fără a reuşi însă.
-Dă-te jos de pe mine! Mă dezgusti,canalie!Faptul că mai mult şuieră decât strigă aceste cuvinte nu le ştirbiră câtuşi de puţin din venin.

-Cum îndrăzneşti să mă ataci în felul ăsta? Cum îndrăzneşti?
-O să te măriţi cu mine,într-un fel sau altul.
-Te-aş ruga să renunţi la această idee.N-o s-o fac niciodată! Buzele lui deschise şi ude îi găsiră apoi gura pe care încerca în zadar să şi-o ferească şi,spre dezgustul ei,simţi cum limba lui îi alunecă în jos,pe gât.
Înecându-se,plângând de scârbă,suprimându-şi strigătele doar cu foarte mare efort,Beth reuşi să-şi elibereze gura,lovind şi zvârcolindu-se ca o nebună,într-un efort frenetic de a scăpa din strânsoarea lui.Eforturile ei dădură roade.
Pierzându-şi echilibrul,William căzu cu zgomot pe podea.Din nefericire,o trase şi pe ea după el,apoi o întoarse pe spate şi urcă din nou peste ea,chiar în timp ce Beth încerca să scape.Impactul o lăsă fără aer în plămâni.El o prinse sub greutatea lui,îi înşfacă mâinile şi i le ridică deasupra capului,apoi i le lipi de covorul turcesc.Nasturii rotunzi şi tari ai hainei lui apăsau pe sânii ei moi în timp ce William îşi freca sugestiv partea de jos a corpului de a ei.
„*Dumnezeul mare,urăsc chestia asta*”,îşi spuse Beth revoltată.Şi ştia că asta, această forţare a trupului lui peste al ei,era cel puţin o parte din motivul pentru care nu se putea împăca cu ideea căsătoriei.Să-i dea unui bărbat dreptul de a o folosi după bunul său plac...Nu putea face asta.
-Dă-te jos de pe mine! Dă-te jos,auzi?
Gâfâind,zbătându-se din toate puterile,nu reuşi decât să facă în aşa fel încât să se rostogolească amândoi într-o parte.Respirând greu,în continuare bine aşezat deasupra ei,William îşi forţă genunchiul printre ai ei.Cu o senzaţie de greaţă, Beth îşi dădu seama că îi privea cu jind sânii.
-O să cânţi cu altă voce când o să fii nevasta mea.Vocea îi era răguşită.Îşi linse buzele.Fără să-şi dezlipească ochii de pe sânii ei,îşi lăsă capul în jos...
-Lasă-mă!Voia să-şi pună gura pe sânii ei.
-Nu!Mânată de repulsie,cu inima bătându-i sălbatic,zbătându-se să scape cu toată forţa pe care o avea,Beth reuşi în cele din urmă să-şi elibereze un braţ.
William,în sfârşit atent la altceva,făcu un gest să i-l prindă,dar Beth fu mai rapidă:cu pumnul încleştat,îl izbi în tâmplă cu atâta forţă,încât simţi că o dor oasele.
-Ahhh!
William se ridică înjurând,cu faţa schimonosită de durere,şi încercă să-i prindă mâinile-erau amândouă libere acum-în timp ce Beth îl lovea în cap şi în umeri.
-Crezi că n-o să plăteşti pentru asta,imbecilule? Jur c-o să te văd în mormânt!
-Mai degrabă la altar,zise el gâfâind.
-Niciodată!

Tremurând de furie şi teamă,gâfâind de efortul zadarnic de a scăpa de el,îşi îndreptă unghiile spre ochii lui.Nu avea nici o îndoială că,dacă nu îl oprea strigând după ajutor sau prin alte metode,William intenţiona să o violeze.
În clipa în care unghiile ei îi atinseră pielea,William o plesni cu o lovitură atât de puternică,încât o şocă.Impactul îi smuci capul într-o parte şi,preţ de câteva clipe, o făcu să-şi piardă simţurile.
-Stricato! Uşuratico! Târfă! O să te învăţ eu să ai grijă cum te porţi cu mine.
Când o să fii nevasta mea...Uluită,Beth nu-i mai înţelegea cuvintele.Rămăsese privind în gol flăcările.Dansau vesele,fără să le pese de disperarea ei,şi Beth îşi dădu seama că era acum la doar o lungime de braţ de şemineu.Apoi William îi prinse bărbia,îi întoarse capul şi îşi lipi din nou gura de a ei.”Nu! Nu!”
La acest nou asalt,Beth simţi fiori reci de repulsie.Simţi un val de greaţă.
„Uneltele de lângă şemineu.”
Imaginea acestora,aşa cum le văzuse cu câteva clipe în urmă lângă cămin,îi apăru cu intensă claritate în minte.Erau aproape.Putea să le ajungă.
De îndată ce-şi dădu seama de acest lucru,întinse mâna.Degetele ei găsiră şi recunoscură suportul din argint ornamentat,măturică,vătraiul.Gura lui se dezlipi de a ei-”*Mi se face greaţă*”,gândi ea-doar pentru a-i găsi din nou gâtul.Îi prinse fusta încâlcită şi i-o trase în sus,peste genunchi,în ciuda ripostelor ei.
Degetele lui Beth se încleştară cu disperare pe mânerul neted,din fier,al vătraiului.O fracţiune de secundă mai târziu,bara grea de metal despica aerul şi ateriza cu precizie în moalele capului lui William.
Spre disperarea ei,William abia dacă tresări,clătină uşor din cap,căscând ochii în clipa în care se ridică doar atât cât să o poată privi cu neîncredere.Îngrozită că nu făcuse treaba cum trebuie,Beth îl lovi din nou,cu toată puterea.Bufnitura care se auzi o trimise cu gândul la un pepene care se sparge de-o piatră.
William scoase un sunet asemănător unui mieunat de pisoi.
Cu inima bătându-i ca a unui cal de curse,privi cu un fel de groază fascinantă cum ochii lui se dădeau peste cap şi gura îşi pierdea fermitatea.Apoi se prăbuşi peste ea fără nici un alt sunet,o greutate inertă.
„*Slavă Domnului*!” fu primul ei gând.Iar al doilea: „*Oh,nu! L-am omorât?”*
Tremurând,cu inima bătându-i nebuneşte,cu respiraţia şuierând în timp ce încerca să tragă aer în piept,Beth rămase câteva clipe prinsă sub trupul lui nemişcat,în stare de şoc,în timp ce-n minte-i apărea imaginea propriului său trup atârnând lipsit de viaţă în spânzurătoarea de la Tyburn.Apoi îşi dădu seama că-i putea simţi pieptul mişcându-i-se,că-i auzea şuieratul firav al respiraţiei,şi o cuprinse o nemăsurată uşurare.

„*înseamnă că nu e mort.”*Liniştită de acest gând,îşi recapătă cât de cât controlul şi-şi dădu seama că trebuia să plece numaidecât,ca nu cumva William să-şi revină sau-şi nu-şi putea da seama care variantă ar fi fost mai rea-să intre cineva peste ei.Strângând din dinţi,forţându-şi trupul tremurând să se mişte,încercă să iasă de sub el,dar fără succes.Din nefericire,nu putea să-1 clintească.Era pur şi simplu prea greu.

„*Sunt prinsă ca într-o menghină.Ce fac acum?”*

Din sala de bal,auzi răsunând ultimele acorduri vesele ale cadrilului şi o cuprinse panica.În orice clipă,cineva ar fi putut să deschidă uşa bibliotecii şi să-i găsească aşa.Perspectiva devastatoare îi trecu în mod hidos prin minte.Dar până şi o asemenea ruşine,hotărî în acea clipă,era de preferat perspectivei de a fi măritată cu un astfel de bărbat.Însă,evident,nici una nu era de dorit.

Beth n-ar fi putut spune unde găsi forţa de a-1 împinge la o parte,însă o găsi.

Punându-şi amândouă mâinile sub umărul lui,împinse,apoi împinse din nou-şi fu îndeajuns.William se rostogoli moale pe spate,despărţind cu mâna întinsă draperiile somptuoase de catifea în faţa cărora stătuseră ceva mai devreme,când îi spusese prima oară că anulează logodna.Beth tocmai se ridicase în mâini şi-n genunchi,pregătită să sară în picioare,când ceva îi atrase privirea.Deşi părea imposibil,acolo,între draperii,se vedea o cizmă.O cizmă mare,de călărie, bărbătească,zgâriată,foarte uzată şi plină de noroi.Preţ de câteva bătăi de inimă, nu-şi putu clinti ochii.Cizma era ataşată de un picior,văzu Beth în clipa în care privirea începu inevitabil să-i urce.Un picior lung şi musculos,acoperit de pantaloni negri,strâmţi.Piciorul era şi el ataşat de nişte coapse masculine...

Abia atunci,cu un şoc care aproape că o zgâlţâi,înţelese ce se petrecea: lângă fereastră stătea un bărbat.Până în acea clipă,fusese ascuns de draperii.Un străin înalt şi chipeş,brunet şi lat în umeri,îmbrăcat în întregime în negru cu excepţia petei albe a cămăşii.Silueta i se contura pe cenuşiul nopţii luminate de lună.

Chipul lui uscăţiv era lipsit de orice expresie.Părul negru ca pana corbului îi era prins în coadă.Fără efectul de barieră al draperiilor grele,aerul rece năvăli în balconul micuţ care dădea înspre grădină.Amintindu-şi de curentul pe care-1 simţise ceva mai devreme pe umeri,Beth era sigură că fereastra franţuzească fusese tot timpul deschisă.Bărbatul intrase pe fereastră...De ce?

Găsindu-i faţa,ochii ei priveau acum într-ai lui.Erau negri ca două picături de cerneală.Ochi reci,nemiloşi,care o săgetau mijiţi,cu o expresie atât de ameninţătoare,încât i se tăie răsuflarea.În acea clipă de groază Beth mai observă şi că bărbatul ţinea în mână un pistol.

Ochii i se măriră.Inima parcă uită să-i mai bată.Gura i se uscă.
Mai sus amintitul pistol era acum aţintit direct spre ea.

CAPITOLUL 2

Să fie descoperit de o femeiuşcă un pic cam prea perspicace era un fapt cel puţin inconvenabil,îşi spuse mohorât în sinea sa Neil Severin.Şi nu conta că era tânără,frumoasă şi pe jumătate goală şi că-şi expunea în faţa lui cei mai frumoşi sâni pe care îi văzuse de multă vreme.Îşi închise repede mintea în faţa acestei imagini îmbietoare,blocând-o cu o uşurinţă exersată,aşa cum era obişnuit să blocheze orice alte diversiuni care-i apăreau în cale.Misiunea lui era simplă: să intre în casă,să-şi localizeze şi să-şi asasineze ţinta,apoi să dispară în noapte.Să fie invizibil era specialitatea lui.Nimeni nu-l vedea vreodată venind; nimeni nu-l vedea când pleca.Până acum.

-Tu cine dracu eşti? întrebă Beth cu o voce care,deloc surprinzător,tremura destul de puternic.La aceste cuvinte,privirile li se întâlniră.Expresia ei provocatoare şi limbajul îndrăzneţ îl surprinseră oarecum.O domnişoară finuţă din înalta societate-şi nu avea nici o îndoială că despre aşa ceva era vorba-ar fi trebuit să fi făcut deja o criză de isterie,având în vedere prin ce tocmai trecuse.

Şi,cu siguranţă,ar fi trebuit să fie speriată de el,un străin ascuns în spatele draperiei.Era un bărbat voinic,de aproape un metru şi nouăzeci înălţime,cu umerii largi şi pieptul lat,oacheş ca un spaniol şi neîngrijit după două zile grele, fără somn,petrecute în şa.Şi cu un aer ce fusese descris drept ameninţător (în cel mai bun caz) sau chiar de-a dreptul crud.Şi ţinea un pistol îndreptat spre ea.Nu că acest aspect ar fi părut să o intimideze vreun pic.

Când vorbi,sprâncenele ei se uniră într-o încruntare şi tânăra reveni în poziţia îngenuncheată,din care continua să-l observe cu atenţie.Privirea ei îi cerceta chipul cu o intensitate care-l asigura că nu avea să-i uite prea curând nici o trăsătură.Cu o mână prinse fâşiile crem-aurii care-i mai rămăseseră din corsetul rochiei şi-şi înveli cu ce mai reuşi să adune curbele cu adevărat ameţitoare ale bustului,într-o încercare nu prea reuşită de a recăpăta o postură decentă.În cealaltă mână ţinea strâns ceva-vătraiul cu ajutorul căruia scăpase de atacatorul ei,constată el în clipa în care-l privi fără prea mare interes.Cu o vagă scânteie de curiozitate,se întrebă dacă nu cumva femeia se gândea să-l folosească pe post de armă şi împotriva lui.La urma urmei,după cum putea vedea uitându-se la bărbatul care zăcea întins pe spate pe covor,lângă ea,se părea că instrumentul servise întocmai în acest scop,în mod admirabil,cu doar câteva momente în urmă-fapt care era posibil să-i confere ceva mai multă încredere decât era bine

pentru ea.În mod destul de ciudat,având în vedere circumstanţele,vocea ei uşor răguşită era joasă,ca şi cum nu ar fi vrut să fie auzită.Îşi dădu seama în acel moment că nu ţipase,nici atunci când îl descoperise-fapt ce trebuie să i se fi părut cel puţin ciudat-şi nici în timpul disputei cu bărbatul pe care îl doborâse.
Nici măcar o dată.Cu interesul dintr-odată trezit,se întrebă de ce oare şi o privi cu atenţie reînnoită.
-Te-am întrebat cine eşti,spuse ea.Vorbea în continuare nefiresc de încet,însă calm.Încruntarea i se adâncise.Neil o studie cu privirea curioasă cu care ar fi putut examina o insectă la microscop.Departe de a se teme de el,părea acum aproape arţăgoasă,privindu-1 cu ochii mijiţi,cu sprâncenele unite deasupra nasului delicat,strângând în mână vătraiul,pregătită parcă să sară şi să-1 pocnească în cap dacă nu-i răspundea la întrebare.Spre surprinderea lui,ideea de a fi atacat de fetişcana asta roşcovană îl amuza.
Amuzamentul devenise o experienţă destul de rară în viaţa lui,aşa că remarcă şi savura senzaţia.Şi era hotărât să o prelungească măcar o clipă sau două.
-O întrebare mai bună,cred,ar fi ce ai făcut dumneata? Vocea lui,ca întotdeauna, era adâncă şi gravă,chiar dacă uşor răguşită din cauză că nu mai fusese de mult folosită.Tonul lui era impresionant.Privirea i se mută cu subînţeles de la vătrai la bărbatul întins lângă ea.Dintr-odată,fata păru copleşită,privind înspre bărbatul lipsit de cunoştinţă cu sentimente de vină şi de îngrijorare întipărite pe faţă.
-Un jaf? O tentativă de omor? Autorităţile sunt destul de dure în ambele variante,din experienţa mea.Aş zice că te aşteaptă o vacanţă la Newgate,în cel mai bun caz.
-Eu...eu...se bâlbâi ea în timp ce privirea îi aluneca pe deasupra victimei.Apoi însă trase adânc aer în piept şi privi cu îndrăzneală în ochii lui,strângându-şi buzele cu un gest hotărât.Nu a fost nimic de genul ăsta,spuse ea,ridicându-şi cu mândrie bărbia.În ciuda circumstanţelor-şi a modului ademenitor în care îi săltau sânii abia acoperiţi-ar fi putut fi o ducesă care supraveghea un coşar.
-Şi nu mi-ai răspuns la întrebare.
-Nu? Ieşi din spatele draperiei şi se apropie de ea.”*Dacă un lucru trebuie* făcut, *atunci trebuie făcut repede*”,ca să-1 citäm-chiar dacă eronat-pe Shakespeare.
Educaţia lui fusese atât de scurtă şi abandonată cu atât de mult timp în urmă, încât n-ar fi putut fi sigur de exactitatea cuvintelor.În orice caz,importantă era ideea şi mai puţin vorbele.Fata era tânără,frumoasă,amuzantă şi evident foarte curajoasă,însă îi stătea fix în drum.Mai mult,îl văzuse.Nu doar în treacăt,ci suficient cât să-1 poată identifica,dacă se ajungea la asta.Alegerea prudentă ar fi fost să o omoare,nu împuşcând-o-asta i-ar fi atras întreaga adunare pe cap; nu îşi

scosese pistolul decât pentru că fusese surprins să găsească o altercaţie în desfăşurare în camera prin care alesese să-şi facă intrarea ci repede şi fără zgomot.*„Du-te la ea,suceşte-i gâtul şi gata*”,îşi spuse.Nu ar fi durat mai mult de câteva secunde.I-ar fi putut aplica o altă lovitură cu vătraiul individului care zăcea neajutorat pe podea-o lovitură fatală,de data asta-şi să-i lase pe amândoi să fie descoperiţi mai târziu.Probabil că ar fi fost fiecare învinovăţit de moartea celuilalt.Cu siguranţă,nimeni nu l-ar fi bănuit pe el.Ar fi putut să dispară pur şi simplu în noapte şi să aştepte ca şansa să-i reapară într-o altă locaţie,la un alt moment.

-Nu,nu mi-ai răspuns.Şi ai face bine să laşi deoparte pistolul.Te asigur că nu mă sperie câtuşi de puţin.Nu spuse nimic.Aproape că ajunsese lângă ea şi nu voia să lungească povestea mai mult decât era necesar.Era,ce-i drept,mare păcat,însă...

Ceva din mişcările sau expresia lui trebuie să o fi alarmat,în ciuda grijii lui de a nu o speria şi de a nu-i provoca reacţii bruşte,fiindcă fata sări brusc în picioare în clipa în care se apropie de ea.Ţinând vătraiul ameninţător într-o mână,încercă să-l ţintuiască cu privirea,o sarcină dificilă având în vedere că era cu aproape treizeci de centimetri mai înalt şi mult mai masiv decât ea.În plus,fâşiile corsetului se suceau la fiecare mişcare,oricât ar fi încercat ea să le ţină pe loc,şi în mod clar concentra-rea îi era afectată de conştientizarea faptului că avea bustul gol.În ciuda tuturor eforturilor,Neil nu se putu abţine să nu arunce o privire în clipa în care un boboc trandafiriu se ivi sub ochii lui.Probabil că fata îi urmări privirea,coborându-şi ochii cam în acelaşi timp,fiindcă scoase un sunet scurt şi ascuţit şi şi strânse ambele braţe deasupra pieptului.Gestul avu efectul dorit de a ascunde ceea ce trebuia ascuns,însă rotunjimile superioare ale bustului ei de alabastru se umflară ademenitor deasupra braţelor ei încrucişate,creând un efect aproape la fel de provocator.Neil simţi cum trupul îi răspunde cu o uşoară încordare şi se încruntă.Foarte rar i se întâmpla să-i distrară ceva atenţia atunci când era la lucru.Roşeaţa din obrajii ei și expresia defensivă în clipa în care îşi ridică ochii înspre ai lui îi spuseră că era conştientă de direcţia în care se îndreptau gândurile lui şi simţi un dezavantaj evident.Continua să strângă cu îndârjire vătraiul în mână,însă fusese nevoită să-i schimbe poziţia.Capul dur şi ascuţit al instrumentului îi atârna acum în mod absurd peste umăr,şi orice credibilitate pe care ar fi dvut-o vreodată ca armă se pierduse.

-Şi,mă rog,de ce? întrebă el.Spre propria sa enervare,se opri la câţiva paşi de ţinta lui pentru a se implica într-o conversaţie câtuşi de puţin recomandată.

Privirea ei nu i se dezlipi nici o clipă de pe chip.

-Dacă m-ai împuşca,o mulţime de oameni ar da buzna pe uşa asta înainte să i se

piardă ecoul.Şi ai fi linşat pe dată.Neil simţi încă una dintre acele tresăriri neaşteptate de amuzament.Era,presupunea,provocată de bravada de care fata dădea dovadă în faţa unor circumstanţe imposibile.Cu siguranţă,nu era câtuşi de puţin o tânără obişnuită,şi o examina din cap până-n picioare cu o umbră de regret.N-ar fi vrut să o omoare,dacă ar putut găsi orice altă alternativă plauzibilă. Era o risipă şi lui Neil nu-i plăcea să risipească.Era o fetişcană dată naibii şi de o frumuseţe răvăşitoare.Postura în care se afla nu făcea,după părerea lui,decât să-i sporească farmecul.Pe lângă sânii cu adevărat magnifici,avea şi un trup foarte apetisant,subţire,dar cu rotunjimi acolo unde are nevoie o femeie,de înălţime medie,tnsă cu o ţinută atât de dreaptă,încât părea mai înaltă.Avea o piele perfectă,ca de porţelan rozaliu,şi Neil vedea suficient din ea încât să-şi dea seama că aşa era peste tot.Faţa ei nu avea ovalul perfect al unei frumuseţi clasice.Avea în schimb maxilarul pătrat şi pomeţii înalţi,o bărbie încăpăţânată,
buze pline,o gură ademenitoare şi ochi adânci,albaştri,scoşi în evidenţă de gene dese şi negre şi de sprâncene negre,mătăsoase,care încă se întâlneau deasupra nasului ei elegant,într-o încruntătură feroce.Coafura ei,la un moment dat elegantă,presupunea el,era distrusă şi părul îi cădea în cascade peste umerii goi,în valuri spectaculoase de un roşu aprins.Expresia ei pe de altă parte nu se potrivea câtuşi de puţin cu cea a frumuseţilor pictate de artişti; flăcările din ochii fetei în clipa în care privirile li se intersectară erau mai aprige chiar decât focul din păr.Era cu totul neobişnuită,cu siguranţă.

-În cazul ăsta,e clar că trebuie să las de-o parte pistolul,zise el şi,supunându-se,vârî arma în buzunarul pardesiului,apoi simţi încă o zvâcnire de amuzament în faţa reacţiei ei.Fata scoase un oftat prelung,de uşurare-rotunjimile moi şi albe ale pieptului ei palpitară ademenitor deasupra braţelor care le strângeau-şi aproape toată îngrijorarea îi dispăru de pe faţă.Acum că lăsase la o parte pistolul, era evident că nu îl mai considera o ameninţare serioasă.Nu-i mai rămânea decât să-şi aleagă momentul şi treaba ar fi fost făcută.S-ar fi terminat înainte să apuce măcar să-şi dea seama ce se petrece.Era destul de dibaci cât să ştie că nu ar fi simţit nici o durere.”*Un gând liniştitor*”,concluziona el,ştiind că nu era adevărat.
Fata îl privea în continuare cu o expresie severă.

-Dacă eşti un spărgător,trebuie să te informez că ţi-ai ales foarte prost momentul.Casa e plină de oameni.Chiar acum se desfăşoară un bal,ca să ştii.Şi poate că ar fi şi un moment potrivit să-ţi spun că nu trebuie decât să ţip şi o sută de oameni o să-mi sară pe dată în ajutor.

-Şi-atunci,de ce n-o faci? întrebă el,cu sinceră curiozitate.Aproape că-şi dorea să ţipe.Ar fi fost lângă ea înainte ca sunetul să-i părăsească gâtlejul,desigur,

amuţind-o repede şi pentru totdeauna,forţat de nevoie,ceea ce ar fi făcut totul mai simplu.Trecuseră mulţi ani de când nu mai simţise vreo urmă de ezitare în a ucide pe cineva,însă era conştient că de această dată trebuia să facă eforturi şi să-şi repete în gând că,pentru propria lui siguranţă,trebuia s-o ucidă.
Când adevărata lui ţintă avea să moară,ceea ce se va întâmpla în mod inevitabil, fetişcana asta mult prea înfiptă avea să-şi amintească de el.Ar fi însemnat să-şi forţeze prea mult norocul să creadă că n-o să-1 asocieze cu evenimentul.
*„Fă-o,atunci!”*Paşii lui nu scoteau nici un zgomot pe covorul gros,oriental,în timp ce se apropia de ea.Anii de experienţă îl învăţaseră să se mişte fără să scoată un sunet.
-Oh,spuse ea,cât despre asta...Se opri.Cu interes,Neil privi strălucirea aprinsă în ochii ei de brusca realizare a situaţiei în care se afla.Era atât de aproape acum, încât fata trebuia să-şi dea capul pe spate ca să-l privească în ochi,gest care-i lăsa gâtul subţire şi alb mai vulnerabil decât avea idee.În mod clar,în naivitatea ei,nu îi era câtuşi de puţin frică de el.
-Nu am...începu ea din nou.Bărbatul de pe jos se mişcă şi scoase un geamăt.
Domnişoara sări de parcă cineva ar fi înşfăcat-o de gleznă,aproape scăpând dintr-odată din mână atât vătraiul,cât şi corsetul.Făcu doi paşi împleticiţi în spate şi-şi privi victima întinsă pe jos cu ochii măriţi de panică.Bărbatul de pe podea zăcea din nou nemişcat,cu ochii închişi,cu falca atârnându-i.Dintr-un colţ al gurii i se scurgea salivă.O dâră de sânge i se zărea acum prin părul blond.Era singura indicaţie reală că nu dormea,pur şi simplu,pe covor.
-Crezi că o să moară? întrebă fata,neliniştită.Neil privi în ochii adânci şi albaştri care se ridicaseră spre a-i întâlni pe ai lui şi simţi o strângere de inimă.Era foarte tânără,foarte dulce-şi foarte mult în calea lui.
-Probabil că nu.E greu de spus cu certitudine,desigur.Ai vrea să moară?
Făcu încă un pas înspre ea,până când fu din nou suficient de aproape încât să-i simtă parfumul discret,de lavandă.Ca totul la ea,era inconfundabil-şi ameţitor-de feminin.De aproape,pielea ei avea strălucirea blândă şi perlată a satinului de culoarea fildeşului.Era sigur că ar fi fost netedă la atingere-şi caldă.
Trecuse un timp-foarte mult timp-de când fusese atât de aproape de o astfel de femeie.Tinerele cu clasă erau o raritate în locurile prin care se învârtea el de obicei.
-Nu,sigur că nu.Cel puţin...Se opri,ezitând şi privi din nou spre bărbatul întins pe jos.Neil întinse mâna şi-i luă vătraiul-ea nu protestă,părând mai degrabă uşurată să scape de greutatea lui nefirească-,apoi îşi dădu seama că,de fapt,şi el ezita la rândul lui.Vătraiul nu reprezenta în nici un fel o piedică pentru ceea ce trebuia el

să facă,şi o ştia prea bine.
-Cine este? Chiar în timp ce aşeza vătraiul pe covor,Neil recunoscu în sinea lui că,punând această întrebare,nu făcea altceva decât să încerce să amâne puţin inevitabilul.O singură privire în clipa în care intrase în încăpere fusese îndeajuns ca să-şi dea seama că bărbatul nu era ţinta lui.Prin urmare,nu îl interesa câtuşi de puţin cine era.Şi totuşi întrebase.
-Lordul Rosen.Este-a fost-logodnicul meu.
-Ah.Dispreţul din vocea ei era inconfundabil.După ce asistase la lupta aprigă pe care o depusese ca să-şi salveze onoarea,Neil nu putea decât să o admire pentru că ieşise învingătoare.Având în vedere dimensiunile şi postura ei,precum şi cele ale atacantului,s-ar fi aşteptat la un final foarte diferit.Nu că i-ar fi păsat câtuşi de puţin,îşi spuse,care era finalul.Singurul lucru de care îi păsa era să-şi facă treaba.Atât.Astfel încât trebuia să facă ceea ce era necesar pentru a rezolva această neplăcută situaţie,apoi să dispară.
-Şi celelalte două logodne le-ai terminat într-un mod tot atât de,hm,aprig? întrebă el şi avu plăcerea să vadă cum ochii albaştri i se închid şi mai tare la culoare şi obrajii i se îmbujorează şi mai mult.
-Ne-ai ascultat! îl acuză ea.Apoi,ţuguindu-şi buzele,adăugă: Nu am nici cea mai mică intenţie să-ţi mai spun ceva,până când nu îmi spui cine eşti şi de ce ai intrat pe fereastră.Vocea-i era mândră,privirea străpungătoare.Spre uimirea lui,Neil îşi dădu seama că era la un pas de a fi fermecat.
-Poate că sunt invitat la petrecere şi m-am retras în spatele draperiei şi am deschis fereastra doar ca să pot fuma în linişte,fără a fi deranjat.Fără să ştiu,
desigur,că urma să-ţi pui în desfăşurare mica scenă dramatică în aceeaşi încăpere pe care o alesesem pentru momentul meu de respiro.Cu un scepticism evident în modul în care-şi strânse repede buzele şi-şi ridică sprâncenele,tânăra îl măsură cu privirea din cap până-n picioare.
-Crede-mă,nu sunt într-atât de naivă încât să mă las păcălită de povestea asta.
În vocea ei se simţea o umbră de dispreţ.Neil văzuse mulţi magistraţi în sala de tribunal care nu arătau nici pe jumătate atât de neînduplecaţi.Din nou,spre surprinderea lui,Neil îşi dădu seama că-i plăcea jocul.
„Ajunge!” îşi spuse cu o sumbră hotărâre şi întinse mâna spre ea.În aceeaşi clipă,nişte paşi grăbiţi şi un chicot cristalin de fată se auziră în spatele uşii.
Noua lui ţintă îşi opri respiraţia.
-N-ar trebui să fie nimeni aici,spunea un bărbat.Un bărbat tânăr,după voce.
Vorbea încet,dar se auzea totuşi foarte bine de după uşă.
-Oh,nu! spuse Beth cu răsuflarea tăiată şi-i aruncă o privire panicată.Şşşt!

Trebuie să ne ascundem! Repede!Apucându-1 de mână,luându-i-o efectiv din aer când mai avea doar câţiva centimetri până să-i ajungă la gât,fata îl târî după ea,îndreptându-se în fugă spre fereastra pe care el o abandonase de curând.
Surprinzându-1 cu forţa ei-şi cu abilitatea de a-şi aminti să-şi ţină un braţ peste sâni în nişte circumstanţe evident agitate-îl împinse în nişa din zid,apoi se înghesui lângă el.Dintr-un singur pas,se poziţiona în faţa lui,lipită cu spatele de pieptul lui trăgând în acelaşi timp draperia,fapt care-1 împiedica să mai vadă ce se petrecea în încăpere.Năucit,Neil se trezi privind faldurile grele de catifea rubinie.Cum mama naibii se lăsase târât într-un potenţial dezastru de asemenea proporţii? Dacă ar fi fost descoperit,s-ar fi mărit numărul martorilor de care trebuia să scape-sau poate s-ar fi trezit contemplându-şi propriul sfârşit,o idee care-1 umplea de dezgust la adresa propriei sale stupidităţi şi de furie pentru că permisese să se întâmple una ca asta.Privind în jos,văzu o claie de cârlionţi roşcaţi şi găsi răspunsul.Sub această coroană strălucitoare,vârful nasului ei abia dacă era vizibil.Sub nas,decolteul crem ridica rotunjimi ispititoare.Fata respira repede şi Neil îi putea simţi cutia toracică umflându-i-se uşor când trăgea aer în piept.Mirosul de lavandă îi ameţea nările.Deşi nu-şi putea aminti cum ajunseseră acolo,mâinile lui strângeau partea de sus a braţelor ei.Pielea îi era la fel de caldă şi de mătăsoasă cum şi-o imaginase.
„Pe toţi dracii din iad şi de dincolo,nu eşti tu în halul ăsta de prost!” îşi spuse.
Apoi îşi dădu seama că,în mod clar,era.Colţurile gurii i se încordară.Mâinile i se strânseră pe braţele ei.Fata îi aruncă o privire întrebătoare,cu ochii mari şi albaştri dezarmant de lipsiţi de orice teamă.Nu avea nici cea mai vagă idee cine sau ce era ori în ce pericol se afla.În spatele draperiilor se auzi un zgomot încet: se deschidea uşa.Muzică în depărtare.Râsete.Atenţia lui-şi a ei-se îndreptă dintr-odată asupra a ceea ce se petrecea în spatele draperiilor.
-Mama o să vadă că lipsesc,spuse o voce tinerească,de fată,suprapunându-se peste zgomotul inconfundabil a două perechi de paşi care intrau în încăpere.
Neil îşi simţi tovarăşa încordându-se lângă el.Era acum de-a dreptul rigidă şi nici n-ar mai fi putut spune cu certitudine dacă respira.Se auzi un clinchet slab când uşa se închise la loc.
-Un sărut.Mi-ai promis un sărut,imploră tânărul.El şi partenera lui erau, evident,acum în încăpere,
-Lud,n-am promis aşa ceva!
-Ba da!Un chicot ştrengăresc fu urmat de o tăcere care confirma că un sărut fusese primit sau dat.Neil încercă să ignore căldura plăcută a femeii de lângă el,mirosul ameţitor,imaginea îmbietoare a sânilor ei...şi eşua lamentabil.

Prostovanule...!Uşa se deschise din nou.Zgomot de muzică şi râsete năvăli înăuntru.
-Rory,ce faci? o certă o altă fată,cu voce joasă.Te caută mama!
-Of,fir-ar să fie! exclamă prima,mai degrabă deranjată decât alarmată.Presupun că trebuie să urc repede în camera de odihnă a doamnelor şi să pretind că am fost tot timpul acolo.Sonia,nu mă spui?
-Ar trebui! zise cealaltă fată.
-N-a fost nimic-nici un rău...se bâlbâi domnul.
-Mama n-ar fi de aceeaşi părere,ţi-o garantez! i-o reteză cea de-a doua fată cu voce tăioasă,în timp ce se auzeau paşi ieşind din încăpere.Ar...
Sunetul uşii închizându-se întrerupse vorbele tinerei.În spatele draperiilor nu se mai auzea acum nimic altceva decât zgomotul îndepărtat al muzicii din sala de bal.Neil îşi dădu seama că mâinile lui alunecaseră senzual pe braţele tovarăşei sale abia când aceasta scoase un oftat adânc de uşurare şi se desprinse din strânsoarea lui.Dar,în loc să fugă şl să se salveze,cum aproape că începuse să-şi dorească să facă,fata se aplecă uşor ca să privească prin crăpătura dintre draperii.Neil îi simţea rotunjimile posteriorului apăsându-i pe coapsele întărite de la mersul în şa.Răspunsul instinctiv al trupului său era,poate,inconvenabil,dar nu neaşteptat.Trecuse mult timp de când fusese cu o femeie.Chiar şi mai mult de când acea femeie fusese o lady.Iar aceasta era tânără şi frumoasă şi de-a dreptul încântătoare.Păcat...
-Au plecat,spuse ea cu vizibilă uşurare în glas.Slavă cerului că nu l-au văzut!
În mod clar,se referea la peţitorul ei,întins pe jos.
Ignorând încordarea reflexă a trupului său,Neil îi fixă gâtul cu privirea şi-şi arcui degetele.Ar fi fost nevoie de doar câteva secunde ca să o scoată din joc...
Înainte să apuce să facă vreo mişcare,fata păşi cu totală ignoranţă printre draperii,distanţându-se,momentan,de el.Neil se înjură în gând şi o urmă.Avusese ocazia perfectă şi o lăsase să treacă.Nu făcea decât să îngreuneze situaţia pentru amândoi.
-Asta nu poate continua,spuse ea,citindu-i parcă gândurile cu o uluitoare precizie.Era tot cu spatele la el,acoperindu-şi protector rotunjimile pieptului cu ambele mâini,privindu-1 parcă afundată în gânduri pe lordul Rosen care zăcea întins pe podea.Îşi muşcă buza de jos,oarecum nervoasă.Era limpede că hidoasa canapea în formă de crocodil fusese salvarea ei: era aşezată chiar între bărbatul pe care-1 pusese la pământ şi uşă,blocând vederea oricui ar fi intrat-cel puţin până înainta ceva mai mult în încăpere.
-Trebuie să fac ceva.Chiar aşa.

-După cum văd eu lucrurile,s-ar părea că problema este că deja ai făcut.
Neil vorbi sec în timp ce veni din nou în spatele ei,hotărât să facă treaba şi s-o şteargă înainte de a mai apărea şi alte complicaţii.Fata îl privi peste umăr, încruntându-se,sprâncenele ei mătăsoase şi negre aproape atingându-se deasupra nasului mic.Spatele i se arcui,umerii i se încordară.Apoi se întoarse cu faţa spre el.
-Îţi propun o înţelegere,zise.

CAPITOLUL 3

Spre surprinderea lui Neil,imaginea care-i trecu în acea clipă prin minte fu cea a Generalului Coroiat(look Nose-Arthur Wellesley,duce de Wellington,1769-1852,militar şi om politic britanic) examinând câmpul înainte de a-şi trimite trupele obosite într-o confruntare cu un inamic superior numeric,la Waterloo.Era o amintire neplăcută-nu fusese niciodată un admirator al lui Wellington,cu atât mai puţin în acea zi-,şi totuşi îi revenise în minte.După cum învăţase spre marea lui neplăcere de-a lungul anilor,nu exista nici un remediu împotriva amintirilor rătăcite.Apăreau când şi cum voiau.
-Ce fel de înţelegere?
Ştia că era un neghiob să întrebe.Degetele deja i se încordau în anticiparea gestului ce trebuia făcut.Avea gâtul subţire,moale-o răsucire iute şi rapidă şi s-ar fi terminat.„*Fă-o odată*!”Ochii fetei priveau într-ai lui.Neil fu uluit să constate că se schimbaseră în doar câteva clipe dintr-un albastru adânc,feminin,într-un gri metalic.
-Dacă mă ajuţi,nu voi spune nimănui despre dumneata.Bărbia ei avea încleştarea şi spatele încordarea ţeapănă ale unui soldat-nu,ale unui general.Iarăşi Wellington...Mâinile pregătite ale lui Neil tresăriră.
-În ce fel să te ajut?
Ironia faptului că-şi vedea fostul comandant în această făptură seducătoare,cu piele mătăsoasă,îl izbi dintr-odată şi,pe neaşteptate,buzele îi tresăriră.Dacă fetei îi fusese vreo clipă frică de el,teama aceasta era de-acum de mult dispărută.Îl privea cu o expresie neclintită care îi sugera că,în mintea ei,ea era cea rare deţinea controlul.În mod clar,nu vedea în el decât o soluţie pentru problema ei şi nu avea nici cea mai vagă bănuială că viaţa îi atârna de un fir de păr.Neil trimisese de-a lungul anilor atâtea suflete pe lumea cealaltă,încât să ucidă intrase de-acum în firea lui.În ceea ce-1 privea,victimele nu erau oameni.Erau doar comenzi care trebuiau onorate în cel mai eficient mod cu putinţă.Însă fetişcana asta cu bucle arămii îi apărea cât se poate de umană şi lui Neil îi era de această

dată greu să se transforme în ucigaşul lipsit de orice emoţie care era de obicei.
-Trebuie să-1 scot pe el-privind în jos,îl împinse dispreţuitoare pe lordul Rosen cu vârful pantofului-şi să ies şi eu de aici fără să ne vadă nimeni.Dacă nu,dacă ne descoperă cineva aşa,fie voi fi forţată să mă mărit cu el-ceea ce n-o să fac-,fie voi fi ruinată în cel mai oribil mod cu putinţă.Ochii ei îi întâlniră pe ai lui.
Dumneata ai intrat pe fereastra asta.M-am gândit că,poate,mă ajuţi să-1 cobor tot pe acolo,după care mă cobori şi pe mine.După aceea,m-aş putea întoarce în camera mea pe scara din spate,fără să mă vadă nimeni,cred.Aş putea spune că am rupt logodna cu William,apoi el a plecat şi eu am urcat în camera mea.Şi poate că ai putea dumneata să-1 duci pe lordul Rosen acasă...sau cel puţin într-un loc care să nu fie aici?
În voce i se simţea speranţa.La fel şi-n ochii ei.Gura lui Neil se ţuguie într-un semn de enervare pe sine în clipa în care,fără voia lui,privirea îi alunecă într-a ei.Cu siguranţă era frumoasă şi vulnerabilă şi,da,într-un fel chiar ridicol de fermecătoare cu expresia ei hotărâtă şi părul superb şi cu mâinile apăsate peste bustul generos şi gol-,dar era în acelaşi timp un pericol pentru el.Nu avea de ales.La momentul potrivit,ar fi putut să îl distrugă cu doar câteva cuvinte.
Probabil că această luptă interioară i se putea citi pe chip,pentru că ochii tinerei se măriră brusc şi fata adăugă în grabă:
-Am bani,nu trebuie să-ţi faci griji.O să te plătesc dacă mă ajuţi.Te plătesc bine.
Neil se hotărî pe loc.Era o prostie din partea lui şi o ştia prea bine,genul de prostie a celor slabi de înger,care ar fi putut ajunge să-1 coste scump mai târziu, dacă ceva mergea prost,însă îşi dădu seama în acea clipă că era hotărât să-şi asume riscul:până la urmă,se hotărâse să nu o omoare.Era fermecătoare, încântătoare,foarte tânără şi nu merita deloc să moară,o fată nevinovată care,în acea seară,avusese pur şi simplu ghinionul de a se găsi în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.Şi el nu era,constată Neil cu surprindere,atât de lipsit de decenţă umană pe cât crezuse multă vreme.Să o omoare pe această fată doar fiindcă avusese nenorocul să dea peste el era o treabă pe care pur şi simplu nu voia s-o facă.Se părea că îngerul Morţii,cum i se spunea în anumite cercuri,avea totuşi o inimă.Sau,dacă nu o inimă,măcar ceva.O rămăşiţă de conştiinţă,poate? Sau cel puţin lipsa de interes a unui prădător în a ucide ceva ce nu este prada lui naturală.Se hotărî să-i accepte oferta.În momentul în care decizia se cristaliza,îşi simţi muşchii încordaţi ai gâtului şi ai umerilor relaxându-se.
-Bine atunci...Ezită,apoi îndreptându-şi arătătorul spre ea,pentru a accentua cuvintele,adăugă: Dar ai grijă că trebuie să-ţi respecţi şi tu promisiunea.
-Mă ajuţi? Oh,mulţumesc! Uşurarea şi recunoştinţa îi scânteiau în ochii care

erau din nou de un albastru adânc şi ameţitor.Nu trebuie să-ţi faci griji,nu voi spune că te-am văzut.Apoi îl privi cu o expresie dintr-odată îngrijorată şi adăugă:Deşi,dacă eşti spărgător,probabil că fac o greşeală foarte mare.Dacă mi-ai promite că o să găseşti o altă reşedinţă...Rosen scoase un geamăt şi fata se opri,privindu-şi neliniştită fostul peţitor.

-Hm,nu contează...Crezi că ne putem grăbi puţin? Dacă mai stăm mult,cineva o să ne descopere.Rosen se foia destul de mult acum.Pe chipul domnişoarei se citi o expresie de-a dreptul alarmată în clipa în care privi în jos,spre el.Într-adevăr, părea să fie pe punctul de a-şi recăpăta în orice clipă cunoştinţa.

Strâmbându-se la realizarea propriei sale nesăbuinţe,Neil făcu un salt iute şi graţios,aplecându-se deasupra lui Rosen care de-acum gemea cu adevărat.Cu o lovitură aplicată brutal şi eficient în partea dreaptă a fălcii,îl readuse pe loc în starea de inconştienţă.

-Frumos lucrat,spuse domnişoara cu evidentă admiraţie.În ciuda enervării pe care o simţea faţă de sine şi faţă de întreaga situaţie,Neil aproape că zâmbi.

Reacţia i se părea ciudată,străină chiar,şi îşi dădu seama că trecuse într-adevăr mult timp de când se relaxase într-atât încât să simtă plăcerea pe care începea să i-o creeze această conjunctură.

-Mulţumesc,îi răspunse.Apoi,introducând ca un cârlig o mână experimentată în gulerul hainei mult prea sofisticate a lui Rosen,îl târî înspre fereastră,în vreme ce noua lui parteneră de nelegiuiri îl urma nerăbdătoare.

-Să te ajut...? începu ea în timp ce draperia se umfla în jurul lor.

Se opri în clipa în care Neil îl întoarse pe Rosen pe burtă,apoi întinse o mână şi-1 apucă de betelia pantalonilor.Un singur efort şi trupul inert al lui Rosen era deja de cealaltă parte a balustradei de fier care împrejmuia bordura de piatră (era prea îngustă pentru a fi numită balcon) din faţa ferestrei.

Bărbatul era greu şi inert ca un sac de pietre.Preţ de câteva clipe,când degetele i se strânseră în jurul materialului,Neil se temu că ţesătura pe care o apucase nu va rezista.Însă pantalonii superfini nu se rupseră.Preţ de încă vreo câteva momente,îl ţinu pe Rosen atârnat în ei şi în gulerul alunecos,din satin, al hainei, poziţionându-1 cu grijă,apoi-nu fără o oarecare satisfacţie-îi dădu drumul.

„*Norocul tău că suntem doar la primul etaj*”,îşi spuse Neil în gând,în clipa în care Rosen se prăbuşi în braţele primitoare ale unui mălin falnic.Ramurile îi încetiniră căderea şi aproape că-1 ascunseră cu totul.Doar o vagă lucire a pantalonilor albi se mai vedea din tufiş.Se auzi un clinchet îndepărtat şi uşa bibliotecii se deschise.Sunetul era inconfundabil.În spatele lui,domnişoara sări ca arsă.Neil se răsuci instinctiv tocmai în clipa în care fata se prăvălea peste el,

cu forţa reculului unui tun.Forţa impactului aproape că-i trimise pe amândoi peste balustradă.Dacă nu ar fi avut reflexele ascuţite ale unui om aflat în mod constant la un pas de propriul sfârşit,Neil nu ar fi avut siguranţa şi echilibrul necesare de a împiedica un dezastru.
-Uşurel.O prinse de umeri,echilibrându-se astfel amândoi,dar fata nici măcar nu-i acorda atenţie.Era cu spatele la el şi fixa cu privirea draperiile stacojii,din nou închise.Era acum ţeapănă ca un lemn.În spatele draperiilor,cineva vorbea.
-Parcă ai spus că fiul meu e aici.Vocea părea să aparţină unei femei în vârstă.Era rece şi poruncitoare.
-Îmi pare rău,Lady Rosen.Probabil că lordul Rosen a plecat fără să-1 văd eu.
Cealaltă persoană era un bărbat,evident un servitor.
-Lady Elizabeth era cu el?
-Nu aş putea spune,doamnă.
-Hm!Se auzi foşnet de material şi tocuri lovind ascuţit în parchet,iar Lady Rosen ieşi din încăpere.Nişte paşi mai înceţi semnalară ieşirea servitorului.Cu un scârţâit uşor şi un clichet abia perceptibil,uşa se închise din nou.
-Să înţeleg că dumneata eşti Lady Elizabeth? murmură Neil,şoptindu-i cu buzele lipite de ureche.Îi simţea umerii subţiri şi supli sub degete.Erau calzi şi rotunzi,o senzaţie plăcută sub palmele lui.Pielea îi era suficient de albă încât să lucească uşor în lumina argintie a lunii care,în acea clipă,tocmai apărea din spatele unui zid de nori negri,tiviţi cu argintiu.În aer se simţea miros de ploaie.Şi din nou,foarte aproape,mirosul ameţitor de lavandă.Deşi îl aştepta o noapte în care trebuia să se mişte în câmp deschis,Neil nu ştia care aspect îl agila mai tare.
Fata dădu din cap,apoi îi aruncă o privire peste umăr.O adiere de vânt îi prinse o şuviţă de păr şi o trimise fâlfâind peste gura lui.Şi aceasta avea o textură mătăsoasă.
-Era mama lui William.
-Mi-am dat seama.
-Îl caută.Şi pe el,şi pe mine.Oh,trebuie neapărat să plec de aici.Se eliberă din mâinile lui şi,răsucindu-se,ajunse cu faţa apre el.Poţi să mă cobori? întrebă cu urgenţă în glas,ducându-se lângă balustradă şi privind peste ea.
Se vedea grădina laterală,îngustă,dar cu vegetaţie bogată,separată de stradă de un gard de fier şi de un al doilea gard viu,înalt.Putea vedea şi zidul înalt,de cărămidă,al vilei vecine.După cum aflase din cercetările pe care le făcuse asupra zonei,Neil ştia că aceasta era momentan goală,proprietarul alegând,se pare,să rămână la ţară în acel sezon.Avea ferestrele întunecate,acoperite de obloane,şi ferea aproape în totalitate de priviri fâşia de pământ de dedesubt.

-Am o idee mai bună.Îşi coborî mâinile,deşi putea să jure că încă mai simţea căldura pielii ei în palme.Cobor eu,apoi sari dumneata şi te prind.Fata îi aruncă o privire îngrozită peste umăr.
-Bine.Dar grăbeşte-te.Neil sări balustrada fără efort.Ateriza agil,reuşind să evite,ca rezultat al unei lungi experienţe,atât tufişul care-i amortizare căderea lui Rosen,cât şi pietrişul aleii care ducea în spatele casei.Ateriză pe vârful picioarelor,pe iarba moale,îşi găsi echilibrul,apoi se întoarse şi observă că îndrăzneaţă Lady Elizabeth,în rochia ei strălucitoare de bal,încălecase deja balustrada.
-Fir-ar să fie! bombăni ea în clipa în care i se prinse fusta.
Neil cedă în sfârşit acelui zâmbet languros şi neobişnuit în clipa în care privirea îi fu delectată cu o pereche de picioare subţiri,învelite în cei mai fini ciorapi de mătase albă,cu jartiere albastre strânse pe coapsele palide,strălucitoare,şi curbele dulci ale unui posterior micuţ şi rotund,atât de ademenitor încât simţi o durere între coapse.Apoi,când fata trase de ea mormăind o altă blestemăţie,fusta se desprinse şi căzu repede,acoperind aproape toate formele care-i treziseră interesul.Deşi gleznele-glezne delicate,cu oase fine-şi partea de jos a picioarelor încântătoare îi rămăseseră încă la vedere,datorită faptului că se afla dedesubtul ei.Abia când privi mai sus,spre faţa ei,Neil îşi dădu seama că partea cea mai bună abia acum urma.Exigenţele ţinutului de balustradă necesitau,se pare,
folosirea ambelor mâini.Ceea ce însemna că sânii ei frumoşi şi rotunzi rămăseseră cu desăvârşire goi.Scăldaţi în lumina lunii,erau ca nişte lacrimi perfecte de opal,care se ridicau şi coborau ademenitor cu fiecare respiraţie.
La urma urmei,era şi el om.Şi bărbat.Trupul îi răspunse acut şi dureros.Înghiţi în sec şi privi.
-Închide ochii! şuieră ea,privindu-1 încruntată.Era de cealaltă parte a balustradei, atârnată ca o pisică exact deasupra locului unde sărise el,singurul loc pe unde se puteau evita atât tufişul,cât şi pietrişul,cu picioarele periculos aşezate pe muchia îngustă de piatră de pe cealaltă parte a barelor de fier.
-Sări! Te prind eu.Făcând un efort să-şi recapete concentrarea,Neil îşi dădu seama că încă mai zâmbea puţin,chiar în clipa în care se aşează sub ea.
-Ţi-am spus să închizi ochii.
-Dacă-i închid,s-ar putea să nu te mai prind.Era un argument rezonabil.Întinse braţele spre ea,pregătit să petreacă următoarele minute convingând-o că era în siguranţă dacă sărea în ele.Se părea însă că fata nu avea astfel de îndoieli.
-Asta e! spuse ea cu hotărâre şi se aruncă,plonjând ca o mică pasăre aurie aruncată din cer.Căzu în braţele lui într-un amestec de mătase şi bucle roşii,

surprinzător de grea pentru o făptură atât de mică.Braţele i se strânseră automat în jurul ei,chiar în clipa în care făcu un pas înapoi,ca să nu-şi piardă echilibrul.
Preţ de câteva secunde,rămase pur şi simplu acolo,ghemuită ca un prunc în braţele lui,uşor bulversată până când îşi veni în fire şi,din nou,Neil simţi mirosul de lavandă si se bucură de ceea ce vedea.
Sânii ei erau ca nişte globuri moi şi rotunde,încă tremurând de la efectul căderii.
Pielea îi era albă,perfectă.În lumina lunii,cercurile din jurul sfârcurilor ei erau întunecate,iar sfârcurile în sine chiar mai închise la culoare.Răspunsul lui fu instinctiv,atavic.Trupul i se întări ca granitul;respiraţia i se opri; pulsul i se acceleră.Fu nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare ca să nu-şi aplece gura şi să nu guste din bobocii aceia mici şi săltăreţi.Din fericire,era înzestrat cu foarte multă stăpânire de sine.
-Poţi să mă laşi jos acum.Ea îşi reveni mai repede decât el,acoperindu-şi din nou sânii cu mâinile şi privindu-1 cu o suspiciune câtuşi de puţin nefondată.
-Cu plăcere! îi spuse el ironic aşezând-o pe pământ,ştiind că ar fi fost o nebunie să facă orice altceva,oricât de tentante i-ar fi părut posibilităţile.E adevărat,îi stârnea dorinţe,dar erau multe alte femei disponibile să rezolve problema,dacă-şi dorea.În orice caz,fetele inocente,cu ochii mari,nu fuseseră niciodată genul lui.
-Oh-mulţumesc,spuse ea cu întârziere,dându-şi la o parte de pe faţă părul strălucitor,dintr-o mişcare iute a capului,îţi sunt foarte recunoscătoare pentru ajutor.Braţele îi rămâneau strâns apăsate peste piept.O încruntare îngrijorată îi brazdă fruntea în clipa în care privi spre grădina umbrită din spatele casei.
-Dacă vii mâine-nu,stai,nu prea poţi să vii să mă vizitezi având în vedere circumstanţele,nu? Bine atunci.Întotdeauna fac o plimbare prin Green Park în jur de ora zece dimineaţa.Dacă vii acolo pe la,să zicem,zece şi zece minute,o să-ţi aduc nişte bani.Sărea practic pe vârfuri,privind agitată în jur,în mod evident nerăbdătoare să plece.Neil simţi o uşoară umbră de regret dându-şi seama că această scânteie amuzantă de căldură,care apăruse atât de neaşteptat în existenţa lui altfel rece şi disciplinată,era pe cale să se stingă şi cedă tentaţiei pentru prima oară în ani de zile.
-Aş prefera să-mi iau plata imediat.Fără să mai aştepte un răspuns,îi prinse bărbia între degetul mare şi arătător.În timp ce ochii ei se măreau,îşi coborî capul şi-şi atinse gura de a ei.Avea buzele calde şi moi,uşor umede şi întredeschise de mirare.Sărutul nu fu mai nimic,doar o mostră a farmecelor pe care regreta că nu le putea explora în profunzime,dar fata îşi dădu capul pe spate şi sări ca arsă de lângă el.
-Bădărănule! Vocea îi tremura de revoltă.Ochii-i aruncau scântei către el.

Cum îndrăzneşti?
-Plata a fost efectuată.Se aplecă uşor,regretând deja gestul făcut.Acum,dacă-mi poţi spune unde să-1 duc pe fostul dumitale logodnic...Expresia ei era uşor de citit,chiar şi în lumina lunii.Era evident că indignarea pe care o simţea faţă de el se lupta cu nevoia pragmatică de a rezolva cât mai repede situaţia.În cele din urmă,pragmatismul câştigă.
-Locuieşte pe Beecham Street,la numărul 29.Cu aceasta şi cu o ultimă privire dogoritoare menită să-1 spulbere,dispăru,ţâşnind ca o săgeată înspre grădina întunecată din spatele casei.Neil o privi până când umbra înghiţi până şi strălucirea aurie a rochiei ei,apoi,scuturându-se în mod voit de o senzaţie ridicolă de jind,îşi îndreptă atenţia spre Rosen.Probabil că-1 lovise mai tare decât crezuse,fiindcă bărbatul era încă inconştient.Neil îl trase din tufa cu spini-nu fără dificultate,fiindcă nu îi plăcea să se murdărească-şi îl răsuci pe pământ.
Apoi,pentru a oferi un scenariu care să explice starea lui Rosen şi totodată să-i susţină alibiul,goli dintr-o mişcare buzunarele bărbatului.Ceasul şi cutiuţa cu prafuri nu prezentau nici un interes pentru el,deşi le luă oricum,pentru a crea impresia că Rosen fusese jefuit.Însă teancul gros de bani pe care îl găsi la Rosen era suficient pentru a-i asigura confortul timp de câteva zile.În timp ce punea mulţumit hârtiile în buzunar,ochii lui Rosen clipiră şi bărbatul murmură ceva neinteligibil prin buzele lipsite de vlagă.Nu fără o oarecare satisfacţie,Neil îl lovi din nou.
„Şi asta este pentru drăguţa de Lady Elizabeth”,îşi spuse-n sinea lui.
După aceea,fu destul de simplu să îl ridice în picioare,să-1 susţină ca şi cum ar fi fost beat,cu un braţ aruncat inert peste umărul lui şi cu o mână prinsă la spate,în betelia pantalonilor.În acest fel îl târî de lângă casă.Prin faptul că se supunea acestui efort se dovedea a fi,îşi spunea în sinea lui,chiar mai nătărău decât fusese în momentul în care îi permisese lui Lady Elizabeth să trăiască.O regulă nescrisă a existenţei lui era să nu se ajute niciodată decât pe sine.Într-un fel sau altul însă,Elizabeth reuşise să atingă o coardă a cavalerismului pe care îl crezuse de mult amorţit,şi iată în ce situaţie se afla acum: scotea din foc nişte castane pe care nu el le aruncase acolo.Gura i se crispa într-o strâmbătură de dezgust în timp ce-1 strângea şi mai tare pe Rosen care,nemişcat,era greu de parcă ar fi fost turnat din plumb.
„Cel mai simplu ar fi să îl omor pur şi simplu şi cu asta basta.” Chiar în clipa în care îi pătrunse în minte,acest gând fu urmat de un altul.”*Cu siguranţă, domnişoara nu ar fi de acord.”*Neil îşi dădu seama că era pentru prima oară după mult,foarte mult timp,când lua în calcul părerea altcuiva,în afară de a lui.Şi

cu siguranţă era pentru prima oară,din câte-şi aducea aminte,când interesul celeilalte părţi câştiga.Dacă-1 omora pe Rosen,Lady Elizabeth s-ar fi considerat, foarte probabil,o rudă apropiată a monstruoasei Lady McBeth-ah,iar îl năpădeau analogiile cu Shakespeare-cu mâinile pătate de sânge.Dacă l-ar fi abandonat, gând care era la fel de tentant,cercetările care ar fi urmat când Rosen ar fi fost descoperit ar fi putut-o prea bine implica pe Lady Elizabeth.Şi,fără să-şi dea seama din ce straniu motiv,era hotărât să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să o scoată în siguranţă din încurcătura în care o găsise.

„*Afurisită să fie fetişcana asta*!”

La treizeci şi unu de ani,prea înăsprit de viaţă pentru vârsta lui,era prea experimentat ca să se lase dus de nas de o domniţă aflată la ananghie,cu ochi mari şi albaştri,cu buze moi,numai bune de sărutat,şi o pereche de sâni cu adevărat memorabili.Şi totuşi,iată-1 acum,evident nu atât de intangibil pe cât se credea.Chestiune pe care,fără îndoială,trebuia să o rectifice dacă-şi dorea să-şi trăiască viaţa până la sfârşitul zilelor ce-i fuseseră menite.

Trecând prin grădinile întunecate ale caselor învecinate înainte de a apărea cu povara lui la intersecţia dintre Grosvenor Square şi Brook Street,Neil reuşi să evite şirul de trăsuri cu vizitii gălăgioşi şi cai nărăvaşi care aşteptau în faţa conacului elegant în care avea loc balul.Se opri în umbră,aşteptând nevăzut.O fată de la bucătărie,obosită,ieşi pe neaşteptate pe o uşă de serviciu şi trecu grăbită pe lângă el,evident cu o treabă anume.Un grup de filfizoni gălăgioşi,cu jobene şi bastoane,se urcară într-o trăsură ceva mai încolo,dar Neil avu mare grijă să nu fie observat nici de aceştia.În rest,zona era pustie.Luminile prelungi ale ferestrelor caselor pe lângă care trecea fură singurele alte obstacole care i se iveau în drum,iar pe acestea le ocoli.Rosen respira greu,duhnea a parfum de la o pomadă îngrozitoare cu care-şi îmbibase părul şi pe deasupra mai şi saliva.Neil făcu o strâmbătură de dezgust în timp ce pe jumătate-1 căra,pe jumătate-1 târa departe de aerul parfumat al unuia dintre cele mai elegante cartiere londoneze,în aleile înguste şi fundăturile care împrejmuiau zona.Acolo,felinare cu gaz mocneau fumegând în colţuri îndepărtate,împrumutând o strălucire stranie, gălbuie,ceții ce începuse să se ridice în rotocoale pe străzi.În rest însă,străzile şi jgheaburile erau atât de întunecate încât ar fi fost imposibil să distingi identitatea cuiva.Doar câteva femei mai erau afară la acea oră.Cele decente mergeau cu paşi grăbiţi,cu capetele plecate şi ascunse sub glugile pelerinelor,celelalte se fâţâiau agale,în speranţa de a agăţa un client pentru noapte.Bărbaţii erau de mai multe feluri,gentilomi,beţivi şi alţii asemenea,amestecaţi cu o specie mai sinistră.În ciuda orei târzii,traficul se aglomera când începu să se apropie de Piccadilly.

O şaretă în care se afla un bărbat gras în stare avansată de ebrietate,evidenţiată de faptul că striga cât îl ţineau plămânii cântece deocheate,trecu pe lângă ei.
Trăsuri acoperite înaintau zgomotos pe piatra cubică întorcându-se de la Operă sau de la vreo petrecere privată sau de la un club de gentilomi.În cele din urmă, Neil consideră că mersese destul de departe,zări o birjă şi o strigă.
Îl aruncă pe Rosen înăuntru,îi dădu vizitiului adresa,îi întinse fără tragere de inimă banii pentru cursă şi se retrase.Birja se urni cu o zgâlţâitură şi problema nedorită fu astfel înlăturată din viaţa lui Neil.Era din nou liber să se ocupe de chestiunea care îl adusese la Londra.Spera doar ca lucrurile să fi mers la fel de bine pentru Lady Elizabeth.Poate că într-o bună zi,îşi spuse în timp ce se cufunda din nou în umbra aleii de pe care ieşise,faptul că nu o omorâse avea să atârne cât de cât în balanţă,atunci când îi vor fi cântărite păcatele.Pe de altă parte,la atâtea păcate,probabil că nu mai conta.Cu acest gând,şi-o alungă din minte.Doar ca să constate că scurtul moment în care nu acordase atenţie la cele ce se petreceau în jur îl costase deja destul de mult.
-Seară bună,îngeraş! îi strigă Fitz Clapham ieşind pe o uşă înfundată,vocea groasă şi răguşită trădându-i pe dată identitatea,în ciuda întunericului sau a pălăriei cu boruri curbate pe care şi-o trăsese jos pe faţă şi a fularului pe care şi-1 înfăşurase deasupra gulerului de la haină pentru a-şi ascunde şi mai bine trăsăturile.Clapham era mut mai scund decât Neil şi cu mulţi ani mai în vârstă, dar puternic şi musculos ca un taur Brahma şi mortal ca un pumnal aruncat cu precizie.În lumea mică şi izolată a asasinilor plătiţi era cunoscut drept unul dintre cei mai buni.
-Ţine-ţi mâinile la vedere! Nţţ,nţţ.Chiar credeai că n-o să ne mai întâlnim?
Având în vedere că ultima oară când îl văzuse,Clapham zăcea într-o baltă de sânge,împuşcat în stomac,în curtea unui castel franţuzesc,în timp ce nişte matahale plătite tăbărau asupra lui,Neil considera că i se putea ierta faptul că tocmai asta presupusese.
-Ce doreşti? îl întrebă,deşi ştia deja.Cu coada ochiului,văzu cum alţi obişnuiţi ai aleii,care se aflau acolo pentru propriile lor scopuri şi nu voiau să ia parte la această altercaţie,se făceau nevăzuţi ca nişte pisici în noapte,începuse deja să calculeze cât timp i-ar fi trebuit să-şi scoată pistolul,care se afla încă în buzunarul pardesiului.Concluziona că era prea mult.La cea mai mică mişcare a mâinii în acea direcţie,ar fi fost mort înainte să apuce să atingă arma.
-Ah! făcu Clapham,zâmbind şi desfăcându-şi haina ca Neil să poată vedea ţeava strălucitoare a pistolului,care,după cum ştia deja,era îndreptat spre inima lui.
M-ai făcut să dau prost,să ştii.Nu mi-a plăcut asta.

Asta se întâmplase cu doi ani în urmă când,fără ca vreunul să aibă habar de implicarea celuilalt până în clipa în care dăduseră nas în nas în zonă,fuseseră amândoi angajaţi să-l elimine dintre cei vii pe şeful departamentului serviciilor secrete franceze.Clapham eşuase,doborât de o ploaie de gloanţe trase de paznicii alertaţi.Neil reuşise.Aşa cum reuşea întotdeauna.Nu dăduse greş nici măcar o dată în aproape un deceniu de asasinate executate la nivel înalt.Dintr-un anumit punct de vedere,era mândru de asta.

-Nu am avut această intenţie,spuse Neil.Clapham dădu din cap.

-Totuşi...Apoi i se adresă cuiva din spatele lui Neil.Vezi dacă e înarmat! Sigur are pistol şi-o să-i mai găsiţi şi-un stilet în cizmă.În mod clar,realiză Neil,

Clapham îl văzuse folosind pumnalul subţire,cu mâner de argint,pe care-l ţinea întotdeauna ascuns în cizma dreaptă ca să se descotorosească de santinela care,

crezuse la acea vreme,îi făcuse felul lui Clapham.Chiar în timp ce se gândea la acest aspect,Neil remarcă încă două siluete în spatele lui,care se apropiau încet din ambele părţi.Deşi erau şi acestea ascunse în mantii şi umbre,Neil nu avea nevoie să le vadă trăsăturile ca să ştie cine erau.Spre deosebire de el,care lucra întotdeauna singur,Clapham angaja adesea doi asociaţi,Moss Parks şi Toby Richards,mai ales când treaba promitea să fie mai dificilă şi mai periculoasă ca de obicei.Spre deosebire de Clapham,aceştia doi erau nişte nătărăi.Dar erau la fel de mortali.Şi n-avea rost să-şi facă iluzii: în această seară,misiunea celor trei era să-l ucidă pe el.Spre nenorocul lor însă,Neil nu era încă pregătit să moară.

Exact în clipa în care Clapham îşi îndreptă pistolul,iar Parks şi Richards,cu pistoalele pregătite,tăbărâră pe el,Neil se aruncă spre genunchii lui Clapham,cu un salt jos şi rapid.

-Afurisit să fie! strigă Clapham,încercând,fără succes,să sară şi să tragă în acelaşi timp.Neil auzi glonţul şuierându-i pe lângă urechea dreaptă şi izbindu-se în piatra cubică,ricoşând apoi cu un ţiuit.Stabili contactul înainte ca Clapham să apuce să tragă din nou,izbindu-se cu toată forţa în picioarele adversarului,

făcându-i arma să-i sară din mână.Clapham plonja peste spatele lui Neil,cu capul înainte,oferindu-i preţ de câteva secunde cruciale protecţia de care avea nevoie împotriva armelor lui Parks şi Richards,care aruncară scântei în întuneric.Ţipete răsunară cu ecou în jurul lor.Puţinii gură-cască ce mai rămăseseră în zonă se împrăştiară rapid.

-Nu trageţi! strigă Claphand,acoperindu-şi capul cu mâinile în clipa în care atinse pavajul.

-Prinde-l!

-Acolo e!

Un trup masiv-Richards-se izbi în Neil în clipa în care acesta se ridica în picioare,aproape doborându-1 la loc.Urmară câteva clipe de haos în care oamenii lui Clapham abandonară temporar ideea de a-1 împuşca în favoarea luptei corp la corp.În întunericul ceţos era imposibil să fii sigur de ceea ce se întâmpla sau să identifici personajele.Printre bufnituri,gemete şi trupuri care se izbeau de pietre şi lovituri de pumni,siluetele diforme ale spectatorilor se mişcau prin ceaţă asemenea unor stafii ce priveau de la distanţă sigură în vreme ce iniţiatorii atacului se năpusteau asupra lui Neil,într-o mişcare neclară şi iute ca fulgerul.Neil clipi de durere când un pumn îi ateriza cu putere în colţul gurii.
Strălucirea argintie a cuţitului care se apropia de el în întuneric îi fu suficientă ca să apuce să-1 evite.Un bărbat-Parks?-scoase un ţipăt de durere,Clapham înjură şi sunetul unei ferestre deschizându-se la etaj fu urmat de ţipătul unei femei.
-Timmy,arde-1 în plex!Duhoarea greoaie a şanţului îi umplu nările lui Neil în clipa în care trase aer în piept,forţat de un pumn ca de fier care-1 izbise în abdomen.Strângând din dinţi,returnă favoarea cu un pumn care-1 trimise în aer pe respectivul atacator.În clipa în care-şi dădu seama că nu se mai lupta acum decât cu Clapham,se auzi o nouă descărcare de pistol şi glonţul ricoşa în zidul de lângă capul lui Neil.
-Idiotule,nu trage înspre mine! strigă Clapham,încercând să-şi încleşteze în jurul lui Neil braţele masive,chiar în clipa în care acesta reuşea să se elibereze.
Clapham era rapid,în ciuda fizicului mătăhălos,şi-şi înfăşură pumnul în pelerina lui Neil în clipa în care acesta se întoarse să fugă,forţându-1 să se oprească.Neil se răsuci pe călcâie,izbi cu pumnul în abdomenul gros al adversarului şi-şi trase haina.Apoi ţâşni ca o săgeată în întuneric,îndreptându-se spre intrarea uneia dintre aleile lăturalnice care împânzeau zona.
-Ne scapă!Aruncând o privire scurtă în urmă în timp ce o lua pe una dintre străzile labirintului pe care îl cunoştea ca-n palmă şi care spera acum că va fi salvarea lui,Neil încerca să se gândească la un plan.Să fugă era cel mai bun lucru pe care-1 putea face momentan,hotărî,în clipa în care foarte aproape de el răsunară alte focuri de armă,apoi o apucă pe o altă alee.Aşadar,asta făcea Neil,cu asasinii în goană pe urmele lui.În ciuda anilor de servicii loiale aduse Coroanei şi ţării,cei care decideau astfel de lucruri erau hotărâţi să-1 vadă mort.

CAPITOLUL 4

Beth constată că tremura puţin în timp ce se strecură pe scara din spate şi se furişă în cea mai mare tăcere posibilă de-a lungul coridorului ce conducea spre apartamentul ei.Tremuratul,tşi spuse,nu era din cauza frigului,ci mai degrabă din

cauza şocului pe care i-1 produsese atacul lui William,şi apăruse abia acum,când se considera cu adevărat în siguranţă.Chiar şi după ce rezolvase cu William, gândul de a fi expusă o îngrozise.Dacă nu ar fi fost prezenţa întâmplătoare a acelui spărgător atât de enervant de chipeş...

Îşi simţi buzele arzând în clipa în care se gândi la el.Desigur,o speriase la început,dar în clipa în care apăruse,situaţia în care se găsea era deja mult prea dezastruoasă ca să-şi mai facă griji în legătură cu pericolele pe care le putea întâmpina din partea lui.Iar în cele din urmă se dovedise a fi un dar de la Dumnezeu.Fără ajutorul lui,n-ar fi reuşit niciodată să iasă sau să-1 scoată pe William din bibliotecă,fără să fie văzuţi de cineva.Ba chiar începuse să aibă cât de cât încredere în el-până când îi dovedise că era la fel de nevrednic de încredere ca mai toţi bărbaţii,cu sărutul lui nedorit.Cu toate acestea spera-ba nu,se ruga să-şi fi dus la îndeplinire partea lui din învoială.Nu îl cunoştea aproape deloc şi totuşi i se păruse un bărbat care se ţine de cuvânt şi credea că aşa se întâmplase.Dacă avea să fie întrebată,se gândise să spună doar că îl anunţase pe William că rupe logodna,după care acesta părăsise clădirea (poveste care avea virtutea de a fi întru totul adevărată).Dacă după aceea avusese vreun accident-căzuse şi se lovise la cap,să spunem ei bine,îi părea extrem de rău,desigur,dar nu avea nici o legătură cu ea.Cu puţin noroc,povestea ar fi putut să ţină.Spre nenorocul ei însă,Beth dădu peste Twindle în cameră,în clipa în care se strecură înăuntru şi închise repede uşa în urma ei.Lumina focului din şemineu şi lumânările care pâlpâiau în conurile de pe pereţi o dezvăluiră cât se poate de clar,chiar în clipa în care Beth se răsuci pe călcâie.Înaltă şi uscată,cu o rochie neagră şi severă,cu faţa îngustă,adânc ridată şi cu părul cărunt aranjat într-un coc sobru,Twindle fusese mai întâi doică,apoi guvernantă şi,în sfârşit,după ce crescuseră,însoţitoare pentru ea şi pentru Claire.Femeia era pe deplin devotată celor două fete şi surorii lor mai mari,Gabby.Dar era totodată neînduplecată şi total lipsită de umor şi cu desăvârşire rigidă în ideile ei legate de comportamentul corespunzător al unei tinere nemăritate.Beth era absolut sigură că,dacă întreaga poveste a întâmplărilor acelei seri ar fi ajuns vreodată la urechile lui Twindle,prelegerile ei scandalizate ar fi urmat-o neîncetat,până la moartea uneia dintre ele.

-Domnişoară Beth! Domnişoara Claire m-a trimis să...Se opri brusc în clipa în care observă starea în care se afla protejata ei.Copilă! Ai avut vreun accident?

-A fost...un foarte mare ghinion,începu Beth,căutând cu disperare o versiune a evenimentelor care să nu o oripileze cu desăvârşire pe Twindle.

Deoarece încăperea era slab luminată şi îşi strânsese din nou braţele la

piept,ascunzând partea cea mai ruptă a rochiei,era destul de sigură că reacţia lui Twindle se referea doar la părul scăpat din coc şi la starea ei generală de răvăşeală.Dacă Twindle i-ar fi văzut rochia ruptă,bătrâna doică ar fi deversat pe dată un şuvoi de întrebări şi exclamaţii.
-Ce anume? încruntarea lui Twindle se adânci.
Înainte ca Beth să decidă cât de multe putea spune,uşa se deschise în spatele ei aproape lovind-o.Beth aruncă o privire alarmată peste umăr,chiar în timp ce făcea un pas în faţă pentru a se da la o parte din drum.Desigur,îşi spuse în sinea ei,tocmai când avea cu adevărat nevoie de câteva minute de intimitate,ca să-şi recapete stăpânirea de sine şi să-şi schimbe hainele,camera ei se transforma
într-un magnet pentru servitori.
-Aici erai,spuse Claire uşurată,intrând şi închizând uşa în urma ei.
Rochia ei de bal,de culoare albastru safir,foşnea la fiecare mişcare.Colierul şi cerceii cu diamante şi safire cu care se împodobise străluceau în flacăra lumânărilor.Cu părul negru ca pana corbului,subţire până aproape de fragilitate şi în continuare incredibil de frumoasă la vârsta coaptă de aproape douăzeci şi cinci de ani,Claire era sora cu care se dondănise,pe care o iubise ca pe un egal şi căreia îi purtase întotdeauna de grijă cât putuse ea mai bine,în vreme ce Gabby,cu zece ani mai mare decât Beth,fusese mamă pentru amândouă.În afară de starea ei de sănătate,care nu fusese niciodată robustă,Beth îşi făcea foarte rar griji pentru ea: Gabby,în ciuda aparenţelor,era suficient de puternică încât să-şi poarte singură de grijă,iar pe deasupra era măritată,fericită şi mamă a trei copii zdraveni.Deşi Claire era acum ducesă de Richmond,bogată,respectată şi măritată cu un bărbat care o adora şi pe care îl iubea sincer,încă mai trezea în ea instinctele protectoare.Beth ştiuse dintotdeauna că,deşi nu avea nici frumuseţea,
nici,din păcate,dulceaţa şi complezenţa surorii ei,avea în schimb un caracter mult mai puternic decât ar fi putut avea Claire vreodată.
-N-ar trebui să fii în sala de bal? îsi întrebă Beth sora cu oarecare exasperare.
Îşi dădu seama că fusese dată de gol în clipa în care ochii lui Claire se fixară asupra ei şi începură să se mărească.De-acum nu mai putea să explice situaţia fără să expună măcar o parte din adevăr.Privirea lui Claire era prea ageră şi îşi cunoştea mult prea bine sora.
-Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu tine?
În timp ce o măsura din priviri,buzele lui Claire se depărtară,într-o expresie îngrozită.În spatele ei,Beth o putea vedea pe Twindle,privind-o la rândul ei din cap până-n picioare.Beth trase o strâmbătură şi cedă: era absolut imposibil să joace teatru în faţa acestor două femei care o cunoşteau atât de bine!

Avea totuşi de gând să-şi ţină promisiunea faţă de tâlharul dezonorabil şi să păstreze secretă prezenţa lui.Restul,ştia,avea să fie oricum scos de la ea într-un fel sau altul,aşa că mai bine termina totul dintr-odată.
-Bine,dacă trebuie să ştiţi,am rupt logodna cu William.Vocea-i era seacă.În timp ce vorbea,se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre iatacul de dormit,cu pereţii moi şi verzi,cu draperiile şi cuverturile crem,cu mobila elegantă din mahon,apoi spre budoarul mult mai mic.
-N-a primit-o prea bine.
-Nu-mi spune că iar ai mai lăsat pe unul! exclamă uluită Twindle,venind cu un pas în urma ei.Pe tot ce-i sfânt,domnişoară Beth,trebuie...
-Lordul Rosen a făcut asta? o întrerupse Claire.
Vocea îi era ascuţită,şocată,în timp ce venea în urma celorlalte două femei.Deşi fusese sceptică în ceea ce privea intenţiile lui Beth de a se mărita cu adevărat cu el,nu-i displăcuse faptul că Beth îl acceptase pe William,considerând că bărbatul îi putea oferi surioarei ei încăpăţânate o bază solidă pe care să-şi construiască viaţa.În mod evident,îşi spuse Beth,Claire nu ştia să aprecieze caracterul unui om.Pe de altă parte,nici ea nu ştiuse...Ajunseseră acum în budoar.Twindle era la doar câţiva paşi în urma ei,iar Claire,pe care o vedea cât se poate de bine în oglinda înaltă din spatele încăperii,era chiar în pragul uşii.Oprindu-se în faţa oglinzii,Beth îi întâlni privirea lui Claire.Cu spatele la cameră,cu părul rostogolindu-i-se pe umeri şi cu braţele strânse la piept,putea încă ascunde în cea mai mare parte ruptura rochiei.Dar cum amândouă căscau ochii ca nişte porumbei după firimituri,nu avea cum să le ascundă dimensiunile dezastrului.
Beth oftă.
-Da,chiar William.Poate una dintre voi să-mi desfacă rochia,vă rog? Nu vreau s-o chem pe Patterson.Patterson era camerista ei,o fată devotată,dar Beth nu avea chiar atât de multă încredere în ea.Era un fapt bine ştiut că bârfele servitorilor ajungeau la cele mai înalte urechi.Şi dacă voia să supravieţuiască acestei poveşti cu reputaţia,atâta câtă-i mai rămăsese,intactă,nu trebuia să răsufle nici cel mai mic cuvânt referitor la cele întâmplate în bibliotecă.
-Arăţi de parcă te-ar fi târât cineva printr-un gard viu! exclamă Claire cu vădită indignare,privind-o,la rândul ei,pe Beth prin oglindă.Am auzit că te-ai retras cu lordul Rosen în bibliotecă,doar voi doi.Apoi...Atât Claire,cât şi Twindle se apropiaseră ca să-i desfacă rochia,însă Claire fu cea care ajunse prima la ea şi începuse chiar să-i atingă şireturile de la spatele corsetului,când vocea i se opri în gât.În oglindă,Beth văzu cum ochii lui Claire se măresc din nou în clipa în care-şi dădu seama de starea în care se găsea rochia.

-Rochia ta e ruptă.Ba chiar distrusă.Claire îşi trecu degetele peste materialul delicat,nevenindu-i să creadă,privi şi atinse rochia distrusă înainte de a se uita din nou la sora ei,în oglindă.
-Rosen te-a atacat?
În vocea şi pe chipul lui Claire se citea groaza şi Beth îşi aminti de coşmarul unei căsătorii anterioare pe care Claire o îndurase înainte de a se mărita cu Hugh.Sora ei era albă ca varul,cu o încruntare în jurul ochilor şi a gurii care-o făcu pe Beth să simtă un nod în stomac.Claire nu-i împărtăşise niciodată toate detaliile calvarului ei de ani de zile,dar,cunoscându-şi sora,Beth era sigură că violenţa jucase un rol important.
-William nu mi-a făcut nici un rău,se grăbi ea să spună.Cel puţin nu a...Oh,până la urmă totul s-a rezumat la o rochie ruptă.Poţi să-mi desfaci talia,te rog? Cu restul mă pot descurca singură.Nu mai avea nici un rost să mai încerce să ascundă starea în care se afla corsetul.În mod clar,Claire începuse să-şi dea şi ea seama de situaţie,iar Twindle,cu ochii cât cepele,se înghesuia în spatele ei.
Dându-se bătută,Beth îşi coborî mâinile de pe piept şi-şi trase părul în faţă,astfel încât cele câteva şireturi ale corsetului care mai rămăseseră intacte să fie mai uşor accesibile.
-Dumnezeule mare! exclamă Claire cu răsuflarea tăiată,văzând zdrenţele care rămăseseră din rochia lui Beth.Nemernicul!
-Stai jos,domnişoară Claire!Twindle prelua conducerea,împingând taburetul micuţ,de lângă oglindă,spre Claire,căreia părea să i se fi scurs tot sângele din obraji.
-Iar dumneata,domnişoară Beth,stai nemişcată! împingând-o pe Claire la o parte,Twindle începu să desfacă ea găicile rochiei lui Beth,în vreme ce Claire stătea ascultătoare,cu chipul acum alb ca varul.Faptul că Twindle era aproape la fel de oripilată ca şi Claire era evident din tot ceea ce nu spunea: în afara celor mai grave situaţii,Twindle bombănea şi cicălea întotdeauna,până când victima era tentată să-şi astupe urechile cu mâinile şi să se căiască doar ca măsură de autoapărare.Însă Twindle începu să-i desfacă găicile fără să mai adauge nici un cuvânt.
-Povesteşte-mi tot,îi ordonă Claire,de pe scaun.Privind-o în oglindă,Beth văzu că ochii surorii ei ardeau şi că avea o expresie sumbră.O altă privire îi dezvălui că gura lui Twindle era o linie subţire şi dreaptă.Beth oftă.Pentru aceste două femei,având în vedere circumstanţele,era necesar adevărul.Cel puţin în cea mai mare parte.
-După ce i-am spus lui William că nu putea să mă mai peţească,mi-a răspuns că

o să mă mărit cu el,fie că vreau,fie că nu.Mi-a rupt rochia,apoi m-a trântit la pământ şi a încercat să mă ia cu forţa,în ideea că,dacă mă distrugea,n-aş fi avut încotro şi-aş fi devenit soţia lui.
-Canalia! şuieră Claire printre dinţi.Ochii lui Beth se măriră la aceste cuvinte.
De-a lungul unei vieţi petrecute împreună,putea număra pe degetele de la o mână de câte ori o auzise pe Claire vorbind urât.Twindle mârâi batjocoritor.
-E clar că nu te cunoaşte,domnişoară Beth.Nici dracul gol nu te-ar putea determina să faci ceva ce nu vrei.Şi asta aşa a fost dintotdeauna.
-Ar trebui bătut! spuse Claire.Sau adus în faţa magistraţilor.Sau măcar alungat din înalta societate.Când o să-i spun lui Hugh...
-Nu,să nu faci asta!Beth se apropie în grabă de sora ei,tocmai când Twindle termina de desfăcut ultimul dintre şireturile care-i ţinuseră până atunci rochia laolaltă.Rochia se desprinse de pe corp şi Beth o scutură de pe umeri,cu un gest bine antrenat.
-Nu-ţi dai seama că nu trebuie să-i spui lui Hugh? Nu trebuie să spuneţi nimănui.Nici una dintre voi!
-Dar te-a atacat! rosti Claire,cu dinţii încleştaţi.Nu putem să-i permitem să...
-Dacă se află un cuvânt despre asta,voi fi distrusă,zise Beth.Ştii la fel de bine ca şi mine că nu am o reputaţie suficient de bună cât să rezist scandalului pe care povestea asta l-ar atrage asupra noastră.
-Dar nu-l putem lăsa să scape....
-N-o să scape,o întrerupse scurt Beth,ieşind din faldurile de mătase aurie şi dând rochia la o parte cu piciorul.El e cel care a pierdut.Nu mă mărit cu el,dar nici n-a reuşit să mă distrugă.Trebuie să pretindem că pur şi simplu am rupt logodna cu el şi el a acceptat ca un domn,aşa cum evident nu este.
Privirile li se întâlniră.O emoţie nouă-frica?-o întuneca pe a lui Claire.
-Nu a...?
Din delicateţe,nu termină întrebarea,însă o ţintuia cu privirea pe Beth şi sensul era mai mult decât evident: reuşise să-şi ducă atacul până în punctul în care chiar să o violeze? Beth clătină din cap chiar în clipa în care Twindle termina cu desuurile şi ridica privirea ca să vadă răspunsul.
-Ţi-am spus,singura care a avut cu adevărat de suferit a fost rochia mea.
Juponul îi căzu în jurul gleznelor şi Beth ieşi şi din acesta.
-Deşi,ce-i drept,nu că n-ar fi încercat.
-Slavă cerului! exclamă Claire.
-Stai locului,domnişoară Beth! Twindle lucra acum la şireturile corsetului.
Apoi,adăugă mormăind ca pentru sine: Să-l fiarbă în ulei şi tot n-ar fi destul!

În mod clar,se referea la William.
-Şi cum ai reuşit să scapi? întrebă Claire.
-L-am lovit în cap cu un vătrai.În vocea lui Beth se simţea o profundă satisfacţie. Şireturile se desfăcură şi fata îşi scoase cămaşa de corp sfâşiată cu o un sentiment de uşurare.Hainele distruse erau o amintire mult prea vie a sorţii cumplite de care fusese atât de aproape.
-Poftim,domnişoară Beth!Twindle îi întinse halatul albastru-deschis şi fata şi-1 strânse în jurul corpului.
-L-ai lovit...Vocea lui Claire păru să se piardă.Beth îşi strânse cordonul halatului în jurul taliei şi se întoarse apoi spre sora ei.Ochii lui Claire erau întunecaţi şi chipu-i era alb ca varul.Apoi expresia i se însenină şi un zâmbet îi arcui buzele în timp ce obrajii i se îmbujorau la loc.
-Bravo ţie,Bethie! Sper că l-ai lovit zdravăn! Beth zâmbi până la urechi.
-Zdravăn!
-E posibil să-1 fi omorât,domnişoară Beth?
Era evident din tonul ei dojenitor că Twindle găsea acest lucru extrem de posibil şi că o îngrijora mai degrabă grosolănia comportamentului protejatei ei decât perspectiva morţii lui William.
-Nu,spuse Beth clătinând din cap.L-am lovit doar atât cât să-şi piardă cunoştinţa. La început am crezut că era posibil să-1 fi ucis,dar mai târziu s-a dovedit că n-o făcusem.Se simţea o umbră de regret în tonul ei.
-Ce păcat! dădu glas Claire sentimentelor ei.Apoi sprânceana i se arcui,în semn de îngrijorare.Să înţeleg prin urmare că lordul Rosen încă mai zace fără cunoştinţă pe undeva prin casa mea? Aici era partea mai complicată.
-Câtuşi de puţin.Deşi răspunsul fusese foarte vag,mintea lui Beth galopa.In general,nu prea se pricepea să mintă,iar să o mintă pe Claire,care o cunoştea atât de bine,era cu atât mai dificil chiar şi în momentele cele mai convenabile,
cum,evident,nu era cel de faţă.În ciuda faţadei curajoase pe care o afişa,încă mai tremura puţin,încă se mai simţea oarecum zdruncinată şi nu tocmai în apele ei după toate cele petrecute.Soluţia,atunci,era să nu mintă.Ei,cel puţin nu chiar...
-A plecat.Îmi închipui că a ajuns deja acasă şi-şi bandajează cucuiul din cap.
Poftim! Fiecare cuvânt din cele rostite era adevărat.
-Sunt o mulţime de persoane la parter! exclamă Claire,în-cruntându-se şi mai mult şi privind-o pe Beth cu o grijă crescândă.Cu siguranţă cineva 1-a văzut când a ieşit,chiar dacă nu a vorbit cu nimeni.Se vedea că...?
-Îi sângera capul.Vocea lui Beth era veselă acum,că se găsea din nou pe un teren de conversaţie solid.Pentru ca sora ei să nu-i poată citi expresiile de pe chip,se

întinse după peria de pe noptiera de lângă ea,apoi se întoarse din nou spre oglindă,cu spatele la Claire,în timp ce începea să-şi descâlcească nodurile din păr.
-Dar numai puţin.Nimic care să poată fi remarcat la o primă vedere.
-Ne-am băgat în bucluc până peste cap,asta-i sigur! concluziona Twindle morocănoasă.Luă apoi peria din mâna lui Beth cu un nţ foarte grăitor şi,
începând să-i pieptene părul încâlcit cu mult mai multă vigoare decât o făcuse fata,adăugă: La cât de blond şi palid este lordul Rosen,o pată de sânge e puţin probabil să fi trecut neobservată.
-Sunt destul de sigură că nu a fost văzut.Beth strâmbă din nas când Twindle găsi un nod în păr deosebit de încăpăţânat şi se hotărî să-1 descâlcească,apucându-1 chiar de dedesubt si demonstrând astfel falsitatea teoriei cum că,prin această metodă,nu se mai simte durerea.
-Cum poţi fi aşa sigură?
Claire o străpungea cu privirea pe Beth,ca şi cum ar fi început să suspecteze că povestea era ceva mai complicată decât îi fusese prezentată.
-E posibil să se fi dus direct la maică-sa şi,în cazul ăsta,e vai de noi.Îl caută chiar acum,în caz că nu ştiai.Şi te caută şi pe tine,fiindcă a fost văzut părăsind sala de bal în compania ta.Era destul de alarmată încât să vină la mine si să mă informeze că nici unul dintre voi nu eraţi de găsit.Tocmai de-asta am urcat aici,
să te caut.Dacă lordul Rosen a vorbit cu ea înainte să plece,înseamnă că ştie deja toată povestea.Şi,crede-mă,cotoroanţa aia bătrână n-o să aibă nici o remuşcare să te denigreze în faţa oricui va fi dispus să o asculte.
-Dar,Claire,nu înţelegi? Dacă mă denigrează pe mine,îşi denigrează propriul fiu şi,prin extensie,ar însemna să se denigreze pe ea însăşi.Beth luă peria din mâna lui Twindle,a cărei vigoare în descâlcirea cârlionţilor îi aducea lacrimi în ochi,şi se apucă să-şi readucă singură părul la starea normală.În plus,chiar şi prin oglindă,privirea lui Claire o făcea să se simtă stânjenită şi prin faptul că putea să urmărească mişcările periei avea o scuză de a nu se mai uita la sora ei.
-N-ar face asta,concluziona ea.
-E o vrăjitoare bătrână,zise Claire.O cred în stare de orice.O privire aruncată în grabă îi arătă lui Beth că sora ei se încrunta din nou.
-Crede-mă,o să se bucure că William a scăpat de mine.
-Da.Deşi era de acord cu ea în această privinţă,Claire continua să se încrunte.
Tonul îi deveni aspru:Totuşi,cineva trebuie să-i spună lui Lady Rosen că logodna a fost ruptă şi că fiul ei a plecat,înainte să pună pe jar toţi invitaţii.Claire privi în ochii surorii ei,prin oglindă,şi cuta dintre sprâncene i se adânci în clipa

în care Beth îi zâmbi răutăcios.O mai privi preţ de câteva clipe,apoi oftă.
-Presupun că eşti de părere că eu ar trebui să fac acest lucru.
-Păi,la urma urmei,eşti ducesa de Richmond,îi răspunse Beth,cu evidentă aprobare.Un personaj de mare vază,Claire.Nu trebuie decât să o copleşeşti cu una dintre privirile tale de gheaţă.
-Da,pufni Claire,şi nu cumva mă vezi şi următoarea regină a Angliei?
-Cel mai probabil o să te cuprindă în braţe,copleşită de recunoştinţă,continuă Beth,încurajând-o.E de părere că William merită o partidă mult mai bună decât mine.
-Va fi cât se poate de nesuferită şi o ştii foarte bine,spuse Claire strâmbându-se.
Cât despre o partidă mai bună pentru fiu-său,n-o s-o găsească niciodată.
-Noi am avut noroc că am scăpat de el,zise Twindle,luând din nou peria din mâna lui Beth şi aplicând-o pe păr cu o ferocitate care aduse strâmbături pe faţa fetei.Orice bărbat care face aşa înainte de căsătorie se transformă într-un adevărat monstru după aceea.Beth tresări fără să vrea,înţelegând adevărul acestor vorbe,încă mai simţea o oarecare căldură pe obraz,în locul în care o lovise William.Dacă ar fi fost într-atât de nesăbuită încât să se căsătorească cu el...
-Exact,spuse Claire.Recunosc că,din păcate,m-am înşelat în legătură cu caracterul lordului Rosen şi nu pot fi decât recunoscătoare că am aflat adevărul la timp.Acum tu fă o baie şi du-te la culcare.Lasă-mă pe mine să mă ocup de Lady Rosen.Chipul de obicei senin al lui Claire afişa acum o profundă
determinare,iar Beth nu avea nici o îndoială că Lady Rosen va fi expediată în cel mai diplomatic mod cu putinţă,căci,spre deosebire de ea,Claire era în stare să se comporte cu tact chiar copleşită de cele mai puternice emoţii.Pentru Claire,care detesta confruntările mai mult decât orice,să se ducă de bunăvoie la mama lui William şi să-i dea veştile proaste era o mărturie a dragostei pe care i-o purta surorii ei,iar Beth o ştia prea bine.Îi zâmbi prin oglindă.
-Mulţumesc,zise,apoi adăugă cu o sclipire în ochi: Clarabelle! De când îşi putea aminti,Beth îi spusese aşa surorii ei-un nume de vacă,zicea Claire-ca să o necăjească.Şi tot de când îşi putea aminti,Claire detestase numele din toate puterile.Existase chiar o perioadă în care fusese un catalizator iminent pentru o chelfăneală.Dar Claire cea de acum,femeie în toată firea,se mulţumi să mijească doar ochii către sora ei,în semn de avertisment.
-Ai grijă,spuse,sau...O bătaie răsunătoare în uşa dormitorului o întrerupse.
Beth,Claire şi Twindle săriră ca arse şi schimbară o privire alarmată.
Chiar în timp ce Twindle se mişca cu o rapiditate necaracteristică să rezolve cu

musafirul nedorit,sunetul uşii deschizându-se ajunse la urechile lor.

CAPITOLUL 5

-Beth? se auzi o voce.

Mătuşa Augusta!Strângându-şi buzele,Beth schimbă o privire alarmată cu Claire,cu toate că mătuşa îi era deosebit de dragă.Când cele trei surori Banning veniseră pentru prima oară la Londra,cu foarte puţini bani şi cu o reputaţie destul de proastă,fără să cunoască pe nimeni în societate,sora răposatului lor tată,
văduvă şi fără copii,Augusta,Lady Salcombe,fusese de acord să le ia sub aripa ei.Acum că Gabby şi Claire erau fericite şi căsătorite cu bărbaţi bogaţi şi cu influenţă şi că Beth locuia cu Claire,în oraş,nu mai aveau nevoie de ajutorul ei.Dar,fiind fiicele unui tată al cărui comportament şocant şi ale cărui multiple căsătorii-Gabby,Claire şi Beth aveau fiecare altă mamă-aproape că le eliminase încă de la început din lumea bună,cele trei încă mai erau privite cu suspiciune de reprezentanţii mai înalţi ai societăţii.

Şi aici era nevoie de reputaţia impecabilă a mătuşii Augusta.Mătuşa se învârtea în cele mai înalte cercuri,era cunoscută şi respectată de toată lumea şi era prietenă la cataramă cu Lady Jersey şi cu încă vreo câteva dintre patroanele clubului Almack1.Dacă nu le-ar fi stat ea alături în diversele scandaluri în care singure ajunseseră să fie implicate,multe dintre cele mai importante uşi din Londra le-ar fi fost acum închise,şi Beth o ştia prea bine.

-Zău aşa,ce faceţi voi aici? întrebă mătuşa Augusta apărând în uşa dormitorului cu Twindle abia zărindu-se în spatele ei.

Înaltă de mai bine de un metru optzeci,lată în umeri şi cu o constituţie masculină,făcea ca micuţa încăpere să pară dintr-odată mult prea aglomerată.

Rochia ei de mătase mov,croită cu corset strâns şi fustă umflată,după o modă ce trecuse de aproape o generaţie,contribuia la impresia că ocupa mult mai mult spaţiu decât i s-ar fi cuvenit.Deşi era acum trecută de şaizeci de ani,cu părul cenuşiu răsucit în jurul capului într-o coroană împletită,avea tenul neted,
neridat,alb ca porţelanul fin,iar aceasta-mătuşa era prima care să o recunoască-reprezenta singura ei frumuseţe.Însă maxilarul pătrat,buzele subţiri şi privirea străpungătoare îi confereau un aspect intimidant care,descoperiseră în timp cele trei surori,era de cele mai multe ori înşelător.În spatele înfăţişării şi a atitudinii aspre,mătuşa Augusta avea o inimă de aur.Acum se opri cu o mână pe tocul uşii şi-şi trecu privirea pe lângă Claire,fixând-o cu dezaprobare asupra lui Beth.

-Circulă zvonul prin sala de bal,domnişoară,cum că,temându-te că Lady Rosen se va opune căsătoriei tale cu fiul ei,ai fugit în Scoţia împreună cu lordul Rosen.

-Se spune că au fugit împreună? întrebă Claire cu groază,în timp ce Beth nu-şi putu reţine un zâmbet.Era atât de departe de adevăr,încât era de-a dreptul ridicol.Nu că mătuşa Augusta,care ştiuse despre logodna ei cu William şi o aprobase din toată inima,avea să găsească situaţia câtuşi de puţin amuzantă,
odată ce afla adevărul.
-După cum poţi vedea,mătuşă Augusta,nici vorbă de aşa ceva,spuse Beth cu inocenţă.Sunt aici.Mătuşa Augusta se încruntă.
-Eu nu găsesc nici un motiv să zâmbesc.Reputaţia ta nu mai rezistă la prea multe bârfe,fetiţo.În locul tău,aş încerca să nu uit asta.Beth îşi dădu silinţa să-şi ascundă zâmbetul.Săraca mătuşă Augusta avusese atâta de tras de pe urma celor trei surori,că te şi mirai că le mai recunoştea drept rude,darămite să le mai fie şi prietenă.Însă mătuşa Augusta era o adeptă convinsă a zicalei cum că sângele apă nu se face şi,în plus,ţinea cu încăpăţânare la cele trei nepoate năbădăioase.
-Ai dreptate,desigur,zise Beth.Însă,deşi tonul era destul de cuviincios şi supus,probabil că zâmbetul îi rămăsese încă pe faţă,fiindcă mătuşa Augusta,care nu era uşor de păcălit,o străpunse cu o privire de gheaţă.
-Ce se spune? întrebă Claire.Era o schimbare de subiect binevenită.Mătuşa Augusta îşi întoarse privirea spre ea.
-Se pare că lordul Rosen a spus câtorva persoane că logodna lui cu domnişoara Gură Bogată aici de faţă urmează a fi anunţată în această seară,lucru care,după cum le-am explicat celor care au avut impertinenţa să mă întrebe,este o surpriză pentru mine.Apoi,pe măsură ce vestea cea bună se împrăştia,lumea a început să observe că atât lordul Rosen cât şi Beth dispăruseră din sala de bal.Când Lady Rosen a început să-şi caute fiul şi,în mod evident,s-a supărat că nu l-a găsit,
bârfele au prins aripi.Gabby este chiar acum cu ea în bibliotecă,încercând să o calmeze până când veţi fi găsiţi.Sprâncenele mătuşii Augusta se uniră brusc în timp ce o măsura cu privirea pe Beth,din cap până-n picioare.
-Presupun că există un motiv pentru care eşti aici,copilă,în halat,cu părul lăsat pe umeri,în mijlocul celui mai important bal al sezonului? Privirea i se îndreptă apoi spre Claire.Şi de ce tu,gazda balului,stai în alcov,la taclale cu ea?
-Domnişoara Claire îşi căuta sora,spuse Twindle,salvân-du-şi de la minciună protejata preferată.
-Mi s-a rupt rochia,îi spuse Beth mătuşii.Am urcat ca să mă schimb.
Din nou,vorbele ei aveau avantajul de a fi în totalitate adevărate.Din punctul de vedere al lui Beth,nu era nevoie să o informeze pe mătuşa Augusta în legătură cu detaliile celor petrecute între ea şi William.Cu cât erau mai puţini cei care cunoşteau întreaga poveste oribilă,cu atât mai mică era şansa să se afle ceva

şi,oricum,mătuşa Augusta avea să fie şi aşa destul de supărată la vestea că rupsese logodna.Nu era nevoie să adauge şi nişte detalii care i-ar fi provocat bătrânei o criză de apoplexie.Deşi cea mai mare parte a furiei ei s-ar fi îndreptat către William,Beth ştia că,dacă mătuşa ar fi aflat adevărul,ar fi avut parte de prelegeri fără sfârşit în anii ce aveau să vină.
Nici Claire şi nici Twindle nu spuseră nimic ca să o contrazică.
-Şi unde este lordul Rosen? întrebă mătuşa Augusta,privind în jur ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l găsească ascuns după lavoar sau în spatele dulapului înalt,de mahon.Beth oftă,ştiind că momentul mărturisirii se apropia cu paşi repezi.
-Acasă,presupun.Mătuşa Augusta înţepeni.Ochii,care-i erau aţintiţi pe chipul lui Beth,i se îngustară.Îşi ţuguie buzele.Se înroşi la faţă.Cu colţul ochiului,Beth o văzu pe Claire tresărind la anticiparea întrebării ce ştiau amândouă că avea să urmeze.
-Oi fi eu bătrână,dar nu m-am ramolit încă,spuse mătuşa Augusta,privind adânc în ochii lui Beth.L-ai dat la o parte,nu-i aşa? Beth îşi făcu curaj.
-Am hotărât că este mai bine să rupem logodna.
-Ştiam eu! Ştiam eu! Ştiam eu că n-o să trecem de sezonul ăsta fără un alt scandal.Mai întâi Gabby dă apă la moară bârfelor îndrăgostindu-se de Nick,
despre care toată lumea ştia că este fratele tău.Apoi,abia dacă ne revenisem când tu,Claire...Ei,ştii tu foarte bine ce-ai făcut şi doar pentru că dragul de Richard
te-a luat de nevastă la sfârşitul poveştii nu înseamnă că lumea nu-şi aduce aminte.Sezonul următor încă se mai vorbea,dar apele începeau să se liniştească şi,când Beth s-a logodit cu băiatul ăla drăguţ,Charles Amperman,credeam că în sfârşit o să ne potolim şi noi.Privirea ei,care se îndreptase pentru scurt timp asupra lui Claire,se întoarse brusc şi acuzator spre Beth.
-Şi-apoi ce-ai făcut? Ce-ai făcut? Ai rupt logodna când aproape că intraserăţi în biserică! Şi,anul trecut,l-ai părăsit pe Kirkby! Pe Kirkby,care ar fi putut avea o mireasă din cele mai de vază familii,şi totuşi te alesese pe tine! Şi acum,să-l părăseşti tocmai pe Rosen! Un băiat deja devenit conte,cu douăzeci de mii de lire pe an.Cred că eşti nebună!
-Beth se poate căsători cu cine vrea ea! sări Claire în apărarea surorii ei,
înfruntându-şi mătuşa cu o demnitate,remarcă Beth,ce făcea cinste noului ei statut.Averea şi titlurile nu înseamnă nimic,când cel care le are nu ajunge la inima ta.
-Prostii! pufni mătuşa Augusta.Titlurile şi averea înseamnă foarte mult când e vorba să-ţi alegi un soţ.Te aştepţi ca Beth să locuiască cu tine tot restul vieţii? Sau cu Gabby? Sau să facă poate cu schimbul,când la una,când la alta? Privirea i

se opri cu greutate din nou asupra lui Beth.Asta-ţi doreşti,domnişoară? Să depinzi toată viaţa de mila surorilor tale,fără să ai şi tu casa şi familia ta?
-Mătuşă! izbucni Claire furioasă,apoi se întoarse către Beth.Ştii bine că...
-Ştiu,spuse Beth dând din cap.Ştia că sora ei nu o ţinea din milă şi că ar fi putut să stea întreaga viaţă la ea sau la Gabby,dacă ar fi vrut.
-Fiindcă la asta o să ajungi dacă vei continua să-ţi mai baţi joc de peţitori, continuă mătuşa Augusta.Şi,crede-mă,nu-i nici o bucurie să fii singur la bătrâneţe.O femeie are nevoie de o familie a ei.Convingerea născută din proprie experienţă îi colora vocea mătuşii Augusta.Beth ştia că,înainte ca ea şi surorile ei să apară în viaţa femeii,mătuşa lor,deşi bogată şi respectată,fusese foarte singură.Şi mai ştia şi că mătuşa Augusta avea dreptate: îşi dorea o casă şi o familie ale ei.Tristul adevăr era că nu îşi dorea singurul ingredient necesar pentru realizarea acestora: un soţ.Gândul de a trebui să îndure tot restul vieţii brutalitatea pe care i-o arătase William o umplea de fiori.Odată căsătorită,o femeie era cu desăvârşire legată de soţul ei.Că era bun sau crud nu avea nici o importanţă: nu găsea ajutor de nicăieri.
-Cheia este să găseşti soţul potrivit,răspunse Claire gândurilor ei,cu incredibilă acurateţe.Restul vine de la sine.Claire vorbise cu încredere,însă Beth ştia că eşecul surorii ei de a rămâne însărcinată şi de a aduce pe lume copiii pe care ea şi soţul ei şi-i doreau cu atâta ardoare era o pată neagră din ce în ce mai mare în existenţa lor altfel strălucitoare.Avea însă o căsnicie fericită,la fel ca şi Gabby.
Erau amândouă dovada faptului că nu toţi soţii se transformau în căpcăuni de îndată ce rosteau jurămintele.Comportamentul lui William din acea seară,la fel ca şi tratamentul pe care propriul lor tată îl aplicase soţiilor şi fiicelor lui,precum şi cruzimea primului soţ al lui Claire nu reprezentau soarta tuturor femeilor,nici măcar a majorităţii,şi Beth ştia asta,cel puţin raţional.Inima ei însă nu putea fi convinsă.Adevărul fie spus,ideea de a fi supusă unui bărbat,oricărui bărbat, irevocabil şi pentru totdeauna,o umplea pur şi simplu de groază.
-Ei ce să-ţi povestesc! pufni mătuşa Augusta.Uite trei dintre cei mai râvniţi burlaci ai societăţii care nu sunt pe placul domniei sale aici de faţă.Îţi amintesc,domnişoară,că sunt zeci de tinere mai mult decât dispuse să se bată pe ce arunci tu.O privi din nou pe Beth.
-Şi acum,te-ai mai ales şi cu un nou scandal.Dacă vrei să-ţi mai păstrezi măcar un dram de reputaţie-şi totodată să ne scuteşti pe noi,restul,de a fi nevoite să lăsăm privirea în pământ ori de câte ori apărem în societate-trebuie să faci tot posibilul să opreşti acest dezastru înainte să se afle,ceea ce nu se va întâmpla mai târziu de mâine.

Slavă Domnului că nu a avut loc o anunţare oficială a logodnei dintre voi.O să spun eu cui trebuie că n-a fost decât un zvon,că lordul Rosen nu a înaintat niciodată propunerea oficială.Tu,Beth,o să laşi privirea în pământ şi o să spui ceva de genul: „*Modestia-aici mătuşa Augusta pufni zgomotos şi cu subînţeles-mă împiedică să răspund*",dacă cineva o să aibă tupeul să-ţi pună întrebări în legătură cu lordul Rosen.Tu,Claire,o să-mi ţii isonul: lordul Rosen nu a cerut-o niciodată oficial în căsătorie.S-ar putea să ai parte de vreo câteva strâmbături din nas,fetiţo,şi să-ţi auzi ceva vorbe cum că ar trebui să numeri puii şi nu ouăle,dar poate că reuşim totuşi să evităm partea cea mai mare a scandalului,şi Beth va supravieţui să se mai logodească o dată.

Beth şi Claire schimbară o privire.Lui Beth îi era limpede că şi sora ei se gândea la acelaşi lucru: mătuşa Augusta,deşi nu ştia decât o porţiune de adevăr,reuşise totuşi să întrevadă cea mai bună soluţie cu putinţă.Tot ce lipsea din acest scenariu era cooperarea lui William şi a familiei lui,dar nu avea nici o îndoială că Lady Rosen,bucuroasă să afle că Beth nu va deveni,până la urmă,parte din familie,avea să accepte cu dragă inimă oportunitatea de a ţine bârfele la distanţă.

Mai rămânea totuşi o problemă.

-William a trimis anunţul logodnei la ziare,spuse Beth cu voce aproape şoptită.Aproape sigur va apărea în toate ediţiile de mâine.

Mătuşa şi sora ei o priviră,rămase preţ de câteva clipe fără cuvinte.

-Desigur,trebuia să-mi dau seama că nu aveam cum să scăpăm atât de uşor,spuse mătuşa Augusta,aruncându-i din nou priviri de gheaţă lui Beth.Ei bine,încep să fiu prea bătrână pentru asta.Voi,fetelor,o să mă băgaţi în mormânt,ascultaţi ce vă zic.

-Nu e vina ei,sări Claire cu loialitate.Trebuie doar să retragem cât mai repede anunţul.

-Aproape sigur că este prea târziu,spuse Beth,aruncând o privire îngrozită spre ceasul de pe şemineu.E aproape miezul nopţii.Claire strânse din buze cu hotărâre.

-Un lucru am învăţat de când sunt ducesă de Richmond,zise ea,grăbindu-se spre uşă.Banii şi poziţia rezolvă multe.Lăsaţi-mă să văd ce pot să fac.

-De ce-ai rămas aşa,cu ochii după soră-ta?

După ce se dăduse la o parte ca să-i facă loc lui Claire,mătuşa Augusta bătu acum din palme înspre Beth,făcând-o să sară în loc.

-Dacă vrem ca planul ăsta să meargă,nu poţi să te ascunzi aici.Absenţa ta a fost deja observată şi,cu cât va dura mai mult,cu atât mai tare vor răsuna bârfele.

Twindle,noi două trebuie s-o ajutăm pe domnişoara Beth să se îmbrace.

Va reapărea în sala de bal cât mai repede cu putinţă.Să reapară în sala de bal, când genunchii îi tremurau şi în stomac simţea un nod de mărimea unui pumn şi când zeci de dureri de tot felul se zbăteau care mai de care să-i atragă atenţia? Dar se părea că nu avea de ales.Între Twindle şi mătuşa Augusta se simţea ca prinsă într-un vârtej.Era împinsă,trasă,pieptănată,coafată,pudrată,parfumată şi întoarsă pe toate părţile până când,în decurs de cel mult zece minute,era din nou complet aranjată,de data asta îmbrăcată într-o rochie din satin verde smarald pe care intenţionase să o poarte la balul familiei Palmerston,săptămâna următoare.
Dacă schimbarea rochiei ar fi fost remarcată,lucru ce avea să se întâmple aproape cu certitudine,cu atât mai bine.Şi-ar fi putut astfel justifica absenţa prelungită spunând că vărsase ceva pe rochie şi fusese nevoită să o schimbe.
-Norocul tău că te-ai făcut aşa de frumoasă.Tonul mătuşii Augusta spunea clar că nu intenţiona să-i facă un compliment în timp ce îşi analiza nepoata din cap până-n picioare,după ce termină treaba.
-Te ajută ca lumea să te ierte mai uşor.Hai,trebuie să coborâm!
-Poftim,domnişoară Beth,ţine asta în jurul umerilor,îi şopti Twindle întinzându-i un şal.Mătuşa Augusta ieşi din încăpere,exclamând pe un ton fără drept de tăgadă că Beth trebuia să o urmeze.
-Încep să se vadă vânătăile,adăugă Twindle.Privindu-şi braţele,Beth văzu că Twindle avea dreptate: pete mici,decolorate,chiar deasupra cotului drept marcau locul de care o prinsese William.Strânse din dinţi aducându-şi aminte,
Îi mulţumi prin semne lui Twindle,îşi strânse şalul în jurul braţelor şi o porni grăbită în urma mătuşii Augusta.
„Slavă Domnului că nu m-am măritat cu el! Oricât de mare ar fi scandalul,cel puţin am scăpat de el şi de orice alt bărbat.”
Gândul acesta îi mai uşura puţin inima în timp ce cobora în urma mătuşii Augusta scara împodobită spre parterul înţesat de invitaţi.Graham,valetul mândru al lui Claire,veni repede spre ele când apărură în capul scărilor.Din expresia îngrijorată de pe chipul lui de obicei neperturbat,se vedea limpede că ceva era în neregulă.Holul,cu pereţii zugrăviţi în galben şi împodobit cu un splendid covor oriental,era luminat ca ziua de sute de lumânări care licăreau în candelabrul de cristal uriaş de deasupra capului,unin-du-şi forţele cu altele de pe perete şi cu candelabrele înalte de la colţuri.Muzica,râsetele,mirosul de mâncare şi de flori umpleau atmosfera.Cu colţul ochiului,Claire putea distinge caleidoscopul de culori din sala de bal ce se afla în capătul casei.Pe fundalul pereţilor cu tapet stacojiu,împodobiţi cu nori de flori albe,rochii superbe de toate modelele se învârteau şi pluteau asemenea unor petale purtate de vânt la braţul

domnilor mai sobru îmbrăcaţi,în vreme ce perechile îşi urmau paşii de dans.
-Doamnelor,Lady Rosen este...,începu Graham cu voce joasă,cu aerul că urma să rostească un avertisment urgent.Se opri în clipa în care doamna în cauză năvăli ca uraganul dinspre bibliotecă,apărând furioasă în cadru cu Gabby-subţire şi elegantă în rochia de culoarea lavandei,cu părul castaniu ridicat într-un coc înalt,cu diamante strălucindu-i la urechi şi în jurul gâtului-venind sumbră în urma ei.Gabby împreună cu copiii erau în vizită pentru un număr nedeterminat de săptămâni,soţul ei,Nick,având treburi în străinătate.
-Trebuie să credem în continuare că bârfele nu sunt adevărate.Gabby părea că începe să-şi piardă răbdarea.
-Deşi,trebuie să evidenţiez faptul că,dacă aşa ar sta lucrurile,vina nu ar putea fi în nici un caz a surorii mele.Fiul dumneavoastră este bărbat în toată firea,la urma urmei.
-Un bărbat care a fost ademenit cu neruşinare! veni ascuţit răspunsul lui Lady Rosen.Apoi,când o văzu pe Beth care încă mai stătea pe una dintre treptele de jos,cu mâna sprijinită pe balustrada cu sculpturi complicate,Lady Rosen încremeni.
-Ha!
-Slavă Domnului! murmură Gabby,zărind-o la rândul ei pe Beth.
-Eram sigură! Eram sigură că nu putea să fugă cu tine! exclamă Lady Rosen într-o voce în care se amestecau uşurarea şi veninul.Îmbrăcată într-o rochie de dantelă mov,cu trei pene aranjate în părul cărunt,ridicat,mama lui William îi semăna fiului atât la constituţie,cât şi la colorit.Revenindu-şi,îşi umflă pieptul şi se apropie de Beth asemenea unei corăbii cu toate pânzele în vânt.
-El,cel puţin,nu şi-a pierdut într-atât orice urmă de decenţă încât să participe la ceva atât de respingător! Nu mă mir că nu l-ai putut convinge.
Beth îşi ridică bărbia.
-Nici nu am încercat aşa ceva.
-Spune să fie adusă trăsura lui Lady Rosen,îi spuse încet Gabby lui Graham.
Gabby îşi ţinea buzele strânse şi ochii îi scânteiau cu furie.Beth îşi dădea seama că făcea mari eforturi să rămână politicoasă.
-Alteţa sa,ducesa,mi-a spus deja să fac asta.Graham se dădu tăcut la o parte în timp ce Beth,cu spatele drept acum,păşi în hol alături de mătuşa Augusta, întâmpinând cu ochii mijiţi privirea acuzatoare a lui Lady Rosen.
-Spune-mi,te rog,unde este fiul meu? Privirea lui Lady Rosen arunca fulgere.
-William s-a dus acasă,răspunse Beth,scuzabil de mândră de răceala cu care reuşise să-şi modeleze vocea.Sunt sigură că vă veţi bucura să aflaţi că am

hotărât să rupem logodna.
-Cum? O expresie de uşurare înflori pe chipul rotund al lui Lady Rosen.Slavă cerurilor că i-a venit în sfârşit mintea la cap! Eram convinsă că William nu poate fi atât de neghiob încât să se înhaite cu una de teapa ta.Beth văzu străfulgerarea din ochii lui Gabby.Pete aprinse de culoare apărură în obrajii ei palizi.Deşi făcu toate eforturile posibile ca să se stăpânească,îşi simţi propriul temperament începând să se încingă.Lângă ea,mătuşa Augusta înţepeni,îndreptându-şi spatele şi arătându-şi statura impresionantă.
-Cu siguranţă,lordul Rosen trebuie admirat pentru că şi-a dat seama la timp că Beth este mult prea bună pentru el.Răspunsul lui Gabby era cât se poate de politicos,rostit pe tonul cu care cineva şi-ar fi exprimat acordul cu afirmaţia precedentă.Ochii,pe de altă parte,îi aruncau flăcări.Chipul lui Lady Rosen se înroşi alarmant.Beth îi zâmbi lui Gabby.
-Nu ai minte nici cât o capră,Frannie,şi nici n-ai avut vreodată.Profitând la maximum de avantajul pe care i-l oferea înălţimea ei impresionantă,mătuşa Augusta o privea de sus pe mult mai scunda Lady Rosen.
-Dar lucrul acesta nu mai are nici o importanţă acum că,din fericire,nu se mai pune problema ca familiile noastre să se alieze printr-o căsătorie.
Lady Rosen deschise gura pentru a articula un răspuns ce,judecând după expresia ei,urma să fie foarte tăios,însă,înainte să apuce să spună ceva,Claire îşi făcu apariţia,o doamnă în adevăratul sens al cuvântului,cu capul frumos înălţat demn,cu rochia scumpă foşnindu-i,cu soţul alături de ea.Găsindu-se ţinta privirilor înţepătoare ale ducesei de Richmond şi a încruntării intimidante a ducelui,Lady Rosen îşi înghiţi răspunsul pe care se pregătea să-l dea.La treizeci şi patru de ani,Hugh,duce de Richmond,era unul dintre cei mai puternici oameni din regat.Cu toată furia pe care o resimţea în acele momente,Lady Rosen îşi dădea seama că nu era cazul să îl provoace.
-V-am auzit cât se poate de clar din salon,le certă Claire cu voce aspră,după ce fu suficient de aproape.Desprinzându-se de braţul soţului ei înalt şi chipeş,îl împinse înspre Beth.În mod clar,nu e în avantajul nici unuia dintre noi să facem publice chestiuni de familie.Hugh,du-o pe Beth în sala de bal şi dansează cu ea,te rog.
-Alteţă,trăsura lui Lady Rosen aşteaptă la uşă,murmură Graham ca răspuns la un semn făcut de un lacheu care tocmai urcase în grabă scările de la parter.
-Dacă îmi acordaţi mai întâi câteva minute din timpul dumneavoastră,promit să nu vă reţin prea mult,îi spuse Claire lui Lady Rosen,care o privi lung şi întrebător,înainte de a-i răspunde printr-o înclinare deloc graţioasă a capului.

Ochii cenuşii ai cumnatului ei îi întâlniră pe ai lui Beth.Acum că atenţia lui Lady Rosen era îndreptată asupra lui Claire,bărbatul îi adresă un zâmbet complice în timp ce-i oferea braţul.
-Se pare că am primit ordin să părăsim câmpul de luptă,spuse el în şoaptă.Îmi acorzi onoarea?
-Du-te,Beth! Eu,Gabby şi mătuşa Augusta vom rezolva problema,îi promise Claire.Tu trebuie doar să râzi,să dansezi şi să laşi impresia că nu ai nici o grijă pe lume.Hugh,ocupă-te de ea.
Înţelegând rolul pe care trebuia să îl joace ca să poată fi evitat scandalul,Beth se prinse de braţul lui Hugh şi îi zâmbi la rândul ei în timp ce se îndreptau spre sala de bal,deşi gestul necesita un efort considerabil.Hugh o mângâie frăţeşte pe mână,apoi îi îndreptă una dintre şuviţele roşii care-i atârna pe umăr,în stilul pe care îl alegea de obicei pentru serate,după ce învăţase de-a lungul anilor că nu-şi putea ascunde coama strălucitoare,şi astfel era de preferat să o pună în evidenţă.
-Şi eu care am crezut că bătălia de la Waterloo a fost periculoasă! îi murmură el la ureche în timp ce treceau pragul sălii de bal.Toate privirile se întoarseră numaidecât înspre ei.
-Dacă ne-ar fi trecut prin minte să ne trimitem doamnele să-1 înfrunte,Napoleon ar fi dat bir cu fugiţii de pe câmpul de luptă înainte de a se trage un singur foc de armă.Beth râse.După aceea,îi veni mai uşor să zâmbească.Era sincer foarte ataşată de Hugh care se purta cu ea exact ca şi cum i-ar fi fost o soră mai mică,
era uimitor de bun cu Claire şi o ajuta acum să adopte o atitudine nonşalantă în timp ce o ducea în mijlocul sălii şi începea să o învârtă în paşi de dans.
Cu capul sus,zâmbind larg,făcând piruete în braţele cumnatului ei de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume,Beth se pregăti să înfrunte bârfele.În momentul în care se îndreptă spre salonul unde se servea masa la braţul vicontelui Newby,
În timp ce Claire dansa şi mătuşa Augusta bârfea pe margine,iar Gabby se afla deja în salon,Beth era încrezătoare că vor putea rezolva această afacere neplăcută.

CAPITOLUL 6

Deşi Neil îi drămui cu atenţie,banii lui Rosen dispărură ca apa în deşert.La trei zile după ce şi-i însuşise,ajunsese deja la ultimii şilingi.Să plece din Londra nu era o opţiune: după cum ştia din experienţa recentă,continentul nu era destul de departe,iar din cauza fondurilor limitate îi era aproape imposibil să ajungă într-un loc suficient de îndepărtat încât să-i permită să-şi prelungească viaţa cu o perioadă de timp cât de cât considerabilă,în orice caz,fuga nu ar fi fost decât o

soluţie de scurtă durată.În Londra se afla miezul problemei şi în Londra trebuia să rămână până când se rezolva situaţia.Partea mai dificilă era că nu putea rămâne nicăieri mai mult de câteva ore în care să tragă un pui de somn,nici nu se putea duce la vreunul dintre contactele lui din capitală sau în locurile pe care le frecventa de obicei.Deşi reuşise să scape momentan de Clapham,nu se amăgea că individul îşi chemase înapoi copoii sau că se lăsase păgubaş şi-şi văzuse de treaba lui.Nu,colegul lui asasin îl vâna chiar în acele momente cu toate resursele pe care le dobândise în decursul carierei lui extrem de productive,impulsionate pe deasupra de o puternică antipatie personală,iar singurul motiv pentru care Neil reuşise să scape până în acel moment era că avea la rândul lui aceleaşi abilităţi,însă la un nivel mai înalt,şi era ajutat şi de şiretenia caracteristică prădătorului transformat în pradă.Aproape întotdeauna oamenii sfârşeau prin a se întoarce în cele din urmă în locurile familiare.Neil stia asta si la fel de bine o ştia şi Clapham.Prin urmare,aproape toate locurile şi persoanele la care s-ar fi putut duce îi erau interzise.Neil era de asemenea conştient că era foarte posibil-mai mult chiar,probabil-să mai fie şi alţii care îl căutau.Era greu de crezut că aceia care îi comandaseră moartea se bazaseră pe o singură echipă de asasini.Cu siguranţă trimiseseră mai mulţi agenţi care să facă tot ce era necesar pentru a-şi îndeplini misiunea.Un atac putea avea loc oriunde,oricând.Era foarte conştient că un glonţ sau un cuţit aruncat sau oricare dintre nenumăratele tehnici caracteristice îl puteau lăsa lat într-o clipă.Putea muri chiar acum sau cinci minute mai târziu,după cinci ore sau cinci zile,fără nici cel mai mic avertisment.
Un gând de-a dreptul reconfortant.Adevărul crud era că,odată pusă în mişcare,
acest gen de condamnare la moarte era atât imuabilă,cât şi,în cele din urmă,imposibil de evitat.Cu excepţia situaţiei în care s-ar fi dovedit mai isteţ decât ei,ar fi întors jocul împotriva lor şi i-ar fi omorât el pe ei,trista realitate era că nu mai avea mult timp de petrecut pe această lume.
Şi mai rău era că,dacă reuşeau să îl omoare,avea adâncul pre-sentiment că era prea târziu să înceapă să se roage pentru porţile raiului.Se ducea direct în iad.Şi având în vedere că această idee nu-i era pe plac,singura soluţie reală era,pur şi simplu,să rămână în viaţă.Şi asta încerca din toate puterile să facă.
Cea mai bună opţiune pe care o putuse găsi,având în vedere gama limitată de alegeri,era să scoată ochii fiarei care îl căuta.Foarte puţini erau cei care ştiau de existenţa lui şi un singur om dintre aceştia ştia suficient de multe despre el încât să-l poată găsi,dacă alegea să iasă în lume.Nu întâmplător,acesta era chiar omul din vârful piramidei carierei sale,unul dintre ultimii care ar fi avut motive să-i semneze ordinul de eliminare.

Ucigându-l pe acest om spera să se salveze pe sine.Şi nu conta că fusese o vreme,cu mult timp în urmă,când îl considerase prietenul lui.Treaba ar fi fost deja făcută,dacă nu s-ar fi amestecat o anumită fetişcană cu părul roşu ca focul, care dăduse situaţiei o turnură absolut dezastruoasă.De atunci,de când Neil scăpase de Clapham,omul intrase în alertă.Rămăsese în Londra,în inima organizaţiei,ca întotdeauna,însă acum era atent,se înconjurase de gărzi,îşi luase toate măsurile de precauţie.Ştia mai bine decât oricine cât de periculos putea fi Neil,arma lui secretă de altădată.Ce nu ştia el era că Neil descoperise un punct slab în apărarea lui,un călcâi al lui Ahile,cum s-ar spune.

Trădarea încetase de mult să-i mai lase lui Neil un gust amar.După cum aflase cu atâţia ani în urmă,încât i se părea acum că fusese într-o altă viaţă,era pur şi simplu felul în care funcţiona lumea.Nu se aştepta la nimic mai mult.

Tristul adevăr al existenţei lui se reducea pur şi simplu la a ucide sau a muri.

-Vino atunci,Florimond!Neil îi auzi vocea înainte să o vadă,ceea ce nu era deloc îmbucurător,având în vedere că pândea ascuns în spatele gardului viu des şi plin de spini,aproape impenetrabil,care mărginea latura de vest a zonei ornamentale din Green Park.Calul lui-mă rog,era calul lui acum,de vreme ce-l furase cu o seară în urmă-îl aştepta lângă intrarea dinspre nord,rar folosită,legat de un copac.

-Bună,iubito,spuse el încet,mult prea încet ca să poată fi auzit de oricine altcineva.Îşi calculase bine sosirea şi nu aşteptase mai mult de cinci minute.Era o dimineaţă frumoasă,însorită şi înviorată de o adiere plăcută,ce promitea o după-amiază călduţă.Păsările ciripeau vesel pretutindeni în jur.Zburau fluturi.

Zumzăiau insecte.Copaci şi tufe înveşmântate în straie abundente de primăvară îi sporeau senzaţia că nimerise pe o insulă rustică aflată chiar în mijlocul oraşului.Mirosul de mosc ce se resimţea puternic în aer contribuia la accentuarea acestei comparaţii.Conturul magnific al Casei Devonshire-un veritabil palat-profilându-se pe orizontul de est,cu turnurile şi turnuleţele abia vizibile de unde stătea el,crea un contrast puternic cu decorul pastoral din jur.Marca intrarea dinspre Clarges Street,pe care Neil fusese aproape sigur că o va folosi ea.În momentul în care realizase că avusese dreptate simţise o scurtă tresărire de satisfacţie.Nici de această dată instinctele nu-l înşelaseră.

Nu era soluţia ideală,nici pe departe,însă era o soluţie fezabilă.Ca întotdeauna, făcea ce trebuia să facă.Răpirea era una dintre puţinele nelegiuiri pe care nu le comisese până acum şi,în circumstanţe obişnuite,s-ar fi dispreţuit fiindcă se cobora într-atâta-însă nu erau circumstanţe obişnuite.Era în joc supravieţuirea lui.Prin urmare,se ajungea la răpire.Din doar doi paşi ocoli tufişurile şi-şi putu vedea ţinta,deşi era destul de sigur că el,unul,rămăsese ascuns în umbră.

Persoana care vorbise şi a cărei voce,spre uşoara lui surprindere,o recunoscuse atât de repede de parcă ar fi cunoscut-o foarte bine era Lady Elizabeth,iar vorbele îi erau adresate unui terier mic şi îndesat,cu blană deasă,care se oprise să miroasă trunchiul unei sălcii.Tonul părea nerăbdător.Era devreme,doar câteva minute peste ora zece,şi nu era prea multă lume în jur.Din locul din care privea el nu se vedeau decât doi călăreţi novici într-ale modei (cei cu adevărat stilaţi se afişau în Hyde Park şi la ore mult mai târzii) care se plimbau pe iarbă şi o bonă care împingea un cărucior.Lady Elizabeth îşi făcea,se pare,plimbarea de dimineaţă prin parc,aşa cum îi spusese că avea obiceiul.Câinele (care probabil că avea să latre) şi fata în casă cu aerul plictisit care o însoţeau erau obstacole în calea planului său,dar unele minore,pe care le putea înlătura cu uşurinţă.Doamna în sine s-ar fi putut să-i dea ceva bătăi de cap,însă îi făcuse un serviciu important şi,prin urmare,avea motive să spere că o va putea convinge să facă ceea ce dorea de la ea.Adică,pe scurt,să vină cu el.Să o convingă să facă acest lucru de bunăvoie era cu mult mai eficient decât să o oblige,deşi era pregătit să folosească forţa,dacă ar fi fost cazul.Lady Elizabeth Banning-oh,da,aflase cine era în ultimele trei zile-avea să-1 răsplătească fiindcă-i cruţase viaţa ademenindu-1 pe cumnatul ei,ducele de Richmond,acum unul dintre directorii vastei reţele de spioni ai Angliei şi prietenul lui de altădată,spre mormânt.

Doar dacă Richmond murea mai putea avea o speranţă de a-şi trăi până la capăt zilele date de Dumnezeu.Exista într-adevăr,aşa cum îi spusese cândva mama lui,un scop în orice.Dacă ar fi ucis-o pe încântătoarea Lady Elizabeth,aşa cum ar fi trebuit,nu ar fi avut acum această foarte promiţătoare armă pe care să o folosească în lupta pentru păstrarea propriei sale vieţi.Aranjase deja ca a doua zi dimineaţă-până atunci avea suficient timp pentru a-şi scoate captiva din Londra şi a o duce într-un loc sigur-să-i fie înmânată ducelui de Richmond o scrisoare care să-1 informeze că încântătoarea lui cumnată era în mâinile lui.Promitea să urmeze şi alte instrucţiuni.Neil nu avea nici o îndoială că îl putea astfel ademeni pe Richmond,căruia întotdeauna îi plăcuse să facă pe eroul,să vină să o salveze pe fată şi să-şi întâmpine astfel propria moarte.Privind-o cum înainta neştiutoare pe alee înspre el,Neil îşi dădu seama că se simţea în acel moment mai optimist decât se simţise în ultimele două săptămâni,de când aflase că organizaţia care făcuse din el ceea ce era acum se întorsese împotriva lui.Era convins că Lady Elizabeth avea să se dovedească atuul-sur-priză cu care să câştige jocul.

Dacă Mahomed nu se ducea la munte,atunci se pare că muntele trebuia convins să vină la Mahomed.Dacă nu putea ajunge el la Richmond,îl va face pe Richmond să vină la el.Folosind-o pe încântătoarea lui cumnată drept momeală.

Savurând acest gând,Neil o aşteptă pe Lady Elizabeth să se apropie,bucurându-se între timp de privelişte.
-Florimond,nu poţi să te opreşti să adulmeci toţi copacii,toate tufele şi toate firele din iarbă din parc! îşi dojenea fata căţelul.Suntem la plimbare.
Animalul o făcuse să se oprească din nou,lucru ce părea că începe să o scoată din răbdări.Tânăra trase cu blândeţe de cureluşa subţire care se întindea între ea şi animal,dar câinele continuă să adulmece liniştit baza stejarului masiv.
-Poate că ar fi fost mai bine să nu-l luăm cu noi,domnişoară Beth,spuse însoţitoarea,o tânără cu faţa rotundă,cu părul negru ascuns sub o bonetă şi cu trupul zdravăn înveşmântat într-o rochie de culoare albastru-deschis,cu şorţ alb.Tonul ei uşor iritat îi spunea lui Neil că nu aprecia câtuşi de puţin beneficiile plimbării animalului,deşi buna-cuviinţă o obliga să-şi ţină părerile pentru sine.
-Oh,Rawlings,ştii foarte bine că i-am promis lui Lady Salcombe că am grijă de el cât timp o vizitează Lady Anders,spuse Lady Elizabeth.Lady Anders face cele mai îngrozitoare crize de strănutat ori de câte ori Florimond se apropie de ea.Şi este un căţel foarte drăguţ,nu-i aşa,Florimond? Problema e că nu este deloc obişnuit cu parcurile.
-Nici cu trăsurile,nici cu caii,nici cu plozii care aleargă după el! Vocea servitoarei era acum de-a dreptul arţăgoasă.Este un câine foarte răsfăţat, domnişoară Beth.Mă îndoiesc să fi trecut vreodată dincolo de gardul grădinii lui.
-Atunci o să se bucure că îi lărgim orizonturile.Hai odată,Florimond!
Lady Elizabeth trase de lesă şi câinele abandonă cu părere de rău stejarul şi veni după ea.Elizabeth mergea pe aleea pietruită în vreme ce câinele păşea prin iarbă,cu privirea acum fixată pe cele două raţe care băteau zgomotos din aripi deasupra lor.Beth ridică şi ea capul şi soarele strălucitor al dimineţii îi atinse buclele ce se revărsau de sub boneta de paie ce-i încadra faţa,făcându-le să strălucească asemenea unor rubine,dezvăluindu-i fără nici o umbră de îndoială identitatea,în eventualitatea că Neil nu ar fi recunoscut-o deja după voce.Nu mai cunoscuse niciodată vreo altă femeie care să aibă un asemenea păr.
Zveltă şi graţioasă,era îmbrăcată într-o rochie galben pal,dintr-un material foarte fin care plutea în urma ei în adierea vântului,cu un şal asortat,iar lui Neil i se păru dintr-odată că arăta ea însăşi ca o rază de soare,o fiinţă strălucitoare şi luminoasă care nu aparţinea aceleiaşi lumi în care se găsea labirintul întunecat şi plin de disperare în care trăia el.Aproape că ezită,îşi aminti apoi că,dacă nu reuşea să întoarcă cât mai curând jocul împotriva adversarului său,ar fi fost mort.Iar acest argument i se păru mai convingător.Aşa că ieşi din umbră şi păşi pe aleea luminată de soare,încă departe de ea,însă vizibil acum,dacă s-ar fi

întâmplat să privească spre el.Însă ea nu privi.Cel puţin nu încă.Atenţia îi era cu desăvârşire captată de câinele necooperant.
-Nu,Florimond! strigă ea în clipa în care raţele aterizară cu zgomot în heleşteul din apropiere şi câinele se năpusti ca o săgeată înspre ele,smulgându-i lesa din mână.Preţ de câteva clipe,Lady Elizabeth rămase înmărmurită,privind în urma căţelandrului care se îndrepta chelălăind spre raţe.Însă acestea plutiră cu o magnifică nepăsare înspre mijlocul lacului.Apoi Elizabeth îşi ridică fusta deasupra gleznelor şi porni în urma lui,iar Neil nu-şi putu înăbuşi un zâmbet la revederea acelor glezne subţiri,învelite în mătase.Remarcă abia apoi că domnişoara alerga cu viteza şi agilitatea unui băiat,deşi era o apariţie cât se poate de feminină.
-Florimond! Florimond,întoarce-te aici! strigă.Aici,Florimond!
-Domnişoară Beth!
Servitoarea o luă la fugă împiedicându-se în urma ei,apoi se văzu nevoită să se abată din drum pentru a recupera pălăria stăpânei sale,furată de o rafală de vânt de pe capul lui Lady Elizabeth şi purtată înspre un câmp pe care păşteau nişte vaci.
-Florimond!
Lady Elizabeth alerga mai departe,cu părul strălucitor flutu-rându-i asemenea unui stindard,cu fusta ridicată în faţă până la genunchi şi umflată de vânt în spate,cu pieptul săltându-i vizibil în decolteu.
îndesându-şi mâinile în buzunare şi lăsându-se pe călcâie,Neil îşi îngădui să se bucure de privelişte,până când un pâlc de sălcii îi bloca privirea.

Dacă nu ar fi fost extrem de ataşată de Florimond,îşi spuse Beth cu iritare,ar fi lăsat căţelul în voia lui în clipa în care o zbughise înspre heleşteu.Era destul de sigură că ştia să înoate-nu ştiau toţi câinii? Ea,personal,nu avusese niciodată unul al ei,aşa că nu putea spune cu certitudine,dar avea impresia că aşa era.Prin urmare,era aproape sigură că nu ar fi păţit nimic,atâta vreme cât ar fi avut grijă să îl ia înapoi în momentul în care îşi termina misiunea.Dar nu trecuse nici o oră de când animalul fusese spălat de Tom la ordinele lui Graham,după ce se rostogolise prin ceva extrem de noroios în grădină,când sus-amintitul Tom îl scosese afară la prima oră a dimineţii.Şi având în vedere că Florimond detesta să facă baie şi-şi exprima acest sentiment cât se poate de clar,cu o serie de urlete suficient de zgomotoase încât să ridice în picioare întreaga casă,Beth nu-şi dorea să le sporească nefericirea,nici căţelului,nici lui Tom,nici nimănui altcuiva,
supunând animalul încă o dată acestui proces,în cazul în care s-ar fi hotărât să

sară în iazul plin de alge,cu maluri noroioase.
-Florimond!Aici! strigă,ridicându-şi fustele până la un nivel lipsit de orice decenţă în încercarea disperată de a ajunge diha-nia din urmă.Iarba era alunecoasă şi terenul era înfiorător de denivelat.Era foarte posibil să pice fix în nas.Din fericire,un şir de sălcii care se legănau graţioase o ascundeau de privirile celor care ar fi putut să se uite.Călăreţii pe care-i remarcase mai devreme,bona care împingea căruciorul în sus pe deal-nu-i mai vedea acum pe nici unul.O trăsură închisă era oprită pe drumul care ducea de la intrarea în parc la ferma de vaci,jenant de aproape de traiectoria pe care trebuia să o urmeze.Cu excepţia calului însă,nu părea să fie nimeni acolo.Poate că vizitiul,în loc să-şi aştepte pasagerii,coborâse şi se hotărâse să facă şi el o plimbare,în orice caz,nu se putea gândi la asta.Avea alte griji,mai presante.Florimond,afurisit să fie,câştiga viteză,
-La mine,Florimond!
Câinele continua să fugă,parcă fără să o audă.Beth abia reuşi să înghită o înjurătură deloc demnă de o lady.Destul de deprimată la rândul ei din cauza valului de bârfe apărute în jurul ne-logodnei ei-oscilând între cei care susţineau că Rosen,cu siguranţă,nu lansase propunerea şi cei convinşi că Lady Elizabeth dăduse papucii încă unui logodnic-Beth simpatizase profund cu nefericirea căţelului din timpul băii.Până acum.Acum nu mai spera decât să nu o vadă nimeni alergând ca o bezmetică,cu fustele ridicate deasupra genunchilor.După cum avusese grijă să-i atragă atenţia mătuşa Augusta,reputaţia ei atârna de un fir de aţă.Dacă mai dădea naştere la multe vorbe,putea fi sigură că Rosen avea să rămână ultimul pretendent acceptabil căruia îşi permisese luxul de a-i întoarce spatele.Aproape sigur avea să moară fată bătrână,locuind la surorile ei şi crescându-le copiii.Iar asta,după părerea clar exprimată a mătuşii Augusta,era exact ce merita.Cu siguranţă,bârfa era neplăcută,Beth trebuia să recunoască asta,însă i se părea că punctul de vedere al mătuşii Augusta era totuşi prea dramatic.Deşi erau unii din înalta societate care poate că o priveau strâmbând din nas,invitaţiile continuaseră să vină şi încă mai avea destul de mulţi admiratori ale căror atenţii-acum că Rosen,după părerea lor,se retrăsese din joc-erau foarte măgulitoare.Contele de Cluny,de exemplu,care era văzut drept o partidă foarte bună,la fel şi domnul Charles Hayden,extrem de bogat...
-Florimond,nu!
Marginea heleşteului era acum aproape; încă vreo câteva secunde,şi câinele ar fi fost acolo.Mai că zbura,cu lăbuţele abia atingând pământul.Raţele,ignorând ameninţările chelălăite ale lui Florimond,înotau neperturbate înspre celălalt mal.Florimond se lansă triumfător înspre apă...

Şi piciorul lui Beth se prăvăli ca un bolovan pe capătul lesei.
-Florimond! Stop!
De această dată,chiar se opri,cu avântul curmat în mijlocul saltului de constrângerea bruscă a lesei.Chelălăiturile ascuţite se opriră brusc în clipa în care ateriza extrem de surprins pe toate cele patru labe.Apoi începu să se zbată ca să se elibereze.Beth trase lesa de sub picior,ţinând bine de cureluşa din piele,până când ajunse la ticălosul în persoană.Animalul se zbătu nemulţumit în clipa în care Beth îl ridică în braţe cu un oftat de uşurare.
-Slavă Domnului! zise ea,strângându-1 cu putere la piept în timp ce Florimond urla după raţe şi se smucea să se elibereze.Ce-a fost în capul tău? Vrei să faci iar baie?
Florimond nu-i acordă atenţie.Era încă foarte ocupat să urle ameninţări şi sudălmi către raţe,când o voce de bărbat se auzi în spatele ei.
-Sunteţi Lady Elizabeth Banning?
-Da,răspunse Beth automat şi,tocmai se întorcea pentru a vedea cine-i vorbise,
când ceva o lovi cu putere într-o parte a capului.Preţ de câteva fracţiuni de secundă,văzu stele.Apoi lumea se întunecă şi Beth se prăbuşi fără nici un sunet la pământ.

CAPITOLUL 7

Servitoarea fu prima care-i atrase atenţia lui Neil că planul lui nu mergea aşa cum ar fi trebuit.Strângând în mână pălăria lui Lady Elizabeth,pe care reuşise în cele din urmă să o recupereze,femeia trecuse în fugă pe lângă sălcii şi coborâse panta,dispărând astfel din câmpul lui vizual,urmărindu-şi stăpâna.Acum că,slavă cerurilor,câinele fusese în sfârşit adus la tăcere,calmul dimineţii îşi reintrase în drepturi.Neil ieşi în aleea din mijloc-ca Lady Elizabeth să-1 poată vedea imediat ce-şi relua plimbarea de dimineaţă-îşi împreună braţele la piept şi aşteptă cu mai puţină încordare decât simţise de multe zile.Asta până în clipa în care vocea ascuţită a servitoarei ajunse la urechile lui.
-Domnişoară Beth! Domnişoară Beth!
Alarmarea din glasul femeii era mai mult decât evidentă.
-Zău aşa,domnişoară Beth,unde sunteţi? Domnişoară Beth! Neil se încruntă şi braţele îi căzură pe lângă corp.O porni înspre heleşteu,în direcţia din care se auzeau strigătele femeii.
-Domnişoară Beth! Domnişoară Beth!Apărând de partea cealaltă a pâlcului de sălcii,privind în josul povârnişului,înspre heleşteu,o văzu pe fata în casă strângând încă la piept pălăria stăpânei ei,alergând ca o nebună în toate

direcţiile,străbătând un fel de traseu în zigzag de la marginea iazului până la fiecare copac,tufiş şi smoc de iarbă ornamentală din apropiere destul de mare încât să poată ascunde o persoană.„*Ce dracu*...?”
-Vă ascundeţi,domnişoară Beth? Nu-i deloc amuzant,dacă aşa înţelegeţi să vă jucaţi.Domnişoară BethÎn general,lui Neil nu-i plăcea să se lase văzut,însă în situaţia de faţă îşi dădea seama că nu avea prea mare importanţă.Richmond urma să ştie cu cine avea de a face de îndată ce primea scrisoarea lui Neil,în care era informat în legătură cu răpirea cumnatei lui.Care ar fi trebuit să aibă loc chiar în acele momente.Singura problemă era că nu mai vedea fata.Nicăieri.
-Ce s-a întâmplat? întrebă el,aşezându-se în drumul servitoarei.Era nebărbierit-briciul îi era laolaltă cu celelalte lucruri în apartamentul închiriat pe care fusese nevoit să-1 abandoneze la Paris şi nu avusese chef să risipească câteva monede pe unul nou.Şi nici hainele nu-i erau chiar în cea mai bună stare,ceea ce nu era de mirare având în vedere că avea un singur rând de schimburi-dobândite în urma unui furt dintr-un depozit,al cărui proprietar,gol-goluţ,era în acel moment foarte fericit implicat într-o altă activitate-pe care le schimbase cu propriile lui haine din acea noapte agitată petrecută cu două săptămâni în urmă,când un asasin încercase să-i facă prima oară felul în somn.Însă Neil se bucurase de suficientă atenţie feminină de-a lungul anilor încât să ştie că era considerat un bărbat foarte chipeş şi,în ciuda felului în care arăta în acest moment,servitoarea păru să împărtăşească această opinie.Se opri-nu avea de ales,fiindcă Neil i se aşezase chiar în faţă-şi ochii i se măriră puţin.Apoi îl examina iute cu privirea,
din cap până-n picioare.Din fericire,atitudinea şi felul lui de a vorbi mai păstrau încă suficient din educaţia unui gentleman încât alarmarea instinctivă a femeii abordată de un bărbat străin într-un loc public să se potolească aproape instantaneu.
-Oh,domnule,stăpâna mea...Femeia gâfâia,evident speriată.Era roşie la faţă şi asudată şi privirea îi zbura frenetic în toate direcţiile în căutarea fetei,chiar în timp ce vorbea.
-A...a dispărut,se pare.Din cauza câinelui,vedeţi...şi...pălăria ei şi...Apoi a alergat înspre iaz şi...Oh,domnule,ce mă fac? A dispărut!
În urma acestui discurs incoerent,Neil îşi dădu seama că avusese dreptate.În afară de el şi de servitoare,nu mai era nimeni în jur.Nici urmă de fetişcana cu părul de foc.Şi nici de potaia aia enervant de gălăgioasă.Doar o vacă păştea tacticos în ţarcul ei ornamental şi,îndreptându-se spre poarta de ieşire,o trăsură închisă,neagră,înainta în grabă.
-Linişte! îi spuse fără menajamente Neil servitoarei care începuse să se

văicărească.În timp ce femeia,aparent atât de speriată încât era dispusă să se supună,îşi înghiţea lacrimile,Neil se răsuci pe călcâie şi o apucă hotărât înspre iaz.Un fior rece de nelinişte îi urcă pe şira spinării.Era oare posibil ca Lady Elizabeth să fi căzut în apă? Oare se îneca chiar în aceste momente? Fără să se vadă măcar o dungă la suprafaţa apei şi fără nici un sunet?
Dacă nu,unde ar fi putut fi?
-Domnişoara Beth înoată ca un peşte!Servitoarea,smiorcăindu-se acum,se ţinuse după el şi părea să-i fi ghicit gândurile în timp ce Neil privea abătut suprafaţa murdară a apei.
-Oh,domnule,unde-ar putea fi?
Neil se uită la ea doar ca să descopere că femeia îl privea la rândul ei,ca şi cum s-ar fi aşteptat să preia controlul şi să-i găsească stăpâna în locul ei.Privi din nou în jur,înregistrând fiecare detaliu al peisajului înverzit,fără însă mai mult succes decât mai devreme.Se părea într-adevăr că Lady Elizabeth dispăruse fără urmă,şi câinele odată cu ea.Imposibil!
-Lady Elizabeth!Vocea lui era mult mai puternică decât a servitoarei,şi adâncă,şi mult mai autoritară.Era,adevărul fie spus,vocea unui bărbat obişnuit să fie ascultat deîndată.În cazul de faţă,avea şi avantajul de a fi o voce cunoscută auzului persoanei pe care o striga.Nu avea nici o îndoială că i-ar fi răspuns,dacă ar fi putut.Şi,cu siguranţă,trebuia să poată.Ce ar fi putut să i se întâmple în cele câteva minute în care nu o văzuse?
Singurul răspuns veni dinspre raţe: fluturându-şi maiestuos aripile,se înălţară din nou spre cer,dispărând în spatele copacilor.După aceea,se lăsă din nou liniştea.O linişte apăsătoare,întreruptă doar de gâfâielile alarmate ale servitoarei şi de foşnetul frunzelor în adierea vântului.
-Lady Elizabeth! Mă auzi?
Îşi dădu seama,prea târziu,că,strigând cu voce tare „*Lady Elizabeth*" se dădea de gol în faţa servitoarei cum că ştia exact cine era stăpâna ei.Nu că mai conta,
având în vedere ce intenţiona sau,mai degrabă,ce intenţionase,însă precauţia făcea la fel de mult parte din firea lui ca şi neîncrederea şi simţea această încălcare a anonimatului său obişnuit ca pe o durere fizică.Totuşi,servitoarea nu părea să observe nimic suspect.Avea acum faţa roşie precum creasta cocoşului şi gura îi tremura în timp ce capul i se clătina dintr-o parte în alta,în încercarea zadarnică de a cerceta cu privirea micuţul teren în mijlocul căruia stăteau.
-E posibil să fi plecat acasă fără tine? întrebă Neil,fără să creadă nici el că domnişoara în cauză făcuse aşa ceva.Dacă aşa ar fi stat lucrurile,încă s-ar mai fi putut vedea.În orice caz,nu părea să aibă nici un sens să se fi îndreptat spre casă

fără servitoare sau fără pălărie,că veni vorba,şi,orice altceva s-ar fi putut spune despre ea,Lady Elizabeth îi lăsase impresia unei tinere cu capul bine înfipt pe umeri.Totuşi,Neil o apucă pe drumul care trecea pe lângă heleşteu,înspre poartă-şi apucă astfel să vadă,preţ de o secundă,cum uşa trăsurii care se retrăgea în grabă se deschise brusc.Un fel de grămăjoară lovi pământul.Înăuntrul trăsurii, surprinse un vălmăşag de mişcări rapide,o sclipire de roşu intens şi ceva galben,înainte ca uşa să se închidă din nou,cu fermitate.

Preţ de câteva clipe,rămase pur şi simplu privind în urma trăsurii,în vreme ce mintea lui încerca să înţeleagă ce văzuse,între timp,trăsura ieşi pe porţile înalte,de piatră şi o apucă la stânga pe strada aglomerată de dincolo de acestea.

Roşul fusese de aceeaşi nuanţă ca şi părul lui Lady Elizabeth.Galbenul era strălucitor ca rochia ei.Iar grămăjoara-chiar în timp ce privea în urma trăsurii, grămăjoara se mişcă,îşi scutură blana cenuşie scoţând la iveală un animal micuţ-grămăjoara era căţelul!

-Florimond! strigă servitoarea cu respiraţia tăiată,amintindu-i identitatea animalului.Pe toţi dracii,nu era nici o greşeală: din cine ştie ce motiv,Lady Elizabeth se afla înăuntrul trăsurii.În secunda în care îşi dădu seama de acest lucru,Neil o rupse la fugă înspre calul lui,blestemându-se în gând pentru că îl lăsase atât de departe.

-Domnule! se smiorcăi servitoarea în urma lui.Domnule,vă rog! Ce să fac?

Uitase cu desăvârşire de ea.Câinele,auzindu-i vocea,întoarse capul înspre ea apoi o apucă la pas înspre ei,fără să fi păţit,se pare,nimic în urma întregii tevaturi.

-Aşteaptă aici! îi strigă Neil femeii peste umăr.Nu făcuse parte din planul lui să o salveze pe doamnă înainte de a o captura pentru sine.

-Sunt convins că se va întoarce.Dacă servitoarea mai spuse ceva,Neil nu o auzi.

Urca deja înspre vârful dealului şi nu simţi nevoia să-i răspundă.Gândurile îi frământau mintea chiar în timp ce ghetele îi călcau iarba.

Cu cât îşi repeta de mai multe ori scena în minte,cu atât mai convins era că Lady Elizabeth fusese în trăsura închisă,fapt care îi prezenta două posibilităţi: fie urcase acolo de bunăvoie,fie fusese forţată să urce.Desigur,ştia doar foarte puţine despre ea,însă cu doar trei zile în urmă o văzuse punând capăt unei logodne în cel mai categoric mod cu putinţă.Părea puţin probabil,prin urmare,să fi fugit acum cu un alt logodnic.Învălmăşeala de mişcări pe care le zărise în trăsură îi sugeraseră că înăuntru se ducea un fel de luptă.Iar câinele fusese înfăşurat în ceva,aruncat din trăsură şi abandonat.Ţinând cont de toate acestea, cea mai plauzibilă explicaţie a prezenţei ei în trăsură era o răpire.

Dar să o răpească fusese planul lui,iar el nu fusese câtuşi de puţin implicat în

cele petrecute adineauri.În mod evident,altcineva i-o luase înainte.Simţi o arsură în stomac la acest gând.Întrebarea era,cine? Şi de ce?
Să stea acum să analizeze ar fi fost o pierdere de vreme.Ştia mult prea puţine despre viaţa ei încât să înceapă măcar speculaţiile.Tot ce ştia era că speranţa lui cea mai bună de a supravieţui tocmai îi fusese suflată de sub nas,iar Neil avea de gând să facă tot ce-i stătea în puteri ca să o recupereze.

CAPITOLUL 8

Cu semiluna plutind deasupra celui mai înalt dintre multele sale turnuri,castelul Trelawney avea aerul sumbru şi ameninţător al unei fortăreţe medievale.
Construit din piatră înnegrită de vreme,ridicat,probabil,cu trei secole în urmă, castelul era mai vizibil decât de obicei în această noapte senină,datorită luminii difuze ce strălucea prin zecile de ferestre înguste,deschise ca nişte fisuri în zid.Izolat pe o insulă stâncoasă,cam la jumătate de milă de Tynemoth în Marea Nordului,castelul era o relicvă a timpurilor de altădată,când proprietatea se apăra cu forţă armată.Pe lângă protecţia oferită de întinderea de apă ce îl separa de uscat,castelul era înconjurat pe toate părţile de un imens zid de piatră prevăzut cu metereze.Locaţia în sine ar fi trebuit să garanteze că vizitatorii erau puţini şi veneau de la mare distanţă,în această noapte totuşi,fusese montat un fel de bac şi,în mod evident,vâslaşii avuseseră mult de lucru.Trăsurile urcau drumul întortocheat de la punctul de acostare a bacului şi până la porţile masive ale castelului,care erau deschise,iar dincolo de ziduri,curtea zumzăia de activitate pe măsură ce trăsurile se opreau,aşteptau ca pasagerii să coboare,apoi se întorceau să aducă alţii de pe bac.Până la ultimul bărbat-căci toţi erau bărbaţi-invitaţii care coborau din trăsuri zoreau înăuntru de îndată ce soseau,de parcă nu ar fi vrut să piardă nici un moment din distracţia ce se anunţa.Până la această oră-cu puţin înainte de unsprezece seara-nou-veniţii curseseră şuvoaie.Doar câţiva pasageri mai erau adunaţi pe docul de pe continent,aşteptând întoarcerea bacului.Un călăreţ singuratic cobora la trap drumul îngust şi neregulat ce ducea spre bac, luminat în tonuri argintii de razele lunii-un întârziat care intenţiona să se alăture festivităţilor,Neil nu avea nici o îndoială.De fapt,dacă nu cumva se înşela amarnic,îl mai văzuse şi cu alte ocazii pe individ.Silueta robustă şi îndesată plus felul ciudat în care se legăna în şa era aproape imposibil de confundat.
După ce examina scena de pe culmea unui deal împădurit,aflat la ceva distanţă deasupra călăreţului de care aminteam mai devreme,Neil îşi strânse ocheanul.
Stătea acolo de o oră întreagă,dacă nu mai mult.Îl enervase că fusese nevoit să tărăgăneze atât de mult treburile,dar,cu Clapham şi ai lui pe urme,era obligat să-

şi ia toate măsurile de precauţie dacă voia să trăiască îndeajuns de mult încât să apuce să-i ducă de nas.Fusese nevoit să supravegheze drumul,ca să fie sigur că nu-l urmărea nimeni.Acum precauţia îşi arăta recompensele: o victimă a cărei pungă groasă Neil şi-o amintea de la hanul din Durham,unde fusese nevoit să comande o cină rapidă,care să poată fi mâncată din şa,iar călăreţul coborâse de pe cal şi-şi scosese punga dolofană din care aruncase câteva monede grăjdarului, care dăduse fuga să se ocupe de animal.

Până în acest moment,călătoria lui Neil fusese presărată cu ghinioane.Calul i se împotmolise şi-şi scrântise un picior de îndată ce lăsase Londra în urmă şi fusese obligat să schimbe animalul cu un altul.Neavând suficienţi bani ca să-şi permită să cumpere un alt cal,tranzacţia (furtul) îi răpise mai mult timp decât şi-ar fi dorit,iar calul cel nou se dovedise a fi un adevărat instrument de tortură pentru oasele lui.Prin urmare,trăsura închisă,cu Lady Elizabeth în ea,dispăruse din raza lui vizuală cu mult înainte să apuce să se apropie.În urma unei serii de întrebări discrete adresate hangiilor de pe Drumul de Nord,anumitor grăjdari şi,mai târziu,când toate indiciile păreau să sugereze că trăsura se îndreptase spre mare,diverselor altor persoane pe care le întâlnise în drum,Neil reuşise să-i afle destinaţia.Cu toate acestea,nu fusese pe deplin sigur că trăsura pe care o urmărea era cea pe care o căuta până în clipa în care văzuse castelul Trelawney.

Cunoştea acest loc.Ştia ce se petrecea între zidurile lui vechi.Deşi nu ştia încă cine era responsabil,ştia motivul pentru care tânăra fusese adusă aici.

În clipa în care înţelesese cum stăteau lucrurile,simţise un nod apăsător şi rece de furie în piept.În tinereţe,fusese martor la depravările castelului.Ştia ce urma să se întâmple în spatele zidurilor de îndată ce ultimul invitat era primit înăuntru şi porţile se închideau la loc.În starea de spirit în care se găsea acum,chiar dacă întreaga scenă s-ar fi petrecut chiar sub nasul lui,n-ar fi simţit nici cea mai vagă urmă de interes-asta dacă Lady Elizabeth nu s-ar fi aflat înăuntru.

Dar se afla.Era sigur de acest lucru atât cât se putea,ţinând cont că nu dăduse încă ochii cu ea.Petrecuse totuşi aproape treizeci si sase de ore în sa,luându-i urma.Cumva spre surprinderea lui-trecuseră ani buni de când interesele altcuiva avuseseră vreo fărâmă de importanţă pentru el-descoperi că îl deranja extrem de tare ideea ca o persoană atât de încântătoare şi de ageră la minte să fie supusă tratamentelor cu care erau obişnuiţi cei care frecventau acest loc.În zilele tinereţii lui,castelul adăpostise atâtea orgii şi scene depravate,încât ajunsese o legendă.În ziua de azi,după cum aflase,în a treia duminică din anumite luni,aşa-numita Societate Bain-bridge,o adunătură de pierde-vară care formau un cerc social condus de contele de Bainbridge-cerc în care se regăseau de la aristocraţi

de cea mai joasă speţă până la nume mari,din familii foarte bogate,şi la figuri ascunse a căror identitate nu era niciodată dezvăluită-îşi cumpăra târfe de aici.Sau cel puţin fete pe care preferau să le considere târfe.Cele mai multe erau fete aduse direct de la ţară,tinere şi pure,care fuseseră furate sau convinse să îmbrăţişeze o viaţă de prostituţie,fără a avea habar ce le aştepta.Toate garantat virgine,erau o marfă de preţ pentru domnii înspăimântaţi de epidemiile care împânziseră Londra.După câteva zile de activitate viguroasă în spatele zidurilor protectoare ale castelului,bărbaţii plăteau,iar fetele erau revândute,unele către bordeluri londoneze,altele în Franţa sau prin alte ţări.După ce nu mai erau tinere şi nu mai produceau suficient cât să-şi câştige existenţa într-un bordel,ajungeau aproape întotdeauna în stradă.Era un sfârşit nefericit care,din păcate,le aştepta pe multe femei în acele vremuri grele.Cineva trebuia să fi fost plătit,şi încă bine,ca să aducă aici o fată precum Lady Elizabeth.Cine anume şi din ce motiv avea să afle mai târziu.Momentan,misiunea lui era să o salveze.

După ce găsise ceea ce spera că era cheia pentru intrarea în castel,ca să zicem aşa,în persoana călăreţului singuratic,Neil îşi împinse mârţoaga în josul pantei împădurite,înspre drum.Un strat gros de frunze căzute de-a lungul mai multor toamne aluneca înşelător sub copitele animalului.Calul aproape că se dezechilibra de mai multe ori,derapând până când Neil reuşi să-1 readucă pe picioare.Cu ajutorul întunericului,spera ca noii lăstari care creşteau în pădure să formeze un desiş îndeajuns de dens încât să-1 ascundă.Era esenţial pentru planul lui să fie ascuns: ultimul lucru pe care şi-1 dorea era ca victima să-1 vadă venind,să realizeze că era în pericol şi s-o ia la goană,strigând după ajutor.În castel nu se putea intra decât exclusiv pe bază de invitaţie.Erau foarte puţini cei care ştiau de existenţa clubului sau de întrebuinţarea dată vechii fortăreţe de către bărbaţii care se adunau în stoluri aici,în nopţi ca aceasta.Din nefericire,Neil nu poseda o astfel de invitaţie şi să încerce să intre cu forţa în enclava insulară foarte bine păzită ar fi însemnat să stârnească mai multă gălăgie decât îşi dorea.Mai bine să intre în linişte,dacă se putea.Când ajunse lângă drum se afla,
aşa cum intenţionase,la o mică distanţă de călăreţul singuratic.Înfigându-şi pintenii în coapsele calului,îl ajunse repede din urmă,alert şi gata de acţiune în caz că bărbatul ar fi simţit pericolul şi ar fi încercat să strige.

-Bine v-am găsit,domnule! spuse Neil,atingându-şi borul pălăriei în clipa în care mârţoaga lui ajunse lângă celălalt cal,un exemplar splendid,cu părul maroniu şi strălucitor,care purta cu uşurinţă greutatea considerabilă a călăreţului său.După o singură privire speriată,călăreţul-de vârstă mijlocie,cu un ditamai burdihanul şi un nas umflat,singura trăsătură care i se putea distinge de sub pălărie-păru

bucuros să îl vadă.
-Ei,fir-ar să fie,m-ai speriat! Credeam că sunt singur aici.Să înţeleg că şi dumneata te îndrepţi spre castel? Am auzit că au nişte articole de cea mai fină categorie de data asta.După accent,Neil presupuse că omul era din Yorkshire.
Vocea îi era îngroşată de băutură şi veselă,cu siguranţă la gândul distracţiei pe care o aştepta odată ajuns la destinaţie.Un aristocrat bogat,după cum se părea.
Neil îşi ţuguie buzele.Nu îi plăcuse niciodată sexul practicat ca sport şi nu simţea decât dispreţ pentru cei care considerau asta o formă de distracţie.Avea din când în când nevoile lui pe care şi le satisfăcea aşa cum putea,dar niciodată cu o parteneră care nu era cooperantă.
-Ai invitaţie? întrebă el.
-Sigur,în geantă.Bărbatul lovi cu mâna geanta prinsă de şa,cu vizibilă satisfacţie. Crezi că am întârziat?
-Nu prea mult.
-Bacul nu mai ia pasageri după ora unsprezece.Calul meu şi-a pierdut o potcoavă şi a trebuit să aştept în Durham să-i pună alta,altfel aş fi ajuns de mult.
-Mai avem timp.Pădurea cobora aproape de drum la dreapta lui Neil,iar la stânga alţi copaci înalţi coborau odată cu povârnişul abrupt până la un şanţ care sfârşea, dacă-şi amintea corect peisajul,într-un pârâu.Deşi erau multe sunete-frunzele foşneau pretutindeni în jur,în depărtare se auzea un ţipăt de bufniţă,clămpănitul susţinut al copitelor pe drumul bătătorit,şopotul apei curgătoare-nici unul nu-i dădea motive de îngrijorare.Cotul drumului care cobora ultimii aproximativ trei sute de metri până la bac era chiar în faţă.Pentru moment,erau cu desăvârşire singuri şi feriţi de orice privire.Vântul se înteţise,purtând cu el un miros vag de fum şi de mare,iar temperatura scăzuse suficient cât să-i pară bine că avea pelerina pe el.
-O noapte rece pentru un drum lung,pe legea mea! Ei,lasă,ne încălzim curând!
Râsul lasciv al bărbatului sugera clar la ce se referea.
-Într-adevăr.Momentul sosise.Era evident ce trebuia să facă: să-1 ucidă pe caraghiosul ăsta dezgustător.Însă Neil îşi dădea seama că ar fi fost mai înţelept să procedeze altfel.Cu siguranţă cei care-1 vânau erau de-acum cu înfrigurare pe urmele lui,şi să lase cadavre în urma lui ar fi fost ca si cum ar fi lăsat o dâră de firimituri de pâine pentru nişte păsări.Dacă-1 ucidea,cu siguranţă că vestea ar fi ajuns la urechi la care prefera să nu ajungă,şi atunci căutarea s-ar fi apropiat de ţintă.Dacă-1 ucidea,ar fi însemnat să se arate celor care îl căutau.Ţinând seama de acest raţionament,Neil se mulţumi să aplice o lovitură moderată victimei sale,apropiindu-şi pe la spate calul de cel al bărbatului: suficient de dură cât să-1

trimită instant în stare de inconştienţă,însă nu letală.Cu un singur geamăt surprins,bărbatul căzu într-o parte,în braţele lui Neil.După aceea,îl dădu repede jos de pe cal şi-i legă la gură un căuş improvizat din propriile haine.În cele din urmă îl rostogoli,încă leşinat,pe povârnişul îndeajuns de abrupt încât să fie urcat cu greu după ce omul îşi recăpăta cunoştinţa şi reuşea să se elibereze.Întregul proces,anticipa Neil,avea să dureze întreaga noapte şi cel mai probabil şi următoarea zi.Neil simţi un oarecare regret când veni vorba de cal-deşi nu era cine ştie ce rasă,era net superior mârţoagei lui-,însă apre-cie că riscul de a fi recunoscut de cineva era totuşi prea mare.Îi scoase şaua şi-1 trimise alergând,
apoi aruncă repede în josul pantei şaua şi gentile îndesate cu tot felul de veşminte pe care victima le adusese cu ea.Având în vedere cât de scund si de bur-tos era bărbatul,Neil îşi dădea seama că hainele acestuia nu i-ar fi fost de nici un folos.Singura excepţie era o mantie neagră,din mătase fină însă mult prea comună pentru a putea fi identificată.Probabil că era prea scurtă pentru el,însă altfel îi deservea perfect scopul de a-şi păstra anonimatul,oferindu-i o deghizare de precauţie.După ce ar fi revenit în lumea civilizată,bărbatul atacat s-ar fi considerat,mai mult ca sigur,victima unui jaf la drumul mare.Cu siguranţă nu exista nimic care să lege povestea de el.
Fără a mai irosi şi alte gânduri pe victima lui,Neil încalecă din nou.Nu trecuseră mai mult de câteva minute şi,împingând cu călcâiele în coastele calului,calculă că-i mai rămăsese încă suficient timp pentru a prinde ultimul bac spre castelul Trelawney.

CAPITOLUL 9

Când Beth deschise ochii,fu din cauză că cineva îi trecea peste faţă o cârpă rece şi umedă.Şocul atingerii reci ca gheaţa fu suficient de mare încât să o trezească,deşi ameţită,la realitate.Chipul uscat şi ascuţit al unei femei de vârstă mijlocie plutea în faţa ochilor ei.Trăgând instinctiv aer în piept în încercarea de a se putea concentra,Beth constată cu uşurare că putea acum respira în voie.Pătura care-i încinsese faţa dispăruse,la fel şi căuşul.Un miros ciudat-dulceag şi apăsător-se simţea în aer,provocându-i greaţă în clipa în care deveni conştientă de el.Desigur,îşi amintea acum: fusese răpită.Dar din ce motiv şi de către cine nu avea nici cea mai vagă idee.Îşi amintea într-o oarecare măsură că-şi recăpătase cunoştinţa în trăsură,că lovise puternic cu picioarele în uşă în momentul în care opriseră la un punct de taxare în speranţa de a atrage atenţia,dar apoi fusese lovită la rândul ei,pentru a fi adusă la tăcere,apoi drogată cu o cârpă udă,cu miros oribil,pe care cineva i-o aplicase pe faţă de câte ori încercase să se mai

mişte.Era mirosul pe care îl simţea acum.În clipa în care îl identifică,simţi un nod în stomac şi capul începu să i se învârtă,îşi dorea cu disperare să închidă la loc ochii,dar nu îndrăznea.”*Sunt într-un mare pericol*.”
-Unde sunt? întrebă,clipind pentru a-şi putea concentra privirea.
Părul cărunt şi aspru prins neglijent într-un coc,trăsături uscate,cu nimic deosebite,o rochie neagră din lână ieftină şi aspră,toate aceste detalii se uniră pentru a forma imaginea întreagă a femeii care stătea pe marginea patului şi care era,evident,o servitoare din categoria de jos.
Femeia îi aruncă o privire fugară cu ochii albaştri şi apoşi,dar nu îi dădu nici un răspuns.Flacăra pâlpâitoare a lumânării ce lumina încăperea micuţă nu se dovedea de prea mare ajutor în încercarea disperată a lui Beth de a găsi răspunsul de una singură.Toate obiectele din jur păreau să tremure în prima clipă în care îşi fixa privirea asupra lor,ceea ce Beth spera să fie un efect întârziat al drogului şi nu al loviturilor la cap pe care le suferise.Nu avea cum să calculeze cât timp trecuse de la ultimul moment în care fusese pe deplin conştientă de ceea ce se petrecea în jurul ei,însă avea nişte amintiri vagi despre cum fusese forţată să bea o cană cu un fel de zeamă şi despre o oprire la marginea drumului în mijlocul nopţii,în care fuseseră puse la punct nişte afaceri.Ţinând cont de acestea,credea că timpul care trecuse fusese mai degrabă lung decât scurt,poate chiar o zi întreagă.Cu siguranţă,familia ei o căuta deja cu disperare.Era la fel de sigură de acest lucru pe cât de sigură era că soarele luminează cerul.Claire şi Gabby erau probabil înnebunite de groază.Hugh şi Nick sigur îşi uniseră forţele şi nici o piatră nu avea să rămână neîntoarsă.
O s-o găsească! Sigur c-o s-o găsească.Până atunci,trebuia doar să aibă grijă de ea.*„Dacă se află un cuvânt despre ce mi s-a întâmplat,sunt distrusă.”*
În momentul de faţă,având în vedere situaţia în care se afla,o astfel de grijă părea aproape stupid de neimportantă.Era foarte posibil să fie în joc chiar viaţa ei.Deocamdată nu fusese prea grav rănită,însă cei care o răpiseră demonstraseră o dorinţă alarmantă de a abuza de ea.Ca urmare,capul o durea foarte tare.Simţea un junghi în coaste în locul în care vârful cizmei unui bărbat o lovise ca răspuns la tentativa ei eşuată de a deschide uşa cu picioarele,când trăsura se oprise.Avea o stare de greaţă şi de ameţeală în urma drogului pe care i-l dăduseră,îşi simţea gura uscată şi vocea slabă,din cauza căuşului pe care îl avusese îndesat pe gât timp de ore întregi.Simţea o slăbiciune şi în picioare-şi era încă legată,descoperi în clipa în care încercă să se mişte,deşi în alt fel.Cel puţin,deşi picioarele îi erau încă legate în jurul gleznelor cu ceva ce părea să fie o funie-încercă să şi le mişte,pentru a testa legăturile braţele îi erau ridicate deasupra capului.Avu

nevoie de câteva secunde ca să înţeleagă că încheieturile legate,ca şi gleznele, erau fixate zdravăn de rama patului grosolan de fier pe care stătea întinsă.Patul scârţâi în clipa în care se mişcă,însă legăturile nu dădură nici un semn de slăbiciune.Altfel spus,nimic substanţial nu se schimbase: în mod incredibil,era încă prizonieră.Simţi un fior de teamă rece ca gheaţa trecându-i prin vene.

-Cine eşti? întrebă ea din nou,trăgându-se de sub îngrijirile femeii.

Gestul atrase din nou privirea de un albastru pal asupra ei.

-Nu contează cine sunt eu.Accentul femeii îi era la fel de aspru ca şi chipul.

Cârpa fu retrasă şi azvârlită într-un vas alb de faianţă plin pe jumătate cu apă, aşezat pe o masă şubredă de lângă pat.Mâinile înroşite ale femeii ridicară din nou cârpa şi stoarseră apa din ea cu o mişcare exersată.

-Mai bine ţi-ai face griji pentru tine,răţuşcă.O să vină după tine cât de curând.

-Cine? Cine o să vină după mine?

În ciuda celor mai mari eforturi de a-şi menţine atitudinea demnă,Beth îşi simţi vocea tremurându-i.Oriunde ar fi fost-iar explorarea vizuală rapidă făcută cu câteva momente în urmă nu-i dezvăluise decât că era adăpostită într-o încăpere micuţă,asemănătoare unei temniţe,cu pereţi de piatră şi tavan arcuit,cu o fereastră care nu era mai mult decât o spărtură în zid şi prin care n-ar fi putut încăpea nici o fiinţă umană,în spatele căreia nu se zărea decât întunericul impenetrabil al nopţii-,situaţia era gravă.De-a dreptul înspăimântătoare.

-Cei care se ocupă de treaba asta.Cârpa udă îi alunecă pe gât,apoi de-a lungul umerilor şi peste decolteu,cu mişcări rapide şi exersate,atât de impersonale,de parcă Beth nu ar fi fost altceva decât o păpuşă de porţelan.Senzaţia generală de răceală umedă pe care o resimţea o făcu pe Beth să se gândească la faptul că, poate,fusese spălată cu buretele pe întreg corpul.O privire îngrozită îi aduse convingerea liniştitoare că era încă pe deplin îmbrăcată.Mai mult chiar,încă mai purta rochia de dimineaţă de culoarea lămâii în care fusese răpită.Era complet distrusă acum şi murdară şi îşi simţea ciorapii atâr-nându-i pe picioare,ca şi cum jartierele erau pe cale să-şi piardă elasticitatea,însă nu văzu nimic indecent şi nu avea sentimentul să se fi petrecut ceva scandalos cu persoana ei cât timp fusese lipsită de cunoştinţă.Într-adevăr,încă mai avea ambii pantofi.

-Hai,ridică-ţi capul!Beth se supuse automat şi constată că femeia înlocuise cârpa cu o perie,pe care începu să o târască prin claia de păr care se revărsa peste chipul lui Beth.

-Cum adică „*cei care se ocupă de treaba asta”?* Beth îşi smuci capul şi,când nu şi-1 putu trage mai mult,îl lăsă să se prăbuşească la loc pe salteaua tare,pe care nu exista nici o pernă.Peria se mişca mai departe,văzându-şi de treabă.

-Ce loc e ăsta?
-Nu-i treaba mea să spun.
-Au!Peria se prinse într-o buclă,dar fu trasă mai departe,cu nepăsare.Durerea se pierdu înghiţită de sentimentul tot mai puternic de panică.Privind pe furiş în jur,Beth descoperi că,şi dacă ar fi reuşit să se dezlege şi să treacă de femeia de lângă ea,ieşirea îi era blocată de o uşă masivă de lemn,închisă şi aproape sigur încuiată.Şi chiar dacă ar fi reuşit să treacă de uşă până la urmă,nu ştia ce o putea aştepta în spatele acesteia.Orice-ar fi fost,se îndoia că era un drum întins către libertate.Privirea i se întoarse asupra femeii întru totul concentrată la activitatea ei.Beth se încruntă fără să înţeleagă în clipa în care îşi dădu seama ce făcea: îi aranja cosiţele lungi.Nu putea găsi nici o explicaţie pentru buclele groase şi lungi pe care femeia le forma în jurul degetelor,apoi le aranja una câte una pe pieptul ei.Tot astfel,nici baia cu buretele nu avea nici un sens.
-Vrei să-mi spui te rog ce se întâmplă? De ce faci asta?
Ceva-poate un tremurat de teamă în vocea ei,deşi Beth încercă să şi-1 suprime-o făcu pe femeie să privească în ochii ei,cu o expresie aproape compătimitoare.
-Ascultă,răţuşcă.Fă ce-ţi cer şi n-o să te rănească prea tare.Beth simţi că i se strânge stomacul.
-Ce vrei să spui?
-Sigur,e ceva greu de îndurat,dar totuşi nu-i ceva prin care să nu treacă orice femeie...
-Deschide!Strigătul din spatele uşii,însoţit de lovituri puternice în lemnul masiv, o făcură pe Beth să sară ca arsă.Inima i se opri în piept.Simţi că se sufocă.
-E timpul.
-Da,lăsaţi-mă doar să termin,strigă femeia drept răspuns.
-Te rog,trebuie să-mi spui ce se întâmplă!O panică pe care Beth nu mai încerca să o ascundă îi făcea vocea să-i tremure în timp ce femeia înlocuia peria cu ceva-o cutie de pastă de culoare roşie,realiză Beth în clipa în care pasta îi fu aplicată pe buze şi pe obraji.Ca să le coloreze,evident.Dar de ce? Ochii lui Beth se măriră în clipa în care cea mai înfiorătoare bănuială începu să prindă contur în mintea ei.
-Partea bună e că se termină repede,îi spuse femeia acum în şoaptă.Trebuie să-ţi repeţi asta în gând.
-Ce...ce se termină repede?
-Femeie! Deschide odată!Răcnetele erau însoţite de lovituri puternice.Inima lui Beth bubuia în rezonanţă.Respiraţia i se înteţi şi privirea îi alunecă îngrozită înspre uşă.

-Te rog...! imploră în şoaptă,privind-o pe femeia care nu se mai uita la ea.Te rog,trebuie să-mi spui...
-Da,vin acum! strigă femeia,ignorând-o acum pe Beth.Se ridică,lăsă cutia cu pastă pe masă şi se îndreptă spre uşă.Dacă ar fi fost să judece după răspunsurile pe care le primi la toate rugăminţile ei,Beth ar fi putut crede că femeia surzise dintr-odată.În clipa în care deschise uşa,Beth amuţi instinctiv şi rămase ţeapănă ca un cadavru.Privirea îi era fixată pe uşă.
-Da' ştiu că nu te-ai grăbit! mormăi bărbatul care intră în încăpere,aruncându-i femeii o privire încărcată de reproşuri,înainte de a se apropia de pat.
Era de vârstă mijlocie,cu părul cărunt,tuns scurt,şi cu trăsături clare.După felul în care era îmbrăcat,era un servitor.Un servitor mare şi solid,cu o expresie crudă.
Înăbuşindu-şi impulsul de a striga după ajutor,ceea ce ştia că ar fi fost inutil,
Beth se afundă instinctiv în saltea în clipa în care bărbatul se aplecă deasupra ei.Mâinile lui aspre le atinseră pe ale ei,apoi îi cuprinseră încheieturile.O clipă mai târziu,mâinile îi erau libere şi Beth îşi dădu seama că tăiase funiile cu un cuţit cu aspect înfricoşător pe care îl ţinea acum în mână.
„Ar fi putut foarte bine să-mi taie gâtul."
Gândul era înfricoşător.Fu urmat de un al doilea: voiau să o ucidă?
„*Nu*",se linişti ea cu dârzenie,deşi inima începuse deja să-i bată mai repede.Dacă ar fi avut intenţia să o ucidă,ar fi fost deja moartă.În orice caz,nu-i servea la nimic să se chircească.Trase adânc aer în piept şi se ridică în capul oaselor.
-Cine eşti? Ce înseamnă toate astea? întrebă ea pe ton poruncitor,apelând la ultimele resurse de curaj în speranţa că ar fi putut reuşi să-şi câştige libertatea doar cu ajutorul cuvintelor.Strâmbându-se de durerea care îi săgeta braţele şi degetele în clipa în care le mişcă,făcând eforturi să ignore senzaţia de plutire care o învăluia,aruncă o privire rapidă şi calculată către uşa deschisă.Dacă i-ar fi dezlegat şi gleznele,poate ar fi încercat să fugă.
-O-ho! Vorbeşte ca o ducesă fetişcana asta.Cu cuţitul în mână,bărbatul se adresă femeii în timp ce se duse la celălalt capăt al patului şi-şi strecură o mână pe sub fusta lui Beth ca să-i prind pulpa chiar deasupra legăturilor.Beth înţepeni în clipa în care căldura degetelor lui trecu prin ciorap şi-i ajunse la piele.Probabil că bărbatul îi simţi reacţia fiindcă o privi rânjind.
-Ei lasă,că n-o să mai fii tu aşa de mândră după noaptea asta,pe toţi dumnezeii!
-Nu înţeleg cum poţi vorbi de Dumnezeu în timp ce participi la o astfel de mârşăvie,spuse aspru Beth.
-Vorbesc de Dumnezeu când şi cum vreau,auzi? Bărbatul strânse până când degetele îi intrară dureros în picior.Nereuşind să se abţină,Beth scoase un icnet.

-Ţi-ar fi mai de folos dacă ţi-ai ţine limba între dinţi,îi şuşoti grăbită femeia la ureche,aplecându-se deasupra ei,în vreme ce bărbatul,mulţumit că îi provocase durere,îşi coborî privirea şi,fără pic de delicateţe,îi ridică fustele şi desuurile aproape până la genunchi.Nonşalanţa şi familiaritatea gestului îi provocară greaţă lui Beth.Şi-ar fi dorit cel puţin să-l pocnească peste urechi.Însă un asemenea gest ar fi fost curată nebunie,ştia,şi îşi stăpâni orice reacţie în timp ce bărbatul îi privea cu jind picioarele.Cu toate acestea,nu-şi putu înfrâna reacţia instinctivă a trupului: în clipa în care bărbatul îi cuprinse pulpa cu mâna,corpul i se cutremură de repulsie şi de groază.
-Familia mea este foarte bogată.Ar da bani mulţi ca să mă aibă înapoi.
Ştiind că avertismentul femeii fusese justificat,dar simţind că trebuia să încerce absolut orice ca să-şi câştige libertatea,Beth i se adresă din nou bărbatului pe un ton pe care îl credea cât se poate de potolit şi jucându-şi cartea cea mai puternică.Apoi,în clipa în care o privi cu o sclipire inconfundabilă în ochi,se grăbi să adauge:
-Nevătămată! Ar da bani mulţi ca să mă recupereze nevătămată.
O ultimă speranţă de a se salva totuşi de la ruina totală o împiedică să-i spună despre ce familie era vorba sau care era numele ei.Dacă şi când bărbatul şi-ar fi manifestat interesul de a o elibera în schimbul banilor,ar fi avut suficient timp să-l anunţe că era Elizabeth Banning şi să-i ofere toate instrucţiunile necesare.
Desigur,cel care o răpise ştiuse cine era: o întrebase dacă era Lady Elizabeth Banning înainte de a o lovi în cap.Era însă posibil ca aceste simple slugi să nu ştie şi Beth nu avea nici un interes să-şi dezvăluie identitatea în gura mare.Dacă ar fi putut păstra sub tăcere ceea ce i se întâmplase,ar fi fost cu atât mai bine pentru ea.
-Oh,nevătămată zici? Servitorul râse înfundat,privind-o în timp ce îi tăia cu mişcări precise funia din jurul gleznelor.Foarte amuzantă chestia asta.
Nevătămată!Nu putea fi convins să o ajute,realiză Beth dintr-odată,cu certitudine,indiferent cu ce l-ar fi ademenit.După ce-şi termină treaba şi-şi îndreptă spatele,privirea cu care o cercetă din cap până-n picioare îi făcu pielea să i se zbârlească.„*Trebuie să fac ceva*!” Gândul era însoţit de panică,fiindcă nu îi venea nici o idee,nu avea habar ce ar fi putut face ca să-şi îmbunătăţească câtuşi de puţin situaţia.„*Oh,Claire,Gabby,unde sunteţi? Grăbiţi-vă!”*
-Hai,ridică-te!Bărbatul îşi băgă cuţitul la curea şi se apropie de ea.
-Foarte bine.Se supusese atât de rapid poruncii lui fiindcă nu suporta gândul că ar fi putut s-o atingă din nou.Evitând mâna întinsă,îşi trecu în grabă picioarele peste marginea patului,ca bărbatul să vadă că intenţiona să îl asculte.Primul

impuls fu să se năpustească pe uşa deschisă şi să fugă asemenea unui iepure cât mai departe cu putinţă,de îndată ce picioarele îi atingeau pământul,însă femeia stătea între ea şi uşă,iar bărbatul era aproape şi,în orice caz,se temea că picioarele nu ar fi susţinut-o într-o astfel de încercare.Trebuia să le testeze înainte să rişte.Era convinsă că,în caz de eşec,consecinţele ar fi fost dezastruoase.O bătaie,probabil,ar fi fost partea cea mai uşoară.

-Am nevoie urgentă să folosesc toaleta,minţi Beth,oprindu-se cu prudenţă.

Senzaţia de ameţeală care o învălui era aproape îndeajuns de puternică încât s-o facă să uite de sutele de ace care îi străpungeau tălpile pe măsură ce sângele năvălea în ele.Nu reuşi să facă decât doi paşi împleticiţi înainte de a fi nevoită să se sprijine cu o mână de zidul rece de piatră.Realiză,spre disperarea ei,că, momentan,nu se putea pune problema să fugă.Respiraţia i se înteţi şi stomacul i se întoarse pe dos în timp ce încerca disperată să-şi limpezească minţile.

„Trebuie să trag de timp.”Umezindu-şi buzele uscate,îşi îndreptă rugămintea către femeie,care cel puţin îi arătase o brumă de compasiune.

-Există un loc unde aş putea...?

-E prea târziu pentru asta!Înainte ca Beth să-şi dea seama ce avea de gând, bărbatul îşi înfipse mâna în podoaba ei capilară deasă şi o trase după el înspre uşă.

-Eşti aşteptată jos.

CAPITOLUL 10

În timp ce era târâtă pe platforma de lemn din capătul sălii principale a ceea ce descoperise pe parcursul ultimelor minute că era un castel de piatră uriaş şi foarte vechi,inima lui Beth bătea să-i spargă pieptul,iar sângele îi îngheţase în vene.Avea în faţa ochilor o viziune hidoasă a ceea ce o aştepta dacă nu reuşea, printr-o minune,să se salveze.Deşi nu avea nici o îndoială că ajutoarele erau pe drum,era un lucru la fel de sigur cum e faptul că frunzele cad toamna că,dacă nu ajungeau în următoarele minute,ar fi fost prea târziu.Gândul acesta era însoţit de panică.*„Distrugerea socială nu înseamnă nimic.O accept bucuroasă,dacă de asta e nevoie pentru a scăpa acum.”*

-Ai grijă să-mi faci semn cu mâna când ajungi acolo,ducesă! chicoti bărbatul care o ţinea,acoperind vuietul mulţimii.

-Sunt Lady Elizabeth Banning,spuse ea cu voce clară,deşi îi venea greu să articuleze cuvintele din cauza nodului care i se pusese în gât.Cumnatul meu este ducele de Richmond.După cum spuneam,te va plăti bine dacă mă vei duce la el.Şi poţi să mă crezi şi când îţi spun că te va pedepsi aspru dacă nu mă ajuţi.

-Oh,un duce,carevasăzică! Mâna înfiptă în păr o strânse cu şi mai mare putere, făcând-o să strige de durere.
-Puţin îmi pasă mie şi dacă e regele Angliei! Eu am o treabă de făcut şi cu asta basta! Şi dacă nu înţelegi odată să-ţi ţii gura aia închisă,o să-ţi îndes un căluş pe gât.Încearcă-mă numai! Un ţipăt o făcu să-şi îndrepte privirea spre scenă.
Priveliştea pe care o văzu îi înmuie genunchii.
„Nu,nu,nu!” Dar nu rosti cuvintele cu voce tare.
Groaza,mila şi o teamă cumplită pentru propria ei soartă i se împletiră în suflet în clipa în care îşi dădu seama că fata de pe platformă era vândută.Vândută prin licitaţie celui care oferea mai mult,cu un scop revoltător de clar.Strigătele erau oferte de bani şi licitaţia luase o turnură frenetică pe măsură ce hainele nefericitei erau rupte de pe ea una câte una,până când rămase goală în faţa tuturor.
-Am şi eu ceva rezerve.Poate am noroc şi ajung să te câştig pentru mine,Alteţa Voastră.Bărbatul îi adresă un rânjet languros trăgând-o de pe platformă în altă sală,departe de fata care începuse să plângă.Disperarea îi uscase gura lui Beth.Fu nevoită să înghită înainte de a putea vorbi.
-Dacă mă ajuţi să scap de aici,o să te îmbogăţeşti.Familia mea va avea grijă de asta,îţi dau cuvântul meu.
-Da,şi sunt sigur c-o să mă şi mângâie frumos pe spate şi-o să-mi mulţumească frumos pentru serviciile aduse.Se opri şi bătu viguros într-o uşă.
-Mai am una! spuse,în clipa în care se deschise.
-Nu!Însă,fără altă vorbă,Beth se trezi aruncată într-o anticameră,în clipa în care se împletici în faţă,nişte mâini dure,de bărbat,o prinseră de umeri din spate,ca să o oprească.Beth observă că înăuntru mai erau poate încă vreo douăzeci de tinere, care stăteau strânse laolaltă în mijlocul încăperii.Uşa se închise cu o bufnitură.
Beth îşi simţi mâinile smucite la spate.Un ţipăt ascuţit,încărcat de disperare, răzbătu de după uşă.În mod evident,venea din partea fetei de pe scena improvizată.
-Ce îi fac? întrebă Beth,nereuşind să se stăpânească.Smulgându-se din mâinile bărbatului care o ţinea,se întoarse cu faţa spre uşă în clipa în care strigătele şi aclamaţiile tot mai puternice ale bărbaţilor adunaţi se transformară într-o explozie,după toate aparenţele,de aprobare.În clipa în care un al doilea ţipăt de panică îi urmă primului,Beth simţi că se cutremură din cap până-n picioare şi privi în jur,înnebunită.
-Nu o ajută nimeni?
-Tacă-ţi clanţa şi stai locului!

Fu înşfăcată din nou şi,de data aceasta,mâinile îi fură legate la spate.
-Acum hai,treci lângă celelalte!Bărbatul care tocmai îi terminase de legat funia în jurul încheieturilor o împinse brutal înspre restul tinerelor,îngrămădite în mijlocul încăperii.Era unul dintre cei doi bărbaţi prezenţi acolo.Ca şi cel care o târâse până aici,şi aceştia doi păreau să fie servitori.Servitori înarmaţi sau,mai bine zis,paznici.Mătăhăloşi şi cu chipuri crude,cu pistoale în mână,stăteau între prizoniere şi uşă.Uşa aceea era singura ieşire,observă Beth,izbindu-se de o blondă robustă,într-o rochie ţipătoare,de mătase roşie,care făcu doi paşi înapoi ca răspuns la impactul neaşteptat.Evident o încăpere de interior,camera era mică, cu pereţi nefinisaţi şi o singură torţă care ardea într-un suport de fier lângă uşă.
Nu avea ferestre.Părea imposibil să poată scăpa de aici.Mirosul de parfum ieftin o învălui pe Beth în clipa în care grupul de femei se rearanjă pentru a o cuprinde în interiorul lui.Recăpătându-şi echilibrul,Beth făcu eforturi să se calmeze şi să gândească lucid,în faţa unei situaţii ce se transforma cu paşi repezi într-un coşmar.„*Cum de mi s-a întâmplat mie asta? Ce pot să fac?"*
Nu fusese-era din ce în ce mai sigură-o simplă întâmplare.Cineva făcuse toate acestea în mod intenţionat.Dar cine? Si de ce?
Nu putea găsi nici un răspuns clar.Trase adânc aer în piept şi se forţă să ţină panica la distanţă.Un gând se forma în mintea ei,rece şi clar precum gheaţa: indiferent de consecinţe,nu putea,refuza să se supună degradării oribile care îi fusese în mod evident pregătită.Simplul gând îi întoarse stomacul pe dos.Fu nevoie de un efort suprem ca să se stăpânească de la a striga din toate puterile.
„Nu foloseşte la nimic dacă ţip."
-Sigur,şi nu e nici o speranţă pentru nici una dintre noi,şopti o fată oacheşă,cu obraji rotunzi,din stânga lui Beth,după ce ţipetele din spatele uşii încetară brusc.
Vocea ei tremurată avea un uşor accent irlandez,iar părul şaten închis care-i cădea peste umeri avea o tentă stacojie.Purta o rochie simplă din pânză aspră, nevopsită,care-i trăda fără urmă de îndoială originile rustice.Avea ochii căprui, înroşiţi de plâns.O culoare nenaturală îi înroşea buzele şi obrajii şi Beth realiză cu groază că,la fel ca şi ea,la fel ca toate celelalte,după cum descoperi privind iute în jur,fusese fardată şi aranjată.Fardată şi aranjată pentru a fi vândută.
-Dacă m-ar vedea acum biata mea mamă...Credea că mă duc să lucrez la o fermă de lapte şi s-a bucurat foarte tare c-am avut un asemenea noroc.
-Am fost toate duse de nas,ăsta e adevărul! Pieptul generos al blondei sălta cu indignare.
-Eu lucram la taverna unchiului meu când un domn,care mai trecuse şi altă dată pe la noi,s-a oferit să mă ia la Londra şi să mă aranjeze acolo,să am casa mea.

A jurat că o să am trăsură şi...
-Şi tu l-ai crezut,deşteapto? o întrerupse pe un ton încărcat de dispreţ o fetişcană micuţă,cu pielea rozalie şi părul negru,îmbrăcată într-o rochie neagră,care nu-i era pe măsură,şi cu şorţul alb caracteristic fetelor în casă.Cât a durat până te-a vândut?
-M-a vândut imediat,spuse blonda,cu buza de jos tremurându-i.A zis că-şi cere scuze,dar avea buzunarele goale.
-Cel puţin pe mine m-au săltat de pe stradă,zise bruneta cu sumbră satisfacţie.
Mary Bridger nu e aşa de netoată încât să creadă balivernele vreunui bărbat.
-Linişte!Porunca ascuţită venită de la unul dintre cei doi paznici le făcu pe toate să tresară.Conversaţia lor fusese purtată în şoaptă,însă luase din ce în ce mai multă amploare şi ajunsese la urechile lor.Mişcarea amenințătoare îndreptată asupra lor fu întreruptă de o bătaie scurtă în uşa care se deschise brusc.
-Suntem gata de alta,spuse o voce de bărbat.Beth nu-1 putea vedea pe cel care vorbea,care rămăsese afară,în hol,însă femeile traseră la unison aer în piept şi se îngrămădiră una într-alta.Nu le folosi la nimic.Paznicul care îi legase mâinile se întoarse şi o înhaţă pe femeia care era cea mai aproape de el,o fată subţire,cu părul blond,care începu să plângă de spaimă în timp ce era scoasă fără menajamente din încăpere.Uşa se închise din nou,lăsându-le pe celelalte să privească amuţite de groază uşa masivă din lemn.
Gândul că fiecare dintre ele avea să urmeze cât de curând aceeaşi cale era scris pe fiecare chip pe care-1 vedea Beth.Dându-şi la rândul ei seama de aceeaşi crudă realitate,Beth simţi o strângere puternică de inimă şi o crampă dureroasă în stomac.„*Vă rog,grăbiţi-vă*!” Trimise această rugăminte către surorile ei,către soţii lor şi către toţi cei care era sigură că o căutau,ştiind chiar în acelaşi timp că ajutoarele nu aveau să sosească la timp.
-Crezi c-o să primim şi noi ceva resturi?
Cel de-al doilea paznic,cel care nu-i legase mâinile lui Beth,arunca priviri lascive prizonierelor sale,în vreme ce mulţimea din spatele uşii,animată de o nouă victimă,începu din nou să aclame.Deşi se ascunsese în mijlocul grupului,
reuşind astfel să pună o oarecare distanţă între ea şi cei doi bărbaţi,Beth simţea totuşi greutatea privirii pazniculuiÎnghiţind în sec,îşi ţinu privirea fixată pe peretele înnegrit de fum din faţa ei,încercând să nu se gândească la ceea ce,judecând după ce auzea,se petre-cea chiar în acele momente în sala mare.
-Mie îmi place roşcata.Ştiind că se referea la ea,la culoarea părului ei,Beth se cutremură în sinea ei,prefăcându-se că nu aude şi că nu este conştientă de privirile languroase ale bărbatului.Stomacul i se strânse într-un nod și inima îi

bătea asemenea unei tobe la paradă în clipa în care acceptă cumplitul adevăr: era prinsă în capcană,lipsită de orice ajutor şi avea să împărtăşească curând soarta fetei de pe scenă.Apoi,gând care o îngrozea şi mai tare,un bărbat avea să o ia cu forţa.Îşi strânse în pumni mâinile legate.”*Nu pot să suport.NU POT să suport*.”
Celălalt paznic pufni:
-Avem noroc dacă ne alegem măcar cu un ţap de bere la sfârşit,nici vorbă de vreuna dintre femeile astea.
-Ah,cât despre asta,spuse primul paznic,scoţând o sticlă din buzunar,ce-ai zice să începem de pe acum?
Îndreptându-şi atenţia înspre sticlă,cel de-al doilea paznic dădu din cap şi întinse mâna.
-Cu siguranţă,o duşcă ar face timpul să treacă mai repede.Trecându-şi sticla de la unul la celălalt,se puseră pe vorbă şi începură să acorde mai puţină atenţie prizonierelor,lucru pentru care Beth era profund recunoscătoare.Îşi simţea întreg trupul îngheţat şi respira mult prea repede.Picioarele îi tremurau şi capul o durea înfiorător.Răcnetele mulţimii din spatele uşii erau doar o idee mai puternice decât vâjâitul propriilor sale urechi.Însă gândurile îi erau acum cât se poate de limpezi şi concentrate pe o singură idee: fuga.Chiar dacă ar fi însemnat să fie ucisă,intenţiona să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să scape.Durerosul adevăr era că prefera să moară decât să se supună.
-Data viitoare când se deschide uşa,trebuie să dăm buzna afară.Toate deodată.
M-aţi auzit? La auzul şoaptelor ei şuierătoare,ochii măriţi ai prizonierelor se întoarseră înspre ea.La spate,mâinile i se răsuceau,pipăind funia cu degetele, testând rezistenţa legăturilor.Nodul era foarte strâns.
-Nu îndrăznim,spuse pe nerăsuflate bruneta în rochia nevopsită,aruncând o privire înspăimântată celor doi paznici.
-O să ne prindă,spuse blonda cu certitudine.
-N-au cum să ne prindă pe toate.Privind la rândul ei cu luare aminte către paznici,ca să se asigure că nu le băgau în seamă,Beth coborî şi mai mult vocea.
Devenise deja centrul privirilor şi atenţiei întregului grup.Toate capetele se aplecară spre ea.
-Holul şi scările din spatele platformei sunt nepăzite.Trebuie doar să fugim pe lângă platformă,să intrăm în hol,apoi să urcăm scările cât putem de repede.Dacă o apucăm fiecare pe câte un alt hol şi ne ascundem,cu siguranţă câteva dintre noi o să scape.
-Dar cele pe care o să le găsească...Bruneta se cutremură.
-Ah,vor fi furioşi!

-Ce pot să ne facă mai rău decât au de gând deja? Să ne bată? Servitoarea cu părul negru-Mary-se uită la Beth şi dădu hotărâtă din cap.
-Eu am chef de o alergătură zdravănă.Sunt cu tine.
-Şi voi,restul? Ca să avem o şansă,trebuie să dăm buzna pe lângă ei şi să fugim împreună.Singura noastră şansă constă în numărul mare.Trăgând încă zadarnic de legăturile de la mâini-o îmbărbăta să descopere că nu mai era singura care făcea acest lucru-,Beth se uită de la un chip îngrozit la altul şi văzu câteva expresii hotărâte.Câteva înclinări din cap şi murmure aprobatoare conduseră la mai multe,până când întreg grupul fu câştigat.
-Cu prima ocazie când se deschide uşa,dăm buzna,şopti Beth.Eu...
-Nu vorbiţi! le strigă paznicul care-i legase mâinile lui Beth,străpungându-le cu privirea.Prima care mai deschide gura o să fie următoarea....Fu întrerupt de o bătaie în uşă.Inima lui Beth tresări.Era curând.Prea curând.Dar,curând sau nu,acum era momentul.Schimbând o privire iute şi speriată cu celelalte,îşi dădu seama că o ştiau şi ele.Simţea agitaţia bruscă ce pusese stăpânire pe trupurile strânse în jurul ei.O tensiune colectivă plutea în aer.Toate privirile se aţintiră asupra uşii în clipa în care aceasta se deschise.
-Suntem gata...începu bărbatul din hol.
-Acum! strigă Beth,făcând un salt în faţă.
Spre uşurarea ei,văzu că celelalte o urmară,năpustindu-se spre uşă odată cu ea,alergând înspre singura lor şansă de libertate.Capetele paznicilor se întoarseră cu viteză,dar era prea târziu.Treceau pe lângă ei,ieşeau pe uşă,îl trânteau la pământ pe bărbatul care aştepta în hol,gonind laolaltă,înspăimântate,dar hotărâte,peste platformă şi înspre scările din capătul holului.

CAPITOLUL 11

Neil avea din nou un plan.Era un plan simplu,chiar elegant putea spune fără modestie,şi practic garantat să îi aducă rezultatul vizat.Folosind banii călăreţului, plus conţinutul încă unei pungi grase cu care se servise la intrarea în castel,drept asigurare,în caz că preţul unei aristocrate cu părul roşu s-ar fi ridicat la sume neaşteptate,intenţiona să se amestece în mulţime până când fata era adusă,apoi să liciteze ca toţi ceilalţi şi să sfârşească prin a o cumpăra în cele din urmă pe Lady Elizabeth.După aceea,ar fi fost destul de simplu să o ia cu el,apoi,peste câteva ore,să o scoată din castel.Planul n-ar fi stârnit vâlvă şi putea fi realizat cu un grad minim de risc la primele ore ale dimineţii,când,calculase el,ar fi fost cel mai potrivit moment de a părăsi castelul şi de a o scoate de pe insulă.Până atunci,era aproape sigur că cei mai mulţi dintre bărbaţii,vreo patruzeci la număr,

care erau-în acel moment adunaţi în sala mare,strigând,bând şi licitând sume colosale pentru dreptul de a deflora o fată înnebunită de groază,aveau să fie beţi criţă şi cufundaţi într-un somn adânc,iar cei mai mulţi dintre servitorii bărbaţi (până acum numărase nouă,dar era sigur că trebuiau să fie mai mulţi) ar fi dormit şi ei,cel mai probabil.Norocul nu trebuia să-i surâdă decât atât cât să-i permită să ia fata cu el de pe insulă,fără ca cineva să bage în vreun fel de seamă ce are de gând.Cu cât se gândea mai mult,cu atât îşi dădea seama că era un plan cu adevărat perfect.Primul lui instinct,firește,fusese să acţioneze de îndată,să-şi folosească oricare dintre considerabilele lui talente pentru a o salva pe fată prin forţă brută.Însă această abordare avea multe dezavantaje,inclusiv posibila rănire a domnişoarei în cauză,dacă nu se mişca destul de repede sau de atent sau dacă nu avea suficient noroc.După care se punea din nou problema dârei de firimituri.
Povestea unui astfel de atac s-ar fi împrăştiat cu siguranţă ca vântul în anumite cercuri şi ar fi ajuns fără îndoială la urechile lui Clapham şi ale celorlalţi care erau pe urmele lui.După ce reuşise,spera el,să scape de urmăritori,n-ar fi vrut să le servească pe tavă locaţia actuală exactă.Cu cât erau mai puţini cei care ştiau unde se afla şi ce avea de gând,cu atât mai bine.Să acţioneze din umbră era calea cea mai bună.Proptindu-se cu umărul de unul dintre stâlpii masivi ce susţineau plafonul înalt,înnegrit de fum,al sălii mari,înfăşurat în mantia neagră care,cu gluga trasă,îl ascundea în întregime-cu excepţia părţii de jos a picioarelor şi a centrului feţei,care rămânea însă în umbră-,Neil aborda o atitudine relaxată în timp ce sorbea cu reală apreciere dintr-un pahar cu vin de Burgundia deosebit de bun-cel mai bun vin pe care îl gustase în ultimele trei săptămâni-,aşteptând ca Lady Elizabeth să fie adusă în scenă.Foamea îi fusese potolită de un copan de pui cu care se servise în clipa în care trecuse pe lângă masa pregătită pentru oaspeţi în salonul alăturat.Setea şi-o potolise cu ajutorul unei halbe de bere din aceeaşi sursă.Ţinând cont de toate acestea şi de faptul că nu mai avea de acum decât de aşteptat până când ar fi sosit momentul în care să-şi joace rolul ca să obţină ceea ce voia,fără nici un pic de tărăboi,ar fi trebuit să se simtă relaxat în timp ce-l privea pe câştigătorul ultimei licitaţii numărând banii în mâna unei cotoroanţe zâmbitoare,cu ochii mai duri decât piatra pe care se sprijinea,care părea să fie responsabilă de colectarea fondurilor.Dar nu era aşa.Furia lui vizavi de cei care o aduseseră aici pe Lady Elizabeth era suprimată şi ţinută cu grijă sub control,dar era totuşi prezentă,cu nimic mai puţin periculoasă fiindcă se răcise.Teama de a nu fi luat prin surprindere devenise deja parte din felul său de a fi şi îi ţinea toate simţurile alerte.Stătea,ce-i drept,sprijinit de un stâlp,dar era gata să sară în orice clipă dacă Clapham şi ai lui ar fi apărut pe neaşteptate sau

dacă cineva ar fi ridicat vreo ameninţare la persoana lui sau vreo obiecţie relativ la prezenţa lui în castel.Prin urmare,toţi nervii îi erau întinşi la maximum,deşi nimic din atitudinea lui nu trăda acest lucru.Ca întotdeauna când lucra,simţurile i se ascuţiseră,pândind,cu uşurinţa unei îndelungate experienţe,cea mai mică ameninţare.Făcând abstracţie de hărmălaia din jur,încerca să audă alte lucruri: şoapta unui cuţit scos din teacă,clichetul unui cocoş de pistol ridicat,apăsarea prea hotărâtă a unor paşi cu ţintă precisă.Privirea îi înregistra mişcările mici şi rapide care i se păreau nefireşti.Făcea acest lucru de atâta amar de vreme încât ajunsese aproape să adulmece pericolul sau să-1 simtă în oase,aşa cum unii oameni simt apropierea ploii.Însă aici,în sala mare a castelului Trelawney,unde se petreceau cele mai detestabile acte,chiar sub ochii lui,nu avea senzaţia că ceva ar fi fost în neregulă.Mai mult,se simţea chiar în siguranţă.

Avusese grijă să-şi asigure un loc lângă scena momentan goală,după ce licitaţia pentru fata prea slabă,cu părul subţire,care vărsa şuvoaie de lacrimi şi pentru care era acum plătită scorpia se sfârşise.De unde se afla,putea vedea primul fiecare femeie adusă pe scenă din spatele zidului,pentru a fi vândută.Nu avusese nici o îndoială că Lady Elizabeth se afla aici,chiar înainte de a sosi la castel:i se păruse că recunoaşte trăsura în care fusese răpită printre cele aflate în grajdul de lângă bac,iar unul dintre grăjdarii de serviciu îi confirmase,nu mai contează în ce circumstanţe,că o doamnă cu părul roşu,lipsită de cunoştinţă din câte i se păruse, fusese într-adevăr scoasă din trăsura cu pricina şi dusă în castel.Nu la mult timp după aceea o zărise pe domnişoara în persoană târâtă de păr înspre camera în care erau ţinute fetele,o imagine care nu-i plăcuse câtuşi de puţin,îşi reamintise însă din nou care era planul lui,la urma urmei cea mai bună soluţie,având în vedere că le permitea amândurora să treacă neobservaţi.Aşa stând lucrurile şi ştiind că toate femeile din acea încăpere aveau să fie aduse mai devreme sau mai târziu şi fără a observa în jur nimic care să-i stârnească îngrijorarea,stătea relaxat şi-şi sorbea vinul.Aşa se face că Neil savura licoarea de Burgundia şi supraveghea cu dezinteres mulţimea din jur,când primul indiciu cum că încă unul din planurile lui era pe cale să nu meargă aşa cum trebuia îl făcu să se încrunte şi să privească spre stânga.Se întâmpla ceva în holul în care erau ţinute femeile.Nu putea fi sigur din cauza hărmălaiei de râsete,strigăte şi glume din jurul lui,însă i se părea că aude zgomote şi sunetul mai multor paşi grăbiţi.

Tocmai se desprindea de stâlp,când o explozie de ţipete ascuţite sfâşie aerul şi un stol de femei năvăli înăuntru,ieşind din hol şi traversând în fugă scena,un adevărat tăvălug de cosiţe şi fuste fluturând în aer.Zări preţ de-o secundă o claie de păr roşu şi o rochie galbenă în fruntea grupului înverşunat şi îi fu de ajuns ca

să o recunoască pe Lady Elizabeth,înainte să apuce să sară de cealaltă parte a scenei,unde n-o mai putea vedea.Alte femei frenetice dădură năvală în urma ei,dispărând la rândul lor în spatele scenei,după care Neil zări,la vreo trei metri în urmă,trei matahale roşii la faţă,cu ochii înceţoşaţi,care fluturau pistoale în urma femeilor.Era îndeajuns.În mod evident,erau probleme.Aruncă paharul în mâinile bărbatului bulversat din dreapta lui,pe care evenimentele în plină desfăşurare îl lăsaseră literalmente cu gura căscată,şi se luă după ei.
-Ce se întâmplă?
Întrebarea pluti până la urechile lui de undeva din spate,dinspre publicul încă nedumerit.
-Credeţi că face parte din program? veni răspunsul,la fel de confuz.
-Dumnezeule,evadează! realiză un al treilea şi adevărul lovi asemenea unui cuţit ascuţit.
-Nu putem permite asta! După ele!
-Ajutor! Ajutor! răsună un glas de femeie în clipa în care Neil fu îndeajuns de aproape încât să distingă voci individuale în grupul pe care-1 urmărea.
Doamne,ai milă! Să ne ajute cineva!
-Pe toţi dracii,nu trage,Johnson! strigă chiar în faţa lui unul dintre urmăritori către un altul,care îşi îndreptase pistolul către grupul de femei.Vrem să le prindem,nu să le omoram!
-Nu trage nimeni! Dacă nimerim în vreunul dintre clienţi?
-Fugiţi! strigă o femeie.
-Prindeţi-le! Opriţi-le!
-Îndreptaţi-vă spre uşă! strigă o femeie şi,de data aceasta Neil recunoscu vocea: era Lady Elizabeth,fără nici cea mai mică urmă de îndoială.Cu inima bătându-i mai tare,alarmat,ieşi în spatele scenei la timp ca să apuce să vadă că femeile se îndreptau unite asemenea unui roi de albine către o uşă deschisă în peretele din spate.Chiar în clipa în care primele femei,printre care şi fermecătoarea lui roşcată,erau pe punctul de a ajunge la uşă,un bărbat apăru în deschizătură,cu pumnii în şolduri,rânjind satisfăcut în timp ce bloca ieşirea.Cu cămaşa albă şi vesta de piele care îl defineau drept un servitor de rang inferior,era aproape la fel de înalt şi de lat ca şi uşa.Burta îi era rotundă ca un butoi şi picioarele groase îi erau depărtate şi bine înfipte în pământ.După părerea lui Neil,femeile aveau cam tot atâtea şanse să treacă de el câte ar fi avut şi să treacă direct prin zidul de piatră.
-Malloy,ce stai aşa? Prinde-le!

Strigătul,venit de la unul dintre bărbaţii din faţa lui şi adresat,probabil,matahalei din uşă,străpunse tumultul care era de-acum atât de puternic încât se izbea cu ecou în zidurile de piatră.
-Ce facem acum? întrebă o femeie,cu glasul tremurându-i de groază.
-Mergem mai departe! Nu ne poate opri pe toate,strigă Lady Elizabeth.
-Prinde roşcata! Ea le conduce! Pune mâna pe ea,Malloy!
Roşcata-Lady Elizabeth,fără îndoială.Cutremurat de teamă pentru ea,Neil reduse distanţa dintre el şi bărbaţii din faţă din doar câteva salturi.Încă la vreo câţiva metri în urma lui veneau o mulţime de alţi bărbaţi din public împreună cu servitorii castelului.Zgomotul de tropot de picioare amestecat cu injuriile strigate cu înverşunare răsuna cu ecou în spaţiul amplu,de parcă o armată ar fi avansat în trombă pe câmpul de luptă.
-Ia priviţi! Hai că le prindem!
-Ţine-te tare,Malloy! Afurisite muierile astea!
-Mda,dar lasă că le facem noi să plătească,după ce punem iar mâna pe ele.
Neil ajunse lângă cei trei bărbaţi din faţa lui la timp pentru a auzi schimbul de replici rostit printre gâfâituri.Dându-şi seama că planul lui era acum totalmente compromis,la fel şi orice speranţă de a o scoase pe Lady Elizabeth de acolo fără a fi observat,Neil făcu un salt înainte,îl prinse de guler pe bărbatul cel mai încet dintre cei trei,îl învârti în loc şi-1 trânti la pământ dintr-o singură lovitură.
Speriaţi,ceilalţi doi se întoarseră spre el.
-Ce dracu ?!?
-Cine...?
Chiar în clipa în care cele două matahale rămase în picioare îşi ridicau pistoalele,în timp ce strigătele din urma lui răsunau mai aproape şi sunetul unor paşi,a multor paşi,se apropia în cascadă de el,o nouă rundă de ţipete ascuţite răsună dinspre stolul de femei fugare,distrăgându-i atenţia.
-Domnişoară,nu! Nu puteţi!
-Nu vă opriţi! Treceţi mai departe! strigă Lady Elizabeth.Apoi,mai tare,adăugă cu o voce ce aducea mai degrabă a răcnet:
-Dă-te la o parte,domnule!Rămas ca trăsnit,Neil apucă să vadă cum Lady Elizabeth,cu mâinile legate la spate,o lua puţin înaintea tovarăşelor ei.Ochii i se căscară de uimire când o văzu aplecându-se cu capul înainte şi atacând în plin bărbatul de trei ori mai mare decât ea care bloca uşa,asemenea unui berbec micuţ,de aur,hotărât să dărâme un grilaj de grădină.Perplex,Neil nu putea face altceva decât să observe cum tânăra izbea în plin cu capul în burdihanul mătăhălos.

-Ohhh!În mod clar luat prin surprindere,uriaşul se aplecă şi făcu un pas nesigur înapoi,dar se întoarse repede în uşă,întinzând mâna după Lady Elizabeth,care deja se dăduse la o parte.Reuşi să-i prindă fusta...
-Nu! Dă-mi drumul!
-Ajutaţi-o!
-Suntem prinse! Suntem prinse!
Cu urmăritorii care se apropiau,fără posibilitatea de a se retrage şi fără a avea pe unde să treacă mai departe,Neil constată că femeile erau,într-adevăr,prinse în capcană.Se opriră toate deodată,bulversate,chiar în faţa uşii unde Lady Elizabeth era acum târâtă,ţipând şi zbătându-se în mâna uriaşului.Chiar în timp ce remarca acest lucru,un pistol explodă aproape în faţa lui Neil şi un glonţ îi fluieră pe lângă obraz,atât de aproape încât îi simţi dâra pe piele.Fu astfel pe dată trezit la realitate şi auzi cum strigătele din spatele lui creşteau în intensitate,părând acum un singur urlet ridicat din gâtlejul unui uriaş.Glonţul zbură pe deasupra mulţimii de urmăritori,făcându-i pe cei din faţă să se aplece la pământ şi să dea înapoi,în timp ce întreaga gloată slobozea un urlet atât de puternic,încât ar fi făcut de ruşine până şi o bubuitură de tun.
-Nu-1 împuşca! îi strigă bărbatul din faţa lui,care nu apăsase pe trăgaci,
celuilalt.Nu vezi că-i unul dintre marţafoii ăia?
Dacă nu s-ar fi ferit din instinct,Neil ştia că ar fi fost acum mort,însă simţurile lui ascuţite îl serviseră bine şi de această dată.Furios că-şi permisese să se lase dus de val şi astfel ajunsese la un pas de a fi ucis,se năpusti asupra atacatorului şi a tovarăşului său cu o ferocitate controlată-încă încerca să nu-i ucidă şi de aceea era nevoie de control-şi-i scoase din joc cu două lovituri precise.Cel de-al doilea tocmai se prăbuşea fără cunoştinţă la pământ când Neil îi înşfacă pistolul,
pe care-1 presupunea încărcat,şi-1 îndesă la brâu şi se răsuci pe călcâie pentru a sări în ajutorul lui Lady Elizabeth.Uriaşul avea acum un braţ mare şi cărnos strâns în jurul mijlocului tinerei,ţinând-o cu toată puterea în timp ce ea,ţipând,se zbătea să se elibereze.
-Dă-mi drumul! Dă-mi drumul,am zis! striga ea.Zbătându-se şi zvârcolindu-se asemenea unui vierme prinsÎn cârlig,rămânea totuşi neajutorată,prinsă fără putinţă de scăpare în strânsoarea uriaşului.Cu toate acestea,lupta din toate puterile în vreme ce câteva femei mai curajoase încercau să-i vină în ajutor,iar celelalte se strânseră într-un grup al cărui scop părea să fie să ţipe cât mai tare.
Cele curajoase izbeau cu umerii şi cu genunchii,loveau cu vârful pantofilor în picioarele uriaşului şi,în general,făceau tot ce le stătea în putinţă ca să o elibereze pe Lady Elizabeth.Însă la cât succes păreau să aibă eforturile lor,ar fi

putut la fel de bine să lovească într-un stejar.Chiar şi cu efortul necesar pentru a le face faţă,bărbatul tot reuşea să o ţină pe Lady Elizabeth şi să păzească totodată uşa.
-Împingeţi şi treceţi peste el! le strigă Lady Elizabeth femeilor,înfigându-şi apoi dinţii în braţul musculos.
-Au! Ticăloasă mică! urlă uriaşul,trăgându-şi braţul doar ca să-i prindă gâtul ca într-o menghină şi s-o ridice în aer,scuturând-o asa cum ar scutura un bull mastiff un şobolan deosebit de enervant.Lady Elizabeth,chinuindu-se să respire,
se zvârcolea disperată într-un efort de a scăpa de mâna care,în mod clar,mai avea puţin şi îi zdrobea grumazul.Aflat acum la doar câţiva paşi de grupul de femei înspăimântate,alergând cât putea de repede înspre ele,înspre cei doi din uşă,Neil îl văzu pe uriaş strângându-şi pumnul liber şi trăgându-şi braţul în spate şi-şi dădu seama că nu mai avea timp: dacă grumazul nu i-ar fi cedat în următoarele clipe,pumnul care se apropia ar fi zdrobit fără doar şi poate fiecare oscior al încântătorului chip al domnişoarei.
-O să te-omor pentru asta,zdreanţă ce eşti! Lasă că vezi tu! O să te bat până te las întinsă pe jos.
-Ţine-o bine,Malloy! strigă un bărbat nu prea departe în spate,avertizându-1 astfel că se apropia ceata de urmăritori.Ţine-o locului!
-Dă-i drumul!şuieră una dintre femei,o bruneţică subţire cât un ţânţar,
aruncându-se asupra bărbatului în vreme ce Lady Elizabeth,evident pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa,se zbătea totuşi frenetic chiar în timp ce pumnul mare cât o nicovală i se apropia de faţă.Nu-şi atinse ţinta.În schimb,cuţitul cu mâner de argint pe care Neil îl scoase din cizmă şi-1 aruncă cu o precizie mortală,ce o întrecea de departe pe aceea a oricărui glonţ,se înfipse în gâtul gros al bărbatului.Cu ochii măriţi de uimire,dându-i drumul fetei pentru a-şi duce mâinile la gât,uriaşul făcu clătinându-se un pas în spate,apoi se prăbuşi chiar în pragul uşii,rostogolindu-se pe spate şi dând frenetic din picioare,până când se potoli brusc.Cutremurându-se,Lady Elizabeth se prăbuşi,căzu în genunchi şi se aplecă de mijloc.Chipul ei,pe care Neil îl zări doar o fracţiune de secundă înainte să i se îngroape în poală,era acum alb ca varul.Părea că face eforturi mari să respire.Uneori,singura soluţie era să ucidă.
-Malloy!Strigătul veni din spatele lui.
-Se prăbuşeşte...Malloy!
-Domnişoară! Domnişoară! strigă în acelaşi timp ţânţarul loial,aplecându-se asupra lui Lady Elizabeth.Trebuie să mergem!

Lady Elizabeth îşi înălţă gâtul şi făcu o mişcare de parcă ar fi încercat să se ridice,fără să reuşească.
-Mergeţi mai departe!strigă una dintre celelalte femei şi toate năvăliră înainte, înconjurând-o.
-Trebuie să apară! Treceţi dincolo! Săriţi peste ei! Ascultând-o,femeile se năpustiră asupra uşii,trecând prin deschizătură,abandonând-o în grabă pe Lady Elizabeth şi sărind peste uriaşul prăbuşit asemenea unei turme de căprioare înnebunite de groază,chiar în clipa în care Neil-extrem de conştient de strigătele mulţimii ce se apropia în grabă din spatele lui şi aşteptându-se să primească un glonţ sau un cuţit în spate în orice secundă-ajunse lângă Lady Elizabeth.Părul splendid îi cădea în cascade pe umeri asemenea unor flăcări de mătase.Pieptul generos îi sălta,amenințând să iasă din strânsoarea corsetului,îşi ridică spre el chipul frumos,pe care i se vedeau atât o roşeaţă nenaturală,cât şi urme de vânătăi.Preţ de o secundă,privirile li se întâlniră.O lucire de frică îi sclipea în ochii albaştri şi Neil îşi dădu seama că,ţinând cont de circumstanţele disperate care,fără îndoială,îi diminuaseră simţurile şi de faptul că faţa îi era acoperită de glugă,era puţin probabil ca ea să-l recunoască.Buzele i se deschiseră ca şi cum ar fi vrut să zică ceva,însă nu reuşi să articuleze nici un sunet şi,în orice caz,nu aveau timp.
-Voi avea grijă să fii în siguranţă,îi promise el,însă n-ar fi putut spune dacă ea îl auzise sau îl înţelesese prin vuietele din jur.Ridicând-o în braţele lui aproape fără să se oprească,înregistrându-i doar trecător mirosul delicat,căldura şi delicateţea pielii,se năpusti prin uşa deschisă,strângând la piept trupul aproape lipsit de greutate,şi sări peste leşul uriaşului chiar în clipa în care un pistol pocni în spatele lui.Glonţul pe care îl aşteptă muşcă din piatră aproximativ în locul în care se aflase capul lui cu doar câteva clipe în urmă.
Se aplecă instinctiv şi gluga pelerinei îi căzu pe spate.Lady Elizabeth se mişcă în braţele lui şi Neil o strânse cu mai multă putere.Metri de mătase din care îi era confecţionată rochia o făceau îngrozitor de alunecoasă,iar să o scape în acest moment crucial ar fi fost dezastruos pentru amândoi.Privirile li se întâlniră din nou.Ochii fetei se măriră si buzele i se mişcară.
-Dumneata...spuse ea.Cel puţin asta i se păru lui Neil că spusese,însă nu putea fi sigur,fiindcă ţipetele femeilor,dintre care multe urcau deja în fugă scările înguste împinse de celelalte care împingeau şi strigau în spatele lor,încercând,la rândul lor,să ajungă la scări,alcătuiau un veritabil concert care ar fi spart şi cele mai rezistente ferestre,asurzindu-1 de-a dreptul.
-Aveţi grijă la ricoşeuri! strigă un bărbat în spatele lui.

Zidurile turnului sunt din piatră.
-Opriţi-1! Fură o fată!
-Nu atingeţi marfa,imbecililor! Vânătoarea face ca totul să fie mai palpitant şi noaptea abia a început.
-Hai,hai!strigau femeile la unison în timp ce urcau scările într-un grup compact, fiecare alunecare de picior fiind acompaniată de un val nou de ţipete asurzitoare.
Cu doar câteva secunde rămase până ca urmăritorii să-i ajungă din urmă şi ştiind că avea nevoie de cel puţin o mână liberă,Neil o aruncă pe Lady Elizabeth peste umăr,cu un „*Ţine-te bine*!" la care nu-şi putu da seama dacă primi vreun răspuns.Se opri apoi doar atât cât fu nevoie ca să scoată cuţitul din gâtul scăldat în sânge al uriaşului prăbuşit,să-1 şteargă pe mâneca mortului şi să-1 pună în propriul buzunar.Deja începuse să părăsească scena când îşi aminti că fata nu se putea ţine.Avea mâinile legate.O cuprinse cu braţul pe după coapse,strângând în pumn faldurile de mătase fină ale fustei pentru mai multă siguranţă şi apucând-o apoi în josul coridorului,în partea opusă a scărilor.Cu puţin noroc,urmăritorii aveau să creadă că o luase pe scări,împreună cu celelalte femei-sau ar fi fost atât de porniţi să le prindă pe acestea încât nu le-ar mai fi păsat de el.Prea speriate sau nesăbuite ca să-şi dea seama că ar fi fost mai bine pentru ele să păstreze tăcerea,femeile făceau atât de mult zgomot,încât era imposibil să nu-ţi dai seama încotro o luaseră.
-Uite-i că vin! strigă una,acoperindu-le pe celelalte,referin-du-se în mod evident la bărbaţii care le urmăreau.
-Pe acolo! Ascundeţi-vă! Ascundeţi-vă!
-Ah! Mă văd! Mişcaţi-vă!Ţipetele femeilor speriate erau aproape acoperite de strigătele bărbaţilor care veneau ca un ecou,mai clare şi mai aproape decât înainte.
-Au luat-o pe scări!
-Malloy! Ah,băieţi,uitaţi-vă la Malloy!
-Dă-te la o parte! Ne scapă!
-A fost ucis.
-Dă-te la o parte.Lasă-mă să ajung la scări!
Primii urmăritori ajunseseră la uşă,înţelese Neil din schimbul de replici,deşi tocmai trecuse în spatele unei cotituri neaşteptate a coridorului,care-i ascundea vederii atât uşa,cât şi scările.Bubuitul paşilor grăbiţi părea mai degrabă să urce decât să vină după el,remarcă el cu recunoştinţă.Era conştient că,dacă ar fi fost cazul,nu se putea apăra decât cu o singură mână şi trebuia să mai aibă şi grija domnişoarei.Dacă atenţia urmăritorilor nu ar fi fost distrasă de leşul lui Malloy

şi de femeile fugare şi dacă n-ar fi fost umbrele din holul îngust,de servitori,ce devenea din ce în ce mai întunecat pe măsură ce se depărta de sala mare,Neil era sigur că ar fi fost zărit imediat.Ce-i drept,se aştepta ca unul dintre cei care cunoşteau castelul să menţioneze cât de curând această rută de scăpare.
Spre marele lui noroc,cunoştea şi el castelul Trelawney,nu foarte bine,dar îndeajuns.La doar câţiva paşi mai încolo exista o scară care cobora spre pivniţa cavernoasă unde fuseseră ţinuţi prizonierii cu mult timp în urmă şi unde în ultima vreme se păstrau cartofii,legumele şi vinul,printre alte bunuri de o calitate excepţională.Uşa ţeapănă din lemn masiv pe care şi-o amintea nu mai era acolo,însă fu bucuros să descopere că scara abruptă,de piatră,rămăsese.
Cufundându-se într-un întuneric ce se adâncea cu fiecare pas,coborî cât putu mai repede treptele în spirală ce duceau în pivniţă,ţinând-o cu grijă pe Lady
Elizabeth în timp ce avea mare grijă să nu-şi piardă echilibrul.
Din fericire,fata stătea nemişcată,deşi poziţia era cu siguranţă inconfortabilă şi probabil că era şi speriată.Cu mâinile legate,nu se putea echilibra singură şi astfel că aluneca la fiecare pas.În mod limpede însă,avea suficientă minte cât să-şi dea seama că o cădere de la o asemenea înălţime nu ar fi fost în avantajul nici unuia dintre ei,prin urmare stătea nemişcată ca un sac de cartofi.
În cele din urmă,ţipetele,strigătele şi bubuitul paşilor de deasupra lor abia dacă se mai auzeau,înăbuşite de distanţă şi de zidurile groase,din piatră.Judecând după bezna totală care îi învăluia acum şi după mirosul de pământ ce se simţea tot mai puternic,Neil calculă că se apropiau de fund.Cercetându-şi memoria,
încercă să vizualizeze labirintul vast prin care trebuia să-şi găsească drumul.Nu aveau mult timp,era conştient de asta.Odată ce urmăritorii lor şi-ar fi dat seama ce se întâmplase exact cu Malloy,cu siguranţă ar fi început să-1 caute.Cineva şi-ar fi amintit de scara spre pivniţă.Vânătoarea avea să încea-pă şi de data asta el ar fi fost victima.Neil calculă că nu mai avea mai mult de două trepte ca să ajungă la podeaua de piatră a pivniţei,când un sunet-de-abia auzit,uşor ca o respiraţie-în spatele lui îi făcu fiecare muşchi din trup să i se încordeze.
De un singur lucru era sigur: nu mai erau singuri.

CAPITOLUL 12

Când tălpile îi atinseră podeaua,Neil avea din nou cuţitul în mână.După ce fusese deja nevoit să omoare un adversar,n-ar fi vrut să sporească numărul leşurilor şi să atragă astfel şi mai mult atenţia,dar,de dragul doamnei,era pregătit să facă tot ce era necesar şi să evalueze situaţia mai târziu.Strângând-o cu şi mai multă putere pe Lady Elizabeth,anticipând că va trebui să o rupă la fugă cu ea pe

umăr după ce se termina treaba,Neil tocmai se răsucise pentru a se descotorosi cât mai repede de urmăritori şi cu cât mai puţin zgomot cu putinţă,când,în lumina slabă şi cenuşie ce răzbătea din capătul scărilor şi care le dădea de gol prezenţa,conturându-le siluetele,văzu că persoanele care veneau în urma lor erau femei.Patru,nu,cinci,dacă nu cumva ratase vreun cap.Coborând scările în grăbită dezordine,în mod clar se ţinuseră după el şi după frumoasa lui povară.
Chiar în momentul în care îşi dădea seama că nu putea să se descotorosească de aceşti urmăritori aşa cum intenţionase,simţi vârful unui picior apăsându-1 cu insistenţă în piept.
-Lasă-mă jos!Lady Elizabeth vorbea în şoaptă,însă suficient de tare cât să o poată auzi cu claritate.Dar,în caz că totuşi nu o auzea,zvârcolirile ei însoţite de împunsăturile cu piciorul îi făceau cât se poate de clare intenţiile.
-Lasă-mă jos! Acum,te rog.
Înjurând în gând soarta care le făcuse să se ţină după el pe aceste femei de care nu vedea cum ar fi putut scăpa,Neil o coborî cu delicateţe pe Lady Elizabeth de pe umăr şi,strângând-o cu fermitate de talie până în clipa în care îşi găsi echilibrul,o aşeză cu picioarele pe podea.De îndată ce făcu acest lucru,tânăra fu înconjurată de femei.Erau şase,mai multe chiar decât se temuse.Neil simţi o săgetare de groază veritabilă.
-Sunteţi teafără,domnişoară?
-Da,da...Şi slavă Domnului că şi voi sunteţi la fel.
-Sigur...Aţi fost atât de curajoasă!
-Toate am fost curajoase.
-Dar n-am crezut că o să câştigăm.Dumneavoastră aţi crezut?
-S-a luat vreunul după noi?
-Ce facem acum?
-Credeţi că suntem în siguranţă?
-Cum să fim în siguranţă? Nu vom fi în siguranţă până nu vom ieşi din văgăuna asta!
-Asa e,dar cine stie drumul? Spre consternarea lui Neil,vorbeau toate deodată, volumul vocilor crescând alarmant pe măsură ce fiecare încerca să se facă auzită.
-Linişte! le comandă el,vorbind printre dinţi chiar în timp ce profita de ocazie ca să o prindă cu fermitate de braţ pe Lady Elizabeth.În felul acesta,ţinând-o în continuare,îi tăie legăturile.Femeile vorbiseră în şoaptă,chiar dacă din ce în ce mai tare,însă orice zgomot reprezenta un risc.Cu un număr atât de mare de femei lipsă,cu siguranţă căutarea s-ar fi extins chiar mai repede decât anticipase.Poate

că cineva îşi amintea chiar în acel moment de pivniţă.Dacă ar fi auzit voci venind din capul scărilor,cu siguranţă că totul ar fi fost pierdut.
-Ia te uită ce avem noi aici!
-Cine este?
-De unde ştim că nu-i în cârdăşie cu ăilalţi?
-Eu nu cred că este.Altfel,de ce-a mai salvat-o?
-Poate c-a vrut-o pentru el.Neil nu le putea vedea prea bine pe femei-abia dacă le putea desluşi separat siluetele în întuneric-,însă suspiciunea tot mai pronunţată din tonul lor era inconfundabilă.Le simţea ochii aţintiţi asupra lui chiar şi prin beznă.
-Ssst! se răsti el.
-Ne e prieten,interveni Lady Elizabeth într-o şoaptă răguşită.Neil îşi dădu seama că uriaşul îi vătămase fără doar şi poate grumazul şi,amintindu-şi cât de aproape fusese tânăra de a fi grav rănită sau chiar ucisă,nu putu decât să mulţumească sorţii că fusese în măsură să o salveze înainte de a se întâmpla ceva dramatic.Cu mâinile acum libere,Lady Elizabeth îşi scutură braţele,apoi îşi trecu podul palmei peste buze,ca şi cum ar fi vrut să înlăture ceva neplăcut.Neil îşi aminti că le văzuse înroşite cu pastă.
-Puteţi avea încredere în el,v-o garantez.E un om bun.Uite,mi-a dezlegat mâinile.Veniţi aici şi-o să vă dezlege şi pe voi.Buzele lui Neil se schimonosiră.
Descrierea pe care i-o făcuse Lady Elizabeth era o noutate pentru el,însă nu era neapărat una adevărată,în special în ceea ce le privea pe celelalte care nu însemnau,sincer,nici cât negru sub unghie pentru el şi de care nu avea nici cea mai mică intenţie să se preocupe în vreun fel.Dar în clipa în care femeile se adunară toate în jurul lui,cu spatele la el,murmurând nerăbdătoare şi asaltându-1 cu rugăminţi şoptite de genul: „*Acum eu!”* sau „*Eliberează-mă pe mine*”,să le dezlege mâinile i se păru alegerea cea mai simplă.
-Simt furnicături în degete.
-A strâns funia până mi-a săpat în carne,nenorocitul!
-Ticăloşi ordinari! Sper să primească ceea ce merită.
-Nu pot să vă spun cât de frică mi-a fost.
-Mulţumesc.Oh,mulţumesc!
-Sunteţi un dar de la Dumnezeu,domnule.
-Linişte! mârâi Neil.Sau poate vreţi să fiţi găsite.Toate vocile amuţiră pe dată.
Neil tăie ultima legătură cu un sentiment de uşurare că terminase această neplăcută treabă,apoi îşi băgă cuţitul înapoi în carâmbul cizmei,într-o tăcere încărcată de cuvintele şi întrebările nerostite.Dar cel puţin era linişte.

Apoi,dintr-o mişcare rapidă,dezlegă şireturile pelerinei care nu-i mai era acum de nici un folos şi o puse în jurul umerilor lui Lady Elizabeth.Pivniţa era rece şi umedă,iar rochia ei era subţire.Iar planul lui n-ar mai fi valorat doi bani dacă piesa esenţială se îmbolnăvea si murea.
-Mulţumesc,spuse fata,ridicând privirea spre el.Îi putea vedea strălucirea din ochi,cu tot întunericul din jur.Vorbi cu voce şoptită,doar într-atât cât să se facă auzită de el:
-Dar ce cauţi dumneata aici?
-Viaţa e plină de coincidenţe stranii,îi răspunse el sec.Apoi,înainte ca fata să aibă timp să mai pună şi alte întrebări,adăugă:
-Vino!Rostise comanda într-o voce menită doar pentru ea,prinzând-o de mână şi trăgând-o după el Degetele ei subţiri şi calde le prinseră de bunăvoie pe ale lui şi fata îl urmă fără să protesteze,mai mult chiar,fără să spună măcar un cuvânt.
Traseul pe care îşi propusese să-1 încerce avea cel puţin avantajul de a se depărta de treptele unde i-ar fi căutat cu siguranţă prima oară urmăritorii lor,
sau,că veni vorba,celelalte femei.După ce lăsă în urmă razele palide ce pătrundeau prin casa scărilor din doar câţiva paşi,nu o mai putea vedea nici măcar pe Lady Elizabeth,care venea aproape în urma lui şi ale cărei degete se îmbinau acum cu ale lui,cu atât mai puţin altceva sau pe altcineva.Era beznă totală,atât de întuneric încât se împiedică de mai multe ori pe podeaua denivelată şi se văzu nevoit să-şi găsească drumul pipăind zidul umed.În plus,trebuia să se bazeze pe nişte amintiri îndepărtate pentru a ajunge acolo unde spera să ajungă.
Dar îi era imposibil să nu-şi dea seama că femeile veneau după el,reuşind să se ţină în urma lor în ciuda întunericului şi a ritmului alert pe care îl alesese intenţionat.Deşi în mod clar încercau acum să meargă în linişte,zgomotele lor,de la şoapte înfundate la diverse izbituri şi bufnituri,la foşnete de fuste şi de picioare,erau îndeajuns ca să se dea de gol şi faţă de un surd,iar Neil numai surd nu era.Era,categoric,îndeajuns de mult zgomot încât să-1 facă să scrâşnească din dinţi şi să caute în minte un plan mai puţin letal de a se descotorosi de ele.
-E atât de întuneric!
-Ce-a fost asta?
-Au! M-am lovit la cap!
-Aveţi grijă deasupra!
-Nu văd nimic!
-Mary,tu eşti? Această voce o cunoştea.Era Lady Elizabeth care rămăsese puţin în urmă pentru a se adresa celorlalte.Simţi că trebuie să tragă de ea,îşi dădu seama că încetinise şi o strânse cu mai multă putere de mână,încercând să o

tragă mai repede după el,în speranţa că va reuşi să le piardă pe celelalte.
-Da,eu sunt.Era un plan care nu părea să meargă.Vocea aceasta se auzise chiar mai aproape decât restul.
-Oh! Ai grijă,e o adâncitură în podea.
-Unde mergem?
-Credeţi că ne mai caută încă?
-Sigur că ne caută,nătăfleaţă ce eşti! îţi închipui că...
-Linişte! pufni Neil,de-a dreptul exasperat acum,iar glasurile amuţiră din nou.
Însă asta nu însemna că reuşise să scape de povara suplimentară ce se ţinea după el şi după Lady Elizabeth aşa cum se ţine coada după un câine.Atingându-şi prima ţintă-o masă zdravănă sprijinită de zidul alunecos,de piatră,de-a lungul căruia îşi urmărise drumul-,Neil se opri,deschise singurul sertar şi,pipăind,
scoase una dintre lumânările care,descoperi cu bucurie,erau păstrate exact în acelaşi loc ca întotdeauna,din vremuri imemorabile sau cel puţin din vremurile în care făcuse el cunoştinţă cu castelul.Tot acolo găsi şi cremene,şi oţel.Hârâitul sertarului era îndeajuns de puternic încât să-i aducă o strâmbătură pe chip,
dar,presupunând că ar fi fost cineva în apropiere,gălăgia femeilor i-ar fi dat oricum de gol până acum,aşa că zgomotul provocat de el nu mai însemna mare lucru.
-Nu mişca!Vorbindu-i direct la ureche,îi adresă ordinul strict lui Lady Elizabeth,
apoi îi dădu drumul la mână şi începu să lovească oţelul de cremene pentru a aprinde lumânarea.În clipa în care flacăra prinse viaţă cu miros de sulf şi lăsând o dâră de fum,Neil privi în jur.Pivniţa se compunea în mare dintr-o serie de încăperi de diverse forme şi mărimi neregulate,care fuseseră săpate direct în stâncă.Dădeau una într-alta şi se unduiau asemenea unui şarpe pe dedesubtul castelului.Asemenea podelei,plafonul era din piatră şi,în acel punct,se înălţa doar puţin deasupra capului lui.Pereţii netencuiţi sclipeau din cauza umezelii.
Grămezi adunate de secole-butoaie,cufere,colaci de funie,mobile aruncate şi alte cele-se ridicau pe peretele de pe cealaltă parte,lăsând latura lor relativ liberă.În mod normal,Neil ar fi preferat să nu fie nevoit să aprindă lumânarea,însă i se părea că risca mai mult dacă ar fi continuat să înainteze pe bâjbâite,deşi,dacă cineva ar fi coborât scările,prezenţa lor ar fi fost de acum uşor de remarcat de la o distanţă considerabilă.Era însă evident că nu se afla nimeni suficient de aproape încât să-i poată auzi şi probabil că nimeni nu coborâse încă în pivniţă,
altfel ar fi fost descoperiţi până acum.În orice caz,trecuse prea mult timp şi exista riscul să se fi schimbat prea multe pentru ca Neil să se încreadă doar în amintirile lui în încercarea de a ajunge la loc sigur.

-Ştii vreo ieşire? îl întrebă Lady Elizabeth în clipa în care se uită la ea.
Încă răguşită,era palidă,dar calmă,cu o expresie hotărâtă mai degrabă decât înspăimântată.Părul strălucitor îi lumina la fel de tare ca flacăra,dar,după ce-şi legase la gât şireturile mantiei,era acum acoperită din cap până-n picioare de negrul care îi camufla prezenţa.Tot în aceeaşi clipă realiză Neil,spre disperarea sa,că strângea cu cealaltă mână degetele brunetei cât un ţânţar,care la rândul ei o ţinea de mână pe o blondă drăgălaşă îmbrăcată în roşu,care ţinea de mână...Ei bine,veneau toate în şir,toate până la ultima,plus Lady Elizabeth,prinse ca zalele într-un lanţ.Neil îşi dădu seama că ghidase întreg grupul prin beznă în tot acest timp şi blestemă din nou în sinea lui.Şapte perechi de ochi îl priveau în expectativă.„*Nu mă scapă nimeni de creaturile astea nesuferite*?" Versul din Macbeth-adaptat circumstanţelor în care se găsea el acum-îi apăru pe neaşteptate în minte,dovedind încă o dată că până şi o brumă de educaţie nu se pierde niciodată cu desăvârşire.
-Poate că da...Situaţia trebuia să ia sfârşit.
-Poate că nu.În orice caz,ne-am descurca mult mai bine dacă am fi singuri.
Aruncă o privire încruntată şirului de femei.Ridicându-şi vocea doar într-atât încât să fie sigur că era auzit de toate,le adresă următoarele cuvinte celorlalte femei,chiar în timp ce se întindea după mâna lui Lady Elizabeth,cea cu care se ţinea de ţânţar,intenţionând să le separe şi să se întoarcă la misiunea lui de a o scoate nevătămată din castel cât mai repede cu putinţă.Dar,cu cât încerca mai mult să o desfacă,cu atât mai înverşunat se încleşta mâna de mâna celeilalte femei.
-Dacă vreţi să mă ascultaţi,cel mai bine ar fi să căutaţi fiecare un colţişor întunecat şi să vă ascundeţi acolo.Pivniţa e foarte întinsă.Dacă nu faceţi zgomot,nu cred c-o să vă găsească.
-Nu,spuse Lady Elizabeth după ce reuşi,într-un sfârşit,să-i elibereze mâna.
Spre surprinderea lui însă,femeia se smulse şi din strânsoarea lui.
-Spuneţi cumva că intenţionaţi să ne abandonaţi,domnule? şopti cu respiraţia tăiată o brunetă cu obraji rotunzi într-o rochie de culoarea noroiului,cu ochii mari,în timp ce toate femeile se strângeau în jurul lui,privindu-l apăsător.
-Să rămânem aici ar fi o prostie,spuse ţânţarul.Iar Mary Bridger nu e proastă.Eu nu rămân!
-Ne vor găsi cu siguranţă,spuse blonda drăgălaşă.
-Nu ne luaţi cu dumneavoastră? imploră o voce mai îndepărtată.
Fata,înaltă,subţire şi palidă,cu părul de culoarea nisipului atârnându-i despletit pe umeri şi cu rochia de culoare albastru deschis ruptă la umăr,rostise întrebarea

cu o voce ce părea mai degrabă un suspin.Mai mult chiar,descoperi Neil spre groaza lui,părea pe punctul de a izbucni în lacrimi.Cu toate acestea,fata nu era problema lui,nici una dintre ele nu era problema lui şi nu avea de gând să schimbe acest lucru.Neil se întinse din nou după mâna lui Lady Elizabeth.
Aceasta însă şi-o trase la spate,fapt ce-l lăsă,deloc caracteristic,complet descumpănit.Ar fi putut,desigur,să i-o ia imediat înapoi,cu forţa,dacă ar fi ales această cale,însă....
-Sigur că vin cu noi!Lady Elizabeth era fermă,cu o expresie neînduplecată în clipa în care îi întâlni privirea.
-Îmi asum eu întreaga responsabilitate.
-Îţi asumi...Preţ de câteva clipe,Neil nu-şi găsi cuvintele.Probabil din cauză că,privind-o,îşi amintea din nou,fără să se poată opune,de bătrânul general coroiat.Era,hotărî,ceva din sclipirea ochilor ei şi din linia extrem de determinată a maxilarului.
-...Întreaga responsabilitate? Elizabeth dădu din cap.
-Da.Bărbaţi puternici tremurau în cizme atunci când întâlneau privirea cu care o fixa acum pe tânără.Ea însă îşi ridică bărbia.*„Aş ucide un bărbat care m-ar sfida în felul ăsta*.” Din nefericire,ea nu era bărbat.
-Te rog,nu ne părăsi! îl imploră femeia subţire,în albastru,cu lacrimile lucindu-i pe obraji în flacăra lumânării.
-N-o să facem nici un zgomot,domnule,spuse şi cea cu obrajii rotunzi.
-Şi vom face exact cum ne spuneţi,promise blonda.
Încă două,o femeiuşcă micuţă şi dolofană ca o porumbiţă,cu aripi netede de păr şaten închis şi rochie cenuşie şi alta mai înaltă şi mai simplă,cu faţa osoasă şi cârlionţi zburliţi de un şaten mai deschis,îmbrăcată într-o rochie ce se putea să fi fost cândva albă se prinseră una de cealaltă,dând viguros din cap în semn de tăcută implorare.Doar ţânţarul se încruntă şi,în clipa în care privirea îi căzu asupra ei,femeia pufni cu ceea ce se voia a fi o atitudine de dispreţ.
-Noi rămânem împreună,îl informă Lady Elizabeth în vreme ce femeile se apropiau de salvatoarea lor,îngrămădindu-se împrejurul ei chiar în timp ce se uitau la el.Tonul lui Elizabeth nu lăsa loc de discuţii.Îi susţinea privirea fără să clipească.
-Dumneata poţi face cum pofteşti,adăugă,apoi se uită la celelalte.Lasă-ne doar să mai luăm o lumânare si ne vedem de drum.
-Încotro? întrebă blonda,aruncându-i lui Neil o privire cu coada ochiului,ca şi cum ar fi luat în calcul varianta de a-şi abandona suratele pentru a se duce cu el,ceea ce,desigur,nu era o opţiune.

-Nu contează,răspunse nervoasă ţânţarul.
-Vom continua să mergem în aceeaşi direcţie în care ne îndreptăm acum şi să sperăm că vom descoperi o ieşire,spuse Lady Elizabeth.
Calmă şi calculată,scosese deja o altă lumânare din sertar şi se întindea după cremene şi oţel ca să o aprindă.Neil îi privea spatele zvelt pe care i-1 întorsese cu crescândă exasperare,în timp ce femeile care o înconjurau aruncau priviri speculative de la ea la el.Îi lăsau impresia clară că aşteptau să vadă cum o să reacţioneze în faţa acestui atac frontal la adresa autorităţii lui.Răspunsul îl găsi după câteva secunde de gândire-în nici un fel.Deşi nu i se întâmplase de prea multe ori în viaţă,trebuia să se recunoască învins.Era,ce-i drept,mai mult decât dispus să le abandoneze pe celelalte femei şi să le lase în plata Domnului,dar nu avea de gând să o lase să scape pe Lady Elizabeth.Deşi tânăra nici nu bănuia, adevărul era că avea foarte mare nevoie de ea.Îşi ţuguie buzele.
-Fie,facem cum vrei dumneata,spuse el,adresându-i-se lui Lady Elizabeth,care-i aruncase o privire mândră peste umăr în clipa în care începuse să vorbească.
Apoi Neil îşi întoarse privirea înspre grupul de femei.
-Dar trebuie să vă spun de la bun început că nu am idee ce ne poate aştepta şi,atâta timp cât stăm împreună,formăm o ţintă prea uşoară.Cea mai bună variantă ar fi să ne despărţim.Vă avertizez pe fiecare: aţi fi în mai mare siguranţă pe cont propriu.Gândul de a o arunca pe Lady Elizabeth din nou peste umăr şi de a dispărea cu ea fără alte discuţii era foarte tentant,însă se îndoia că putea realiza acest lucru fără a stârni o hărmălaie cumplită din partea ei şi a celorlalte deopotrivă.De fapt,nu-i era greu să şi le imagineze urlând până se dărâmau pereţii,uitând cu desăvârşire că trebuiau să rămână ascunse.În orice caz,cu excepţia cazului în care le-ar fi rănit fizic,ceea ce ştia de pe acum că nu va face, fiindcă erau,la urma urmei,doar nişte femei inofensive,nimic nu le-ar fi oprit să se ţină după el.Erau ca o pastilă amară pe care nu avea încotro şi trebuia să o înghită.
-Pe toţi dracii,e o prostie mai mare decât casa,dar n-avem timp să stăm la discuţii.Rămâneţi cu noi dacă aşa vreţi.
-N-o să vă pară rău,domnule.
-O să fim tăcute ca nişte şoricei,o să vedeţi.
-Vă sunt foarte recunoscătoare,sincer.
-Vă rămânem toate îndatorate.
-După părerea mea,nu ne e cu nimic mai bine dacă rămânem cu el decât dacă plecăm singure.Vorbise ţânţarul,însoţindu-şi replica de o nouă pufnitură.
-Protecţia unui bărbat...

-Am zis să nu mai vorbiţi! izbucni Neil,văzând că discuţiile se înteţesc, aruncându-le o privire plină de furie abia stăpânită,sub greutatea căreia toate îşi închiseră buzele şi amuţiră cu desăvârşire.Luând lumânarea neaprinsă din mâinile lui Lady Elizabeth şi aruncând-o în buzunar,împreună cu oţelul şi cremenea,în caz că ar fi avut nevoie mai târziu,o apucă de mână şi o porni din nou.De această dată,degetele ei se împreunară de bună voie cu ale lui.
Sigur că da! Afurisita reuşise să-1 joace cum îşi dorise.
-Dumneata ştii vreo ieşire?
Întrebarea îi era adresată numai lui şi Neil fu mulţumit să constate că vocea tinerei domnişoare avea cel puţin un tremur de îngrijorare.
-V-aţi merita soarta dacă nu aş şti,nu crezi?
-Însă ştii.
-Vom afla cât de curând.Tânăra nu mai spuse nimic deocamdată.Apoi,cu vocea chiar mai şoptită decât mai devreme,adăugă:
-Faptul că vizitezi un astfel de loc este cu desăvârşire condamnabil şi nu-ţi găsesc nici o scuză,însă îţi mulţumesc din toată inima pentru că m-ai salvat.Din nou.Cuvintele ei îl luară prin surprindere.Desigur,ea nu avea de unde să ştie că nu se afla acolo decât pentru ea,că nu venise decât cu unicul scop de a o salva.
Începu să-i spună toate acestea,apoi se gândi mai bine.De fapt,era de preferat să ştie cât mai puţine.
-Cu plăcere.Din nou.Tonul îi era foarte rece.
-Nu spunea cineva că nu trebuie să mai vorbim? întrebă înţepată ţânţarul.
Nimeni nu mai spuse nimic.Înaintând cu grijă printre obstacolele care împânzeau diversele încăperi,Neil le conducea cât se pricepea mai bine către cel mai îndepărtat capăt al pivniţei unde,dacă lucrurile rămăseseră la fel ca altădată, trebuia să existe o uşă de fier.Uşa respectivă se deschidea spre o scară ce cobora într-o peşteră cu un fel de golfuleţ care intra până în mijlocul ei,chiar dedesubtul castelului.Folosită cândva de contrabandişti pentru a aduce înăuntru bunuri ilicite,intrarea fusese păzită pe vremuri.Neil spera că lucrurile nu mai stăteau aşa acum,la fel cum spera ca uşa,scările şi golfuleţul să mai fie încă acolo.Şi totodată să găsească o barcă,de orice fel.
Altfel,singura opţiune ar fi fost să înoate până la ieşire.Din câte-şi amintea,apa era adâncă şi rece,aspect care n-ar fi ridicat nici cea mai mică problemă în ceea ce-1 privea pe el Ce-i drept,erau puţine femeile care ştiau să înoate,însă parcă îşi amintea că fata în casă spusese că Lady Elizabeth înota ca un peşte şi spera ca aşa să fie.Dacă înotul s-ar fi dovedit unica lor alternativă,era posibil ca majoritatea însoţitoarelor lor să fie lăsate în urmă,nu că ar fi considerat acest

lucru un neajuns.Dar,indiferent de număr,înotătorii ar fi trebuit să reuşească să ajungă până la debarcader,singurul loc în care stâncile permiteau accesul la ţărm.Apoi,ude şi îngheţate,ar fi trebuit,dacă voiau să părăsească insula,să meargă până la bac.Iar acolo,fiindcă orice urmăritor cu trei grăunţe de creier în cap şi-ar fi dat seama că bacul era ţinta principală a celor care ar fi încercat să scape de pe insulă,cineva-probabil mai mulţi cineva,înarmaţi până în dinţi-ar fi stat fără doar şi poate de pază.În care caz avea să fie purtată o luptă în toată regula.El şi câteva femei ude până la piele împotriva a zeci de bărbaţi.
El unul scăpase din situaţii şi mai rele,însă se gândi la fias-coul în care s-ar fi putut transforma o asemenea confruntare şi-şi promise să evite cu orice preţ locul de acostare a bacului.Dacă nu găsea nici una în golf,cu siguranţă trebuia să existe o barcă ascunsă pe undeva pe insulă.
-Oh,domnule,mi se pare că se apropie o lumină de noi,şopti panicată una dintre femei,chiar în clipa în care Neil zărea uşa pe care o căuta.
Arcada ei fină şi cenuşie părea,la prima vedere,doar o altă umbră,ceva mai închisă,printre multitudinea de umbre care se profilau pe ziduri.Dacă nu ar fi ştiut de existenţa respectivei uşi şi dacă nu ar fi căutat-o în mod expres,cu siguranţă ar fi ratat-o.
-A fost doar o pâlpâire,dar sunt sigură că am văzut-o.Întregul grup întoarse capul la unison şi Neil odată cu ele.Nu văzu nimic în afara cercului de lumină galbenă, pâlpâitoare,al propriei sale lumânări.Drumul din spatele lor era negru ca smoala, aşa cum fusese tot timpul.Din câte putea el vedea,nu se schimbase nimic.
Însă auzi...ceva.Ce anume nu ar fi putut spune,doar că era un sunet pe care nu-1 putea identifica şi care i se părea nelalocul lui.Simţurile îi intrată pe loc în alertă maximă.Dacă nu cumva fata se înşela,deşi nu credea,persoana din spatele lor îşi stinsese propria lumânare sau torţă de îndată ce zărise lumina lor.
Pe toate porţile iadului!
Nu îndrăznea să rişte şi să facă acelaşi lucru.Nu încă.Erau chiar în ultima cameră şi singura ieşire era prin uşa din faţă.Agăţându-se ca scaiul de Lady Elizabeth,
care încă se încăpăţâna să tragă după ea restul turmei,făcu cei câţiva paşi necesari pentru a ajunge la uşă,apoi petrecu câteva secunde preţioase examinând-o la flacăra lumânării.Din câte putea vedea,totul părea să fi rămas aşa cum îşi amintea.Aruncându-i o privire lui Lady Elizabeth şi folosind un ton din care să priceapă până şi ea că ceea ce spunea nu suferea împotrivire,şopti:
-Rămâi unde eşti şi fii pregătită să te mişti atunci când îţi spun eu.
Apoi,lăsându-i mâna,suflă şi stinse lumânarea.Un întuneric de nepătruns le învălui asemenea unei cortine.

Dincolo de respiraţia întretăiată a femeilor,pe undeva cam de la jumătatea pivniţei,auzi blestemele înăbuşite ale unui bărbat.Începuse vânătoarea,nu încăpea îndoială.Exista desigur o soluţie,însă era în propriul său interes să nu provoace şi mai multă debandadă decât o făcuse deja şi,cu siguranţă,să nu mai sporească şirul de cadavre pe care le lăsa în spatele lui.La urma urmei,făcea tot ce făcea pentru unicul scop de a supravieţui.
Mâinile lui Neil se strângeau deja în jurul barei care ţinea uşa blocată.Zgomotul care răsună în clipa în care ridică zăvorul fu atât de puternic,încât îl făcu să scrâşnească din dinţi,deşi se baza pe adăpostul oferit de întunericul din jur pentru a-şi ascunde ieşirea,chiar dacă nu reuşea să înăbuşe toate zgomotele.Dacă lucrurile erau aşa cum îşi amintea,zăvorul de pe cealaltă parte a uşii ar fi trebuit să fie lăsat liber.Această intrare secretă era întotdeauna încuiată dintr-o singură direcţie.Din fericire,în acea noapte era încuiată pe partea cu castelul.
Norocul părea să-i surâdă.Chiar în timp ce o dâră vagă de lumină-un felinar al cărui abajur era scos cu mare prudenţă?-ţâşni la viaţă în depărtare,însoţită de tresăriri de spaimă şi mor-măieli ale femeilor strânse laolaltă,uşa grea cedă presiunilor sale hotărâte,scoţând doar un scârţâit uşor.Lumina-şi totodată bărbaţii care o purtau-începuse deja să se mişte înspre ei în clipa în care Neil îi prinse braţul lui Lady Elizabeth,împingând-o înspre deschizătură.Erau încă învăluiţi cu desăvârşire de întuneric,însă acest avantaj nu avea să dureze mult.Degetele lungi de lumină aveau să-i ajungă cu mult înaintea bărbaţilor.
-Coboară scările.Grăbeşte-te! îi spuse.

CAPITOLUL l3
Beth îşi simţea inima bătând aproape să-i spargă pieptul în timp ce cobora treptele alunecoase şi mâncate de vreme într-o viteză ameţitoare.Mary şi celelalte fete se îngrămădeau aproape în spatele ei,deşi nu se mai ţineau acum de mână,fiecare simţind nevoia să se sprijine de perete în timp ce cobora scara,ca să nu cadă.Le putea auzi respiraţia întretăiată de panică şi le auzea foşnetul paşilor.Încastrat în pereţii de piatră respingător de lipicioşi la atingere,pasajul îngust părea să fi fost săpat în rocă solidă.După ce le împinsese în faţa lui printr-o uşă pe care reuşise cumva să o deschidă pe întuneric,spărgătorul ei şarmant,a cărui apariţie în mijlocul evenimentelor se dovedea la fel de miraculoasă pe cât era de uluitoare,încheia acum convoiul.Ea era în capul grupului,fără a avea nici cea mai vagă idee încotro se îndrepta.Coborau,asta era tot ce ştia.Dincolo de mirosul de mucegai al zidurilor i se păru că simte parcă mirosul mării,iar de undeva de jos străbătea doar atâta lumină difuză încât s-o facă să creadă-să

spere-că zoreau spre un fel de ieşire.O uşă sau o fereastră deschisă spre noapte.
Se rugă să fie aşa.În ciuda uşii închise şi,spera,bine încuiate care le despărţea acum de restul pivniţei,zgomotul urmăritorilor era înspăimântător de aproape.
Bufnituri,bubuituri şi zdrăngănituri-atât de puternice,încât era clar că urmăritorii se aflau acum în camera pe care ei tocmai o părăsiseră-răsunau cu ecou de-a lungul culoarului îngust prin care înaintau.
-Unde-au dispărut?
-Ridică felinarul!
-Afurisitele trebuie să fie pe aici,pe undeva.
-Se ascund,nu-ţi dai seama?
-Căutaţi după butoaiele alea! Vedeţi dacă e vreun cufăr deschis!
-Fiţi cu băgare de seamă! Ăla de le-ajută i-a făcut felul lui Malloy.
-Sigur.Împuşcaţi-1 şi prindeţi-i pe codoşi.
-Crezi că au fost în cârdăşie?
În glasurile abia înăbuşite se simţea o adâncă frustrare.Accentele variau,de la aristocraţi până la plebe din Yorkshire.Vocea unui gentleman părea să fie la comandă,ceea ce,după părerea lui Beth,arăta că servitorilor li se alăturase acum cel puţin unul dintre stăpânii lor.Gândul că erau la numai câţiva metri distanţă,în încăperea din capul scărilor,îi îngheţa sângele în vene.După voci,presupunea că erau cel puţin şase,poate chiar mai mulţi.Nu era decât o chestiune de timp până când unul din ei observa uşa.Şi când s-ar fi întâmplat asta...
Se cutremură.Trebuiau să fie departe până atunci.O clipă mai târziu,chiar înainte să atingă podeaua,Beth reuşi în sfârşit să zărească ţinta spre care se îndreptau,
privind prin uşa deschisă de la capătul scărilor.Locul în care aveau să ajungă era învăluit în întunericul nopţii mai degrabă decât într-o beznă adâncă şi câteva raze de lună pătrundeau prin gura a ceea ce părea să fie o peşteră largă,
oglindindu-se în apa netulburată a unui canal îngust de apă.
În clipa în care ajunse în capătul scărilor şi puse piciorul jos,îndreptându-se spre apă,simţi că pământul de sub picioarele ei era rocă nisipoasă-o plajă.La doar câţiva paşi distanţă,fâşia îngustă de apă plescăia pe un ţărm.Gura arcuită a peşterii-fiindcă se afla într-o peşteră,cu stâncile ridicându-se abrupt pentru a forma un tavan boltit deasupra capetelor-probabil că se deschidea înspre mare.
-Vai de mine,vin!Mary veni repede lângă ea,în timp ce restul femeilor se rostogoleau pe scări una după alta,în spatele ei.
-Vin! Vin! răsunau strigătele speriate din fiecare gâtlej.
Cu inima tresărindu-i,răsucindu-se dintr-o mişcare înspre scări,Beth ascultă zornăiturile şi hârâiturile ce răsunau cu ecou şi îşi dădu seama că cineva încerca

să deschidă uşa din capul scărilor.Strânse acum laolaltă într-un grup compact,la doar vreo doi metri de locul în care valurile atingeau ţărmul,nici una ne-ştiind încotro s-o apuce acum,întrucât,în afară de gura peşterii la care nu se putea ajunge decât pe apă,nu părea să existe nici o altă ieşire,femeile schimbau priviri speriate.
-Nu găsesc nici o afurisită de barcă şi apa,imediat ce te dezlipeşti de mal,ajunge până la vreo patru metri! spuse spărgătorul ei,ajungându-le din urmă.
Având în vedere că venea din altă direcţie decât scările pe care tocmai le coborâseră,Beth se gândi că,probabil,căutase o barcă pe întuneric.
-Ştii să înoţi? Privirea îi era aţintită asupra lui Beth şi întrebarea îi era adresată direct.Se mişcase repede însă nu părea câtuşi de puţin obosit în clipa în care se opri în faţa ei.
-Da,răspunse Beth,bucuroasă să-şi audă vocea sunându-i mai calmă decât se simţea.
-Nu! strigă în acelaşi timp blonda,agăţându-i-se de braţ.Scuturând-o dintr-o mişcare,spărgătorul o prinse pe Beth de cot.Mâna lui mare şi caldă alunecă pe sub faldurile de mătase şi i se strânse în jurul braţului gol.
-Asta simplifică lucrurile.Trebuie să...
-Nici eu nu stiu să înot!Mary se prinse cu o mână de pelerina lui Beth,care îi flutura în urmă,în timp ce spărgătorul o trăgea înspre apă.Prinzându-se la rândul lor de pelerină şi înaintând odată cu ei,celelalte îi dădeau zor,la unison:
-Nici eu!
-Nici eu!
-Îmi pare rău să aud.Spărgătorul privi în jur.Beth observă că tonul lui nu fusese chiar batjocoritor.
-Dacă vă ascundeţi,poate reuşiţi să scăpaţi.
-Nu avem unde să ne ascundem!
-O să ne ia ca din oală!
-Am văzut o barcă în pivniţă.
-Nah,nu ne mai e de nici un folos acum.Ai uitat că acum sunt ei acolo?
Beth le simţea trăgând înnebunite de pelerină chiar în timp ce spărgătorul o târa cu hotărâre înspre apă.Nu putea vorbi.Adevărul fie spus,abia putea să respire.
Gândul de a le lăsa pe celelalte acolo era groaznic,însă îşi dădea prea bine seama că nu ar fi supravieţuit alternativei.Bubuiturile din capătul scărilor se transformară într-un scârţâit metalic asurzitor care străpunse noaptea ca un cuţit.
Inima lui Beth,şi aşa agitată,începu să bată şi mai puternic.Nu exista îndoială: urmăritorii lor încercau acum să forţeze uşa.

-Ce-a fost asta?
-Forţează uşa.
-Oh,ce ne facem?
Panica din vocile celorlalte femei o plesni ca o lovitură de bici.
-Apa o să fie rece,o avertiză spărgătorul la ureche.Voi fi în spatele dumitale,în caz că ai nevoie de ajutor.
-Nu-mi trebuie ajutorul dumitale!O privire fulgerătoare către gura peşterii îi confirmă: distanţa nu era atât de mare.Într-o apă atât de calmă,rece sau nu,Beth ştia că putea înota fără probleme.
-Nu ne părăsiţi! Vă rugăm! Vă rugăm!
„Nu o să mă ia!” Doar gândul la ceea ce ar fi aşteptat-o dacă se întâmpla asta o făcea pe Beth să se cutremure pe dinăuntru.*”N-aş putea suporta.Niciodată! Niciodată!”*Erau la numai câţiva paşi de marginea apei.Trebuia să-şi scoată pantofii şi să-şi dezlege pelerina...Scârţâitul metalic din capul scărilor răsuna atât de puternic acum,încât aproape că acoperea vocile înnebunite ale celorlalte femei.Creşterea în intensitate a volumului sublinia faptul că nu mai aveau decât vreo câteva minute preţioase,poate chiar secunde,pentru a scăpa.
Apa strălucea neagră în faţa ei.Cu colţul ochiului o zări pe Mary,cu gura mişcându-i-se într-o rugăminte pe care ţiuitul din urechi nu-i mai dădea voie să o audă.Şi chipurile celorlalte...Chipuri îngrozite...
îngrozite,la fel cum era şi ea.Teama avea gust de oţet în gura lui Beth.Tentaţia era aproape copleşitoare.Dar să le lase fără nici cea mai mică protecţie,să le abandoneze în voia sorţii în timp ce ea se salva era ceva ce descoperi că nu putea face.Înghiţind în sec,îndreptându-şi umerii,se lăsă cu putere pe călcâie când mai avea doar un mic pas pentru a ajunge la marginea apei.Când spărgătorul îi aruncă o privire întrebătoare,clătină din cap.
-Nu pot să plec fără ele.Vocea-i era răguşită,sălbatică.
-Poftim? Ba fii sigură că poţi!Mâna lui îi strânse şi mai tare braţul şi Beth îşi dădu seama că intenţiona să o tragă în apă cu orice preţ,chiar dacă ar fi trebuit să folosească forţa.
-Când vom fi în siguranţă,putem trimite poliţia să le salveze,spuse el.În mod normal,ar trebui să ajungă la timp pentru a...
-Nu!Beth îşi smulse braţul din strânsoarea lui şi făcu un salt în spate,însoţită de ceea ce păru a fi un oftat de uşurare la unison,din partea femeilor.El nu ar fi plecat fără ea,ştiau toate,deşi,din ce motiv,Beth nu putea înţelege.Gândul îi zbură spre acel sărut furat.O ajuta să fugă doar ca să o poată avea pentru el? Nu ştia-însă ştia că o ajuta şi,momentan,era tot ce conta,în legătură cu motivele lui

avea să-şi facă griji mai târziu.În mod evident,teama celorlalte nu era că le-ar fi putut părăsi ea,ci mai degrabă el.Îl considerau cea mai bună sursă de protecţie pe care o aveau.Beth îşi aminti de cuţitul care zburase de nicăieri pentru a se înfige în gâtul bărbatului uriaş care o sufoca.Îşi aminti şi cât de elegant rezolvase situaţia cu William şi îşi dădu seama că tovarăşele ei aveau dreptate.Bărbatul era puternic şi capabil,cu mâini abile şi,dacă era să judece după lovitura de cuţit,priceput şi la arme.Însă ar fi fost în dramatică minoritate...

-Pe toţi dracii infernului,nu avem timp de astfel de prostii!

Uşa nu va rezista la nesfârşit.Furia era evidentă în glasul lui în timp ce se apropia de ea.Înconjurată de celelalte,care veniseră numaidecât lângă ea,Beth dădu înapoi.Chiar în timp ce vocile lor şuierau nestăpânite în jurul ei,îi susţinu privirea.În mod evident,era furios,în mod evident hotărât să-şi impună voinţa asupra ei.Îi cunoştea din experienţă personală forţa şi îşi dădea limpede seama că nu avea nici o şansă de a-i face faţă,dacă ar fi ales să o ridice pur şi simplu în braţe şi să plece cu ea.Mai întâi însă,trebuia să pună din nou mâna pe ea.

Un pocnet brusc şi ascuţit,însoţit de un strigăt triumfător de voci bărbăteşti, puncta fiecare muget terifiant al ghinturilor de metal deschise,sistematic,unul după altul.Cu inima cât un purice,Beth aruncă o privire înspre scări.

-Încă puţin şi trec! spuse Mary cu răsuflarea tăiată.Câteva dintre celelalte se prinseră de Beth,privind-o cu ochi încărcaţi de groază.

-Ce să facem? Ce-am putea să facem?

Cu un icnet aspru,spărgătorul ajunse lângă Beth dintr-un singur salt,cu mult mai lung şi mai agil decât orice îşi imaginase,şi o prinse de ambele mâini,privind-o încruntat.Avea mâini mari şi incredibil de puternice şi o ţinea într-o strânsoare din care,de această dată,îşi dădea seama că nu putea scăpa.Celelalte se dădură puţin în spate,uitându-se una la alta.Pe chipurile lor se citea teamă amestecată cu nehotărâre.Beth ştia foarte bine la ce se gândeau: să îl atace pe bărbatul care sperau că le va ajuta? Din expresiile lor Beth îşi dădu seama că răspunsul era clar: nu.

-Dă-mi drumul!Îşi imagina că o va târî numaidecât în apă,şi-i strigă încruntată:

-Dacă mă forţezi,n-o să mişc o mână!

-Vă rugăm,domnule...

-Ajutaţi-ne!

-Oh,vă rugăm!

-Vă rugăm în genunchi!În timp ce corul de rugăminţi continua în jurul lor,Beth zări o strălucire periculoasă în ochii bărbatului,în clipa în care privi într-ai ei.Gura i se strânse şi falca i se întări asemenea granitului.O strânse aproape cu

cruzime şi o ridică până în vârful degetelor,în vreme ce Beth îl privea la rândul ei,cu neclintită sfidare.
-Vorbesc foarte serios,îi spuse.După vreo câteva secunde în care păru că nu ştie ce să decidă,privirea bărbatului parcă se mai înmuie o idee,iar gura i se schimonosi într-un fel de grimasă confuză.Încleştarea îşi mai pierdu din strânsoare.Aruncă o privire femeilor,care se adunaseră acum în cerc,în jurul amândurora.Una îl trăgea de mânecă,alta îi pusese o mână rugătoare pe braţ.Toate îl implorau atât din priviri,cât şi cu glas tare.Judecând după expresia lui,Beth avea impresia că bărbatul şi le-ar fi dorit pe toate în cel mai adânc fund al infernului.
-Să mă ferească Dumnezeu de femei!
Vorbise aspru,însă Beth recunoscu în cuvintele lui o capitulare şi simţi un val de uşurare.Slăbi îndeajuns strânsoarea din jurul braţelor ei încât să poată sta din nou pe propriile ei picioare pe plajă.Îi zâmbi.El nu-i întoarse zâmbetul.Nu conta.Deşi,în mod evident,nu era câtuşi de puţin încântat,Beth ştia că avea să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să le scape de urmăritorii care erau,judecând după zgomote,pe punctul de a smulge uşa din zid.Avea însă să fie îndeajuns? Puţin probabil.La urma urmei,era un singur om.Dar,dacă acţionau cu toţii împreună,poate că...
-Te putem ajuta şi noi,spuse Beth şi celelalte imediat după ea:
-Sunt pietre...
-Putem să le aruncăm cu nisip în ochi când se apropie.
-Nisip? Las' că le scot eu ochii din cap cu unghiile!
-Pietre şi nisip când ei au arme? Trebuie...
-Nu!Bărbatul aruncă o privire în jur.
-Dacă vreţi să mă ajutaţi,faceţi naibii aşa cum vă spun! Nimic mai mult,nimic mai puţin.Ochii îi străluceau mai întunecaţi chiar decât apa de lângă ei în clipa în care se uită din nou la Beth.Întâlnindu-i privirea,gândul lui Beth se duse pe dată la un animal de pradă.
-Asta este cu precădere valabil pentru tine,fată dragă.Îmi dai cuvântul că vei face exact ce îţi spun?
-Da,îi promise ea.Remarcă o schimbare în el,deşi n-ar fi putut spune exact ce anume.Era prea întuneric ca să-i poată vedea în detaliu expresia,însă i se părea acum că emană o energie sălbatică care-i amintea mai degrabă de o fiară decât de un bărbat.Mâinile i se încleştaseră din nou în jurul braţelor ei şi Beth îşi dădea seama că,dacă nu o elibera de bunăvoie,n-ar fi avut cum să scape din strânsoare.

-Atunci,pe toţi dracii,ascundeţi-vă! Toate! Acum! Treceţi în spatele stâncilor şi rămâneţi acolo.Ţineţi-vă capetele jos.Nu scoateţi un sunet.Nu ieşiţi până nu vin eu după voi.Aţi înţeles? Ochii-i erau aţintiţi asupra lui Beth.
-Da,răspunse ea împreună cu celelalte.
-Plecaţi atunci!Dându-i drumul,făcu un gest poruncitor care le puse pe fugă.
Beth alergă împreună cu celelalte înspre stâncile care se înălţau,cam până în dreptul coapselor,din nisip.Chiar în timp ce femeile se împărţeau în grupuri de diferite mărimi pentru a se acomoda mărimilor stâncilor în spatele cărora se ascundeau,un nou pocnet ascuţit,urmat de un strigăt victorios şi,peste câteva clipe,de bufniturile surde ale cizmelor pe piatră îi spuseră lui Beth că urmăritorii lor dărâmaseră în sfârşit uşa şi coborau în grabă scara,venind înspre ele.
-Oh,nu!
Inima i se urcă în gât.Privirea i se opri pe gura scărilor.
-Aiii!
Strigătul pierdut se ridică de pe buzele brunetei cu obrajii rotunzi,care îşi duse numaidecât mâna la gură,ca să-1 înăbuşe.Se ascunsese în spatele unei stânci împreună cu Mary şi cu Beth.Nimeni nu mai scoase nici un sunet,însă frica din aer era la fel de prezentă ca şi mirosul mării.
Înghiţindu-şi nodul din gât,Beth cercetă cu privirea întunericul,sperând să-1 zărească pe spărgător.Şi îl văzu,îndrep-tându-se în fugă direct spre scări.Ochii i se deschiseră larg,nevenindu-i să creadă.Ce-o fi fost în capul lui de tabăra aşa asupra unei forţe ce îi era deopotrivă superioară numeric şi,probabil,bine înarmată? Beth simţi în stomac un nod de teamă şi remuşcare.Dacă nu ar fi refuzat să le abandoneze pe celelalte,bărbatul ar fi fost acum departe,în siguranţă.Acum,dacă în-fruntarea nu se termina în favoarea lor,el ar fi fost singurul care ar fi murit.Nu-şi dăduse seama,până acum,că îl pusese într-un foarte mare pericol.*„Te rog,Doamne...*” trimise în gând o rugăciune pentru siguranţa lui,ridicând ochii spre cer.
-Uite-1! strigă cineva în timp ce grupul de bărbaţi se prăvălea dezorganizat prin deschizătura din capătul scărilor.Împuşcaţi-1! împuşcaţi-1!
Trosnetul ascuţit al unui pistol le făcu pe toate să se lase la pământ.Beth îşi înghiţi un ţipăt.Bănuia că şi celelalte făcuseră la fel.Apoi întreaga peşteră explodă într-un schimb răsunător de focuri.Ghemuindu-se în spatele stâncii,Beth îşi acoperi capul cu braţele.Strigăte şi urlete de durere şi zgomot de oameni alergând se amestecau cu împuşcăturile,într-un amalgam atât de asurzitor încât îi era aproape imposibil să discearnă vreun sunet individual.Cu inima bătându-i nebuneşte,trăgând din când în când cu ochiul pe după stâncă,fiindcă-i era

absolut cu neputinţă să se abţină,Beth văzu forme întunecate alergând în toate direcţiile şi fulgere luminoase în clipa în care se descărca vreun pistol şi cam atât.Era o luptă a umbrelor învăluite în noapte,iar detaliile erau imposibil de distins.Însă Beth se temea că ştia deja care va fi rezultatul.Aruncând fără să vrea priviri peste umăr,către apă,în timp ce lupta continua,îşi dădu seama că ajunsese la o hotărâre: dacă ar fi sosit într-adevăr acel moment,dacă s-ar fi ajuns la punctul în care să fie din nou capturate,s-ar fi salvat pe sine până la urmă,sărind în apă şi înotând din toate puterile.*„Sunt o laşă.”*
Dar nu se putea abţine.Cealaltă variantă era mult prea îngrozitoare pentru a fi suportată.Tăcerea,atunci când se lăsă,fu totală.Dintr-odată,nu mai rămase nimic în afara ţiuitului din urechile ei.După vreo câteva momente,femeile începură să se agite.Beth simţi atingerea mişcărilor nervoase de ambele părţi,chiar în timp ce risca să-şi ridice iar capul deasupra pietrei,pentru a arunca o privire.Era aşa de întuneric! Nu vedea nimic-nimic care să se mişte-absolut nimic.Inima ameninţa să-i spargă pieptul în timp ce făcea eforturi să zărească ceva.
-Ce s-a întâmplat?
-Vezi ceva? Beth constată dintr-o privire că şi celelalte femei se uitau de după stânci.
-Nu văd nimic.Beth îşi miji ochii,încercând să descifreze umbrele de lângă intrarea scărilor.Unde erau urmăritorii lor? Unde era el? Nu putea vedea pe nimeni,nici măcar o singură persoană,iar asta începea treptat să o îngrozească.
-Trebuie să rămânem ascunse şi să aşteptăm în linişte până când...
Un pas răsună în spatele lor.Înăbuşindu-şi un ţipăt,întorcând automat capul înspre zgomot,Beth sări ca arsă.În faţa ei stătea spărgătorul.O figură înaltă şi impunătoare în pardesiul lung,îşi îndesă un pistol la centură şi ridică privirea către ea.Chipul îi era în umbră,dar energia sălbatică pe care o simţise în el mai devreme părea să se fi diminuat.Beth se simţi dintr-odată uşurată.
-Trăieşti!Se ridică în picioare şi alergă înspre el.Bucuria i se citea în voce şi în zâmbetul radiant cu care îi întâmpină privirea mijită.
-Aveai vreo îndoială?
Îi prinse din nou braţele cu mâini calde şi puternice însă surprinzător de blânde acum,în timp ce o apucau de deasupra coatelor.Îi sorbea chipul din priviri.
-Poate,recunoscu ea încă zâmbindu-i.Doar puţin.Mâinile ei se opriră pe pieptul bărbatului şi Beth remarcă absentă textura fină a pardesiului pe care îl purta şi cât de lat îi era pieptul raportat la mâinile ei.
-Deşi recunosc că sunt foarte bucuroasă că m-am înşelat.
-Chiar aşa? rosti el sec.

Celelalte ajunseră lângă el din câţiva paşi agitaţi,foşnind înfiorător din fuste şi copleşindu-1 cu întrebări:
-Au plecat?
-Ce s-a întâmplat?
-Suntem salvate?
-Există vreo ieşire?
-Ce facem acum?
-Unde s-au dus nenorociţii?
-Să nu ne spui că i-ai omorât de unul singur pe toţi!
Tonul întrebării lui Beth nu era chiar serios,fiindcă nu-şi dădea seama cum ar fi fost posibil aşa ceva.Cel mai probabil,după părerea ei,era că urmăritorii dăduseră bir cu fugiţii în clipa în care întâlniseră un adversar hotărât.
Un zâmbet vag şi misterios fu singurul răspuns pe care îl primi.
-Nu avem mult timp,spuse bărbatul,privind în jur.Puteţi fi sigure că focurile de armă au fost auzite şi cineva va veni să vadă ce s-a întâmplat.A spus cineva că a văzut o barcă în pivniţă?
-Eu!Vorbise fata cu buclele şatene zburlite şi cu rochia albă pătată.
-Era sprijinită de perete,în ultima încăpere înainte să coborâm scările,
-Trebuie s-o aducem.Dându-i drumul lui Beth,se răsuci pe călcâie şi adăugă peste umăr:
-Cât mai repede şi cu cât mai puţin zgomot posibil! S-ar putea să am nevoie de voi ca s-o cobor pe scări.Toate veniră grabnic în urma lui.În timp ce alergau înspre scări,Beth zări o formă întunecată pe nisip,care nu fusese acolo mai devreme şi,cutremurându-se,îşi dădu seama ce era: un bărbat,întins cu faţa în jos.La nici un metru distanţă era un altul.Acesta era pe spate.Încă unul zăcea chircit într-o parte şi un cerc negru i se întindea în jurul capului.Nici unul dintre ei nu mişca măcar un deget.
-Crezi că sunt morţi? întrebă Mary,în şoaptă,chiar lângă Beth.
-Nu ştiu,îi răspunse aceasta.
-Mie mi se par morţi,murmură fata cu obrajii rotunzi,de cealaltă parte a lui Beth
-Doamne,i-a omorât pe toţi! spuse Mary cu vocea întretăiată.Şi încă de unul singur!Uitându-se în jur,urmărind privirea lui Mary,Beth văzu că părea să aibă dreptate.Încă trei leşuri erau împrăştiate în jurul unei pietre.Până acum,trupurile fuseseră ascunse de întuneric.Asta însemna că trei trupuri nemişcate zăceau acum pe plajă.Moarte? Dacă mai erau unii în viaţă,din câte se vedea,acest lucru nu avea să mai dureze prea mult.Beth simţi Un nod în gât.Un fior rece,de groază,îi coborî pe şira spinării,până în degetele de la picioare.Cu ochii măriţi,

căută silueta cu umeri largi a spărgătorului care dispărea pe intrarea scărilor.Nu-i putea părea rău că ea şi celelalte fuseseră salvate,desigur,dar era îngrozitor să-şi dea seama că bărbatul ucisese într-adevăr şase oameni.Plus uriaşul de deasupra.
Şapte.De unul singur.Fără să pară că ar fi păţit ceva.
Ce fel de om este?
Acesta era gândul care i se înfiripa cu groază în minte,chiar în timp ce urca în grabă scările după el,împreună cu celelalte.

CAPITOLUL 14

Barca era un model mic,cu vâsle,construită probabil pentru două persoane şi,cu siguranţă,nu pentru mai mult de patru.Era veche şi scârţâia şi abia dacă mai părea să fie în stare de funcţionare,însă avea vâsle şi plutea susţinându-le greutatea si asta,din punctul de vedere al lui Beth,era tot ce le trebuia.
Înghesuindu-se una lângă cealaltă sub indicaţiile aspre ale spărgătorului,reuşiră să urce toate în barcă.Scoţându-şi haina şi cizmele şi aruncându-i-le lui Beth spre păstrare,împinse barca în larg,apoi sări la rândul lui înăuntru.Acum stătea pe locul de la prora,cu faţa spre ele în timp ce vâslea,ud leoarcă de la genunchi în jos,cu picioarele lungi,acoperite de pantaloni negri şi şosete albe,întinzându-i-se după fiecare tragere de vâsle.Femeile stăteau strânse laolaltă,umplând barca până la refuz,încor-dându-se de fiecare dată când un capăt intra în apă sau la fiecare geamăt al lemnului.Stăteau aşezate direct pe fundul bărcii,înghesuite una în cealaltă,fără să poată face vreo mişcare,atât de strâmt era locul.Barca se cufundase periculos de mult,dar,fiindcă golful era atât de calm,înaintau destul de bine.Spărgătorul trăgea de vâsle în duşmănie.Aproape că ajunseseră la gura peşterii,când un nou grup de bărbaţi năvăli de pe scări.
Beth îi auzi înainte să-i vadă.Zumzetul vocilor agitate şi tropăitul picioarelor în alergare erau suficient de zgomotoase,încât să se audă peste plescăitul vâslelor,a frânturilor de conversaţie şi a foşnetelor din jurul ei.Inima ei,care aproape că ajunsese la un ritm normal,reîncepu să bată nebuneşte.Ghemuită într-o băltoacă rece lângă piciorul stâng al spărgătorului (Mary era chircită lângă piciorul lui drept,iar cizmele bărbatului,ridicate,ocupau locul de vază dintre genunchii lui),
Beth îl simţi încordându-se în clipa în care recunoscu sunetele inconfundabile ale vânătorii care reîncepea.Cu o nouă teamă în ochi,privi înapoi «pre plaja pe care o lăsau din ce în ce mai în urmă şi văzu chiar Atunci apărând un grup de bărbaţi alergând.
-Pe toţi dracii!

Înjurătura rostită printre dinţi de spărgător îi dădu de înţeles că îi văzuse şi el.
Muşchii coapsei de care se sprijinea se încordară şi bărbatul începu să vâslească cu şi mai multă vigoare.Se auziră icnete şi murmure de teamă şi avertismente pe măsură ce restul femeilor îi vedeau la rândul lor.Beth nu-şi putea da seama câţi erau.Doar că mai mulţi urmăritori fără chip erau acum pe plajă-şi că zăriseră bărcuţa care înainta pe suprafaţa ca de oglindă a apei,înspre gura peşterii.
Un bărbat arătă spre ei:
-Uitaţi acolo!
-Acolo sunt!
-Nu le lăsaţi să scape!Strigătele îi trimiseră fiori pe şira spinării.
Un pistol se descarcă înspre ei cu o străfulgerare galbenă.Ecourile explodară între pereţii peşterii care amplificau volumul.Prima împuşcătură fu numaidecât urmată de o alta,apoi de o a treia.Beth văzu cum suprafaţa netedă se tulbură în clipa în care un glonţ atinse apa la mai puţin de un metru distanţă de barcă şi se lăsă instinctiv în jos,strângând în jurul ei faldurile de mătase ale mantiei,ca şi cum aceasta ar fi putut-o proteja în vreun fel.
-Jos capetele! strigă spărgătorul,însă nu aveau nevoie să le spună cineva.
înnebunite de spaimă,ţinându-se acum din toate puterile de barcă şi una de cealaltă,cele din spate ascunzându-se sub haina lui,pe care o puseseră peste ele,
femeile se lăsară cât mai jos cu putinţă în timp ce ploaia de gloanţe vuia în jurul lor.Beth simţea încordarea din braţele bărbatului în timp ce trăgea cât putea mai tare de singura pereche de vâsle.Un fior de teamă o săgeta în clipa în care-şi dădu seama că el nu putea să-şi urmeze propriul sfat şi să vâslească în acelaşi timp.Oricine ar fi fost-şi încă mai încerca să-şi împace încrederea instinctivă pe care o avea în el cu faptul că ucisese atât de uşor şi,se pare,fără nici cea mai mică remuşcare atâţia oameni şi că intrase ca un infractor în casa cumnatului ei,nu ştia cu ce scop,dar cu siguranţă unul necurat-nu-şi dorea să fie rănit sau ucis,iar dacă rămânea ţintă deschisă în mijlocul furtunii de gloanţe avea şanse mari să păţească şi una,şi cealaltă.
-Jenkins! Hawks! Fugiţi spre...pe legea mea,priviţi aici! Ăsta-i Loomis.Şi Fielding.Jesu...sunt toţi morţi.Nu erau într-atât de departe încât să nu audă cu claritate strigătele de la mal,pe măsură ce erau descoperite cadavrele.Un adevărat taifun de strigăte şi blesteme,însoţite de un nou ropot de rafale îndreptate înspre ei,o făcu pe Beth să-şi îngroape capul în coapsa tare a spărgătorului.Se ruşina să descopere că-şi ţinea acum braţele bine strânse în jurul piciorului lui.Nu avea însă nicăieri altundeva unde să se ducă,nimic altceva de care să se ţină,iar gloanţele şuierau atât de multe şi atât de aproape,încât avea

senzaţia că barca lor nimerise în mijlocul unui roi de lăcuste.Un jet de apă îi izbi obrazul întors în clipa în care un glonţ ateriza foarte aproape,iar apa rece îi tăie respiraţia.
-Ah!Spărgătorul scoase un sunet scurt de durere,aproape un geamăt,şi ritmul vâslelor încetini.Ridicându-şi capul în mijlocul gloanţelor,Beth îl privi cu ochii mari:
-Ce este? întrebă ea.
-Nimic.Ţine capul jos!Gloanţele cădeau cu ropot în apa din jurul lor.În clipa în care unul îi şuieră pe lângă ureche,Beth tresări instinctiv,însă nu se lăsă la pământ.Dacă bărbatul fusese lovit...
-Esti rănit?
Îl examina cu o privire din cap până-n picioare,încercând să vadă cât putea mai mult.Aşa cum era,o siluetă în lumina lunii,expresia îi era greu de citit.Însă avea ochii îngustaţi.Gura i se subţiase.Falca-i era încleştată.Chiar în timp ce Beth îl cerceta cu privirea,începuse să vâslească iar mai cu forţă,încordându-şi ritmic muşchii puternici ai braţelor şi ai umerilor.Îi simţea în continuare piciorul cald, puternic şi ferm sub braţele ei.Rămăsese la fel de chipeş şi de enigmatic şi Beth nu vedea să fi păţit ceva.Însă întunericul,asociat cu veşmintele lui de culoare neagră,o împiedica să vadă vreun detaliu dincolo de conturul silu-etei bărbatului şi ascundea multe,aşa că nu putea fi sigură.Din câte putea vedea,era nevătămat,însă date fiind circumstanţele,asta nu însemna mare lucru.Sunetul acela nefiresc pe care îl scosese o neliniştea,la fel ca şi încetinirea temporară a vâslitului.În clipa în care privirile li se întâlniră,o întâmpină cu o expresie sumbră,însă situaţia era gravă şi nici nu se putea aştepta la altceva.Şi,fără îndoială,o considera pe ea în întregime vinovată,fiindcă refuzase să le părăsească pe celelalte.Îl refuzase de atâtea ori,încât nici nu se mai obosise să-i explice riscurile de a îngrămădi atâtea persoane într-o barcă aşa de mică,aşa cum Beth se aşteptase să facă.
-Am spus să-ţi ţii capul jos!
-Iar eu te-am întrebat dacă eşti rănit.
-Dacă ai chef să primeşti un glonţ în cap...
-Aş putea la fel de bine să fiu lovită în spate sau într-o parte,în plus,prin nu ştiu ce noroc,am senzaţia că am ieşit din raza gloanţelor.
-Oh,acum eşti şi expertă în raza armelor de foc,carevasăzi-că! Crede-mă,nu e nevoie decât de un glonţ norocos.
-Ai fost lovit adineauri? îl întrebă ea direct.-Nu.
-Ai scos un sunet ca de durere bruscă.

-Aproape sigur,m-ai strâns dumneata prea tare de picior.Aluzia la felul în care se agăţase de el avu efectul de a o amuţi pe dată,ceea ce,fără îndoială,fusese şi intenţia lui,însă Beth,care,din fericire,nu-i mai strângea acum cu disperare piciorul în braţe şi-şi încleştase în schimb mâinile pe muchia scândurii de sub ea,alese să nu se simtă ruşinată.
-Nu a fost asta şi ştii prea bine.Buzele bărbatului se strânseră şi mai tare.Acesta fu singurul lui răspuns în timp ce le trecea prin gura peşterii,cu mişcări lungi din vâsle şi în ecoul împuşcăturilor care nu mai conteneau-dar care,aşa cum spusese ea,începeau să aterizeze la o distanţă din ce în ce mai mare în urma lor.O secundă doar şi cea mai apropiată sursă de pericol fu lăsată în urmă.Razele palide ale lunii care luminau noaptea în care ieşiră păreau aproape strălucitoare pentru ochii recunoscători ai lui Beth.Iar briza rece ce adia din larg aducea un miros dulce şi proaspăt şi îi părea cel mai rar dintre parfumuri.Deasupra lor se înălţa castelul,o relicvă imensă,cu turnuri şi cu nenumărate ferestre ce străluceau asemenea unor ochi înguşti şi răuvoitori pe fundalul întunecat al nopţii.În clipă în care privi în sus,părul lui Beth fu prins de o rafală de vânt care-l împrăştie în toate direcţiile,intrându-i ei în ochi şi biciuindu-i faţa bărbatului.Beth şi-l prinse cu câteva răsucituri bine exersate şi îl fixă la baza gâtului într-un fel de coc înnodat.O nouă rafală de împuşcături şi de strigăte răsunară zadarnic din peştera de care se distanţau acum din ce în ce mai mult.Învăluită în umbra neagră ca cerneala a castelului,barca începu să se legene pe valurile micuţe şi ondulate pe care le întâlniră odată ce ieşiră în larg.
-Spune-mi,faci vreodată cum ţi se comandă? o întrebă el acid,privind-o de sus.
-Până când nu mă voi înrola în armată,nu văd de ce aş asculta comenzi.Cel puţin,fără să gândesc înainte.
-Cu toate astea,cât timp vei fi sub protecţia mea,vei face cum îţi spun.
-Chiar aşa?
-Dacă-ţi cunoşti interesul,fată dragă.
-Nu mi te mai adresa aşa! Şi tocmai pentru că îmi cunosc interesul,nu urmez orbeşte orice ordin,chiar dacă este dat de un personaj atât de stimabil ca domnia ta.
-Pentru o tânără pe care o reîntâlnesc de fiecare dată în pericol,pari foarte sigură de infailibilitatea propriei dumitale judecăţi.
-Am învăţat să mă bazez pe propria mea judecată.Şi,că tot ai adus vorba,nici eu,de câte ori ne-am întâlnit,nu te-am văzut pe dumneata în cele mai oneste circumstanţe.Nici măcar pe departe.
-Nu e acelaşi lucru.

Acum că,evident,nu mai era nevoie să stea aplecată,Beth profită de ocazie pentru a-l examina cu mai multă atenţie.Ieşiseră acum din umbra castelului,iar luna în creştere strălucea chiar deasupra lor.În lumina argintie,obrajii lui netezi arătau mult mai palizi decât şi-i amintea,însă aceasta putea fi doar o iluzie creată de strălucirea lunii.Totuşi,buzele îi păreau mai subţiri şi încordarea maxilarului nu putea fi cauzată doar de necesitatea vâslitului.Ochii îi păreau mai adânciţi în orbite decât mai devreme şi Beth avu impresia-era imposibil să fie sigură pe întuneric-că în jurul lor apăruseră adâncituri pe care nu le observase mai devreme.Să fi fost din cauza durerii?

-Ai fost lovit! spuse ea.

-Zău,să ştii că începi să mă sâcâi.

-Ia te uită ce coincidenţă! Tocmai începusem să gândesc acelaşi lucru despre dumneata.Şi dacă tot vorbim de coincidenţe-îmi este foarte greu să cred că te aflai în această seară aici din pură întâmplare.

-O întâmplare foarte fericită în ceea ce te priveşte,nu găseşti? Şi n-ai decât să crezi ce vrei.

-Slavă Domnului,am scăpat! o voce tremurată din spatele bărcii îi atrase atenţia lui Beth.Pardesiul bărbatului-care formase un fel de acoperiş peste cea mai mare parte a bărcii,fiindcă toate femeile care încăpuseră sub el îl folosiseră ca să-şi acopere capetele atunci când începuseră împuşcăturile-se mişcă.Câteva chipuri precaute apărură de dedesubt.

-Am ieşit din peşteră!

-Gata,fetelor,suntem în siguranţă!

-Crezi? Suntem în siguranţă?

-Oh,da.Gloanţele nu mai ajung până la noi.

-Totuşi,suntem într-o barcă spartă în largul mării şi nimeni dintre noi,în afară de domnişoara şi de domnul,nu ştie să înoate.Eu n-aş zice că suntem încă în siguranţă.Chiar în timp ce pardesiul era dat la o poarte,vorbele tranşante ale lui Mary avură darul de a potoli veselia prematură a celorlalte,asemenea unei găleţi cu apă rece.Nici una nu mai rosti nici un cuvânt în timp ce se ridicau în capul oaselor şi priveau în jur la întinderea întunecată de apă.Mâini albe se prinseră de marginile bărcii şi de scândura ce servea pe post de scaun în timp ce fiecare încerca să-şi găsească o poziţie.Se auziră câteva icnete de respiraţie întretăiată.

Una sau două rostiră câteva şoapte de rugăciune.Privirile agitate se îndreptau în toate direcţiile.

-Mary,nu trebuie să-mi spui „domnişoară”,zise Beth,într-o încercare de a îndrepta atenţia celorlalte spre o perspectivă mai veselă decât cea a înecului

iminent,care părea să fie acum unicul gând în mintea lor.Sunt Beth.Mary clătină din cap.
-Ştiu să recunosc o persoană din înalta societate când văd una şi asta sunteţi, domnişoară.Şi domnul la fel.Spărgătorul nu spuse nimic,văzându-şi mai departe de vâslit,însă Beth îşi dădu seama că Mary observase un lucru pe care ea una, până în acest moment,nu îl înregistrase conştient.Felul lui de a vorbi,de a se purta,ţinuta lui,un anumit aer ce era imposibil de definit,însă uşor de recunoscut-toate acestea îl defineau drept un om de origine nobilă.Aruncându-i o privire curioasă-era imposibil să-şi dea seama din expresia lui dacă le asculta conversaţia,însă nu-şi dădea seama cum ar fi putut să nu le audă-,se hotărî să-şi păstreze întrebările referitoare la originea lui pentru mai târziu,atunci când ar fi putut fi puse în particular.Deşi bănuia că,probabil,nu ar fi aflat prea multe din răspunsurile lui,chiar dacă ar fi catadicsit să-i răspundă în vreun fel.Era deja cât se poate de clar că avea propriile lui motive pentru a-şi păstra secretele.
-Sunt Beth,repetă ea cu fermitate,îndreptându-şi atenţia din nou spre Mary,care clătină din cap,dându-i de înţeles că nu putea să i se adreseze într-un mod atât de familiar.Beth renunţă pe moment şi se uită la fata cu obrajii rotunzi,care era ghemuită între Mary şi locul de la pupa.Chipul ei era acum la fel de alb ca şi spuma valurilor şi se ţinea încleştată cu ambele mâini de marginea bărcii care scârţâia.
-Dar tu? Pe tine cum te cheamă?
-Peg,reuşi fata să rostească printre două respiraţii întretăiate.Ah,tare nu-mi plac bărcile!
-O să fie bine,zise Beth,sperând că aşa va fi.Privi apoi spre cele două femei aşezate pe singurele locuri disponibile: blonda în rochie de mătase roşie şi fata cu părul şaten deschis,în rochia albastră sfâşiată.Cu pardesiul pus acum pe umerii amândurora,stăteau ghemuite una în cealaltă,strângându-se în braţe într-un gest ce indica în mod cât se poate de clar groaza că o scufundare sau o răsturnare neprevăzută le-ar fi trimis pe dată plonjând cu capul înainte în apa din jur.
-Eu sunt Dolly.Cu o înclinare a capului aproape cochetă,blonda îi adresă această informaţie spărgătorului.
-Dolly Ivers.Din New Bingham.Dacă se aştepta la vreun răspuns din partea bărbatului,nu primi nici unul.Beth,care-1 privi pentru a verifica,nu putu observa nici măcar o dilatare de nară care să-i spună că observase interesul evident pe care Dolly îl manifesta faţă de el sau că i-ar fi păsat vreun pic în caz că observase.Ochii îi erau întunecaţi Şi adânciţi în orbite în clipa în care întoarse

capul şi privi către itisula pe care o lăsau în urmă.Mişcările îi erau în continuarea puternice şi ritmice în timp ce continua să vâslească înspre ţărm.Nu era o distanţă formidabilă; călătoria lor,din ce în ce mai turbulentă,nu mai putea dura mult.Ca să le facă pe celelalte să nu se mai gândească la valurile din ce în ce mai mari din jur,Beth îşi îndreptă apoi atenţia spre fata care împărţea pardesiul cu Dolly.

-Şi tu eşti?

-Jane Meadows.Buzele fetei tremurau de parcă era pe punctul de a izbucni în lacrimi în orice clipă.

-Din D-Dover.Şi îmi este groaznic de frică de apă.

-O să fie bine,spuse Beth din nou.Uite,aproape că am străbătut jumătate din drum.Ultimele două femei rămase erau îngrămădite la pupa.Beth îi aruncă o privire întrebătoare fetei durdulii,cu păr şaten chiar în clipa în care un jet răzleţ de apă rece îi udă pe toţi pasagerii bărcii,inclusiv pe ea.Observă atunci cu nelinişte că valurile erau tot mai mari.

-Eu sunt Alyce,zise fata.Lucrez la o ţesătorie în Macclesfield.Sau cel puţin lucram.Înainte.Înainte de a fi răpită şi dusă la castel,voia să spună.Ştergându-şi stropii de apă sărată de pe faţă,Beth dădu din cap.Încercând să nu ia în seamă valurile din ce în ce mai mari sau înclinarea din ce în ce mai pronunţată a bărcii,îşi mută privirea asupra fetei cu părul zburlit,în rochia albă pătată.

Aceasta era ocupată să privească temătoare în jur,la spuma albă a valurilor,şi nu spuse nimic până ce Alyce,de lângă ea,nu-i dădu un cot între coaste.

-Zi cum te cheamă! şuieră Alyce.

-Eh? Oh!Se ruşina în clipa în care întoarse capul spre ele şi îşi dădu seama că toată lumea se uita la ea.

-Numele meu este Nan Staub,spuse ea,cu dinţii clănţănindu-i.

Beth îşi dădu seama că,de când insula nu se mai afla între ei şi largul mării, vântul îi putea izbi cu toată forţa şi devenise aproape muşcător.Chiar şi aşa, înfăşurată în faldurile voluminoase ale mantiei,începea şi ea să simtă frigul.

-Tata avea o prăvălie în Donnington,continuă Nan.A murit acum nici două săptămâni şi nu a lăsat în urmă decât datorii.Totul a fost vândut.Locuiam deasupra prăvăliei,împreună cu el,şi,când au vândut-o,m-au dat afară.Un domn care ne fusese client a auzit ce păţisem şi a avut bunătatea,mi-am zis la acea vreme,să-mi ofere o poziţie de însoţitoare pentru mătuşa lui.La momentul acela,mi s-a părut un dar din ceruri.Desigur,s-a dovedit că nu era nici pomeneală de aşa ceva.

-Înseamnă că eşti în aceeaşi situaţie ca şi mine! zise Jane.

Fără nimic pe lume şi fără altă soartă decât casa de toleranţă.
Părea atât de tristă,încât Beth simţi că i se strânge inima.
-Nu vă mai gândiţi,nici una din voi,ce o să se întâmple după ce scăpaţi din povestea asta,le spuse ea tovarăşelor ei de suferinţă.O să avem grijă să fiţi duse fiecare la vechea ei casă sau,dacă nu aveţi casă,într-un loc sigur.Vă promit.
O mişcare nervoasă din partea spărgătorului o făcu să privească spre el,pentru susţinere.
-Nu-i aşa? Privirea cu care-i răspunse nu părea să indice asigurarea pe care o aştepta.
-Nu fac promisiuni.Urmă o tăcere bruscă în întreaga barcă.
-Eu da,zise Beth,recăpătându-şi încrederea.Cu atenţia îndreptată brusc în altă parte,Beth văzu că Alyce se uita la ceva între ea şi latura bărcii,cu faţa împietrită de groază.
-Are dreptate! Noi două suntem deja ude leoarcă!
Lângă Alyce,Nan se ridică în genunchi,ţinându-se de marginea bărcii ca să nu cadă,privind cu ochii măriţi de groază valurile mari care îi înconjurau.Barca se legănă ameninţător la această schimbare de greutate.Mai multe femei scoaseră strigăte de spaimă şi se cuprinseră în braţe,negăsind altceva de care să se ţină.
-Staţi jos şi nu vă mişcaţi! spuse Neil.Altfel ne răsturnăm.Şi scoateţi apa.
Folosiţi-vă de căuşul mâinilor.
-O să ne înecăm,strigă Jane,în vreme ce Nan,pe care Alyce o prinsese de braţ,se lăsă să cadă la loc,deşi groaza de pe chip nu îi trecuse.Deja era clar că barca începea să se afunde mai mult în spate.Deşi ea era aşezată la capătul din faţă,
Beth putea vedea luciul apei care urca tot mai sus la pupa.Alyce şi Nan,care stăteau în spate,începură să scoate frenetic apa cu mâinile.Celelalte nu le puteau ajuta cu nimic.Dacă se agitau,încercând să le ajute,riscau să răstoarne barca.
-Cât de mare e gaura? întrebă Neil,vâslind mai cu putere ca niciodată.
Ţărmul se apropia,constată Beth,privind agitată în jur.Dar se temea că nu era suficient de aproape.Uitându-se după luminile mişcătoare,constată că se deplasau acum mai degrabă într-un grup compact decât în salturi răzleţe.Acest fapt asociat cu poziţia lor îi dădură de înţeles că aceia care îi urmăreau erau acum pe doc şi că înaintaseră deja dincolo de jumătatea lui.
-Cam cât un bănuţ de şase penny.Oh! Apa a început să năvălească acum.
-E o adevărată fântână!
-Şi rece! E rece!
-Găsiţi ceva cu care să astupaţi gaura,ca un dop,le sugeră Beth,cu cea mai sigură voce de care era în stare.

Apa umpluse partea de jos din spatele bărcii şi se temea că,în doar câteva minute,avea să ajungă şi la ea,şi la celelalte femei de la prora.
-Luaţi asta! Luaţi asta! răsunară mai multe voci deodată,în vreme ce femeile ofereau diverse produse ce ar fi putut fi folosite.Beth nu putu vedea exact ce anume fu îndesat în gaură,dar,judecând după agitaţia lui Alyce,era clar că problema fusese rezolvată cumva.
-Aţi oprit apa? întrebă Neil,foarte calm.
Alyce privi spre ei.Era atât de speriată încât i se vedea albul ochilor.
-Pune-ţi mâna peste dop şi ţine-o acolo.Se uită apoi spre celelalte:
-Voi,restul,scoateţi apa!Acestea fiind spuse,începură toate să scoată apa cu mâinile,cât puteau mai repede.Apa era acum cam de un centimetru în jurul lui Beth,iar în celălalt capăt era cu mult mai adâncă.Picioarele şi posteriorul îi erau acum ude până la piele şi îngrozitor de reci,însă abia dacă remarcă acest amănunt.Barca se afundase şi mai mult şi se părea că fiecare val îi împroşca cu un nou jet de apă.Împreună cu celelalte femei,îşi folosea palmele împreunate ca să pună apa mării înapoi la locul ei,într-un ritm frenetic,şi se ruga să ajungă la plaja îngustă şi stâncoasă ce mărginea ţărmul înainte ca barca să se scufunde cu totul sub ele.Însă în clipa în care o umbră prelungă şi rece căzu asupra bărcii şi Beth aruncă o privire întrebătoare în jur,descoperi că nu mai erau acum paralel cu ţărmul,aşa cum presupunea că ar fi trebuit să fie.Din cauza vântului sau a vreunui curent puternic sau din cine ştie ce alt motiv pe care nu-l putea încă ghici,trecuseră dincolo de promontoriul ce marca sfârşitul plajei.Se îndreptau acum direct înspre stâncile negre de granit care se înălţau la aproximativ cincisprezece metri deasupra lor şi marcau locul în care golful se unea cu marea.Cu valurile împingân-du-i de la spate,dacă nu schimbau numaidecât traiectoria,s-ar fi izbit de stânci în doar câteva minute.
Ochii lui Beth se măriră de groază.Oare Neil era atât de absorbit de vâslit încât nu băgase de seamă? Nu-şi dăduse seama că se îndepărtaseră de ţinta lor şi se îndreptau spre dezastru?
-Am ratat plaja! îi strigă ea.Însă,de îndată ce-i părăsiră buzele,cuvintele îi fură prinse şi purtate departe de vântul care se înteţise brusc şi i se păru că nici el,nici celelalte femei nu le auziră.Un alt jet de apă o udă.Picăturile reci o înţepau şi le simţea gustul sărat pe buze.Renunţând să mai scoată apa,îi puse cu disperare o mână pe coapsă şi îl zgâlţâi pentru a-i atrage atenţia.Vâslind acum cu o determinare de-a dreptul feroce,Neil o privi întrebător.
-Am trecut de plajă.Dar,chiar în timp ce îi striga aceste cuvinte,îşi dădu seama că era prea târziu.Un val îi ridică şi îi trimise direct înspre stânca din faţă.

CAPITOLUL 15

Scoţând un icnet de spaimă,Beth înşfacă simultan tivul rece şi ud al pantalonilor lui Neil cu o mână şi marginea băncuţei din faţa ei cu cealaltă,strângând cu toată puterea.Întors cu spatele la ea,şi el se uita acum spre stâncă.

„Barca o să fie zdrobită ca un ou,iar noi vom fi primii loviţi."

Însă nu-şi rosti gândul cu glas tare,nu spuse nimic altceva,fiindcă era dintr-odată atât de îngrozită,încât nu mai putea scoate un sunet.Valurile din faţa celui care le ridicase barca se izbeau de zidul stâncii netede şi verticale,cu mugete şi explozii de spumă albă,clocotită parcă.Fără nici o posibilitate de a întoarce,zburau inevitabil către aceeaşi soartă.„*Te rog,Doamne,te rog..."*

În ultima clipă,în timp ce barca se îndrepta ca săgeata înspre peretele de granit aflat acum chiar în faţa lor,celelalte observară la rândul lor pericolul şi porniră un cor de ţipete.Şi aceste sunete fură la rândul lor luate de vânt,abia auzindu-se peste bubuitul valurilor.

-Ţineţi-vă bine! strigă Neil,vâslind cu putere pe creasta valului.

Cu bărcuţa plutind asemenea unui dop într-o furtună,împietrită de groază la gândul că,peste doar câteva secunde,aveau să moară cu toţii izbiţi de stânci,Beth făcu ce i se spusese-şi se trezi privind uluită o deschidere îngustă în stâncă.La numai câteva clipe după ce o văzu,barca alunecă prin fisură,abia atingând marginile,doar pentru a se prăvăli apoi asemenea unui zmeu care cade din cer, reapărând,peste doar câteva secunde,într-un lac negru ca smoala.

Urmă un moment lung de tăcere totală în care Beth cel puţin încercă să-şi dea seama dacă mai era în viaţă.

-Era să mor de frică,zău aşa.Eram sigură c-o să dau ortul popii.Mary fu prima care-şi recapătă vocea,în timp ce Neil se apucă din nou de vâslit,însă acum cu mult mai puţină insistenţă.

-E un adevărat miracol! spuse cu evlavie Peg,uitându-se înapoi,spre deschiderea din stâncă.Toate priviră în aceeaşi direcţie.Cam la şapte metri deasupra lor, despicătura le permitea să vadă o fâşie din cer împânzit de stele.Apoi un val izbi exteriorul stâncii cu un muget înfundat.Răsunară ecourile unei bubuituri şi un torent de apă căzu în cascadă înspre lac.Erau prea departe ca să fie loviţi,însă curentul le împinse spre mal barca puternic avariată.

-Ai fost absolut senzaţional!Topită de admiraţie,Dolly îşi îndreptă din nou complimentele către Neil.

-Cum ai reuşit să găseşti spărtura aia în stâncă şi să treci prin ea?!? Ne-ai salvat pe toate!În timp ce restul îi ţineau isonul,fiecare în felul ei,Jane izbucni într-un plâns isteric şi-şi îngropa faţa în mâini.

-Dumnezeule!Răspunsul dezgustat al lui Neil fu exprimat îndeajuns de tare încât să poată fi auzit de Beth.Îl fixă cu o privire critică,în vreme ce fetele care erau mai aproape de Jane o linişteau cu mângâieri şi cuvinte de îmbărbătare.
Câteva clipe mai târziu,cu un hârşâit,barca alunecă pe ceva ce Beth descoperi aruncând rapid o privire în jur a fi o fâşie îngustă de nisip alb,înconjurată de un şir de pietre căzute.Asemenea peşterii de sub castel,şi aceasta era o gaură într-o piatră mare cât o catedrală,doar că,în cazul de faţă,întinderea de apă era mai degrabă un lac sărat decât un golf.Înăuntrul peşterii era întuneric,însă nu chiar beznă totală,graţie luminii lunii care pătrundea înăuntru şi era linişte,cu excepţia mugetului mării,ale cărei valuri continuau să bubuie,mugind şi prăvălindu-se prin deschiderea prin care pătrunseseră şi ei.
-Sfinţii fie lăudaţi,am ajuns în sfârşit pe uscat! rosti Peg cu voce tremurândă.
Neil îşi aruncă cizmele şi vâslele pe nisip,apoi sări în apa neagră şi înspumată care abia dacă îi trecea acum de genunchi,şi împinse barca din spate,cu femei cu tot.
-Da,dar unde suntem? întrebă Mary cu voce sumbră,privind în jur.Nu suntem în Lunnon,asta e sigur.
-E o altă peşteră,zise Nan.
-În orice caz,suntem ceva mai bine decât eram mai devreme,le atrase atenţia Alyce.
-Am fost convinsă că s-a zis cu noi!Jane îşi ridicase acum capul,iar suspinele i se reduseseră la doar câteva sughiţuri ocazionale.
-Îmi pare foarte rău că am plâns,se scuză ea.Alyce o mângâie pe spate,în semn de consolare.
-La toate ne-a fost frică,spuse Beth.Dar suntem în siguranţă acum.
„Sper.” însă nu avea de gând să-şi rostească îndoielile cu glas tare.
-Toată lumea afară din barcă! le ordonă Neil.După ce se asigură că barca era cât de cât înţepenită în nisip,continuă să o ţină până când toate femeile coborâră.
Ridicându-se destul de greu,Beth coborî ultima.Degetele de la picioare îi erau atât de reci încât abia dacă şi le mai putea simţi,iar ghetele ei,cândva atât de cochete,erau acum pline cu apă.Îşi simţea picioarele de parcă ar fi fost făcute din gelatină şi nu fu surprinsă să descopere că-i tremurau genunchii.Oprindu-se ca să tragă adânc aer în piept de îndată ce simţi pământul sub picioare,încercă să privească mai bine în jur,însă întunericul era prea adânc pentru a-i permite să zărească ceva dincolo de plajă,aşa că renunţă.Era udă leoarcă de la brâu în jos şi îngheţată,gâtul o durea şi inima încă îi mai bătea ca a unui iepure speriat.Era însă în viaţă şi relativ teafără.La fel şi celelalte.Si asta era tot ce conta.

Se auzeau frânturi de conversaţii rostite cu voci ce trădau epuizarea,în timp ce tinerele se duceau împleticindu-se spre cele mai apropiate stânci şi se prăvăleau lângă ele.Însă Beth era mult prea departe pentru a putea înţelege ce spuneau.
Venind în spatele lor,lăsând în urmă o dâră umedă,asemenea unei creaturi abia ieşite din mare,Beth se opri să dezlege şireturile pelerinei ude,care atârna sub propria-i greutate.Şi-o scoase şi şi-o puse pe braţ,apoi îl văzu pe Neil apărând lângă ea.Trăsese barca şi mai departe pe nisip şi o lăsase să cadă cu o bufnitură înfundată,la câţiva paşi distanţă.
-Ştiai că e acolo spărtura aia,nu-i aşa?
Era mai mult o observaţie decât o întrebare.Acum că se gândea,îşi dădea seama că bărbatul îndreptase barca intenţionat în acea direcţie în timp ce ea rămăsese încremenită de groază,convinsă că se vor izbi de zidul de granit şi că vor muri.
-Ştiam că,într-o vreme,era acolo.Luă de jos vâslele şi le aruncă în barcă,unde aterizară cu zgomot.Apoi se duse să-şi recupereze cizmele,care stăteau întinse pe nisip.Ridicându-şi fustele ude deasupra gleznelor,Beth veni după el.
-De unde ştiai?
-Din peripeţiile tinereţii.Cu cizmele în mâini,se opri să se uite la ea.
-Să înţeleg că ai copilărit prin zona asta?
Se opri şi ea şi se aflau acum faţă în faţă,în timp ce Beth continua să stoarcă apa din tivurile fustelor.
-Cum era vorba aia,despre curiozitate?(Curiozitatea a ucis pisica,proverb englezesc.)
-Mi se pare evident că peştera de sub castel,la fel ca şi aceasta,sunt folosite pentru activităţi ilicite.Probabil pentru contrabandă.
-Te-aş ruga să încerci să-ţi aminteşti ce a păţit pisica,din cauza curiozităţii.
Trecu pe lângă ea,îndreptându-se spre stânci.
-Nu mă interesează câtuşi de puţin dacă te ocupi,sau te-ai ocupat cândva,de contrabandă.Tot ce vreau să ştiu este dacă suntem în siguranţă aici.
-Probabil că nu.Cel puţin nu pentru mult timp.Pentru a petrece noaptea,se pare că da.Cel puţin nu văd vreun semn că ar mai fi cineva aici,în afară de noi.
-Şi bărbaţii din castel care,fără îndoială,gonesc acum chiar pe deasupra acestor stânci,căutându-ne?
-Fiindcă n-am avut nici o lumină,mă îndoiesc să mai fi văzut măcar barca,odată ce am ieşit din golful de sub castel.Prin urmare,cu excepţia cazului în care am avea un foarte mare ghinion,n-ar trebui să aibă idee încotro am luat-o.În orice caz,în ceea ce priveşte acest loc,nu există decât două intrări.Una este cea prin

care tocmai am venit şi,după cum ai putut constata singură,este extrem de dificil de folosit.Iar cealaltă-mă îndoiesc că o să rişte.
-E mai periculoasă decât cea prin care am trecut? De ce,trebuie să treci printr-o hoardă de dragoni care scuipă foc?
Neil izbucni în râs,însă se opri dintr-odată.Schimbarea bruscă din expresia lui o făcu pe Beth să se încrunte.Apoi,ajungând la una dintre movilele de bolovani care înţesau plaja,se aşeză pe cea mai apropiată suprafaţă disponibilă.
Sau,mai bine zis,îşi aruncă cizmele în nisip şi se prăbuşi,ca şi cum ar fi simţit mare nevoie să stea jos.Beth îşi aminti convingerea ei că bărbatul fusese împuşcat.
-Te doare rău? întrebă ea,cu o viclenie pe care o considera demnă de toată admiraţia.
-Cred că mai rău doare din cauza sării,îi răspunse el,apoi tăcu brusc,dându-şi seama că fusese păcălit să recunoască adevărul.O privi apoi cu un aer atât de obosit încât,în ciuda dimensiunilor şi a atitudinii lui,îi amintea lui Beth de un băieţel prins cu mâţa-n sac.
-Ai de gând să zaci acolo şi să sângerezi sau mă laşi să mă uit? îl întrebă ea sec.
Din felul în care stătea şi judecând după mâna pe care şi-o ţinea apăsată chiar deasupra umărului drept,lui Beth nu-i fu greu să ghicească unde era rana.Încercă să vadă dacă putea distinge pata de sânge pe haina lui neagră şi udă,însă aşa ceva era de-a dreptul imposibil,pe întuneric.
-Nu am nevoie de un înger păzitor,mulţumesc frumos.
-Foarte bine,fiindcă nu am de gând să fiu aşa ceva.Cu toate astea,sunt convinsă că-ţi dai seama că,dacă ar fi să mori din cauza sângerării,noi,restul,am rămâne într-o situaţie destul de complicată.Nu ştim unde este ieşirea.
Umbra unui zâmbet îi atinse buzele.
-Şi eu care credeam că eşti îngrijorată pentru soarta mea.
-Ferească sfântul! răspunse Beth,cu mai multă veselie decât simţea în inima ei.
Totuşi,nu am nici cea mai mică dorinţă de a rămâne prinsă în peştera asta,ceea ce mă tem că s-ar întâmpla,în cazul în care ai muri.Umbra aceea de zâmbet apăru din nou.
-N-o să mor,te asigur.E doar o rană superficială.Apoi păru să citească în expresia ei ceva ce îl făcu să rostească pe un ton mai aspru:
-De care o să mă ocup singur,când voi considera de cuviinţă.
-Desigur,poţi să faci aşa cum vrei.Neil îşi luă mâna de pe umăr şi o ridică în faţa ochilor.Urmărindu-i privirea,Beth descoperi pe palma lui lată o pată întunecată,

ce nu putea fi altceva decât sânge.Neil ridică privirea,ca şi cum ar fi simţit-o,se încruntă şi îşi şterse palma de stâncă.
-Poate că ar fi un moment potrivit să te întreb cine te urăşte într-atât de mult încât să fi aranjat să fii răpită şi adusă aici? Beth îşi împreună braţele la piept.
-Crede-mă,m-am gândit şi eu la asta.Singurul la care mă pot gândi este William.Lordul Rosen.
-Ah,logodnicul căruia i-ai dat papucii!Cu siguranţă,este un candidat potrivit.
Spune-mi,mai sunt mulţi alţii care să-i împărtăşească sentimentele?
Beth îl privi cu ochii mijiţi.
-Ţinând cont că nu am obiceiul de a pocni bărbaţi în cap şi a-i face să-şi piardă cunoştinţa,răspunsul este nu.
-În cazul ăsta,William rămâne în capul listei.
-Sigur nu vrei să fac ceva,să încerc să-ţi opresc sângerarea? Mi se pare o nesăbuinţă să stai aşa...
-Şi cu toate acestea,aşa voi sta.În mod evident,nu mai avea ce spune.
-Bine.Privi în jur.În cazul ăsta,n-ar trebui s-o luăm din loc? Te rog,spune-mi că nu trebuie să ne întoarcem în barca aia afurisită ca să ieşim de-aici!
-Nu,dar trebuie să mergem pe jos şi asta o să dureze cam patru sau cinci ore.
Însă,pentru restul nopţii,având în vedere că vânătoarea este în toi deasupra noastră,cel mai bine cred că ar fi să rămânem aici.Ne odihnim puţin şi plecăm dimineaţă.Şi să sperăm că,până în momentul în care vom ieşi din nou la suprafaţă,căutarea se va mai fi potolit.
-Te-ar deranja să ne indici direcţia în care trebuie s-o apucăm,pentru eventualitatea în care nu o să mai fii în stare să faci asta la momentul respectiv?
Vocea-i era seacă.
-Trebuie să o luaţi spre vest,să vă îndepărtaţi de mare şi să ţineţi tot timpul dreapta.
-Mulţumesc.Sunt mult mai liniştită acum.
-N-ar trebui.Fără mine,nu aveţi nici o şansă să găsiţi ieşirea.
Probabil că expresia ei merita văzută,fiindcă bărbatul izbucni în râs,apoi se opri brusc,cu o strâmbătură care o îngrijoră foarte tare pe Beth,deşi nimic nu ar fi putut-o convinge să recunoască.Mai avea încă un gând care nu-i dădea pace şi,deşi era aproape sigură că ştia deja nefericitul răspuns,îi puse totuşi întrebarea:
-Există vreo şansă să le putem ajuta cumva pe bietele fete care au rămas încă în locul ăla înfiorător?
-Putem să informăm un magistrat,iar acesta o să trimită un poliţist care va face tot ce se poate.Asta,desigur,după ce ajungem într-un loc în care să existe un

magistrat.Noi nu avem cum să ne mai întoarcem acolo,şi oricum n-aş face aşa ceva,chiar dacă aş putea.Din nou,păru că poate citi expresia de pe chipul lui Beth,fiindcă buzele i se ţuguiară,în semn că-şi pierdea răbdarea.
-Pentru Dumnezeu,nu te mai chinui! Fără tine,n-ar fi scăpat nici una dintre femeile astea.N-aveam nici cea mai mică intenţie să salvez o gloată afurisită de femei când am venit după dumneata,crede-mă.
-Ai...venit după mine?
Beth se uită la el,mută de uimire.Privirile li se întâlniră.Bărbatul trase o strâmbătură.Avea din nou acel aer vinovat,de băieţel prins cu mâţa-n sac.
-Da,am venit.Probabil că-i văzu expresia întrebătoare,fiindcă reluă,după o foarte scurtă pauză:
-Îţi aminteşti plata pe care mi-ai promis-o pentru serviciile aduse în legătură cu ticălosul ăla de William? Deşi,recunosc,am întârziat câteva zile,am venit în Green Park la ora pe care mi-ai spus-o,ca să o ridic.Am dat peste servitoarea dumitale,care urla înnebunită de groază că ai fost răpită.Cum tocmai văzusem o trăsură îndepărtându-se în viteză ameţitoare,am făcut legătura şi m-am luat după ea.După un drum lung şi obositor,cu ale cărui detalii nu te voi plictisi,am găsit castelul.Şi pe dumneata.Tocmai aşteptam să te eliberez cu minimum de tevatură cu putinţă,când dumneata-ezită şi îi adresă încă unul dintre acele zâmbete vagi-ai precipitat,să spunem,evenimentele.
-Şi,mă rog,cum aveai de gând să mă „*eliberezi*”?
-Până în acel moment,reuşisem să fac rost de suficiente fonduri pentru a fi destul de încrezător că pot câştiga licitaţia.
-Aveai de gând să mă cumperi?
Preţ de câteva clipe,nu mai fu în stare să spună altceva.Îşi aminti cât fusese de speriată,de tot chinul prin care trecuse,de ceea ce ar fi trebuit să îndure în continuare,dacă ar fi fost forţată să apară pe scenă.Poate că ar fi salvat-o de groaza finală,dar...
-Mi s-a părut cel mai uşor,spuse el,ca o scuză.
-Mie nu!
-Poate.Beth se mai gândi puţin.
-Atunci,nu erai acolo ca să...ca să...?încă o dată,nu reuşi să-şi găsească cuvintele.
-Ca să abuzez de o amărâtă? o completă el.Când Beth făcu semn că da,clătină din cap.
-Nu,nu pentru asta.Beth se încruntă.
-Te-ai dat serios peste cap,ca să nu mai vorbim că ţi-ai pus şi viaţa în pericol ca să mă salvezi.De ce nu mi-ai informat pe dată familia şi cu asta basta?

-Cu siguranţă,dacă vei încerca să-ţi aminteşti cum ne-am cunoscut,vei înţelege de ce am avut ezitări în a-ţi aborda familia.Să mă expun cu braţele deschise în faţa tuturor nu prea se potriveşte cu ce mă ocup eu.
-Şi anume cu ce?
-Ei,cu diverse...spuse el.Bucură-te doar că am venit după tine,fată dragă.Ar fi fost foarte rău de tine dacă nu o făceam.
-Da,sunt conştientă de asta şi îţi sunt profund recunoscătoare,însă...
-Deci,domnişoară şi eminenţa voastră,ce facem acum? le strigă Mary.
Lăsându-şi fraza neterminată,Beth privi spre ea.Mary se cocoţase împreună cu Peg şi Alyce pe un grup de stânci din apropiere.Toate trei erau ocupate să-şi stoarcă apa din fustele ude leoarcă.Jane şi Nan,aşezate pe nişte stânci ceva mai îndepărtate,făceau acelaşi lucru.Dolly stătea lângă ele,trecându-şi degetele prin părul ud.
-Folosim ce ne-a mai rămas din noapte ca să ne odihnim,apoi pornim la drum,îşi ridică Neil vocea drept răspuns.Beth avu impresia că era bucuros de întrerupere.
-Ar trebui să ieşim din nou la suprafaţă până mâine seară.
-Atâta timp cât nu mai avem nevoie de barcă,zise Peg,accept bucuroasă orice.
Orice altceva.Celelalte o aprobară,tremurând.
-Aş aprecia dacă nu le-ai spune nimic despre rana superficială pe care am suferit-o,îi spuse Neil în şoaptă lui Beth.Ideea a încă şase femei care să se agite pe lângă mine e mai mult decât pot suporta.
-Eu nu mă agit pe lângă dumneata.Sprâncenele i se împreunară.Spre surprinderea ei,bărbatul îi întinse o lumânare şi Beth îşi dădu seama că probabil o scosese din buzunarul hainei.
-Iar dacă alegi să le spui sau nu despre rana suferită,este strict treaba dumitale.
-Mulţumesc.Te rog,nu te mişca.O scânteie licări în întuneric şi Neil o folosi pentru a aprinde lumânarea.Beth îşi dădu seama că păstrase în buzunar şi cremenea şi oţelul pe care le găsise în castel.
-Slavă Domnului! Lumină!
-Îmi simt picioarele ca doi peşti morţi.Credeţi că am putea face un foc cât ne odihnim?
-Şi din ce să-1 facem?
-Din ce-a adus apa la mal.Oare nu găsim nimic pe aici?
-Nu s-ar vedea fumul?
-Fără foc,o să murim sigur.
-Mai bine să murim decât să ne prindă din nou.
-Oh,da! fură toate de acord.

În timp ce această conversaţie era în toi,Neil aprinse încă o lumânare de la cea din mâna lui Beth.Flacăra prinse viaţă.Această lumânare,cea pe care o folosise şi mai devreme,credea ea,o păstră pentru el.
-Mai există o încăpere în spatele acesteia.Cândva erau acolo lemne de foc şi felinare.Şi cufere în care se găseau haine de schimb şi pături şi alte lucruri necesare.În caz că cineva,din cine ştie ce motiv,ar fi dorit să petreacă aici o noapte.Sau mai multe nopţi.Luându-şi cizmele la subsuoară,se ridică în picioare.
Chiar şi aşa,încălţat numai cu şosete,Beth realiză că abia îi ajungea cu capul până în dreptul umerilor.Numai statura lui şi era suficientă pentru a-1 face o figură intimidantă,ca să nu mai vorbim de constituţia cu umeri laţi şi coapse înguste,sau de musculatura parcă sculptată a trupului său,sau de răceala bruscă ce putea apărea dintr-odată în ochii lui,asemenea unei cortine,atunci când era nemulţumit-sau de faptul că tocmai ucisese şapte bărbaţi fără nici cea mai mică remuşcare sau că se furişase ca un spărgător în casa cumnatului ei.Periculos pe cât era de fermecător,era genul de bărbat pe care orice femeie cu trei grăunţe de creier în cap ar fi trebuit să facă tot posibilul să-1 evite.Însă ei nu-i era frică de el,câtuşi de puţin,şi nici nu o intimida în vreun fel.Oricât ar fi fost de surprinzător,exista un fel de afinitate între ei,care o făcea să se simtă aproape confortabil în compania lui.*„Aproape*” fiind cuvântul definitoriu.
-Vrei să spui că era folosită pe post de ascunzătoare,îi şopti Beth la ureche.
-Posibil.În momentul în care începeau să se îndrepte spre celelalte,o privi cu subînţeles.
-Să sperăm că e pustie în seara asta.
-În caz contrar,nu am nici o îndoială că ne poţi scăpa de oricine o ocupă,
răspunse ea.La fel de uşor cum te-ai descotorosit şi de bărbaţii aceia din castel.
-La fel de uşor cum i-am ucis,vrei să spui.Îi zâmbi,abordând direct subiectul în jurul căruia se învârtea tânăra.
-Dacă nu-i ucideam,eu aş fi fost mort acum,iar la soarta care te-ar fi aşteptat pe dumneata sunt convins că nici nu vrei să te gândeşti.În clipa în care trecură pe lângă ele,celelalte se ridicară în picioare şi,discutând între ele,îi urmară într-un şir dezorganizat.
-Foarte adevărat,recunoscu Beth.Şi,din nou,îţi mulţumesc că m-ai salvat.Dar...
Vocea i se pierdu.
-Încă unul din acele „dar”-uri afurisite ale dumitale.Ce este?
-Pari extrem de priceput în a ucide.
-Sunt foarte priceput la multe.
Ca din senin,Beth îşi aminti sărutul pe care i-1 dăduse.

Îi simţise buzele ferme şi calde şi,dacă stătea să se gândească,destul de experimentate.Să fi fost ăsta unul din celelalte lucruri la care considera că se pricepe? Acest gând o sâcâia atât de tare,încât,din nou,nu mai spuse nimic.
O adiere de aer proaspăt făcu flacăra lumânării din mâna lui să pâlpâie şi Neil ridică o mână ca să o protejeze.Senzaţia brizei pe obraz îi dădea speranţe că,într-adevăr,undeva în faţa lor era o ieşire spre lumea din afară.Protejând la rândul ei lumânarea pe care o ţinea în mână,Beth observă că ajunseseră la o altă crăpătură în peretele de granit al peşterii.Aceasta servea drept uşă către sala adiacentă,
constată Beth,în clipa în care păşi prin spărtură în urma lui Neil.Cu formă neregulată,ascunsă de umbre întunecate prin care flacăra pâlpâitoare a lumânărilor abia dacă pătrundea,avea stalactite şi stalagmite care se întindeau unele spre celelalte asemenea dinţilor unui dihor.Plafonul era mai jos şi mai rotund decât cel boltit al încăperii înalte cât o catedrală din care tocmai ieşiseră.Terase de piatră plană care îi aminteau de nişte răzoare de agricultură urcau până la un anumit nivel pe pereţi.Podeaua era de piatră netezită şi aproape strălucitoare de la mulţimea de paşi care o călcaseră de-a lungul vremii.
Cufere,butoaie şi grămezi de lemne de foc,alături de tot felul de alte obiecte,erau aşezate lângă un perete.Adânc în negura din capătul sălii,sclipirea unei ape curgătoare îi atrase atenţia lui Beth.
-Aia e apă dulce? întrebă ea,căci usturimea sării care i se usca pe piele începuse deja să o deranjeze.
-E un pârâu care izvorăşte de-aici.Apa e bună de băut.Şi dacă-atenţie,dacă-se va întâmpla să fiu în stare de inconştienţă când va sosi momentul,îl puteţi urma până la ieşire.Cuvintele lui o făcură să râdă.
-O să ţin minte.Apoi celelalte veniră lângă ei şi preţ de-o vreme fură ocupaţi cu amenajarea unei tabere improvizate.Când se aprinse focul,o barieră constând din pelerina şi pardesiul lui Neil fusese deja agăţată între stalagmite pentru a proteja intimitatea femeilor,care se dezbrăcaseră până la piele,îşi clătiseră hainele şi se spălaseră.Beth era epuizată.Nu-i era de nici un ajutor gândul că lipsea deja de acasă de trei zile şi că familia ei o căuta probabil frenetic,înnebunită de spaimă,iar teama că reputaţia ei ar fi putut fi distrusă nu mai părea atât de importantă acum.Aşa că făcu un efort şi le alungă pe amândouă din minte.Era ghemuită sub o pătură aspră de lână,pusă peste o cămaşă bărbătească mult prea largă,singura haină uscată de care reuşise să facă rost atunci când împărţiseră între ele conţinutul cuferelor,în care se găseau puţine haine şi toate bărbăteşti.Cu rochia ei galbenă scoţând aburi lângă foc,alături de toate celelalte,şi cu ghetele umplute cu pietre încinse şi aşezate cât mai aproape de flăcări,în speranţa vagă

că se vor usca până în momentul în care ar fi trebuit să le încalţe din nou,Beth se aşezase pe o terasă de piatră şi îşi trecea degetele prin părul ud şi despletit,care se strângea în onduleuri triste pe măsură ce se usca,când Peg,care stătea lângă ea,o împunse cu cotul.
-Mare poamă fata asta,ascultaţi la mine!Peg arătă cu o înclinare a capului înspre Dolly,care era înfăşurată ca şi ele într-o pătură,dar stătea cu spatele la ele şi cu faţa înspre bariera improvizată.Din felul în care stătea,era clar că trăgea cu ochiul la ceva din spatele acesteia.
-Cred că pot să ghicesc la ce se uită.
-Ce,îi face ochi dulci eminenţei sale?
Aşezată pe jos,în apropiere,învelită până la bărbie într-o pătură în timp ce-şi trăgea în picioare două şosete desperecheate de lână,pe care le revendicase drept partea ei din ceea ce găsiseră în cufere,Mary clătină din cap.
-O să rămână cu buza umflată.E clar ca lumina zilei că nu-1 interesează nici cât negru sub unghie.Nu are ochi decât pentru domnişoara.
-Beth,o corectă Beth automat,încruntându-se în clipa în care o văzu pe Nan venind lângă Dolly.Amândouă trăgeau cu ochiul prin barieră şi chicoteau înfundat.Şi nu are „ochi" pentru mine,Mary,continuă ea.Doar că ne cunoaştem de mai demultMary scoase un sunet sceptic.
-E un bărbat în toată regula,spuse Peg.Dar îmi dă fiori,şi nu din ăia plăcuţi.Ochii lui sunt-sunt reci.Deşi ardea de dorinţa de a o contrazice,Beth îşi dădea seama raţional că nu avea cum.Îi văzuse şi ea acea privire de gheaţă,şi nu doar o dată.Din fericire,nu dura niciodată prea mult.Deschise gura ca să spună acest lucru,dar se întrerupse în clipa în care Dolly şi Nan,cu ochii mari şi chicotind,se răsuciră pe călcâie şi veniră în fugă spre ele.
-Ne-a văzut! Vai de mine!
-Din cauză că ai râs tu aşa de tare!
-Poate c-ar trebui să te duci tu acolo şi să te-oferi să-1 ajuţi.Nan se prăvăli pe o dală alături de Jane şi Alyce,care împărţeau o pătură şi stăteau lângă Peg.Dolly se opri în faţa lor,privind nehotărâtă în jur.
-Crezi că ar trebui?
-Cred că ar fi foarte recunoscător să primească o mână de ajutor.
-O mână de ajutor pentru ce? întrebă Beth.
-Aproape sigur este rănit,fiindcă-şi toarnă pe spate sticla aia de tărie pe care a luat-o din cufăr.De ce ar face asta,dacă nu ca să cureţe o rană?
Dolly chicoti din nou.
-Sau poate-i place să se spele cu alcool.

-Cam tot atât de probabil pe cât ar vrea ajutorul tău,mormăi Mary.
-Oh,trebuia să-l fi văzut! Ignorând replica lui Mary,rotindu-şi privirea de la una la alta şi făcându-şi vânt cu mâna,asemenea unui evantai,Dolly adăugă:
-Ah,încă mai tremur!
-De la ce? întrebă Alyce,puţin nedumerită.
-E dezbrăcat până la brâu.Ce muşchi...Mimă un leşin.
-Ador un bărbat bine făcut!
-Probabil că o să vrea să-şi bandajeze rana,îi spuse Nan,cu un zâmbet şiret.Vezi tu,acolo s-ar putea să aibă nevoie de o mână de ajutor.
-Dacă aţi avea vreuna din voi minte câtă i-a dat bunul Dumnezeu unei gâşte,l-aţi lăsa în pace pe eminenţa sa,le avertiză Mary.Şi aşa,nu pare extrem de încântat de compania voastră.A nici uneia dintre noi,că veni vorba.
-Dacă ar pleca şi ne-ar lăsa aici,adăugă Peg,probabil că s-ar alege praful de noi.
-Dar dacă e rănit grav? întrebă Jane care nu spusese nimic până atunci,stând speriată deoparte.Dacă e pe moarte? Ce ne-am face atunci?
Asta era întrebarea care nu-i dădea pace lui Beth.Era singura dintre ele care ştia că fusese împuşcat.Ţinând cont de asta,de momentul de slăbiciune în clipa în care se aşezase pe piatră şi de ceea ce tocmai văzuseră Dolly şi Nan,posibilitatea ca Neil să fie grav rănit era mult mai mare decât bănuiau celelalte.
-Mă duc eu să văd ce-i cu el,spuse ea,ridicându-se.
-De ce să te duci tu? sări Dolly,privind-o încruntată,cu o expresie dintr-odată bătăioasă.De ce,mă rog frumos,nu m-aş duce eu?
-Pentru că pe tine o să te trimită la plimbare cât ai bate din palme! îi spuse pe şleau Mary.Să se ducă domnişoara.Cu excepţia lui Nan,toate celelalte dădură aprobator din cap.
-Mă duc.Tonul lui Beth nu suporta contraziceri şi,deşi Dolly se îmbufna,nu îndrăzni să comenteze.Desculţă,fără ca tălpile să-i scoată vreun sunet pe piatra netedă,Beth se apropie de veşmintele întinse care împărţeau încăperea de piatră în două zone distincte.Neil făcuse un foc şi pe partea lui şi,în consecinţă,peştera era acum aproape caldă.Lumina flăcărilor colora bariera improvizată în portocaliu.Odată ce ajunse acolo,Beth simţi cum curajul o părăseşte,debusolată puţin de gândul că nu avea de unde să ştie ce ar fi putut face el în acel moment sau cât de decentă era postura în care să găsea.Conştientă de greutatea privirii celorlalte asupra ei,se opri chiar lângă barieră.
-Neil! îl strigă,deşi numele îi răsuna ciudat pe buze.Cu toate acestea,nu ştia cum altfel să-l strige.În mod evident,”spărgătorule” nu ar fi fost adecvat.

-Sunt Beth.Vreau să vorbesc cu dumneata,dacă-mi permiţi.Aşteptă.Nimic.Nici un răspuns.
-Neil? Tot nimic.
„Dumnezeule mare,să fi leşinat? Să fi murit?"
Aruncă o privire iute celorlalte-Mary o încuraja prin gesturi,în vreme ce Dolly încă se încrunta-,apoi privi în spatele barierei.Şi văzu un foc mic arzând lângă una dintre dalele de stâncă şi umbre adânci care jucau într-un dans sinistru pe plafon şi pe pereţi.Cămaşa albă şi eşarfa erau la vedere,atârnate de o stalagmită lângă foc,iar fracul cel negru şi vesta împodobeau alte stalagmite din apropiere.Apoi îi văzu şosetele şi pantalonii,atârnate la uscat,precum celelalte.
Printre alte lucruri,îşi aminti că Neil luase din cufăr o pereche de pantaloni bufanţi şi acest gând o ajută să-şi calmeze teama precipitată cum că bărbatul ar fi putut fi cu desăvârşire gol.Însă nu-1 vedea pe nicăieri.
Inima începu să-i bată mai repede.
-Neil? încercă din nou.Când nici de această dată nu primi nici un răspuns,trase adânc aer în piept,îşi îndreptă spatele şi păşi dincolo de baricadă.

CAPITOLUL 16

Beth nu înaintase mai mult de câţiva paşi,când îl văzu.Preţ de-o clipă se opri, pironită în loc de vederea unei suprafeţe atât de mari de trup bărbătesc gol.Lipsa hainelor combinată cu trupul său ameţitor de frumos o tulburau profund.Primul ei impuls fu să se răsucească pe dată pe călcâie şi să-1 lase în voia sorţii.
„Nu fi proastă!" se certă singură şi merse mai departe.
-Neil?
Bărbatul nici măcar nu tresări.Din fericire,îşi dădu seama Beth când se apropie, nu părea să fie mort.Îmbrăcat doar în pantalonii bufanţi pe care-i luase din cufăr şi cu cizmele în picioare,era totuşi clar că respiră.Stătea aşezat pe una dintre terasele de piatră,într-un alcov ce nu se putea vedea de lângă barieră.Probabil,îşi spuse Beth,că se dusese acolo după ce-şi dăduse seama că era spionat de Dolly şi Nan.Stătea cu spatele sprijinit de perete,cu picioarele lungi întinse în faţă,cu capul culcat pe o piatră,cu părul negru,eliberat acum din panglica cu care fusese strâns,căzându-i în valuri pe umeri,cu ochii închişi.În ciuda tenului său oacheş şi a ţepilor care-i acopereau acum obrajii şi maxilarul,chipul îi părea palid.Braţele îi atârnau inerte pe lângă trup.Nu putea discerne nici o expresie pe chipul lui,absolut nici una.
„A leşinat până la urmă!" se gândi Beth alarmată şi alergă lângă el.
-Neil?

În timp ce-i rostea numele,făcu un gest de a-şi pune mâna pe braţul lui cald,cu pielea netedă,cu muşchii fermi,însă senzaţia de masculinitate fu atât de puternică,încât şi-o retrase imediat,îl privi apoi cu atenţie,pentru a remarca mai multe detalii.După cum spuseseră Dolly şi Nan,avea la el o sticlă de tărie şi mirosea a alcool.Sticla era deschisă şi pe jumătate goală şi aşezată pe piatră,
lângă el.În apropiere văzu un vas strâmb,din alamă,în care era apă şi o bucată de cârpă mototolită.În mâna stângă strângea o lumânare care,se vedea după dâra de fum care ieşea din fitil,fusese stinsă recent.Mirosul de ars se simţea puternic,mai puternic chiar decât cel de alcool.Îi era greu să-i privească trupul gol-pieptul şi umerii laţi pe care-i atârnau onduleu-rile părului,braţele musculoase-fără să tresară sau fără să-şi ferească ruşinată privirea.Însă privi şi pe măsură ce privea se încrunta fiindcă,de îndată ce se uită mai cu luare aminte,văzu ceva ce n-ar fi trebuit să fie acolo: un semn negru de carne arsă în zona unde bănuia că ar fi trebuit să fie rana.O cercetare mai minuţioasă îi dezvălui faptul că în centrul semnului era o gaură rotundă,sigilată cu sânge negru,închegat.
Beth tocmai încerca să evalueze situaţia,când Neil deschise ochii şi se uită la ea.
-Ce doreşti? o întrebă,câtuşi de puţin amabil.
Ţinea ochii întredeschis!.Gura si maxilarul îi erau încleştate.Prea conştientă de faptul că tocmai îi atinsese pielea,Beth îşi strânse braţele la piept,ca pentru a se proteja.Gândul că pătura pe care şi-o înfăşurase în jurul umerilor îi ascundea vederii cea mai mare parte a trupului care era departe de a fi într-o postură decentă,îi dădea puteri.
-M-am gândit că poate ai nevoie de ajutor.
-Nu am.Privirea ei căzu asupra rănii înnegrite de pe pieptul lui,aproape de umărul drept.
-Asta nu e rană superficială.
-Şi ce ştii tu despre rănile de glonţ,fată dragă?
-Ştiu suficient cât să-mi dau seama că o asemenea gaură arată că glonţul ţi-a intrat în piept.
-Şi a ieşit apoi prin spate,fără să atingă vreun organ vital.Nu-ţi fie teamă,n-o să mor.
-Mă linişteşti,spuse Beth,politicoasă.Ai curăţat rana cu alcool şi ai cauterizat-o cu flacăra lumânării,nu-i aşa?
-Prima măsură previne infecţia,cea de-a doua opreşte sângerarea.
-S-ar zice că ai mai făcut asta.
-De câteva ori.
-Te doare?

-Nu atât cât să aibă importanţă.Însă umbra din ochii lui şi încordarea persistentă a maxilarului trădau adevărul din spatele vorbelor.Beth văzu dâre de sânge pe pieptul lui şi,având în vedere să se spălase în pârâu înainte de a ceda acea porţiune a peşterii femeilor,îşi dădu seama că acestea erau recente.Apoi văzu că o parte din sângele de lângă el era aprins la culoare şi proaspăt şi că-i picura din spate,din rana prin care ieşise glonţul.
-Încă mai sângerezi.
-Îmi dau si eu seama.Ţinând cont de poziţie,Beth nu-şi putea da seama cum ar fi putut Neil să-şi cauterizeze singur rana din spate,deşi,din câte spusese Dolly, turnase deja alcool peste ea.Şi,dacă nu voia să leşine,sau mai rău,să moară chiar,din cauza pierderii de sânge,trebuia cauterizată şi cea de a doua rană.
-O să-ţi fie greu să ajungi acolo.Lasă-mă pe mine.Sprâncenele bărbatului se arcuiră într-o privire sceptică:
-Dumneata? Să ţii flacăra unei lumânări pe o rană din spatele meu? Nu,mulţumesc.
-Nu poţi ajunge singur.
-Ţi-am spus că n-am nevoie de îngeri păzitori.Sprâncenele tinerei se uniră intr-o încruntare bruscă:
-Ei ia spune,cine se poartă prosteşte acum? E curată nebunie să-ţi laşi orgoliul masculin şi încăpăţânarea asta de catâr să mă împiedice să fac ceva ce în mod evident trebuie făcut.
-Poate ar fi cazul să-ţi spun că femeile autoritare mi se par deosebit de neatrăgătoare.
-Ca să vezi!Aceeaşi părere o am şi eu despre bărbaţii proşti şi încăpăţânaţi! Norocul nostru că nu mă interesează câtuşi de puţin cât de atrăgătoare mă găseşti,ci vreau doar să nu mori înainte de a ne scoate din peştera asta ca un labirint.
-Îţi repet,nu sunt în pericol de moarte.
-Poate,dar rişti să-ţi pierzi cunoştinţa din cauza pierderii de sânge.Şi să ştii că încep să-mi pierd răbdarea.Dă-mi lumânarea şi să terminăm odată!
-O să leşini.Sau mai rău.
-Eu nu leşin niciodată.Beth îi luă lumânarea din mână,deşi Neil nu i-o întinse.
-Am un stomac destul de puternic,crede-mă.
-Ei,asta cred.
-Bine atunci.Apropiindu-se de foc,Beth ţinu lumânarea deasupra flăcărilor. Fitilul se aprinse.Protejând flacăra de curenţii de aer,se întoarse şi rămase în picioare în faţa lui.Văzând că bărbatul continuă să o privească fără să se

mişte,adăugă pe un ton încurajator:
-Cred că ar fi mai bine să stai întins pe burtă.În felul ăsta,dacă e să leşini dumneata,n-o să ai cum să cazi şi să te răneşti şi mai rău.Neil nu-i răspunse decât cu un mârâit batjocoritor.O examina cu o privire întunecată,apoi păru să înţeleagă că era de preferat să o lase pe ea să facă ceea ce el nu putea,fiindcă se mişcă într-o parte,ridicându-şi umărul drept de pe piatră şi răsucindu-se,astfel încât ea să-i poată vedea spatele.Aici glonţul ieşise chiar pe sub omoplat.
Netratată,era o gaură în zigzag,cu diametrul cam cât vârful degetului ei mare.
Marginile erau negre,acoperite de sânge uscat.Şi mai mult sânge se prelingea din mijloc,curgând în firişoare stacojii pe spatele lui neted.
-Dă-i drumul,atunci! zise el.
-Sigur.Te rog,nu te mişca.Fixându-şi mai bine pătura în jurul corpului,punând o mână pe umărul lui lat (la fel de tulburător de cald,de catifelat şi de musculos ca şi braţul) ca să se echilibreze,strânse din dinţi şi-i atinse carnea cu flacăra fără altă tevatură.Se auzi un sfârâit îngrozitor şi un miros de carne prăjită îi atinse nările,însă rana se închise şi sângerarea se opri.Neil înţepeni şi Beth avu senzaţia că-şi opreşte respiraţia.Nu scoase însă nici un sunet şi,în afară de încleştarea ca de oţel a muşchilor spatelui sub mâna ei,nu trăda în nici un fel durerea pe care Beth ştia că o simţea cu siguranţă.
-Gata,am terminat.Suflă în lumânare şi-1 mângâie încurajator pe umăr.Vocea-i era cât se poate de calmă,la fel cum îi fusese şi mâna pe întreaga durată a acestei operaţiuni de calvar.Însă inima îi bătea mai repede şi un val de greaţă o făcu să se strâmbe şi să înghită.Din fericire,cu spatele la ea,el nu o putea vedea.
-Mulţumesc.Vocea îi era o idee mai aspră decât de obicei şi Beth îi observă privirea întunecată în clipa în care se întoarse din nou cu faţa spre ea.Avu grijă să nu atingă piatra cu porţiunea rănită a spatelui în clipa în care se sprijini de zid.Beth bănuia că avea mare nevoie de acest reazem.După ce îşi găsi o poziţie satisfăcătoare,bărbatul o privi pe sub pleoapele întredeschise.
-Te felicit,te-ai descurcat admirabil.
-Iar dumneata ai fost foarte curajos,îi răspunse fata.Neil scoase un sunet ce ar fi putut trece drept un fel de râs,apoi făcu o grimasă şi se întinse după sticla de tărie.Aşezând lumânarea pe piatra de lângă el chiar în timp ce ducea sticla la buze şi lua o înghiţitură zdravănă,Beth se abţinu să-i arunce măcar o privire dezaprobatoare.Observă în schimb picăturile de sudoare care-i apăruse pe frunte, albeaţa din colţurile gurii şi paloarea generală a pielii şi îi păru rău că fusese nevoită să-1 facă să sufere.Poate că nu o arăta,îşi spuse în sinea ei,dar cu siguranţă simţea o durere groaznică.

-Nu-ţi face griji,n-a mai rămas în sticla asta nici măcar atâta alcool cât să mă ameţească.Când coborâse sticla,îi întâlnise privirea încruntată şi o interpretase după cum crezuse.
-Nu mă gândeam la asta.Mă întrebam ce-am putea folosi pe post de bandaje.
Zărind ceea ce-i trebuia,Beth se grăbi să se ridice.Luă mai întâi eşarfa lui,apoi cuţitul subţire care era aşezat lângă o pereche de pistoale undeva la îndemână.
Amintindu-şi la ce fusese folosit ultima oară cuţitul,Beth îl luă de jos cu o oarecare reţinere,însă îl luă.În situaţia în care se găseau,nu-şi permitea astfel de slăbiciuni.
-Bandaje?
-Rana a fost închisă,dar ar putea foarte bine să se deschidă la loc,dacă ar fi să se frece de ceva,cum ar fi de exemplu de cămaşa dumitale.Mi se pare prudent să o protejăm cu nişte bandaje.
-S-ar putea să ai dreptate,dar-stai! îmi tai eşarfa?
-Ţinând cont că nu văd vreun bandaj pe aici,mi se pare cea mai bună alternativă.
-Poate c-ar trebui să-ţi atrag atenţia că este singura pe care o am.
-Trebuie să aleg între eşarfă şi cămaşa dumitale.Iar cămaşa este udă şi,în plus,pătată de sânge.Neil nu-i răspunse şi o privi în tăcere cum,după ce crestă ţesătura fină la capete,începu să o sfâşie în bucăţi.Se sprijinea din nou de zid,în aceeaşi poziţie în care îl găsise,şi nemişcarea lui îi sugera că se simţea cu mult mai rău decât lăsa să se vadă.Ideea aceasta o neliniştea si nu numai din cauză că ea și celelalte femei s-ar fi găsit într-o situaţie extrem de gravă în cazul în care el ar fi păţit ceva.Era,fu oarecum surprinsă să descopere,sincer îngrijorată pentru soarta lui.Împăturind ţesătura ruptă în două pernuţe mici,apoi înnodând fâşiile rămase până când aprecie că panglica rezultată era suficient de lungă pentru a servi scopului ei,se ridică şi se duse din nou în faţa lui.
-N-o să doară deloc,îi promise în clipa în care Neil o privi încruntat,
răspunzându-i doar cu o strâmbătură din gură.Ar fi mai bine dacă aş avea nişte pudră de busuioc,dar,neavând,trebuie să sperăm că a fost suficient alcoolul.Crezi că poţi să ţii puţin mâna aici?
După ce pusese cu blândeţe o pernuţă pe rana de pe piept,Beth aşteptă până când Neil o ascultă şi o acoperi cu mâna.Îi trecu fâşia de mătase peste piept,apoi peste umăr,în timp ce bărbatul se mişca pentru a o ajuta,apoi peste spate,aşezând cea de a doua pernuţă peste rana de ieşire.Neil nu spuse aproape nimic pe parcursul acestei operaţiuni,în vreme ce ea,deşi nu-i stătea câtuşi de puţin în fire,ajunse să pălăvrăgească întruna,descriind fiecare pas al operaţiunii într-un ton mult prea vesel,menit să ascundă disconfortul din ce în ce mai puternic pe care îl simţea.

Spera doar ca balivernele ei să nu sune la fel de ridicol în urechile lui pe cât sunau într-ale ei.
-...şi o mai trec o dată peste piept,dacă vrei să-ţi ridici braţul...
Operaţiunea presupunea să stea foarte aproape de el,mult mai aproape decât stătuse vreodată de un bărbat gol,să-şi treacă braţele pe după bustul lui,să se aplece pe sub braţele lui,să-1 atingă cu un grad de intimitate care,spre enervarea ei,o lăsa extrem de frustrată.Totul la el,de la lărgimea impresionantă a umerilor şi a pieptului gol,la muşchii parcă sculptaţi ai braţelor şi ai spatelui şi până la mirosul pe care îl emana,totul era inconfundabil şi izbitor de masculin.Deşi încerca să se ţină cât mai detaşată cu putinţă de întreaga operaţiune şi avea grijă să-şi ferească ochii ori de câte ori privirile li s-ar fi întâlnit în mod normal,nu avea cum să nu fie acut,ba chiar jenant de conştientă de el.
-O să trec panglica pe deasupra pernuţelor,ca să nu se mişte.Cel puţin să sperăm...Orice-ar fi făcut,nu avea cum să nu-i atingă cu degetele părul de pe piept şi,fără să vrea,observă că era aspru la atingere şi că i se răsucea în jurul degetelor.Pielea îi era caldă şi netedă peste muşchii ca de piatră,iar abdomenul îi era la rândul lui musculos deasupra unei betelii mult prea largi care i-ar fi permis privirii ei să urmeze dunga din ce în ce mai îngustă de păr negru până la buric şi poate chiar mai jos,dacă nu ar fi refuzat să se uite.Terminând cu un puternic sentiment de uşurare nodul ce trebuia să ţină bandajul în loc,se îndreptă de spate şi-1 găsi privind-o fără nici o expresie.
-Ai roşit,remarcă el,în clipa în care privirile li se întâlniră.
Spre groaza ei Beth constată că,într-adevăr,aşa era.Îşi simţea obrajii arzându-i.Ca să-i ascundă,îşi căută altă îndeletnicire şi descoperi,la mică distanţă,vasul de apă în care era cârpa,îl putea lăsa pe el să se ocupe de sângele uscat de pe piept,dar nu ar fi putut ajunge singur la sângele de pe spate.Dacă l-ar fi curăţat ea,ar fi avut ocazia să se ferească de privirea lui până când îşi recăpăta postura.
-Ăsta e blestemul roşcatelor,spuse ea încet,ştiind că,dacă nega,nu făcea decât să-şi scoată în evidenţă condiţia şi poate chiar şi cauza ei.Luă cârpa,o cufundă în apa din vas şi o stoarse între degete.
-E de ajuns orice,cel mai mic efort,apropierea focului,chiar şi o mâncare prea picantă şi ne facem roz ca nişte purcei.Dă-mi voie să te şterg de sângele uscat. Întoarce-te cu spatele,te rog.
-Cred că este o situaţie foarte neplăcută,uneori.Îşi ridică umărul de pe perete ca Beth să poată ajunge la dâre le uscate de pe spatele lui.
-Am învăţat să mă obişnuiesc.

Să treacă buretele ud peste conturul neted al spatelui bărbatului nu o tulbura la fel de mult ca atunci când fusese nevoită să-l cuprindă cu braţele ca să-i panseze pieptul,însă descoperi că nici aceasta nu era o experienţă prea confortabilă.Era mult prea conştientă de el,ceea ce nu-i plăcea.Până şi spatele lui era incredibil de atrăgător.Lat în dreptul umerilor şi coborând spre o talie şi şoldul înguste,îi simţea muşchii tari şi coloana dreap tă,pielea netedă şi arămie,era atât de diferit faţă de spatele ei palid şi subţirel încât ai fi putut crede că aparţine unei alte specii.Terminându-şi repede treaba,conştientă că bătăile inimii i se înteţiseră şi că în stomac îi apăruseră nişte furnicături pe care refuza să le bage în seamă,îşi apăsă preţ de câteva clipe degetele ude pe obrajii încă fierbinţi,în speranţa că-i va putea calma înainte de a rosti pe un ton hotărât:

-Gata,am terminat.A mai rămas apă,dacă vrei să-ţi sterpi şi sângele de pe piept.

După ce puse cârpa înapoi în vas,Beth se uită la el şi observă că bărbatul o privea din nou,chiar în timp ce se lăsa înapoi în aceeaşi poziţie de mai devreme.

-Iar chipul dumitale aproape că a revenit la nuanţa normală.Zău,mă mir că te-ai mai apropiat de mine,dacă te deranjează în asemenea măsură să mă vezi fără cămaşă.Vorbise nonşalant,de parcă făcea cea mai firească observaţie din lume, însă în ochii lui era o licărire care o tulbura aproape la fel de mult pe cât o făcuseră îndeletnicirile de mai devreme.Îşi dădea seama că ar fi fost total inutil să mintă.Orice persoană cât de cât inteligentă şi-ar fi dat seama ce anume îi cauzase roşeaţa.

-Bine,mărturisesc.Nu sunt obişnuită să am de a face cu domni doar pe jumătate îmbrăcaţi şi întreaga situaţie mi s-a părut uşor jenantă.Deşi mi-am revenit acum. într-un efort de a-i îndrepta gândurile în altă direcţie,adăugă,înainte ca bărbatul să aibă timp să-i răspundă:

-Nu ai nici o pătură cu care să te acoperi? Sau măcar o cămaşă uscată? în situaţia de faţă e important să-ţi fie cald.

-O să fie bine.Îşi ştergea sângele uscat de pe piept şi de pe abdomen chiar în timp ce vorbea.Beth îl privea fără să vrea,apoi îşi simţi blestemaţii de obraji îmbujorându-se din nou în clipa în care el îşi Înălţă capul şi o surprinse.O privi cu ochii mijiţi în timp ce,terminându-şi treaba,punea cârpa înapoi în vas.

-Ar trebui să fugi acum şi de data asta să nu mai vii.Nu te-ai gândit la ce risc te-ai expus când ai venit la mine?

-Poate că m-aş fi gândit,dacă aş fi considerat că am cel mai mic motiv să mă tem de dumneata,dar nu cred că e cazul.Am încredere.

-N-ar trebui.Înainte ca Beth să-şi dea seama ce avea de gând,o cuprinse cu un braţ pe după talie şi o trase pe genunchii lui.

-Oh! făcu ea,însă nu ţipă şi,gândindu-se la rana lui,nu se abătu altfel decât să-1 cuprindă instinctiv de după talie pentru a se echilibra-dar îi dădu repede drumul, fiindcă senzaţia caldă a pielii şi a muşchilor săi încordaţi era prea năucitoare.
Rămase în schimb acolo unde aterizase,pe coapsele lui tari.Strângându-şi din nou la piept pătura care se lărgise lamentabil,îşi înălţă bărbia şi-1 privi fix,în vreme ce el o ţinea locului,fără prea mare efort.
-Sincer,te comporţi ca un copil năzdrăvan! îi spuse ea,dojenindu-1,păstrându-şi calmul,deşi inima îi începuse dintr-odată să-i bată prea repede.Nu sunt câtuşi de puţin speriată de dumneata,aşa că ai face mai bine să-mi dai drumul.
-Ar trebui să fii speriată de mine.Vocea-i era gânditoare mai degrabă decât ameninţătoare,în vreme ce ochii i se plimbau pe chipul ei.O strălucire în negrul acela adânc îi făcu respiraţia să i se oprească.
-Crede-mă,faptul că nu-ţi dai seama de asta nu-i o laudă pentru isteţimea dumitale.La aceste vorbe,tânăra înlemni.
-Cu alte cuvinte,mă consideri nătângă,domnule? întrebă ea înfuriată.
Bărbatul zâmbi.
-Mai degrabă fără minte,zise el şi o sărută.

CAPITOLUL 17

În clipa în care gura lui o atinse pe-a ei,Beth rămase nemişcată.Buzele lui erau calde şi mângâietoare,chiar delicate,iar mâna care-i prinsese maxilarul era blândă.Avea gust de tărie,gust pe care în mod obişnuit ar fi spus că-1 detestă, însă nu şi de această dată.Când îi simţi aroma vagă pe buze,aproape că ameţi.Ar fi putut cu uşurinţă să-şi întoarcă gura,chiar să sară din braţele lui,nefiind nevoie de altceva decât de o smucitură.Nu o ţinea în aşa fel încât să nu poată scăpa,dacă asta ar fi vrut.Dar,în clipa în care gura lui se apropie de a ei,se uni cu a ei,şi când limba lui îi alunecă printre buze,Beth nu se mişcă deloc,fiindcă nu se mai putea mişca.Pulsul i se acceleră,bătăile inimii îi bubuiau în piept şi sângele i se încinse-n vine.Furnicăturile din stomac se înmulţiră şi crescură în intensitate.Fu nevoie de toate eforturile de care mai era în stare ca să nu se prăbuşească şi să continue să respire.Sărutul lui îi trezi cele mai puternice senzaţii pe care le trăise vreodată.O sărută doar scurt,apoi se retrase şi o privi printre gene.Gândindu-se cu groază la felul în care probabil că arăta-îşi dădu seama că roşi din nou,fiindcă simţi căldura în obraji; ritmul respiraţiei i se înteţise şi nu-şi dădea seama ce putea citi el din expresia ei-îşi păstră calmul cât putu mai bine,răspunzân-du-i privirii lui cu o răceală pe care nu o simţea nici pe departe.

-Spune-mi,o întrebă cu tonul cuiva care face conversaţie de complezenţă, răspunzi vreodată la sărut?
-Sigur că da! se zbârli Beth.Când domnul în cauză este un bărbat pe care vreau să-l sărut.
-Ah! Cum ar fi,de exemplu,fostul dumitale logodnic? Sau,mai bine zis,toţi cei trei foşti logodnici.
-Deşi e foarte grosolan din partea dumitale să aduci din nou vorba despre asta,o să-ţi răspund totuşi: dacă ţii să ştii,da.
-I-ai sărutat pe toţi şi dumneata? Scepticismul era evident în vocea lui.
-Pe cine am sărutat-sau nu am sărutat-nu este problema dumitale.
-Dar sunt curios.Le-ai răspuns la săruturi? Sau,mai exact,ţi-a făcut plăcere să-i săruţi,la rândul dumitale? Pe oricare dintre ei?
-Din nou,asta nu te priveşte pe dumneata.
-În cazul ăsta,trebuie să trag singur concluziile pe care le găsesc de cuviinţă.În mod evident,n-a fost aşa,altfel ai fi vrut să duci sărutul un pas mai departe-ba chiar mai mulţi paşi mai departe-şi,fiind o domnişoară din înalta societate,pentru asta ar fi trebuit să te măriţi cu respectivul.Având în vedere că nu te-ai căsătorit cu nici unul,trag concluzia că nu ai avut dorinţa de a te aventura dincolo de săruturile pe care probabil că le-aţi schimbat.Prin urmare,înseamnă că nu ţi-au plăcut.
-Poţi să tragi ce concluzii doreşti.
-Am dreptate,nu-i aşa?
-Câtuşi de puţin.
-Îţi pierzi vremea minţindu-mă,să ştii.Mi-e îndeajuns expresia dumitale ca să aflu adevărul.Dumneata,fată dragă,eşti o cochetă înrăită,care nu poate face faţă pasiunilor pe care le stârneşte în piepturile bărbaţilor uşor impresionabili.Nu-ţi plac săruturile şi nimic altceva din această categorie.Pusese punctul pe i,însă mai degrabă ar fi murit decât să recunoască.
-Te informez că nu sunt o cochetă-şi că îmi plac foarte mult săruturile,spuse ea trufaşă.
-Chiar aşa?
Abia atunci îşi dădu seama că încă era aşezată în poala lui.Îi simţea coapsele tari sub ea.Pieptul lui gol era atât de aproape de umărul ei,încât l-ar fi atins cu siguranţă,dacă nu ar fi fost protejat de faldurile păturii.Cu braţul cuprinzând-o doar uşor pe după talie,Neil stătea sprijinit de peretele de piatră,privind-o cu un interes leneş pe care îl găsea extrem de provocator.Ar fi trebuit,ştia prea bine,să se ridice de îndată şi să treacă urgent înapoi de cealaltă parte a barierei.El nu ar

fi împiedicat-o.Însă tristul adevăr era că nu voia să plece,oricât de şocant ar fi fost faptul că stătea în poala unui bărbat care îi era aproape un străin.
-În orice caz,această conversaţie este extrem de necuviincioasă,zise Beth, supărată pe ea însăşi că nu făcea ceea ce ştia că ar fi trebuit să facă.
-Scumpo,ai depăşit de atâta timp şi în asemenea măsură limita bunei-cuviinţe, încât ţi-aş recomanda să nu-ţi mai faci griji pentru asta.Era atât de adevărat,încât Beth nu mai avu ce să spună.Se mulţumi în schimb să se încrunte şi el îi zâmbi.
-Dacă îţi plac săruturile atât de mult pe cât pretinzi,te rog,simte-te liberă să te serveşti: sărută-mă!
-Nu am nici cea mai mică dorinţă să te sărut.
-În cazul ăsta,avem păreri diferite:eu constat că am o dorinţă aproape copleşitoare de a te săruta.Dar n-o să o fac dacă nu-ţi doreşti şi dumneata, desigur.Cu cele mai bune intenţii din lume,Beth descoperi că nu era în stare să articuleze cuvintele şi să-i spună să se oprească în clipa în care îl văzu că-şi desprinde umerii de piatră şi se apleacă înspre ea,fără să-şi dezlipească privirea de pe chipul ei,evident cu intenţia de a o săruta din nou.Simţindu-se uşor neajutorată,şi mai mult decât uşor tulburată şi emoţionată,nu făcu nici cel mai mic efort pentru a se feri.Rămase în schimb perfect nemişcată,cu mâinile în poală,simţind cum i se înteţeşte respiraţia şi i se usucă gura.Nu-i spuse nimic şi nu făcu nici un gest de a se feri,fiindcă îşi dorea să o sărute şi,în clipa în care îşi dădu seama de acest lucru,inima îi porni într-o goană nărăvaşă şi sângele i se înfierbântă în asemenea măsură încât putea să jure că va începe să scoată aburi.
Încă se priveau ochi în ochi în clipa în care gura lui o găsi pe a ei.Apoi închise ochii.De această dată,apăsarea buzelor lui era mai fermă.Mâna i se ridică şi-i prinse maxilarul,îi mângâie obrazul,înclinându-i totodată capul,în aşa fel încât gurile lor să se potrivească perfect.Atingerea uşor aspră a degetelor lui şi senzaţia bărbii nerase pe pielea ei moale o făcură să simtă că se prăvăleşte pământul sub ea.O sărută fără grabă,cu o fineţe înceată care îi şterse din minte orice alt gând.Când limba îi ieşi pentru a trasa conturul buzelor ei închise,le deschise pentru el.În clipa în care îi alunecă în gură,o întâmpină,timid,cu a ei.Se simţi brusc ca străbătută de un fulger în clipa acestei atingeri fierbinţi şi scoase un scurt geamăt de plăcută surprindere.Când,drept răspuns,el o strânse mai puternic în braţe,sărutând-o şi mai adânc,Beth îşi ridică instinctiv braţele în jurul gâtului lui,se sprijini de el şi-i răspunse la sărut cu atâta pasiune,de a-i fi crezut că într-adevăr îi plăceau săruturile.
-Oh! O să te doară!Amintindu-şi aproape numaidecât de rana lui,deschise ochii alarmată,îşi dezlipi gura de a lui şi se ridică din nou în capul oaselor,lăsându-şi

braţele să-i cadă moi pe umerii lui.Preţ de câteva clipe,savura întregul tablou: chipul lui prelung şi frumos la doar câţiva centimetri de al ei,cosiţele ei ca focul revărsându-se pe bicepşii lui puternici,lâna cenuşie a păturii care-i atingea pieptul lat,strălucirea palidă,ca de mătase,a braţelor ei aşezate pe umerii lui ca de bronz.Bandajul în care-i era înfăşurat umărul drept avu harul de a-i aminti pe dată de impulsul ei de a se opri.Însă în ciuda celor mai bune intenţii,îşi simţea pleoapele surprinzător de grele,buzele păreau să-i tremure şi o furnicătură ritmică undeva adânc înăuntrul ei o făcu să se cutremure din cap până-n picioare.Avea respiraţia întretăiată şi tremura,agitată de toate senzaţiile incredibile pe care le trezise în ea acest sărut.Probabil că văzu şi el ceva din toate acestea,fiindcă o flacără i se aprinse brusc în priviri.

-N-o să mă doară.Privirea lui o ardea în timp ce se apleca din nou deasupra ei.

-Crede-mă,în clipa de faţă,nu simt nici cea mai mică suferinţă.

De această dată,când o sărută,o cuprinse cu ambele braţe şi o întoarse în aşa fel încât capul i se sprijinea acum pe umărul lui sănătos.Gâtul ei se arcui de dorinţă şi degetele de la picioare i se chirciră în clipa în care el puse din nou stăpânire pe gura ei.Strângându-şi braţele în jurul gâtului lui,îl sărută la rândul ei cu o poftă care ar fi uimit-o,dacă ar fi fost în măsură să se gândească la asta.Dar nu era.In clipa în care îl sărută,simţi că pluteşte.Oasele i se transformară în apă şi trupul în foc.Totul pe dinăuntrul ei se topi.Sânii i se întăriră şi i se umflară.În locul acela tainic la care nu avusese motive reale să se gândească până atunci,trupul îi zvâcnea dureros de puternic.Abia când auzi sunetul de metal frecându-se de piatră şi se simţi lăsată pe spate îşi mai reveni puţin în simţiri.

Zgomotul,realiză,fusese scos de pistoalele pe care el le dăduse la o parte cu o mişcare a braţului.Şi constată că Neil o aşeza cu spatele pe terasa de piatră.

Pătura de pe ea mai atenua din duritatea suprafeţei,îşi dădu seama că îi schimbase poziţia şi că o lăsase uşor în jos în timp ce se sărutau,în aşa fel încât Beth stătea acum întinsă pe dală,cu picioarele pe coapsele lui,iar Neil se apleca posesiv deasupra ei.Totuşi,continuă să-l sărute cu o abandonare pasionată pe care,până acum,ar fi crezut-o la fel de străină de firea ei ca şi obedienţa necondiţionată.Aproape că nu mai simţea nimic altceva decât gustul lui,trupul lui,uimirea în faţa propriului ei răspuns.Însă în acel colţ al minţii care-i mai rămăsese încă vag funcţional,înregistra răceala aerului pe picioarele ei care abia atunci îşi aminti că erau complet goale.Apoi căldura mâinii lui care-i aluneca pe gât şi cobora peste ţesătura fină care-i acoperea pieptul îi declanşa în minte clopoţeii de alarmă.

-Nu pot!

Abia o şoaptă,rosti aceste vorbe întorcându-şi capul,pentru a-şi desprinde buzele de ale lui.Gestul coincise aproape exact cu momentul în care mâna lui îi găsi şi îi mângâie sânul.O căldură puternică,o presiune delicioasă,o vibraţie instinctivă de plăcere: senzaţia era electrizantă.Avu totodată darul de a o trezi la realitate.
-Oh!Ochii i se deschiseră brusc.Respira greu şi inima îi bătea atât de tare încât îi putea simţi bubuiturile în urechi.Primul lucru pe care îl văzu fu că pătura căzuse de pe ea,într-o parte a lespezii de piatră.Îşi vedea propriile forme,foarte feminine,inadecvat acoperite de cămaşa subţire care se încheia la baza gâtului şi care,deşi avea mânecile lungi,era atât de subţire,încât globul rotund şi sfârcul ridicat al sânului ce nu se bucura de atenţia lui erau înfiorător de vizibile,la fel ca şi contururile sternului ei delicat şi al abdomenului.Până şi-realiză cutremurându-se-umbra triunghiului de cârlionţi care-i acoperea sexul putea fi zărită.Acolo se oprea până şi această slabă protecţie pe care i-o oferea cămaşa.
Deşi atunci când o îmbrăcase îi ajunsese aproape până la genunchi,cămaşa era acum ridicată până deasupra coapselor.Ceea ce nu era de mirare,având în vedere că picioarele ei goale erau îndoite de la genunchi şi aplecate peste ale lui.Mâna lui,care se oprise acum,îi acoperea sânul.Imaginea era tulburătoare: picioarele ei,subţiri şi palide,aşezate pe coapsele lui musculoase,îmbrăcate în negru; mâna lui,cu degete lungi şi piele închisă,odihnindu-se pe cămaşa albă,singurul lucru ce mai rămăsese între palma lui şi sânul ei.Într-un studiu al contrastului dintre masculin şi feminin,imaginea aceasta ar fi vorbit de la sine.Din nefericire,lui Beth nu i se păru câtuşi de puţin edificatoare.Mai degrabă o privi cu o groază crescândă.Mai rău era că simţea în continuare căldura fermă a mâinii lui arzându-i pielea.Sfârcul sânului ei,nesăbuit şi neştiutor,se ridică pe dată spre palma lui,ca şi cum ar fi cerut mângâieri.
-Eşti frumoasă.O anumită emoţie din vocea lui îi trimise un fior prin trup şi o făcu să se uite la el.Ochii erau acum parcă de obsidian.Buzele îi erau uşor depărtate.Respiraţia doar puţin prea rapidă.
-Aş putea să te învăţ multe despre dragoste.
-Nu!Undeva adânc în interiorul ei,Beth găsi forţa de a se face auzită.Poate că trupul ei era slab,şi,evident,se topea şi tremura sub atingerea lui,însă mintea ei ştia mai bine.Amintirea felului depravat în care tatăl ei abuzase de mama ei,a prietenilor lui libidinoşi care încercau întotdeauna să le ia cu forţa pe ea şi pe surorile ei,a coşmarului primei căsătorii a lui Claire năvăliră la suprafaţă ca întotdeauna,odată cu convingerea ei fermă că,pentru toţi bărbaţii,cucerirea trupului unei femei era doar atât,o cucerire,în care exista un învingător şi un învins.Dintr-odată,simţi că se sufocă.

Trăgând adânc aer în piept ca să-şi vină în fire,îi prinse mâna de la încheietură şi o înlătură de pe sânul ei de parcă i-ar fi produs scârbă.
-Lasă-mă să mă ridic.Acum!
-Sigur,dacă asta vrei.În clipa în care el se ridică,Beth coborî de-a valma de pe lespede,trăgând pătura după ea şi înfăşurându-şi-o în jurul corpului ca pe un scut.Îşi simţea genunchii slăbiţi şi stomacul rigid.Primul ei instinct fu să fugă, însă mândria o opri.Îndreptându-şi spatele cu rigiditate,se întoarse spre el.Abia dacă reuşi să îl privească,însă altfel ar fi însemnat să-i arate cât de tulburată era de fapt.Chipul lui era încă întunecat de pasiune şi ochii îi străluceau,însă acum mai aveau o expresie: un fel de înţelegere care o făcu să se simtă mai dezgolită decât dacă i-ar fi scos toate hainele.
-Ţi-e frică,nu-i aşa? De sex.Respiraţia i se opri în gât.
-Doar pentru că nu sunt într-atât de depravată încât să-mi ofer virtutea unui tâlhar,nu înseamnă că-mi este frică de-nu putu rosti cuvântul-asta.
Era mândră de cât de rece îi sunase vocea.Din păcate,nu avu ce face în legătură cu roşeaţa care-i invada obrajii.
-Cu toate astea,îţi este frică.Am văzut pe chipul tău în clipa în care ţi-am atins sânul.Din ce motiv,asta aş vrea să ştiu.Chipul îi deveni stacojiu la auzul acestor cuvinte atât de directe.
-Mă întorc la celelalte acum.Noapte bună.
-Beth!Prinse un colţ din pătura ei.Tânăra se întoarse încruntată.
-A fost doar un sărut,spuse el.
-Dă-mi drumul!Smulgând pătura din mâna lui,o porni înţepată spre baricadă.Era supărată pe el,furioasă de-a dreptul,deşi încă-şi mai cerceta ameţită emoţiile pentru a-şi da seama de ce.Cu siguranţă,nu-l putea învinui pentru săruturi,nici măcar pentru mâna pusă pe sân.Cel puţin nu tocmai.În orice caz,nu îi spusese să nu o sărute sau să nu o atingă şi el îi dăduse drumul la primul protest.Când mai avea doar câţiva paşi,îşi aminti că celelalte o aşteptau,probabil cu sufletul la gură,convinse că vor primi o relatare amănunţită a tot ceea ce se petrecuse între ea şi Neil.Se opri în loc.N-ar fi fost o problemă să le ducă cu vorba-dacă n-ar fi trădat-o obrajii.Şi scânteile furioase care-i ţâşneau fără îndoială din ochi.Şi pumnii încleştaţi.Şi dinţii strânşi.Trase adânc aer în piept şi făcu un efort să-şi relaxeze maxilarul şi să-şi descleştеze pumnii.Apăsându-şi degetele pe obraji, încercă să-şi amintească ceva plăcut şi se opri la imaginea balului cel mare dat de ducele de Clarence sezonul trecut pentru nepoata lui preferată.Se revăzu pe sine în rochia ei de bal preferată,cusută cu fir de argint,făcând piruete pe ringul de dans.Nu arătase niciodată mai bine,putea să o spună fără modestie,iar sala de

bal aglomerată fusese un adevărat tărâm de poveste,cu candelabre ce aruncau mii de lumini şi sute de flori şi crema aristocraţiei îmbrăcată în cele mai splendide veşminte.O noapte încântătoare-dar,gândindu-se mai bine,braţele în care dansase îi aparţinuseră lordului Kirkby şi,peste numai două săptămâni,îi acceptase cererea în căsătorie extrem de măgulitoare.Care,din nefericire,sfârşise prin...

-Foarte înţelept,răsună în spatele ei o voce mult prea cunoscută,făcând-o să sară ca arsă.Dacă te-ai fi întors la cârdul dumitale de gâşte cu obrajii îmbujoraţi,le-ai fi stârnit curiozitatea.Ar fi fost greu de spus ce o enerva mai mult,faptul că, împreună cu celelalte femei,fusese comparată cu o gâscă sau referirea la îmbujorarea de pe chipul ei.În orice caz,nu avu timp să-i dea un răspuns,fiindcă Neil trecu pe lângă ea,lăsând-o în urmă.Dintr-o singură privire surprinsă, constată că,purtând doar pantalonii bufanţi,cizmele şi bandajul legat de ea,era în continuare într-o postură la fel de indecentă precum cea în care-1 lăsase şi, împotriva voinţei ei,fu nevoită să admită că arăta absolut magnific.Chiar în timp ce se gândea la toate acestea,bărbatul ajunse în dreptul barierei.Preţ de-o clipă,Beth se gândi că voia să meargă mai departe şi să se ducă la femeile care-i aşteptau aşa,fără cămaşă,însă el se opri şi,eliberându-şi pardesiul de sarcina la care fusese supus,şi-1 puse pe el.Fiindcă ea însăşi îl întinsese între stalagmite,Beth îşi aminti că abia dacă fusese uşor umed şi presupunea că se uscase de-a binelea până acum.

-Trebuie să plecăm peste cel mult şase ore şi ne aşteaptă un drum greu.Vă sugerez să mai lăsaţi taclalele şi să vă odihniţi.Ridicându-şi vocea,se adresase celorlalte femei,pe care Beth nu le putea vedea,deşi,fără pardesiul ce servea drept barieră,nu mai rămăsese decât mantia întinsă care să ascundă vederii restul peşterii întunecate.Tonul fusese unul de comandă şi răspunsurile primite răsunară înfiorător de obedient în urechile lui Beth.Apoi Neil se răsuci pe călcâie şi veni din nou lângă ea.Privirile li se întâlniră.Se uită la el cu o mândrie de gheaţă în timp ce,cu toate eforturile de voinţă de care era în stare,încercă să stăpânească arşiţa pe care o simţea năvălindu-i în obraji.Spre surprinderea ei, bărbatul se opri,zâmbi şi o prinse de bărbie aşa cum ar prinde un unchi o nepoată.Gestul mai că o scoase din minţi.

-Somn uşor,Madame Roux,zise el blând,apoi plecă mai departe.

Doamna Roşcovană.În clipa în care îşi traduse în minte cuvintele,furia lui Beth,ca şi obrajii ei,se înflăcăra din nou şi fu nevoie să dea dovadă de o deosebită stăpânire de sine pentru a nu-i răspunde cu vreo câteva cuvinte bine alese.În schimb,cu capul sus,sperând din tot sufletul ca apariţia neaşteptată a lui

Neil să le fi oferit celorlalte suficient motiv de discuţie încât să nu se năpustească cu întrebările asupra ei din clipa în care o vedeau,păşi cu o demnitate cu adevărat admirabilă spre a se alătura celorlalte femei pentru ceea ce mai rămăsese din noapte.

CAPITOLUL 18

În ciuda amorţelii câtuşi de puţin plăcute a umărului,a unei senzaţii de foame din ce în ce mai puternice,a unei uşoare,dar totuşi prezente,slăbiciuni a trupului şi a iritării cauzate de faptul că fusese pus în poziţia de a conduce un grup de femei afurisite înspre o destinaţie pe care nu-şi dorise să o reviziteze,Neil realiză fără să vrea că aproape se distra aşteptând la baza unui perete de granit,care se înălţa perpendicular cu vreo zece metri până la următorul nivel al potecii.

Amuzamentul era un lux rar în viaţa lui de mai mulţi ani decât îşi putea aduce aminte şi con-stată,spre surprinderea lui,că îi lipsise.Nu trebuia să privească prea departe pentru a găsi cauza: Beth.În cele şase ore de când se treziseră,luaseră un mic dejun execrabil constând din apă şi un soi de hrană găsită într-o cutie dintr-unul din cuf ere şi o porniseră la drum.Îi vorbise aproape cu grosolănie de cele câteva ori,puţine la număr,când fusese nevoită să răspundă la ceva spus de el.Privirea care însoţise acele răspunsuri fusese rece,arătându-i cât se poate de clar că se simţea absolut îngrozită de cele petrecute între ei cu o noapte în urmă şi,ca urmare,aşa cum e caracteristic femeilor de pretutindeni,era supărată pe el.Evident era hotărâtă în continuare să-1 trateze cu cea mai mare ră-ceală cu putinţă,îşi ţinea acum capul întors,arătându-i profilul,în timp ce stătea lângă el şi privea cum una dintre fetişcane-aia care plângea întruna,Jane,parcă o chema-urca cu mare băgare de seamă.Madame Roux era o privelişte încântătoare,cu năsucul ei delicat ridicat obraznic în aer,cu buzele ce parcă cereau a fi sărutate ţuguiate într-un botic mofturos şi având mare grijă să-şi îndrepte ochii albaştri,
atât de frumoşi,către orice în afară de el.Lumina torţei din mâna lui îi înflăcăra părul,pe care şi-1 legase într-un nod larg la baza gâtului,
împrumutându-i o strălucire vibrantă,trezindu-1 parcă la viaţă.Îmbrăcată din nou în rochia ei galbenă-care era evident încă umedă,deşi ea îi răspunsese cu un scurt *„E bine”* atunci când se interesase de starea ei părea ea însăşi o flacără.

O flacără foarte frumoasă şi foarte feminină.Care,spre tristeţea lui,era hotărâtă să-1 trateze cu cea mai mare răceală.Trecuse mult timp de când o femeie fusese supărată pe el.Oamenii,în general,erau mai degrabă speriaţi de el şi,prin urmare,
încercau să-1 evite cât mai mult cu putinţă.Femeile se împărţeau în mod tipic în două categorii: fetişcanele atrăgătoare,cu forme rotunde şi foarte dornice,care se

lăsau fermecate de înfăţişarea lui şi-i aterizau în pat fără nici cel mai mic efort,şi restul,pe care abia dacă le observa.Madame Roux era ceva nou.
-Nu...Nu pot să urc mai sus,spuse Jane,cu glasul sugrumat.
Ridicând privirea,Neil observă că fata se oprise în loc,deşi nu mai avea de urcat decât un sfert din drumul până în vârf.Lipită de peretele de stâncă,cu degetele picioarelor vârâte într-o crăpătură abia vizibilă şi cu braţele deasupra capului, atârnând de un colţ ieşit din stâncă,arăta nici mai mult,nici mai puţin ca un liliac uriaş şi ud-fiindcă se văita întruna de frig,îi fusese oferită pelerina pe care o purta chiar în acel moment-care se prinsese de stâncă şi atârna acum acolo.
Umbrele dansau pe zi durile peşterii şi întunecau plafonul înalt,proiectând pe piatră imagini alungite şi făcând ca poziţia ei să pară mult mai pericu-loasă decât era convins că era în realitate.Singurele surse de lu mină în această beznă adâncă,parcă de mormânt,erau torţa din mâna lui şi cea din pasajul de deasupra, aşa că ar fi fost greu de spus dacă fata se afla sau nu în pericol iminent.Se schimbase ră multe de când trecuse el ultima oară pe aici.Întâlniseră deja dovezi grăitoare de inundaţii şi alunecări de teren şi,pe alocuri,apa susura pe suprafaţa pereţilor,făcându-i umezi la atingere,sau picura din tavan.Dar,chiar dacă stânca s-ar fi sfărâmat şi fata ar fi căzut,distanţa nu era chiar aşa de mare.
Şi,desigur,Neil ar fi făcut tot ce-i stătea în putinţă ca s-o prindă.
-Nu privi în jos! o avertiză Beth,în clipa în care chipul speriat al lui Jane se înclină spre ei.
-Hei,nătăfleaţo,nu te poţi opri acolo! Doar dacă vrei să rămâi atârnată acolo pân-o veni ziua de apoi.Mary-ţânţarul,aşezată în mâini şi-n genunchi în interiorul pasajului de sus,o privea încruntată pe Jane.Adunate în spatele ei,celelalte femei se uitau peste muchie,cu expresii îngrijorate.
-Trebuie ori să urci,ori să cazi.Altă cale nu există.Jane se smiorcăi.Îl căută din priviri pe Neil.
-Mă prindeţi,domnule? Dacă alunec?
Deşi urcase primul zidul,demonstrându-le cât era de uşor,pentru a le alunga din minte scepticismul colectiv,arătându-le fiecare priză pentru mână şi pentru picior,nu reuşise să le convingă pe cele mai multe decât promiţându-le că o să le prindă,în cazul în care vor cădea.Dacă nu le-ar fi făcut această promisiune,ar fi stat şi acum certându-se la baza zidului.
-N-o să aluneci.Scoate-ţi piciorul drept din crăpătura aia şi ridică-1 cu vreo douăzeci de centimetri,un pic în lateral.Ai acolo o muchie şi,odată ce o să stai pe ea,o să vezi că o să ţi se pară mult mai uşor,o instrui el.Începea să-şi piardă răbdarea,având în vedere că un drum care trebuia să-i ia cel mult trei ore durase

deja de două ori mai mult şi avea să mai dureze cel puţin încă o oră în ritmul în care avansau,iar speranţa lui de a ajunge la destinaţie la primele ceasuri ale dimineţii,când nu ar fi fost aproape nimeni prin preajmă,era distrusă.Însă învăţase până acum că,de fapt,cel mai bun mod de a se purta cu însoţitoarele lui nedorite era acelaşi în care te purtai cu un cal nărăvaş-să le vorbeşti cu voce calmă şi atitudine hotărâtă şi,din când în când,să tragi cu fermitate de frâu.
-Ei,hai! Dacă noi toate am reuşit să urcăm,sigur poţi şi tu! o încuraja irlandeza, Peg,în clipa în care Jane,tremurând vizibil,îşi ridică piciorul spre destinaţia dorită.O ploaie de pietricele îi însoţi mişcarea şi,în momentul în care ajunse la siguranţa muchiei de piatră,un strat de argilă de grosimea unei coli de hârtie se desprinse de sub ea şi alunecă spre fundul peşterii,cu zgomot.Cu un strigăt scurt,Jane se lipi iar de perete.Strigătul,huruitul pietricelelor şi zgomotul făcut de placa de argilă care se zdrobi de piatră răsunară cu ecou între pereţii peşterii.
-Mergi mai departe! îi spuse Neil.Spre uşurarea lui,după un moment de încremenire în care chestiunea atârnă în balanţă,fata îşi continuă drumul.O clipă mai târziu,mâinile îi atinseră buza pasajului,iar celelalte,cu multă zarvă şi multe exclamaţii,o traseră în siguranţă în mijlocul lor.
-Slavă Domnului! spuse Beth.Nu i se adresase chiar lui,însă Neil se bucură că i se oferise un pretext de conversaţie şi îi răspunse:
-Nu ar fi avut nici o problemă dacă nu s-ar fi oprit.Privirea cu care îl săgeta Beth îi spuse clar că se afla încă pe lista ei neagră şi că frumoasa nu avea intenţia de a lega vreo conversaţie.
-Domnişoară,urcaţi dumneavoastră,îi strigă Jane.Aveţi grijă când puneţi piciorul în crăpătura aia.Am avut impresia că era pe cale să cedeze.Toate îi spuneau acum domnişoară,aşa cum lui Neil îi spuneau domnule.În afară de Mary care insista,în mod ironic,să-i spună eminenţa voastră,de parcă ar fi fost vreun episcop sau aşa ceva.
-O să am grijă,strigă la rândul ei Beth.
-Dacă-ţi e frică...începu Neil cu voce înceată,gândindu-se că i s-ar fi iertat un asemenea sentiment având în vedere stratul care tocmai se prăbuşise.Îşi aminti apoi ce se întâmplase ultima oară când sugerase că lui Beth i-ar fi putut fi frică de ceva şi zâmbi.
-Nu-mi este,îi răspunse ea scurt.După privirea cu care îl săgeta se vedea că îşi amintea şi ea,deşi,spre deosebire de el,nu cu tot atâta plăcere.Doar ei doi mai rămăseseră jos şi,judecând după modul în care Neil organizase ordinea ascensiunii,exact asta şi intenţio nase,având în vedere că i-ar fi fost greu să o scoată din posomorârea ei cu şase perechi de urechi curioase,care ascultau

fiecare cuvânt pe care i-1 adresa şi fiecare răspuns pe care îl primea de la ea.Din nefericire,deşi celelalte erau sus şi ei doi jos,nu se bucura totuşi de intimitatea la care sperase.Depăşind prea repede entuziasmul stârnit de sosirea lui Jane,toate femeile se uitau acum la ei din gura pasajului,intrând încă o dată în rolul afurisit de companioane ieşite parcă din iad.Nu avea încotro,trebuia să se adapteze circumstanţelor potrivnice.Nu le putea face să dispară prin vreo minune şi,după cum aflase deja,nici în drum nu le putea lăsa.Şi nu doar fiindcă nu i-ar fi plăcut lui Beth.Era şocant să descopere aşa ceva despre sine după atâta amar de vreme,însă îşi dăduse seama că nu era în stare să abandoneze şase femei neajutorate într-un labirint subteran din care,aproape sigur,nu ar fi găsit niciodată ieşirea.Chiar dacă spera să fure câteva momente în particular cu femeia de lângă el şi,încă o dată,aceste femei îi stăteau în drum.

-E rândul dumitale atunci.Cu un oftat adânc ce semnala capitularea în faţa unor forţe pe care nu le putea controla,îşi şterse zâmbetul şi se întoarse cu faţa spre Beth,iar pe chip nu i se mai citea acum nimic altceva decât graba de a termina mai repede ce avea de făcut.Tânăra îl săgeta cu o privire încruntată.Sub influenţa ei,hotărârea lui de a se gândi strict la necesităţile practice se clătină.Din nefericire,cel puţin din punctul ei de vedere,prima priză de picior era la aproximativ un metru şi jumătate distanţă de pământ.Până acum,Neil le ridicase pe toate fetele ca să poată ajunge,iar acest proces necesita,evident,mai mult contact fizic decât ar fi avut ea chef să-i permită.

-Haide! îi spuse el,făcându-i semn.Cu o expresie de parcă tocmai ar fi gustat din ceva acru,Beth se apropie.

-Ei? făcu ea,în clipa în care Neil nu făcu imediat mişcarea de a o ridica.

-Ai uitat să-ţi ridici fusta,îi atrase el atenţia.La fel ca şi ea,celelalte femei erau din nou îmbrăcate în rochii şi,dând dovadă de raţiune,îşi prinseseră toate poalele fustelor la brâu,ca să nu se încurce în ele în timp ce urcau.Neil se aştepta ca Beth să-i spună să închidă ochii,cum făcuseră unele dintre ele (toate,de fapt,cu excepţia blondei obraznice),însă Beth nu o făcu.În schimb,cu o expresie în care se citea clar că nu avea încredere în el nici cât negru sub unghie,îi întoarse spatele.În ciuda acestei măsuri de precauţie,Neil se putu bucura preţ de-o clipă de priveliştea unui jupon încreţit şi a unor pulpe elegante învelite în ciorapi albi,de mătase,precum şi de sclipirea foarte ispititoare a coapselor ei goale.După ce,cu doar o noapte în urmă,văzuse în întregime încântătoarele picioare ale domnişoarei,era deja familiarizat cu unduirile lor zvelte.Totuşi,trupul lui reacţiona în mod apreciativ,după cum îl înzestrase natura.După ce-şi aranja fustele cu cât mai multă decenţă cu putinţă,având în vedere circumstanţele,ceea

ce însemna că o porţiune considerabilă din picioare rămăsese încă expusă,în cazul în care cineva-hm!-ar fi vrut să se uite,se întoarse din nou spre el,cu o expresie prevăzătoare.
-Ai de gând să rămâi acolo? se hotărî în cele din urmă să-1 întrebe.
-Cu siguranţă nu.Chemat astfel să-şi îndeplinească rolul,Neil aşeză torţa între două pietre şi se apropie de ea.O cuprinse cu mâinile în jurul taliei şi o luă pe sus,înainte ca ea să apuce să-şi dea seama ce avea de gând să facă.Nu era uşoară ca fulgul,dar nici grea nu era,şi lui Neil îi plăcea cum îi simţea trupul între mâini.
-Ce...?
Îi aruncă o privire mirată,în timp ce mâinile i se aşezau pe umerii lui,ca să-şi găsească echilibrul.Ochii li se întâlniră,ea îl privi lung şi Neil simţi dintr-odată un impuls aproape copleşitor de a o apleca pe braţele lui şi de a o săruta,până când privirii visătoare a fetei îi luă locul o cu totul altă expresie.Doar gândul la spectatoarele lor care probabil că îi priveau acum cu ochii măriţi îl făcu să se stăpânească.
-S-a întâmplat ceva? întrebă el,nevinovat de parcă n-ar fi avut nici cea mai mică idee care era problema.Fără să aştepte răspuns,se mută într-o poziţie mai bună faţă de zid şi totodată o ridică pe ea mult mai sus,în ciuda unui junghi de avertisment în dreptul umărului.
-Ştii bine că da!Având în vedere că pe restul le ridicase prinzându-le tălpi le în căuşul palmelor,reacţia ei nu era neaşteptată.Însă pofta de răutăţi ce pusese treptat stăpânire pe el în acea dimineaţă,în ciuda sau poate tocmai din cauza dispoziţiei ei ţâfnoase,devenise acum de-a dreptul irezistibilă,aproape la fel de atrăgătoare pe cât fusese dorinţa de a o atinge din nou.Şi-o stăpânise din clipa în care ea îl întâmpinase cu o ridicare a bărbiei şi o privire rece atunci când venise să le trezească pe doamne în acea dimineaţă şi o găsise deja în picioare,complet îmbrăcată,punând lemne pe foc şi fără nici cea mai mică dorinţă de a discuta cu el.Însă pofta de a o necăji niţel crescuse cu fiecare privire rece şi cu fiecare silabă tăioasă pe care i-o aruncase.Acum avea ocazia şi intenţiona să profite de ea.Ridicând-o uşor,cu mâinile în jurul taliei,cu degetele răsfirate pe spatele ei şi strângându-i trupul prin faldurile de mătase şi muselină,îi măsură cu evidentă plăcere subţirimea mijlocului şi curbura delicată a coapselor,în timp ce ea îi arunca priviri tăioase.Era încordată şi muşchii i se întăriseră,însă Neil îşi amintea încă moliciunea firească a curbelor ei.Trecuse ceva timp de când fusese cu o femeie,aşa că poate nu-şi mai amintea prea bine răspunsul lui obişnuit în astfel de situaţii,însă focul pe care jocul destul de inocent din noaptea precedentă

îl stârnise în el părea cu adevărat remarcabil şi acum începea să-1 simtă din nou.Câteva sărutări şi o mângâiere a sânului ei nu tocmai gol n-ar fi trebuit să-1 lase atât de toropit de dorinţă şi nici nu ar fi trebuit să-şi amintească acele momente cu atâta intensitate.Însă,la fel ca în cazul primei lor întâlniri,când se putuse delecta cu priveliştea ispititoare şi neobstrucţionată a sânilor ei plini,
acestea păreau să-i fi rămas în minte.Chiar şi senzaţia trupului ei complet îmbrăcat sub mâinile lui ameninţa acum,după cum constata,să provoace un răspuns salutar.Cu o seară în urmă,şi ea îi arătase că nu-i era câtuşi de puţin indiferent.În condiţii oportune şi într-o conjunctură suficient de intimă,pe care spera să o găsească la un moment dat,ar fi fost mai mult decât încântat să o ajute să-şi depăşească aparenta aversiune faţă de intimitatea fizică.Nu ar fi luat niciodată ceva ce ea nu ar fi fost dispusă să ofere,desigur,dar,dacă ar fi putut rămâne singuri,era convins de capacitatea lui de a o seduce cu întreaga ei cooperare,”*Chiar eşti atât de ticălos?”*
Această voce interioară dezgustată îi aparţinea,fu uluit să re alizeze,propriei sale conştiinţe.După ce tăcuse mâlc vreme de mulţi ani,nu se mai aştepta acum la intervenţia ei,neobişnuită şi cu siguranţă nedorită.
-Nu poţi să mă ridici ceva mai repede?
Umărul îi răspunse cu o serie de înţepături pentru reacţia lui înşelătoare,însă îl ignoră.Fiind veteran a numeroase răni provocate de gloanţe,de cuţite şi de tot felul de alte arme,era obişnuit să funcţioneze cu dureri mult mai puternice decât cele provocate de această bagatelă.Dar,deşi ochii lui priveau cu interes ce era deasupra,nu putea prelungi prea mult momentul şi,cu regret,o ridică suficient de sus încât să poată ajunge cu vârful piciorului pe piatra ce reprezenta punctul de început,o ţinu până-şi găsi echilibrul şi,în cele din urmă,fără prea multă tragere de inimă,îi dădu drumul.Întinsă acum pe suprafaţa stâncii,Beth îi aruncă o privire fulgerătoare.
-Având în vedere că am uitat să menţionez acest fapt noaptea trecută,pot să profit de ocazie pentru a-ţi spune că ai nişte picioare absolut superbe? zise el,cu vocea astfel potrivită încât să ajungă doar la urechile ei,cu privirea alunecându-i admira tiv peste picioare,dintre care unul era încântător expus până la mijlocul coapsei,datorită fustei ridicate în talie.Aproape la fel de superbe ca şi sânii tăi.
-Oh! răspunse ea,indignată.Aşa cum era poziţionată,nu putea să se acopere,nici să-i răspundă după cum ar fi dorit.Însă fulgerele din privirile ei rostiră cu claritate tot ceea ce,în mod evident,se înfrâna să spună cu glas tare.
-Din câte ştiu eu,un gentleman nu s-ar uita şi,cu siguranţă,ar găsi ceva mai bun de făcut decât să comenteze ceea ce ar pu tea vedea în mod accidental.

-Ah,uite aşa ajung să apreciez încă o dată faptul că nu sunt un gentleman.
-Haideţi,domnişoară! Zău,nu e mare lucru! strigă Mary de sus,ca răspuns la ceea ce,în mod evident,interpreta drept o ezi tare din partea lui Beth.
Fata ce amintea de o porumbiţă cenuşie,Alyce,împinse torţa pe care o ţinea în mână înspre cavernă,în aşa fel încât să cadă mai multă lumină pe suprafaţa stâncii în vreme ce restul îi ofereau sfaturi şi încurajări într-un cor atât de entuziasmat,încât el unul nu putea distinge un cuvânt din ceea ce spuneau.Însă se dovedi cât de curând că Beth nu avea nevoie de ajutorul nimănui.Deşi stătea atent sub ea,gata pregătit s-o prindă pe ea fără nici o ezitare în cazul în care s-ar fi întâmplat să alunece,nu se punea problema de un astfel de pericol: încinsă fără îndoială de furia pe care o simţea faţă de el,Beth escaladă peretele cu uşurinţă şi fără nici o peripeţie.Odată ce mâinile îi atinseră buza pasajului,celelalte o traseră fi nu o mai putu vedea.Neil stinse torţa şi mirosul de lemn ars se combină cu cel mai puternic,de pământ umed.Cu torţa încă fumegând,le strigă femeilor să se dea la o parte şi aruncă băţul înnegrit între ele.Cremenea şi oţelul fuseseră deja cărate sus de Mary în buzunarul rochiei şi folosite pentru a aprinde torţa pe care o ţinea acum Alyce şi pe care tot el le-o aruncase mai devreme.Fără lumină,
peştera ar fi fost neagră precum cea mai de nepătruns noapte şi ar fi fost de-a dreptul imposibil chiar şi pentru cineva care cunoştea teritoriul,aşa ca el,să se descurce.Având în vedere că lumina era vitală,păstrase lumânările la el,în buzunarul pardesiului pe care îl purta.Fusese nevoit să-şi abandoneze jacheta şi vesta din cauza găurii pe care o făcuse glonţul care trecuse prin ele şi a sângelui care îmbâcsise ţesătura drept rezultat.Trebuise să-şi abandoneze şi cămaşa,din acelaşi motiv,însă cel puţin pe aceasta reuşise să o schimbe cu o alta,deşi nu cu una pe măsura lui.Eşarfa sfâşiată îi împodobea acum umărul şi nu gâtul,dar îi rămăseseră cel puţin pantalonii şi cizmele proprii.Pardesiul era o idee cam greu şi lungimea lui îl încurca din când în când,însă nu-1 lăsa inima să abandoneze un veşmânt în perfectă ntare.În afară de împuţinarea tot mai accentuată a garderobei nule,era foarte posibil ca,ţinând cont de toanele primăverii,fie el,fie nebănuitoarea sa ostatică să se bucure de confortul hainei după ce părăseau peştera şi fuga lor-fără însoţitoarele nedorite-avea să reînceapă.Era posibil să fi scăpat momentan de Clapham şi de oamenii lui-erau foarte puţini cei care ştiau de existenţa peşterii,deşi era destul de sigur că urmăritorii lui aveau să-i afle cât de curând secretul,dacă nu reuşea să iasă prin altă parte-,însă,de îndată ce avea să se afle la suprafaţă,avea să fie din nou în pericol de moarte.Cei care-1 urmăreau n-aveau să se oprească decât dacă-i oprea el sau dacă-1 vedeau mort,iar acesta era crudul adevăr.

-Nu ajungi la prima priză? Nu e chiar atât de sus!
Vocea zeflemitoare a lui Beth,care-i striga de sus,îl făcu să ridice privirea.
Descoperi că se uitau toate la el,însă el unul nu vedea decât chipul ei.Expresia ei,constată spre încântarea lui,nu exprima decât batjocură.
În semn de răspuns,Neil îi zâmbi şi începu să se cațere.
În timp ce urca,realiză că zâmbise mai mult de când o întâlnise decât o făcuse în ani de zile.Amuzament,plăcere,chiar şi dorința de a necăji-aproape că uitase că existau toate aceste trăiri.Aparţineau tinereţii lui aproape uitate şi retrărirea lor îl purta spre locuri unde nu era sigur că voia să ajungă.Jocul acesta cu tânăra inocentă îl făcea să se simtă aproape un străin în propriii săi ochi şi nu-şi putea da seama dacă asta era ceva bun sau rău.Preț de câteva clipe,luă în calcul ideea de a-şi abandona planul şi intenția de a o folosi drept momeală,gândindu-se să încerce în schimb să rămână ascuns-în peşteră,poate-până când,spera,existența sa ar fi fost uitată.Era pur şi simplu adorabilă şi,dacă era posibil,ar fi preferat să nu-i cauzeze vreo suferință-ceea ce era de aşteptat că s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi ucis cumnatul.Dar nu avea de ales:Richmond era singurul care cunoştea adevărul despre identitatea asasinului teribil care ucidea la comanda guvernului.
Şi,dincolo de asta,nu trebuia decât să gândească o secundă limpede ca să-şi dea seama că nu pu tea rămâne ascuns în peşteră sau nicăieri în altă parte pentru totdeauna,sau pentru o perioadă foarte lungă de timp.În plus,chiar dacă ar fi fost posibil,nu avea dorința de a trăi luni de zile,poate chiar ani,privind în permanență peste umăr.Dacă era să trăiască,atunci îşi dorea viață,iar pentru asta trebuia să elimine cel mai mare obstacol din calea lui: pe Richmond.
Deşi,exclusiv de dragul lui Beth,îi părea rău acum.
-Mai avem mult de mers? întrebă Dolly în clipa în care Neil urcă în pasaj şi se întinse expunându-şi din nou statura impresionantă,ceea ce însemna că aproape atingea plafonul cu vârful capului.Apetisanta blondă stătea cel mai aproape de el,în vreme ce Beth,desigur,era cel mai departe,cu spatele întors la
el-intenționat,era sigur-,părând să studieze ceva de-a dreptul fascinant în textura pereților de stâncă ai tunelului.Deşi era obosită şi nearanjată,Dolly se gudura şi-şi flutura genele spre el şi merse chiar până acolo încât să încerce un surâs încrezător.Era destul de frumoasă şi poate că altă dată i-ar fi stârnit îndeajuns interesul încât să câştige o oprire trecătoare în patul lui.Însă în clipa de față nu-1 impresiona câtuşi de puțin.
-Nu prea mult,spuse el şi trecu pe lângă ea.
-Nu c-aş vrea să vă supăr,eminență,dar cât de mult e „nu prea mult”? întrebă Mary.

-Două mile.Cel mult trei,răspunse el cu privirea în pământ,căutând torţa pe care o aruncase.Să găsească o altă bucată de lemn asemănătoare ar fi fost aproape imposibil până ce nu ieşeau din peşteră,aşa că nu avea de gând să lase torţa aici.
-Nu cred că mai pot merge atât de mult! spuse Jane,frângându-şi mâinile.Aerul e atât de închis aici...Uneori am senzaţia că nu pot respira! Mary îi aruncă o privire dezgustată.
-Şi ce ai de gând,în cazul ăsta? Să stai aici şi să aştepţi să te sufle vântul înspre ieşire?
Peg,care se pare că ridicase torţa înainte ca Neil să ajungă la pasaj,i-o întinse.
-Da,avem toate nevoie de aer proaspăt,spuse ea.Şi trebuie să ne continuăm drumul ca să ajungem la el.
-Unde o să ieşim? întrebă Nan şi toate privirile se aţintiră asupra lui,aşteptând un răspuns.
-La un han.Era un răspuns scurt,însă era tot ce aveau nevoie să ştie.Peştera se deschidea în pivniţa unui han,o bodegă,de fapt,de cea mai joasă speţă,un loc în care tot felul de ticăloşi,de la ucigaşi la contrabandişti,la jefuitori de morminte sau hoţi de buzunare veneau şi plecau fără ca cineva să le pună vreo întrebare.
Cei din afară nu erau bine primiţi.Cei prea curioşi dispăreau uneori de pe faţa pământului.Era un loc atât de rău famat,încât era lăsat în pace până şi de poliţia locală şi totuşi îndeajuns de secret încât doar cei care aveau nevoie de el ştiau de existenţa lui.
-Un han!Gândul păru să o revigoreze pe Jane.
-Putem să mâncăm ceva cald! exclamă şi Nan,bătând din palme.
-Oh,şi să ne spălăm! adăugă şi Dolly.
-Şi-apoi să mergem acasă,spuse Peg.Apoi se uită la el,dintr-o dată nu atât de sigură.
-Nu-i asa? Aprinzând torţa pe care o luase din mâna lui Alyce şi evitând răspunsul,Neil privi cercul de chipuri întrebătoare din jurul lui cu sumbră acceptare:pentru moment,erau în grija lui,fie că-i convenea,fie că nu.Ceea ce ar fi vrut el să facă ar fi fost să-şi continue jocul cu Beth-care stătea acum la vreo câţiva paşi în spatele celorlalte şi îl privea din nou încruntată-şi să mărească totodată cât mai mult distanţa dintre el şi cei care voiau să îl omoare.Ceea ce urma însă să facă era să scoată acest cârd de gâşte de sub pământ,să le ducă
într-un loc sigur,apoi să se descotorosească de ele pentru totdeauna şi să-şi vadă de interesele lui.
-De ce nu? răspunse el şi toate părură mulţumite,cu excepţia lui Beth,care-1 privea în continuare încruntată.Când avea să afle că urma să-1 însoţească la o

destinaţie nu foarte îndepărtată de Londra şi nu să rămână împreună cu celelalte într-un han liniştit de ţară până când familia ei ar fi venit să o ia sau să se întoarcă acasă sub ocrotirea lui,cu siguranţă avea să-1 aştepte o adevărată furtună de fulgere şi trăsnete.Şi,luând-o din nou la drum cu măcănitoarele după el,Neil îşi dădu seama că aştepta cu nerăbdare acel moment.Avea să fie un interludiu plăcut-până când îi omora cumnatul,făcând-o astfel să îl urască.
-E din ce în ce mai îngust,observă Peg pe un ton nervos,în timp ce-şi găseau cu greu drumul printre grămezi de pietre şi se strecurau una după cealaltă pe lângă o dală căzută.De-abia aştept să văd din nou lumina soarelui! Dolly strănută.
-Miroase a umezeală.
-Apa nu slăbeşte stânca? întrebă Nan,privind neliniştită în jur.
Neil,cunoscând răspunsul,nu spuse nimic.Cu ultima ocazie în care trecuse el pe acolo,pasajul fusese liber.Acum nu mai era.Din tot ce vedea în jur îi era clar că avuseseră loc mai multe alunecări de teren de-a lungul anilor,unele dintre ele destul de recente.
-Şi dacă găsim drumul blocat în faţă? întrebă Jane,cu vocea tremurândă.Ce ne facem atunci?
-Găsim altă ieşire,i-o reteză scurt Beth.Răspunsul ei fusese atât de pragmatic, încât le aduse pe toate la tăcere.Încruntarea de pe chipul ei era atât de adâncă şi părea să fie într-atât de posomorâtă,încât Neil îi lăsă lui Alyce cea de a doua torţă şi rămase în urma grupului ca să afle ce anume-în afară de supărarea pe el-o tulbura.
-Întotdeauna te superi după ce eşti sărutată?
Se strecurase în spatele ei ca să-i murmure răutăcios la ureche când,mulţumită urmelor unei alunecări de stânci care blocase parţial pasajul,se găsiră momentan singuri.Exact aşa cum se aştepta,fata îşi înălţă capul şi-şi îndreptă umerii şi,după ce depusese toate eforturile ca să-1 ignore de când venise lângă ea,în urma grupului,îi aruncă o privire ucigătoare peste umăr.
-Nu înţeleg despre ce vorbeşti,spuse ea cu nasul în vânt şi cu ţurţuri de gheaţă picurându-i din fiecare cuvânt.Apoi plecă mai departe.
-Păi,mai întâi Rosen.Nu spun că n-a meritat-o,însă cu siguranţă ţi-a stârnit furia. Şi apoi,sărmanul de mine,care,după ce ţi-am făcut serviciul deloc nesemnificativ de a te ajuta în respectiva chestiune,mi-am ales plata sub forma unui sărut.Ai fost furioasă,nu poţi să negi.Şi după noaptea trecută...
-Taci! îi şopti tăios,în timp ce le ajungeau din urmă pe celelalte.O să te-audă!
Zâmbind în sinea lui în timp ce privea acel spate zvelt şi drept ca un băţ,Neil aşteptă până când un nou blocaj de teren îi lăsă din nou singuri.

-Aproape că mi se face teamă să te sărut din nou,spuse el cu un aer gânditor, atunci când celelalte nu se mai văzură.Aproape.Era chiar în faţa lui,întoarsă spre perete,cu mâinile lipite de stâncă în timp ce începea să traverseze pasajul extrem de îngust.Capul i se întorsese ca un arc şi se uita acum la el.Sprâncenele i se uneau practic deasupra nasului şi ochii îi aruncau scântei.
-Îndrăzneşti...?
-Cu siguranţă este nevoie de îndrăzneală,însă m-am considerat întotdeauna un băiat destul de îndrăzneţ,îi spuse el pe cel mai detaşat ton şi abia reţinându-şi un zâmbet.Beth scoase un sunet furios printre dinţi,apoi îşi întoarse capul la loc, luându-şi privirea de la el.Dacă pasajul ar fi fost îndeajuns de lat încât să-i permită să fugă,cu siguranţă ar fi fugit.
-Hai,Beth,să fim prieteni! şopti el în spatele părului ei roşu când o ajunse din nou din urmă.Ştii bine că nu ai nici un motiv să fii chiar aşa de supărată pe mine.Cel puţin eu ţi-am dat drumul fără să fie nevoie să apelezi la un vătrai.
Capul i se roti din nou ca un arc.
-N-o să mă laşi să uit niciodată asta,nu-i aşa? Neil rânji până la urechi.Nu se putu abţine.
-Mărturisesc că,în acest moment,începe să fie una din amintirile mele cele mai plăcute.Alături de felul în care arătai în noaptea aceea,agăţată de balcon,cu sânii scăldaţi în lumina lunii...
-Oh!Pasajul era cu adevărat extrem de îngust,descoperi şi Neil când,întors într-o parte la fel cum o făcuseră şi femeile,încercă să o prindă din nou din urmă.Pe de altă parte,el era cu mult mai masiv decât oricare dintre ele,ceea ce explica în mare parte motivul pentru care ea se mişca de data asta cu mult mai repede decât el.Cealaltă parte a motivului putea fi fără îndoială pusă pe baza dorinţei de a scăpa de tachinările lui.Când în sfârşit reuşi să se elibereze,Beth era deja camuflată în mijlocul celorlalte femei.O lăsă în pace,fără prea mare supărare.
Mai târziu,când aveau să fie cu adevărat singuri,vor avea suficient timp pentru discuţii picante care să-i înroşească obrajii până când ajungeau de culoarea părului.
-Oare ne mai caută încă? Ce credeţi? întrebă Alyce când în sfârşit ieşiră dintr-un tunel într-o sală aproape la fel de mare precum cea în care-şi petrecuseră noaptea precedentă.Ca şi aceea,avea plafonul boltit,o mulţime de stalactite şi stalagmite şi pereţi curbaţi,cu terase plate,de piatră.La capătul opus era un zid solid de granit în care se deschidea intrarea în ultimul tunel,aflat cam la şase metri deasupra locului în care se aflau acum.Acest tunel avea să le scoată direct în pivniţa hanului.Dacă nu cumva,aşa cum sugerase în mod atât de deprimant

Jane,drumul era blocat.Cum Neil spera să nu fie,deşi condiţiile de deteriorare din acest capăt al pasajului sugerau că fusese extrem de puţin folosit în ultima vreme.
-Doar dacă...începu Mary,însă răspunsul ei fu întrerupt de o trosnitură bruscă care îl înfiora pe Neil.Abia avu timp să privească în direcţia din care se auzise sunetul,înainte ca plafonul să se prăbuşească peste ei.

CAPITOLUL l9

Beth stătea liniştită şi se uita la Mary,care vorbea,când,dintr-odată,răsună o bubuitură asurzitoare şi întreaga lume păru să se prăbuşească peste ea.Ceva se izbi de ea cu forţa unei trăsuri în alergare şi o trânti la pământ într-un ropot asurzitor.Partea din spate a capului i se lovi de piatră şi tot aerul îi ieşi din plămâni în clipa în care o greutate uriaşă i se prăbuşi pe piept şi lumea din jurul ei se întunecă.Dar nu-şi pierduse cunoştinţa.Îşi dădea seama de asta fiindcă o durea capul şi îi ţiuiau urechile şi vedea stele în ciuda Întunericului,iar faptul că înregistra toate aceste amănunte însemna că era conştientă.În plus,auzea strigăte înspăimântate ce răsunau întru câtva înfundat,părând că vin oarecum de la distanţă,după care urmară alte prăbuşiri,mai mici,ca şi cum nişte obiecte fragile loveau pe rând pământul,sfărâmându-se undeva chiar în spatele ei.
-Beth? Beth,eşti teafără? îi răsună în ureche vocea impacientată a lui Neil.
Era atât de bucuroasă să-1 audă,atât de uşurată să ştie că nu era singură în întunericul terifiant,încât uitase complet cât de supărată fusese pe el cu doar câteva momente în urmă.Scoase un oftat prelung.Abia atunci îşi dădu seama că nu mai respirase deloc.
-Beth? Eşti rănită?
Mâna lui îi alunecă de-a lungul umărului,până la gât,unde degetele lui calde îi apăsară punctul moale din spatele urechilor.
-Răspunde-mi,fir-ar să fie!Nu-1 putea vedea,deşi ochii-i erau larg deschişi şi făcea toate eforturile.Era un întuneric mai adânc decât întâlnise vreodată.
Nu vedea nimic,absolut nimic.Nici măcar pe Neil care,îşi dădu seama,se afla probabil chiar deasupra ei.Trupul lui tare era greutatea sufocantă care o împingea în piatra neînduplecată de sub ea; o aruncase la pământ şi se prăvălise peste ea.Chiar în timp ce-şi revenea suficient în fire cât să-si dea seama de acest lucru şi să înţeleagă că degetele lui pe gâtul ei îi verificau pulsul,Neil se mişcă şi coborî de deasupra ei,întinzându-se alături.Chiar dacă nu-1 putea vedea,întoarse capul ca să-i urmărească mişcările,disperată la gândul că ar putea pierde contactul.

„*Ce...s-a...întâmplat*? reuşi ea să îngaime,şuierând puţin în timp ce trăgea aer în piept.
-Slavă Domnului!Uşurarea din vocea lui era evidentă.
-S-a prăbuşit plafonul.Avem mare noroc că suntem în viaţă.
-M-ai protejat!Întinse mâna încercând să-l găsească şi dădu orbecăind de o textură netedă,de lână-pardesiul! Avea mâna pe pieptul lui,îşi dădu seama,în clipa în care-şi răsfiră degetele şi descoperi un nasture.Ţinându-şi în continuare mâna pe pieptul lui,se mişcă puţin,întorcându-se spre el.
„ Cred că e posibil să-mi fi salvat viaţa.”
-Se pare că începe să devină un obicei,aşa că să nu mai vorbim despre asta.Stai nemişcată o clipă.Sângerezi pe undeva? Poţi să-ţi mişti picioarele?
În timp ce vorbea,îşi trecea mâinile peste faţa şi peste gâtul ei,peste braţe şi picioare,peste întreg corpul ei,verificând dacă totul era în regulă.Nici măcar când îi atinse sânii şi alte zone intime,Beth nu se gândi să protesteze,fiindcă în mod evident făcea acest gest pentru a se asigura că era teafără.
-Nu sunt rănită.Dar tu?
În afara unei dureri surde în locul în care se lovise la cap,nimic nu părea neobişnuit.
-Eu sunt bine.Tonul îi era destul de nervos.Degetele lui îi treceau acum prin păr şi,în clipa în care îi atinseră lovitura din spatele capului,Beth se trase înapoi.
-Îţi iese un ditamai cucuiul aici.
-Nu-i nimic.Abia dacă mă doare.Dar ce-i cu celelalte? Amintindu-şi ţipetele, pulsul i se înteţi,alarmat.
-Le-am auzit ţipând.Abia atunci îşi dădu seama că liniştea era acum profundă.
Nu se auzeau nici ţipete,nici izbituri,absolut nimic.Dintr-odată speriată,dădu să se ridice,gata să le strige pe celelalte,să înceapă să le caute prin întuneric,însă el o ţinu în loc,cuprinzând-o ferm cu un braţ pe după umeri.
-Nu,nu face asta! Ai grijă la cap.Suntem sub una dintre etajerele de piatră,aşa că ai o lespede la aproximativ un metru deasupra.Şi nu ştiu ce s-a întâmplat cu celelalte.Când am văzut că se prăbuşeşte tavanul,am sărit după tine şi am aterizat aici.Nu am nici cea mai mică idee ce s-a întâmplat cu restul.
-Dar le-ai auzit şi tu când au ţipat.Fără să se poată opri,Beth întinse braţul în timp ce vorbea,Iar degetele ei atinseră piatra.Îşi retrase mâna şi trase adânc aer în piept ca să se calmeze.
-Da,le-am auzit.
-Poate că sunt rănite.Sau...sau moarte.
-Se prea poate.

-Oh,Dumnezeule mare!
-Trebuie să avem grijă de noi înainte de a le putea ajuta.
Îl simţi mişcându-se,întinzându-se pe deasupra ei,şi avu impresia că şi el testa locul,ca să vadă ce era în jur.Întinse la rândul ei mâna înspre latura care ar fi trebuit să fie liberă,însă dădu peste ceea ce părea să fie un zid care acoperea întreg spaţiul.Foindu-se în loc,atentă să nu piardă contactul cu trupul lui,pentru că să fie singură în această beznă totală ar fi fost mai înfiorător decât îşi putea imagina,încercă să găsească o deschidere-orice deschidere-însă nu reuşi.Din câte-si dădea seama,în jurul lor era numai stâncă: podeaua,plafonul şi patru pereţi.Inima îi bătea ca a unui iepure încolţit.
-Mi se pare că suntem închişi aici.Încerca să nu lase să se vadă cât era de speriată.
-Nu găsesc nici o ieşire.
-Ieşim noi cumva,nu te teme.Interpretă faptul că nu o contrazisese ca pe o confirmare a lucrului de care se temea cel mai tare: erau închişi într-un spaţiu nu cu mult mai mare decât un sicriu.Îşi simţea în ureche bubuiturile inimii.Gura i se uscă.
-Suntem închişi aici,nu-i aşa?
-Aşa s-ar părea,da.Îşi înfipse unghiile în palmă în încercarea de a păstra măcar o urmă aparentă de calm.Absenţa totală a luminii şi aerul rece din jur îi creau o senzaţie extremă de sufocare.Trase încă o dată cu putere aer în piept,umplându-şi cu lăcomie plămânii,apoi îi veni un gând care-i provocă ameţeală: dacă se sufocau? Dacă nu mai aveau decât puţin aer?
-Neil...Dacă rămânem fără aer?
-N-o să rămânem.Nu te mai gândi la asta.
-Cum poţi fi..."sigur" ar fi vrut să spună,dar fu întreruptă înainte să apuce să termine.
-Oh,vă rog! Mă aude cineva?
Strigătul disperat se auzea din caverna de dincolo şi Beth privi instinctiv în acea direcţie,deşi,desigur,gestul era inutil.Nu văzu decât beznă adâncă.Însă recunoscu vocea numaidecât şi fu atât de bucuroasă să o audă,încât mai că ameţi.
-Mary! strigă ea.Întorcându-se impulsiv în direcţia din care se auzise sunetul,în aşa fel încât acum stătea întinsă pe-o parte,cu spatele la Neil,îşi propti ambele mâini în piatra rece din faţa ei şi apăsă.Dala rămase nemişcată.Se gândi să o împingă cu toată puterea,însă îi era frică.I se părea uriaşă.Dacă se ţinea doar superficial şi s-ar fi prăvălit peste ei? Acest gând o făcu să se cutremure şi-şi trase mâinile atât de repede de parcă piatra s-ar fi încins dintr-odată.

-Domnişoară! Domnişoară,dumneavoastră sunteţi?
-Da! Da,eu sunt!
-Suntem aici! strigă Neil.Eu şi Beth,sub pietrele care au căzut lângă peretele prin care am intrat.
-Eminenţă! E vreunul dintre dumneavoastră rănit?
-Nu.Dar tu?
-Nu am nimic grav.Şi nici Alyce.Oh,e şi Alyce aici,cu mine.
-Am mai rămas doar eu şi Mary,strigă Alyce,cu vocea sugrumată de frică.Toate celelalte au dispărut.Ce ne facem?
-Aveţi lumină? Puteţi vedea ce e deasupra noastră? înainte de a vorbi,Neil îi astupă urechea lui Beth,probabil pentru a nu o asurzi cu volumul strigătului lui.
Deşi era cu faţa întoarsă spre cavernă,Beth nu putea vedea piatra care îi ţinea blocaţi.Totul în jurul lor era cufundat în cel mai adânc întuneric.Nu-l putea zări nici pe Neil,care era atât de aproape încât îi putea simţi trupul lipit de spatele ei şi respiraţia mângâin-du-i obrazul.Nici dacă şi-ar fi ridicat mâna direct în faţa ochilor,n-ar fi putut să şi-o vadă.
-Alyce a scăpat torţa,dar încercăm să facem cumva rost de lumină,răspunse Mary.Urmă un moment de tăcere.
-Mi-am rupt o bucată din rochie şi i-am dat foc,dar avem doar câteva secunde până...Ah,uite torţa! Alyce,acolo!
-Dolly! Uite-o pe Dolly! strigă Alyce.Din nou tăcere.Beth se încorda să audă dar,în afară de propria ei respiraţie şi de cea a lui Neil,nu era decât tăcere.O ţinea acum pe după talie şi Beth îşi puse braţul peste al lui,bucuroasă de această consolare.Groaza,rece şi tot mai puternică,îi trecea prin vene.Dacă Mary reuşise să aprindă o lumină şi ei nu văzuseră nici măcar o scânteie care să penetreze bezna ca de mormânt în care erau cufundaţi,însemna că pietrele care-i ţineau prizonieri erau solide şi în strat gros.Oribilul adevăr o izbi ca o lovitură în stomac: era posibil să nu mai iasă niciodată de-acolo!
-Ce se întâmplă? strigă ea,forţându-se să-şi stăpânească panica.
Braţul din jurul taliei o strânse mai puternic.
-Cu siguranţă le acordă ajutor celorlalte,spuse Neil cu o voce atât de calmă,de parcă s-ar fi aflat în mijlocul parcului,discutând despre vreme.
Însă Beth era recunoscătoare pentru calmul lui,fiindcă o liniştea şi pe ea.
„Inspiră,expiră.Nu intra în panică.”
-Am găsit-o pe Dolly,raportă Alyce.E sub nişte pietre,dar o scoatem de-acolo.
-Am scos-o!exclamă Mary,în timp ce,în fundal,Beth o auzea pe Alyce strigându-le pe celelalte.S-a lovit zdravăn la cap,dar o să-şi revină.Şi Jane şi Nan ne strigă

de sub nişte pietre,dar nu putem ajunge la ele.Aşa cum nu putem ajunge nici la dumneavoastră,domnişoară şi eminenţă.Sunteţi prinşi sub un adevărat munte.
Sunt nişte bolovani mari cât patul!Inima lui Beth bătu şi mai puternic la auzul acestei veşti.Suntem prinşi aici! Deşi bănuise,ba,mai mult,ştiuse,confirmarea era îngrozitoare.Stomacul i se încorda.Simţi broboane de sudoare rece pe ceafă.Dar nu putea,refuza să cedeze fricii.Cu siguranţă,puteau face ceva...
-Uşurel...Probabil că Neil simţise o parte din tensiunea ei,fiindcă vocea lui îi răsună calmă si liniştită în ureche.
-O să fie bine,să ştii.Gura îi era atât de uscată,încât fu nevoită să înghită şi să-şi umezească buzele,înainte de a putea răspunde.
-Crezi că,dacă am izbi amândoi cu picioarele în dala asta de piatră,am putea...
-Nu,nu cred.Ai auzit ce-a spus Mary-nu se ştie câte pietre sunt peste dala asta. Ultimul lucru pe care ni-l dorim ar fi ca toa te să se prăvălească peste noi.
Ar fi fost striviţi pe dată.Înţelegea,deşi Neil se ferise să fie chiar atât de explicit. Palmele i se umeziseră şi mâinile i se strânseseră în pumni.Respira mult prea repede.Inima-i bătea de parcă ar fi alergat vreo câteva mile.Era îngrozită de gândul că vor muri.Dar pur şi simplu nu aveau ce face.
-Peg! Peg!Vocea lui Alyce putea fi auzită mai clar acum,iar Beth presupuse că ea şi Mary se învârteau prin sala peşterii,căutând-o pe fata care lipsea.
-Răspunde-mi dacă mă auzi! Oh,e aici! Se mişcă! Mary,vino şi ajută-mă să o scot!
-Înseamnă că sunt toate,spuse Neil.Dacă Jane şi Nan vorbesc,iar Peg se mişcă şi o scot dintre pietre,înseamnă că toată lumea-i în viaţă.
-Crezi că vor reuşi să ne scoată de-aici?
Îi era frig,atât de frig...Era practic îngheţată,dar nu din cauza temperaturii aerului sau a răcelii necruţătoare a pietrei pe care erau întinşi.Şocul şi fiorii de groază pe care nu şi-i putea stăpâni în totalitate,în ciuda tuturor eforturilor ei,îi năpădeau trupul în valuri,întinzându-i nervii,îngheţându-i sângele,însă panica,în mod evident,ar fi fost inutilă,sau mai rău chiar,şi lupta să o ţină la distanţă cu ultima brumă de curaj care-i mai rămăsese.Cel puţin Neil era cu ea.Braţul lui în jurul ei,căldura pe care i-o simţea în spate erau un antidot eficient contra groazei totale ce ameninţa să pună stăpânire pe ea.
-Probabil că nu,răspunse Neil.Şi de această dată,calmul cu care fuseseră rostite vorbele ştirbiră din puterea pe care ar fi avut-o de a o speria.
-Dacă pietrele sunt atât de mari pe cât spune Mary,vor avea nevoie de ajutor ca să le mişte.
-Şi unde să găsească ajutor?

Un nou tremur de teamă i se strecură în voce,dându-şi seama că aici,în peşteră, nu exista nici un fel de ajutor.Neil nu apucă să-i răspundă,fiindcă o auziră pe Mary strigând:
-Am scos-o pe Peg! Oh,sângerează rău.Vocile apoi se pierdură,până când la urechile lui Beth nu mai ajunse decât un murmur.Încordându-se să audă,i se păru că aude pe cineva plângând zgomotos.Era Peg,probabil,dacă era rănită.
-Ai grijă că o să strig din nou,o avertiză Neil,acoperindu-i urechea cu mâna.
Apoi,ţinându-se de cuvânt,îşi ridică vocea până la un volum aproape asurzitor.
-Mary,trebuie să mă asculţi!
-Vă ascult,eminenţă.
-Una dintre voi trebuie să se ducă după ajutor.Vezi pasajul din peretele din celălalt capăt? E ultimul! Trebuie să ajungi acolo,să treci prin el şi o să te scoată direct în pivniţa hanului de care v-am spus.Într-o vreme îl cunoşteam foarte bine pe proprietar,îl cheamă Creed.Găseşte-1,povesteşte-i ce s-a întâmplat şi spune-i că vechiul lui prieten,Hume,îl roagă să îi vină numai decât în ajutor.
-Domnul Creed...Hume are nevoie de ajutor,repetă Mary,ca pentru a-şi întipări cuvintele în memorie.Bine,eminenţa voastră.
-Şi crezi că o să vină? întrebă Beth,simţindu-şi inima bătându-i să-i spargă pieptul şi încercând din răsputeri să-şi păstreze totuşi calmul.
-Fără îndoială.În mod incredibil,aproape că avea senzaţia că Neil zâmbeşte.
-Când ne-am văzut ultima oară,am plecat cu o sumă frumuşică din banii lui.
-Oh!Beth îşi aminti din nou de pornirile de tâlhar ale acestui om pe care ajunsese să se bizuie atât de mult în nişte circumstanţe dintre cele mai terifiante,deşi îşi dădea seama că ar fi trebuit,că aşa ar fi fost firesc,să se depărteze dezgustată în faţa mărturisirii atât de nonşalante a acestei noi nelegiuiri.Simţi în schimb un fior de recunoştinţă la gândul că proprietarul hanului avea un motiv atât de bun ca să zorească în ajutorul lor şi concluziona că,cel mai probabil,peripeţiile din ultima vreme îi afectaseră judecata.
-Eminenţa voastră,ar fi o mică problemă,striga în continua re Mary,însă părea să fie acum mai aproape de ei.
-Care?
-Avem o singură lumină şi nici una dintre noi nu vrea să rămână aici,pe întuneric.Ne este foarte frică...Şi dacă ar fi să întâlnim vreo piedică pe parcurs...
-În cazul ăsta,mergeţi toate.Oricum,nu ne ajutaţi cu nimic rămânând aici.
Beth se cutremură la gândul de a fi îngropaţi în întuneric,fără ca nimeni să vegheze asupra lor.Însă în caverna din spatele lespezilor ardea chiar acum o torţă,iar bezna în care erau cufundaţi ea şi Neil era totală.Iar Mary,Alyce şi

celelalte nu-i puteau ajuta în nici un fel pe cei încă prinşi.Prin urmare,nu servea la absolut nimic ca una sau mai multe dintre ele să rămână în peşteră.Era mai bine să se ducă după ajutor,deşi la gândul că plecau simţea că i se pune o gheară în piept.
-Aveţi grijă să le spuneţi lui Nan şi lui Jane că vă duceţi după ajutor şi că o să vă întoarceţi,strigă ea,concentrându-şi întreaga forţă într-un efort de a nu părea atât de slăbită şi de speriată pe cât se simţea.
-Da,aşa o să facem.Şi o să ne grăbim cât putem mai mult!
-N-o să vă dezamăgim,domnişoară.Vocea lui Alyce răsuna deja ceva mai îndepărtată.Beth şi le imagină îndreptându-se spre deschiderea tunelului pe care abia apucase să o zărească în peretele din faţă,înainte să se prăbuşească plafonul.
-Crezi că vor reuşi să urce fără ajutor? îl întrebă pe Neil.Avea nevoie de un efort considerabil pentru a-şi opri tremuratul vocii,însă i se părea că se descurca destul de bine.
-Cred că vor face tot ce va fi nevoie să facă pentru a aduce ajutoare.Mary este extrem de tenace,Peg şi Alyce mi se par amândouă destul de isteţe,iar Dolly-ei,
Dolly va face tot ce va fi necesar pentru a se salva.Era atât de adevărat,încât Beth parcă se simţi o idee mai bine.
-Cât timp crezi că o să lipsească?
-O să dureze un timp,recunoscu el.Câteva ore.Tot ce putem face este să ne aşezăm cât mai confortabil cu putinţă şi să aşteptăm.

CAPITOLUL 20

-Deci,numele tău este Neil Hume? întrebă Beth după o perioadă de tăcere aproape totală,în care încercase să se calmeze în timp ce asculta zgomotele din ce în ce mai greu de detectat pe care le scoteau cele patru femei care se duceau după ajutor,traversând,îşi imagina,sala cea mare,urcând zidul şi intrând în pasaj.
Dar nu mai auzise nimic dinspre ele de câteva minute şi spera-se ruga!-ca asta să însemne că erau acum atât de departe pe drum,încât zarva lor nu mai ajungea până la ei.Până în acea clipă,stătuse aşezată în aşa fel încât să fie cu faţa spre cavernă.Acum,într-o mişcare convulsivă care spunea multe despre panica pe care refuza să o lase să iasă la suprafaţă,se întoarse cu faţa spre Neil în clipa în care îi puse întrebarea.Fără să-l poată vedea,deşi-i simţea trupul prelung lipit de al ei,întinse o mână spre el ca să-şi poată face o idee despre poziţia lui,şi-i atinse ţesătura moale a cămăşii.Sub ea,căldura solidă a pieptului său îi aminti că nu era singură-şi pentru asta era recunoscătoare.Dacă era să fie prinsă în ceea ce se putea asemăna cu o criptă de piatră,îşi dădu dintr-odată seama că nu exista nici o

altă persoană pe care ar fi preferat să o aibă alături.Ideea că Neil ar fi putut,pur şi simplu,capitula în faţa acestor circumstanţe în grozitoare era de neconceput.
Orice s-ar fi întâmplat,Beth ştia că el va lupta din toate puterile pentru a supravieţui.Momentan însă,nici unul dintre ei nu putea face nimic.
-Am răspuns multor nume de-a lungul timpului.Acesta,cu siguranţă,a fost unul dintre ele.Neil mască ceea ce ar fi trebuit să fie,pentru ea,o mărturi sire extrem de neliniştitoare,învelindu-i umerii în ceva greu şi cald-pardesiul lui.
-Poftim! Pune asta pe tine.
-Şi tu?
Deşi ar fi fost bucuroasă de protecţia hainei,ezită.I se părea nedrept să-1 lase fără propriul său veşmânt.
-O să supravieţuiesc destul de bine şi aşa,crede-mă.Fă şi tu,o dată,cum ţi se spune,te rog.Beth răspunse acestei aspre directive printr-o strâmbătură,pe care,desigur,el nu putu s-o vadă,apoi,se ridică atât cât se putea în capul oaselor,
îşi strecură braţele prin mâneci şi se înfăşură în pardesiul lui.Haina era enormă,moale şi confortabilă ca o pătură şi purta mirosul lui inconfundabil.
Strângându-şi-o în jurul corpului,îşi dădu seama cât îi fusese de frig şi cât de aspru era pământul sub ei.Rochia ei subţire,cu decolteul adânc şi mânecile bufante,o fi fost ea croită după ultimele tipare,însă nu fusese în nici un caz gândită pentru astfel de condiţii.
-Mulţumesc,spuse ea.
-Mm.Îi era imposibil să-1 vadă,aşa că întinse din nou mâna spre el,simţind deodată nevoia disperată să-i verifice prezenţa în întuneric şi din nou mâna i se opri pe pieptul lui.Neil îi prinse încheietura între degetele lui lungi,ţinându-i mâna în loc.Căldura trupului său robust sub cămaşă îi aducea o oarecare consolare.Dacă nu ar fost acolo,lângă ea,în spaţiul acela închis şi îngrozitor,îşi spuse,ar fi izbit cu pumnii în stânca din jur sau cel puţin ar fi ţipat până ar fi răguşit.În schimb,reuşea să se menţină impresionant de calmă.
-Urmează o aşteptare destul de lungă,aşa că vorbeşte cu mine,spuse el,trăgând-o de mână ca să o coboare lângă el.Fără nici o obiecţie,Beth se lăsă numaidecât să alunece.Când reuşiră să-şi găsească o poziţie confortabilă,el era întins pe spate şi ea,ghemuită lângă el.O cuprinsese cu un braţ şi capul ei se odihnea pe umărul lui sănătos ca pe o pernă.Celălalt braţ presupunea că şi-1 ţinea sub cap.Era în continuare beznă totală,erau în continuare prinşi între stânci,iar situaţia era în continuare atât de gravă încât nu se putea gândi la ea fără să i se facă rău.Însă,în braţele lui,se simţi pe dată mai bine.
-Ştiu că eşti Elizabeth Banning,cu părul înflăcărat şi un temperament pe

măsură,că ai trimis trei logodnici pe drumul lor,pe ultimul într-un stil destul de violent,şi că-ţi este frică de sex.Aş vrea să ştiu mai multe.Să începem,să zicem,cu vârsta ta.Simţind cum i se aprinde sângele,Beth făcu un efort să nu se mai gândească la situaţia în care se aflau.O ajuta şi faptul că,oricât ar fi încercat,Neil n-ar fi reuşit să atingă un subiect mai deranjant.Sau poate că încerca să o facă să se gândească la altceva,caz în care planul lui funcţiona cu siguranţă.Îl privi cu ochii mijiţi.
-Dacă e să ne înţelegem,poate c-ar trebui să te avertizez că nu-mi place să mi se amintească în mod continuu de culoarea părului meu.Totodată,cred că ar fi mai bine să nu mai pomeneşti la tot pasul numărul foştilor mei logodnici sau felul în care s-a terminat ultima mea logodnă.Şi nu îmi este frică de...de...
Nu putea spune.Termină în schimb lamentabil,îşi dădea seama:
-...de asta!
-Am băgat totul la cap.Părea din nou că zâmbeşte şi Beth fu dintr-odată sigură că o necăjise cu bună intenţie.
-Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.
-Am douăzeci şi unu de ani.Şi dumneata?
-Treizeci şi unu.Sunt cu zece ani mai mare ca tine.Vrei să-mi spui de ce-ţi este frică de sex?
-Nu îmi este...se opri.Eşti cel mai mare bădăran şi nu am de gând să mă las atrasă în capcană.Hai să vorbim mai bine despre dumneata.Dacă nu te numeşti Hume,atunci cum? Apoi un gând îi veni brusc în minte şi tonul îi deveni dintr-odată aspru.
-Măcar Neil te cheamă?
-Da,oh,necredincioasă femeie,Neil chiar mă cheamă.Numele de familie este-păru să ezite preţ de câteva clipe-Severin.
-Chiar aşa este? întrebă ea suspicioasă.
-Îţi dau cuvântul meu.Beth pufni.
-Ce? Cuvântul meu e onorabil.Atunci când îl dau,ceea ce,trebuie să-ţi spun,nu se întâmplă foarte des.
-Aşadar ar trebui să mă simt onorată că mi-1 dai mie,asta vrei să spui?
-Da,ar trebui.
-Neil Severin,repetă ea,ascultând cum sună.Să înţeleg atunci că eşti englez?
-Tata a fost englez,mama franţuzoaică.Şi,dincolo de asta,aş prefera să nu discut despre originile mele.
-Oh,oh! Prea bine atunci,dacă originile dumitale sunt subiect interzis,la fel sunt şi aluziile la culoarea părului meu,la logodnicii mei şi-la restul.

-Adică,motivul pentru care ţi-e frică de sex?
Îl străpunse cu privirea,deşi,desigur,el n-o putea vedea.
-Afurisitule! Ştii prea bine ce vreau să spun.Neil râse.
-Foarte bine,consideră că am bătut palma.
-Atunci poate ai vrea să-mi povesteşti cum s-a întâmplat să furi acea sumă mare de bani de la domnul-cum îi spunea?
-Oh,da,Creed.
-Asta chiar e o poveste.Îl simţi aşezându-se într-o poziţie mai confortabilă.
-Eşti sigură că vrei s-o auzi? S-ar putea să mă coboare cu desăvârşire în ochii dumitale.
-Sunt deja conştientă că eşti spărgător de case şi probabil că şi contrabandist.Pe lângă faptul că ai o pricepere absolut îngrozitoare în a ucide fiinţe umane.Oh,şi că ai destule probleme financiare încât să apari în Green Park la câteva zile după data stabilită,pentru a colecta o sumă pe care nu ţi-o mai datoram,fiindcă ai considerat de cuviinţă să-ţi încasezi plata numaidecât,furându-mi un sărut.Şi am avut timp să mă gândesc la motivele pentru care ai plecat în căutarea mea şi am ajuns la concluzia că speri,probabil,la un anumit profit financiar în clipa în care mă vei readuce în sânul familiei mele.Ţinând cont de toate acestea,te asigur că nimic din ceea ce mi-ai spune nu te-ar putea coborî mai mult în ochii mei.
-Ce frumos m-ai pus la locul meu! spuse el pe un ton apreciativ,însă tabloul dumitale este cu desăvârşire greşit într-un anumit punct.
-Şi unde anume,mă rog?
-În momentul de faţă,nu mai sunt deloc strâmtorat cu banii.Dimpotrivă,sunt momentan în posesia a două pungi extrem de dolofane.Poţi verifica în buzunarul pardesiului,dacă nu mă crezi.Beth îşi dădu seama că,într-adevăr,simţea o greutate trăgând în jos ţesătura în dreptul unuia dintre buzunare.Băgând mâna înăuntru,simţi,aşa cum îi spusese,două pungi gata să plesnească,alături de cele două lumânări de a căror existenţă ştia deja.După o clipă de gândire,îşi dădu seama că era extrem de ciudat să aibă două pungi doldora,care erau,după cum le simţea la atingere,total diferite una de cealaltă.
-Nu sunt ale dumitale,nu-i aşa? Le-ai furat?
Neil râse din nou.Ascultându-1,Beth îşi dădu seama că,în ciuda tuturor,se simţea aproape bine.Iar asta se datora faptului că era cu el.
-Una dintre ele este a mea,deşi este posibil ca,de fapt,ceea ce se găseşte înăuntrul ei să fi aparţinut cândva altcuiva.Pe cealaltă am furat-o,recunoscu el.
Mi s-a părut cea mai bună idee la momentul respectiv.Şi acum regret profund, desigur.

-Nu regreţi câtuşi de puţin şi-o ştii prea bine,aşa că nu mai încerca să mă duci cu zăhărelul.Mai bine povesteşte-mi despre banii domnului Creed.
-Eşti foarte insistentă,se plânse el.Apoi,după o scurtă pauză,continuă:
-Prea bine,dacă ţii neapărat să ştii...La momentul respectiv,eram adânc implicat în operaţiunea de a...ăm,expedia...diverse tipuri de bunuri extrem de solicitate în această ţară de la vecinii noştri însetaţi de sânge de pe cealaltă parte a canalului.
-Erai contrabandist,exclamă triumfătoare Beth.Ştiam eu!
-În fine,chiar şi aşa,domnul Creed,eu şi un număr restrâns de confraţi lucram împreună şi ne descurcam foarte bine,când domnul Creed,care era liderul nostru, a avut o sclipire de geniu deloc caracteristică.În loc să plătească transportul considera bil de brandy livrat într-o seară-chiar prin această trecătoare,apropo-, s-a hotărât să-l păstreze fără să dea banii şi a ucis oamenii care-i făcuseră livrarea.A făcut acest lucru fără nici cea mai mică remuşcare,crezând-fiindcă nouă,celorlalţi,nu ne spusese nimic despre acest transport-că nimeni nu va afla.
Doar că eu,care lucram la cârciumă în acea vreme-ţi-am spus că aveam şaptesprezece ani? Da,atât aveam şi lucram la cârciuma hanului atunci când nu mă ocupam de,ăm,expedierea mărfii-l-am văzut pe domnul Creed coborând în pivniţă şi m-am luat după el.Am văzut tot ce s-a întâmplat şi am văzut şi unde a ascuns banii.Intenţia lui,cred,în cazul în care asociaţii nefericitelor victime ar fi venit să se intereseze de cele petrecute,era să spună că livrarea nu fusese făcută.Dacă oamenii păţiseră ceva,cine putea şti? Dar,având în vedere că eu aveam extrem de mare nevoie de o sumă de bani şi prea puţin interes pentru cei care o aduseseră,am lăsat soarta lor în grija altora şi mi-am luat tălpăşiţa cu banii.După cum am spus,era o sumă mare şi canalia aia de Creed si-a dat seama că eu am luat banii.Am aflat acest lucru un an mai târziu,când mi s-a întâmplat să trec din nou pe aici.Era extrem de mânios,crede-mă.Am avut noroc să scap cu viaţă.
-N-o să încerce să te omoare când va veni să te elibereze? Sau-gândul îi provocă o nouă crampă în stomac-nu va prefera să te lase-să ne lase-aici,să murim?
-Creed n-o să mă lase aici.A fost întotdeauna un om răzbunător,iar o răzbunare satisfăcătoare necesită să-ţi priveşti adversarul în ochi.Asta şi speranţa că va putea recupera o parte din banii pierduţi îl vor face să ne scoată de aici.
-Şi nu va încerca apoi să te omoare? Sau-oh,ce gând fericit-sau îţi ajunge conţinutul pungilor ca să-ţi plăteşti datoria?
-Nici pe departe.Şi probabil că va încerca să mă ucidă,însă nu înainte de a fi sigur că a smuls tot ce se putea de la mine.Şi asta ar putea să fie greşeala lui.
S-au schimbat multe de când ne-am văzut ultima oară,în principal faptul că nu

mai sunt un puştan crud.Era atâta adevăr în aceste cuvinte,încât Beth se linişti.
-Şi la ce îţi trebuia o sumă atât de mare de bani? Nu-i răspunse imediat.
-Neil? încercă ea.
-Asta este o poveste foarte veche pe care sunt sigur că nu vrei să o auzi.
-Dă-mi voie să-ţi spun că te înşeli.Vreau foarte mult să o aud.Te rog,spune-mi.
-Speram să folosesc banii pentru a-mi elibera mama şi sora.Beth aşteptă,însă el nu continuă.
-Să le eliberezi de unde?
Pauza care urmă dură atât de mult,încât Beth nu mai era sigură că o să primească vreun răspuns.În cele din urmă,Neil continuă,însă ceva din vocea lui îi spunea că nu ar fi vrut să o facă.
-De la francezi.După cum ţi-am spus,mama era franţuzoaică.Ea şi sora mea trăiau în Franţa.Au fost arestate pentru crime comise împotriva statului,probabil pentru singurul motiv că sora mea era pe jumătate englezoaică,iar mama era măritată cu un englez.Au fost închise,alături de alte mii de oameni,într-o temniţă din Paris.Se opri din nou.Liniaritatea tonului său îi crea lui Beth cel mai sumbru presentiment.
-Şi ai reuşit să le eliberezi?
-Nu.
-Nu?
Vocea i se pierdu.Deşi nu putea vedea absolut nimic,privi totuşi spre el,prin întuneric.
-Nu.Au fost judecate şi condamnate înainte să ajung la ele.Am furat banii ca să încerc să le eliberez.Mă gândeam că aş putea cumpăra vreun magistrat,să plătesc pentru libertatea lor-ei bine,ce ar fi fost nevoie.
-Ce...s-a întâmplat cu ele?
-Au fost executate.Vocea-i era foarte seacă.
-La ghilotină.Mama prima,apoi sora mea.Una imediat după cealaltă.Mama a fost îngrozită-i se citea pe chip,în ochi însă stoică.Sora mea-Isabel-avea doar douăzeci de ani,o fată frumoasă cu părul lung şi negru,care în acea zi îi fusese răsucit într-un nod în vârful capului ca să nu i se încurce în lamă-presupun-sora mea a ţipat.A ţipat şi iar a ţipat.A ţipat întruna până în clipa în care a căzut tăişul blestemat.Vocea lui era lipsită de absolut orice intonaţie,însă Beth simţea în spatele vorbelor o durere adâncă şi îndelung negată.Simţi cum i se strânge inima.Lăsă să alunece mâna pe care şi-o sprijinea pe pieptul lui şi îl cuprinse în braţe.Strângându-1 cu putere,îl privi prin întuneric,deşi nu-1 putea vedea absolut deloc.

-Este...absolut îngrozitor.Dar de unde ştii toate astea? Oricine ţi-ar fi putut povesti asemenea detalii...
-Am fost acolo.În mulţime,luptându-mă să ajung la ele.Făcusem tot ce puteam face,vorbisem cu toate persoanele la care mă putusem gândi,mituisem gardienii de la închisoare,care mi-au luat banii şi mi-au râs în faţă,încercasem să le ajut să evadeze din celula în care erau ţinute...totul în zadar.Ştiam că fuseseră condamnate la moarte,dar nu credeam că vor fi executate atât de curând.
Credeam că mai am timp,înţelegi? încercam să obţin o audienţă la ambasadorul Whitworth,când am aflat că se aflau printre cei duşi spre ghilotină în acea dimineaţă.Şi apoi am sosit prea târziu.L-aş fi împuşcat pe călău dacă aş fi reuşit să mă apropii suficient.Dar le-au tras jos din faeton,le-au împins sub ghilotină şi...s-a terminat.Atât de simplu.Totul n-a durat mai mult de câteva minute.Capul mamei l-au prins într-un coş.Capul lui Isabel l-au ridicat de păr în aclamaţiile mulţimii.Apoi le-au aruncat trupurile ca pe nişte gunoaie şi au trecut la următorul nefericit.Vocea lui nu se frânse,însă inima lui Beth da.Îşi imagină băiatul slăbuţ şi chipeş,calvarul pe care îl îndurase în acea cumplită zi,chinul de a-şi vedea mama şi sora,pe care evident le iubea,supuse unor astfel de suferinţe şi simţi cum i se umplu ochii de lacrimi fierbinţi.
-Oh,Neil! îmi pare atât de rău!Vocea i se pierdu.Se lipi de el,strângându-1 mai tare în braţe,cu obrazul pe pieptul lui.
-Îmi pare atât,atât de rău...
-S-a întâmplat cu mult timp în urmă.Aproape că i se păru că ridică din umeri.Indiferenţa din vocea lui îi frângea inima,fiindcă ştia că este prefăcută sau,mai degrabă,construită de-a lungul anilor pentru a masca o durere adâncă şi chinuitoare.
-Nu mă mai gândesc la asta,aşa că nu-ţi imagina cumva că sunt măcinat de suferinţă.Crudul adevăr este că a fost doar una dintre atrocităţile care aveau să continue cu zecile de mii în următorii ani.Aş fi vrut să nu se fi întâmplat, desigur,dar s-a întâmplat şi nimic nu mai poate fi schimbat,aşa că e cazul să-i punem punct.
-Sunt sigură că ai suferit foarte mult,şopti ea,fiindcă un nod ce îi crescuse dintr-odată în gât nu-i permitea să rostească vorbele cu voce tare.
Lacrimile i se rostogoliră şuvoi din ochi,coborându-i de-a lungul obrajilor.
-Ce lucru groaznic,cumplit...Se opri fiindcă nu mai putea continua.Nodul din gâtul ei se făcuse prea mare.
-Plângi? Degetele lui pe faţa ei îi mângâiară obrajii,descoperind singure umezeala lacrimilor.

-Da.Beth scoase un fel de pufnitură sfidătoare,menită să pună punct acestei manifestări câtuşi de puţin caracteristice pentru ea.Nu-şi atinse însă scopul şi un suspin îi scăpă printre respira ţii,slobozind noi lacrimi pe care,în ciuda tuturor eforturilor,nu şi le putu reţine.
-Of,pe toţi dracii,eu nu plâng niciodată! Doar că-să mi te imaginez acolo,în mulţime,privind...Se poticni şi înghiţi cu greu înainte să continue.
-Şi,şi de ce să nu plâng? Oricine ar plânge.E atât de...trist.
-Cred,spuse el-şi în tonul lui,Beth identifică o notă pe care nu o mai auzise până atunci-cred că e prima oară când cineva plânge pentru mine.Beth trase aer în piept,încercând să-şi revină,să nu se facă cu desăvârşire de râs,chiar dacă îi părea sincer rău pentru el.
-Dacă e adevărat,atunci ăsta-i cel mai trist lucru dintre toate,spuse ea,încercând să-şi recapete postura.Însă vocea îi tremură când rosti ultimul cuvânt şi nu reuşi să-şi înăbuşe un nou val de lacrimi care-i apărură pe obraji.
Degetele lui Neil i le şterseră.Atingerea lui era incredibil de blândă.
-Ştiai,Madame Roux,că eşti cu adevărat o scumpă? îi şopti el.Apoi se mişcă, întorcându-se pe o parte,şi,în vreme ce ea îl privea întrebător în beznă,gura lui o găsi pe a ei.

CAPITOLUL 21

Buzele lui erau ferme şi calde,şi sigure,şi senzaţia lor peste ale ei era atât de plăcută,încât îi răspunse pe dată.Capul i se lăsă pe sprijinul ferm pe care i-1 oferea braţul lui.Buzele i se despărţiră sub ale lui.Gura îi era umedă şi fierbinte şi avea un gust vag de tărie,iar obrajii nebărbieriţi îi zgâriau uşor pielea netedă-şi toate astea îi plăceau la nebunie.Îi răspunse la sărut cu o ardoare care ar fi surprins-o dacă ar fi fost în măsură să-şi dea seama de ea,însă nu era.Era pierdută în moment,învăluită de emoţii,ameţită de intensitatea tot mai mare a sărutului.Îl sărută cum nu şi-ar fi imaginat vreodată că va săruta un bărbat, răspunzând cererii înfometate a buzelor şi limbii lui cu mângâieri fierbinţi, trecându-şi mâinile peste pieptul lui pentru a-1 cuprinde cu braţele pe după gât, lipindu-se de el într-un abandon total.Pardesiul se desfăcuse şi îi simţea acum fiecare părticică a trupului izbitor de masculin lipit de ea.Zidul solid al pieptului său îi invita sânii lipiţi de el să se umfle,trimiţându-i furnicături în tot corpul.
Leagănul tare al coapselor lui o ademenea să se apropie,şi se apropie.Mâna lui alunecă sub haină şi-i prinse fesele,explorând rotunjimile pe care le găsi acolo, strângându-le moliciunea,făcând-o să-i simtă degetele lungi şi puternice trecând prin straturile fragile ale hainelor ei,apoi trăgând-o şi mai aproape,până când fu

atât de strâns lipită de el încât putu simţi conturul şocant al acelei părţi din el care crescuse uluitor de mare şi se întărise de dorinţă.Intimitatea electrizantă stârni în ea fiori de pasiune care o făcură să tremure în braţele lui.În adâncul trupului ei,o serie de contracţii rapide şi instinctive începură să se învârtească cu şi mai multă putere,până când se transformară într-o palpitaţie însufleţită,cum nu mai simţise niciodată până atunci.Îl ţinea strâns,intoxicată de senzaţiile nefamiliare,arzând parcă acum,în timp ce răspundea la sărutu rile lui,la atingerea lui,cu o dorinţă proprie.Limba lui îi poseda gura cu atâta intensitate,o revendica cu atâta pasiune,încât n-ar mai fi putut spune unde se termina a ei şi începea a lui.Mâna lui pe fesele ei o legăna atât de plăcut,lipind-o de el,până când acea parte secretă a trupului ei începu să doară şi să plângă.Dar în loc să se retragă în faţa unui atac atât de grosolan asupra persoanei ei,aşa cum s-ar fi aşteptat să facă,în loc să protesteze sau să se smulgă din braţele lui,sau să-i răspundă cu furie sau teamă sau cu oricare dintre miile de emoţii pe care ştia că ar fi trebuit să le simtă,scoase un mic sunet de surprinsă plăcere şi îl strânse şi mai tare în braţe şi îl sărută cu şi mai mult patos,îl sărută ca şi cum n-ar fi vrut să se mai oprească niciodată.Şi nici nu se opri.Ştiind că nu era bine,ştiind că era o greşeală,se apăsă şi mai aproape pe partea lui tare,se frecă de ea,
experimentând,chinuită de promisiunea ei îndrăzneaţă,dorindu-şi să se apropie,
să adâncească contactul,să păstreze acele delicioase tremure ce radiau din locul în care el apăsa cu atâta fermitate în ea,să le facă să crească,până când-ce? Nu prea ştia.Tot ce ştia era că promisiunea lor o ameţea.Când el îşi lăsă mâna să-i alunece de pe fese de-a lungul coapsei ei şi o ridică în aşa fel încât piciorul ei se arcuia acum peste al lui în cea mai lan guroasă poziţie cu putinţă,îl lăsă să facă ce voia,dându-i voie să-i ridice fustele fără să protesteze ba chiar,dacă era să fie sin ceră,aşteptând cu o dorinţă ruşinoasă ceea ce avea să urmeze.Dacă tot avea să moară,perspectivă ce devenea din ce în ce mai posibilă cu fiecare minut care trecea,de ce să nu experimenteze mai întâi această plăcere întunecată şi interzisă pe care el era dispus să i-o arate? Simplul gând o umplu de dorinţă.
Aceasta,alături de senzaţia absolut scandaloasă pe care i-o crea atingerea ţesăturii fine a pantalonilor lui care-i acopereau picioarele lungi şi musculoase,
pe pielea goală a coapselor ei,îi făcu inima să-i bată cu putere şi degetele de la picioare să i se chircească.Apoi o coapsă se împinse cu fermitate între picioarele ei.Apăsă cu putere în ea,într-adins,probabil,frecându-se în cel mai excitant mod cu putinţă de acel loc tainic dintre coapsele ei,care,având în vedere că nu purta nimic altceva în afară de jupon şi de cămaşă,era gol şi astfel complet vulnerabil la atingerile lui.Copleşită acum în întregime de senzaţiile puternice,sărutându-1

frenetic,se mişcă la rândul ei cu un instinct pe care nu-şi dăduse seama până atunci că îl posedă.Nu mai era conştientă de nimic altceva în afară de pasiunea mistuitoare pe care o trezea în ea.O întoarse pe spate şi-i scoase braţele din mânecile pardesiului,pe care-1 potrivi apoi ca un fel de saltea peste roca aspră de sub ei.Agăţându-se de el,răspunzând cu pasiune fiecărui sărut arzător,îşi dădu seama,vag,chiar în timp ce gre-utatea lui se aşeza deasupra ei şi coapsele i se depărtau de bună voie pentru a le face loc alor lui,îşi dădu seama că asta evitase ea atâta timp,asta o umpluse de groază,asta fusese perspectiva de care se temuse,cutremurându-se,că ar fi fost forţată să o îndure.Dacă era totuşi să moară,nu voia ca asta să se întâmple fără să cunoască această experienţă.Prinsă în moment,în pericolul şi în pasiunea lui,în impulsurile stranii,neimaginate,Insă absolut delicioase pe care el i le stârnise,capitulase întru totul.Solicitările acum de nestăvilit ale propriului ei trup,dorinţele fizice pe care nu le-ar fi bănuit că existau înăuntrul ei,gândul că aceste scurte momente cu el ar fi putut fi tot ce mai avea o seduceau dincolo de orice raţiune şi,cu o umbră de uimire recunoscu acceptarea că era a lui şi că putea face cu ea ce dorea.O sărută şi ea îl sărută la rându-i.Se împinse în ea,iar ea se arcui şi gemu şi se mişcă în cel mai lasciv răspuns cu putinţă.O ajuta faptul că în jur era un întuneric mai adânc decât al celor mai întunecate nopţi şi nu putea vedea că erau atât de strâns lipiţi încât trupurile lor deveniseră aproape unul,că-i răspundea la săruturi şi la mângâieri cu o abandonare demnă mai degrabă de o uşuratică decât de o lady,că fustele îi erau ridicate până la mijloc şi că el stătea lungit între coapsele ei în cea mai destrăbălată dintre poziţii.Dar,chiar dacă ar fi fost lumină ca în plină zi,chiar dacă s-ar fi aflat în câmp deschis,cu mii de spectatori care să-i privească şi să-i arate cu degetul,nu credea că ar fi fost în stare de un asemenea efort de voinţă încât să-i spună să se oprească.Acest tremur fierbinte şi neîndurător,acest neaşteptat asalt al celor mai trupeşti pasiuni,nu semăna cu nimic din ceea ce trăise sau simţise vreodată şi,spre marea ei uimire,se trezi acum absolut incapabilă să reziste.Când gura lui se desprinse de a ei pentru a-i coborî cu gingăşie pe gât,scoase un geamăt scurt şi-şi încleşta mâna în valurile părului său lung şi aspru.Era acum aşezat ferm între picioarele ei,frecându-se,cu hainele pe el,de goliciunea ei,şi Beth capitulă neajutorată în faţa acestui delicios chin.

-Neil...

-Mm? Era un murmur senzual,rostit în timp ce-i aşeza un colier de săruturi la baza gâtului.

-Eu...Oh!Şocul plăcerii îi înceţoşa mintea în clipa în care una din mâinile mari şi puternice pe care şi le amintea de mai devreme îi alunecă în decolteu şi-i găsi

sânul.O mângâie incredibil de uşor,aşezându-şi delicat palma peste sânul ei,ca şi cum ar fi fost făcut din vată de zahăr şi s-ar fi topit,apoi coborând-o până la baza lui ca să-1 ţină în loc în timp ce degetul mare îi atingea sfârcul.Acest contact scurt şi atât de uşor o electriza ca un fulger.Se cutremură şi se prinse de umerii lui şi-şi strânse coapsele implorator în jurul lui.Buzele lui se deschiseră,dar numai pentru a respira neregulat în timp ce mâna lui îşi găsi locul în decolteul ei.O simţea mare,caldă şi posesivă în timp ce-i dezmierda cu atenţie mai întâi un sân gol,apoi pe celălalt.Instinctiv,se arcui înspre el,oferindu-i-se cu o voluptate pe care nu ar fi crezut-o niciodată să facă parte din firea ei,mişcându-se sub el într-o rugăminte tăcută şi urgentă,căci tremurul acela insistent din adâncul ei crescuse şi se intensificase,până când ajunsese de ne suportat.Voia-voia-voia-mai mult.

-Îmi place gustul tău!Gura lui îi aluneca pe claviculă.Vocea-i era răguşită şi joasă.

-Atât de dulce...îşi dădu seama că trăgea de corset,i-1 lăsa în jos,îl dădea complet la o parte pentru a-i dezgoli sânii pentru săruturile lui,pentru gura lui,şi abia dacă scoase un geamăt.

-Vreau să te iubesc,Beth.Inima îi bubuia atât de tare,încât era convinsă că el îi putea simţi bătăile frenetice sub buzele care îi urcau pe rotunjimea sânului către sfârcul ridicat şi tremurând de anticipare.În continuare complet îmbrăcat,se împingea cu putere în ea,acolo,între picioarele ei,se împingea chiar mai tare decât până acum,frecându-se de ea cu o mişcare ritmică ce nu-i lăsa nici o îndoială cu privire la intenţiile lui.Respiraţia ei se opri într-un geamăt scurt,pe jumătate speriat,pe jumătate ameţit,în clipa în care îşi reveni suficient în simţiri încât să înţeleagă ce-i spunea,ce avea de gând să-i facă mai departe,dacă îl lăsa.”*Ar trebui să-i spui să se oprească*”,îşi zise în gând,însă nu-i spuse,nici prin cuvinte,nici prin vreun gest,fiindcă adevărul era că nu voia să se oprească.Voia să o iubească,voia să-i facă mai departe ce-i făcea până când starea febrilă în care o adusese s-ar fi potolit în cele din urmă.

-Ştiu...consimţi ea în şoaptă.Senzaţia fierbinte,ca de miere topită,pe care o încerca era mult mai puternică decât ar fi putut fi orice beţie.Era intoxicată acum de pasiune,ardea de dorinţă,trupul nu-i mai aparţinea,mintea i se întunecase dincolo de limita raţiunii din cauza senzaţiilor mirifice pe care o făcea să le simtă.Tristul adevăr era că,în starea în care se găsea,ar fi putut face orice cu ea,
absolut orice,şi ea s-ar fi bucurat.Regretele,care ştia că vor veni,cu aceeaşi certitudine cu care ştia că erau peşti în mare,erau ceva la care să se gândească

mai târziu.Asta,desigur,în cazul în care supravieţuia şi ieşeau din această închisoare terifiantă şi ar mai fi existat vreun motiv pentru regrete de orice fel.
Dar nu se va gândi la asta acum.Acum nu exista decât el şi dorinţa înflăcărată pe care o aprinsese în mod atât de neaşteptat în ea.Va fi a lui pur şi simplu pentru că nu avea forţa să se retragă,pentru că trupul ei care tremura şi ardea nu-i permitea să facă altceva,pentru că simţea nevoia ca el să o aibă într-un mod în care nu crezuse că o să-1 simtă vreodată.Şi,dacă ar fi fost cazul,avea să evalueze costurile mai târziu.Apoi gura lui îi găsi sânul şi orice brumă de luciditate care i mai rămăsese,orice speranţă că,totuşi,precauţia rece şi sobră va câştiga fu pierdută.Îi sărută sfârcul,i-1 mângâie cu căldura limbii,apoi îl trase în gura lui cu o carnalitate ce o făcu să ţipe şi să se arcuiască sub strânsoarea lui şi să-i apese capul pe sânul ei precum cea mai desfrânată dintre femei.
Îi dezmierdă cu atenţie ambii sâni,apoi,în sfârşit,îşi ridică capul.
-Nu-ţi mai e frică,scumpo?
Vocea-i era răguşită,însă tonul blând,în timp ce mâna îi îna inta cu o siguranţă caldă pe pielea de mătase a coapsei ei interioare.Mângâierea aceasta o făcu să tremure.Ştia încotro se îndreaptă,ştia unde voia să o atingă apoi şi anticiparea o înne bunea.Sânii i se umflară,implorând să fie sărutaţi.Coapsele i tremurau şi se deschiseră de dorinţă.Îi simţea mâna pe pielea ei înaintând atât de încet,prea încet,înspre acea parte din ea ce ardea să fie atinsă.
-Nu cu tine.Din nesiguranţa vocii,îşi dădu seama că respiraţia îi era în tretăiată.
Cu totul neaşteptat,auzi un sunet nefamiliar şi-şi dădu seama,spre surprinderea ei,că erau dinţii lui care se încleştau.Tot odată,mâna i se opri din înaintarea mătăsoasă şi degetele i se încleştară pe coapsa ei.Le simţea mărimea şi puterea în timp ce-i ardeau pielea.Preţ de câteva clipe nu se mişcă,rămase perfect neclintit,de parcă s-ar fi transformat brusc în stană de piatră.Sunetul aspru şi şuierător pe care-1 auzea era,îşi dădu seama,respiraţia lui.
-Neil? Perplexă,se încorda să-1 vadă prin întuneric.
Ca şi cum vocea ei ar fi rupt o vrajă imaginară ce îl ţinea în loc,Neil înjură grosolan,apoi îşi luă mâna de pe coapsa ei şi se rostogoli departe de ea,pur şi simplu,de parcă dintr-odată i-ar fi crescut pe corp o sumedenie de spini.Deşi privea cu ochii măriţi înspre el,la câte vedea ar fi putut la fel de bine să fie oarbă,însă îl putea simţi lângă ea,la doar câţiva centimetri,fiindcă îngustimea spaţiului în care se găseau nu permitea mai mult,şi avu senzaţia că era acum întins pe spate,cu un braţ aşezat peste ochi.Dorinţa umpluse spaţiul îngust de căldură,o căldură înăbuşitoare chiar.Pardesiul pe care stăteau întinşi părea un covor de pluş.Tensiunea dintre ei părea o forţă invizibilă,electrizantă.Fiecare

instinct din trupul ei o împingea să închidă spaţiul îngust care îi despărţea-însă ezită.
-Neil?
Îi puse în schimb o mână întrebătoare pe braţ.Spre surprinderea ei,constată că muşchiul lui tremura.
-S-a întâmplat ceva?
Dintr-odată,vocea-i era slabă şi nesigură şi detesta să o audă astfel.Ura vulnerabilitatea pe care o detecta în ea.Îşi trase braţul de sub atingerea ei.
-Ce-ai vrut să spui când ai zis *Nu cu tine*?
-Poftim?
Abia dacă înregistra sensul cuvintelor lui.Inima încă-i bătea cu putere,sângele încă-i mai alerga prin vene,trupul încă-i ardea.Adevărul gol-goluţ era că îşi dorea ca el să o iubească mai departe-deşi se părea că el nu mai avea această intenţie.
-Te-am întrebat dacă-ţi mai este frică de sex şi mi-ai răspuns *„nu cu tine*".Vreau să ştiu ce-ai vrut să spui cu asta.
-Oh!Amintindu-şi propriile ei cuvinte,Beth roşi.Slavă Domnului că el n-o putea vedea.De fapt,ăsta era singurul lucru bun din întreaga poveste,hotărî ea.Trăgând aer în piept,deveni dintr-odată conştientă de faptul că fustele îi erau ridicate în jurul taliei.Corsetul îi fusese tras mult sub sâni.Era,prin urmare,complet goală,
întinsă pe spate,cu picioarele indecent depărtate şi cu săruturile lui încă uscându-i-se pe sâni.În clipa în care realiză în sfârşit ce-i permisese să facă,amploarea gradului de intimitate la care-i dăduse voie să ajungă,căldura din obrajii ei se intensifică fi se întinse,până când fu convinsă că roşea acum din cap până-n picioare.Îngrozită,făcu repede şi în tăcere tot ce putea pentru a recăpăta o postură cât de cât decentă,apoi se trase cât putu mai departe de el,până când fu în cealaltă parte a spaţiului,cu spatele lipit de lespedea de piatră care-i ţinea blocaţi.Ea,pe care intimitatea fizică o îngrozise într-atât încât simplul gând de a fi nevoită să îndure patul conjugal îi provoca greaţă,aproape că se dăduse acestui bărbat-acestui criminal care nici măcar nu se căia pentru faptele lui.Era incredibil,dar era adevărat.În mod ruşinos,buzele ei încă mai tânjeau după săruturi,iar trupul ei tânjea şi el după săruturi şi mângâieri şi după tot ce-i făcuse el.Nu,după tot ce făcuseră împreună.Nu avea nici un rost să pretindă că o forţa se în vreun fel sau că nu fusese,la rândul ei,cooperantă.Ba chiar dornică.Şi partea cea mai rea din întreaga poveste era că nici mă car nu se putea bucura că se oprise.Nu încă.Nu cât timp inima îi mai bătea nebuneşte şi sângele încă-i mai gonea şi trupul încă îi mai tânjea după atingerea lui.

-Oh! nu este un răspuns.Părea iritat.Nu se mai atingeau acum în nici un fel,însă îi simţea prezenţa la fel de intens ca şi cum ar fi fost lipit de ea.
-Şi aş dori unul,te rog.
-Foarte bine atunci.E aşa cum am spus.Sinceritatea,care fusese întotdeauna una dintre principalele ei virtuţi-sau păcate,dacă era să o creadă pe Twindle-se corn bină cu mândria pentru a-i veni în ajutor,dându-i o oarecare brumă de curaj.Într-adevăr,n-ar fi vrut să încerce să schimbe ceea ce tocmai se petrecuse între ei în nimic altceva decât revela ţia absolut spectaculoasă care fusese.Indiferent de unde apăru se această neaşteptată atracţie dintre ei,realitatea rămânea că exista.Din această cauză,din cauza faptului că nu putea scăpa de teama că nu vor mai ieşi niciodată de acolo şi din cauză că,şi acum,mai mult decât orice,îşi dorea să se întoarcă în braţele lui,avea să-i spună adevărul,fără nici o reţinere,şi dracu să le ia de consecinţe.
-Vrei să-mi explici,te rog,ceva mai clar?
-Aş fi crezut că este cât se poate de clar,dar dacă vrei să ţi explic în detaliu, fie.Aşa cum ai ghicit,nu mi-a plăcut să fiu sărutată sau-şi aici,în ciuda hotărârii ei,se bâlbâi puţin-mângâiată de nici un domn.Doar că,dintr-un motiv pe care nu mi-l pot explica,se pare că nu simt această aversiune faţă de tine.
-Cerule mare! Mărturisirea ei nu părea să-i fie pe plac.Beth se încruntă,jignită.
-Mi-ai pus o întrebare şi ţi-am răspuns.Dacă nu voiai să afli adevărul,nu trebuia să întrebi.
-Nu cred că înţelegi pe deplin ce a fost cât pe-aci să se petreacă,încă vreo câteva clipe şi ţi-aş fi luat virginitatea.Tonul lui era acum de-a dreptul furios,nu doar iritat.
-Ce-ar trebui să faci în momentul de faţă ar fi să mă plesneşti.Cel puţin!

CAPITOLUL 22

-Şi la ce-ar folosi asta? în orice caz,nu ai făcut nimic din ce nu mi-am dorit să faci.Cu această mărturisire morocănoasă,Beth îşi strânse braţele la piept.
-În plus,dacă e să murim,ce mai contează dacă mai sunt sau nu virgină?
Neil dădu frâu liber unor înjurături destul de potolite,dar fluente.Când termină, Beth îl privea prin întuneric.
-Şi,mă rog,asta la ce a folosit?
-Nu o să murim,pe toţi dracii! Şi trebuie să înţelegi ceva: ţi-ai dorit pentru că eu te-am făcut să-ţi doreşti.Ştiu ce le provoacă plăcere femeilor şi am ştiut ce-o să-ţi provoace plăcere ţie,şi am făcut toate astea în mod intenţionat,ca să mă laşi să-mi fac mendrele cu tine.Dacă vrei să ştii adevărul,m-am gândit să te seduc

încă din prima clipă în care te-am văzut.
-Atunci de ce te-ai oprit? Urmă o pauză.
-Fiindcă mi-a mai rămas încă o brumă de bun-simţ,se pare.Şi ar trebui să mulţumeşti cerurilor pentru asta.Altfel ai fi acum amanta mea şi,prin urmare,cu o reputaţie complet distrusă.
-Dacă supravieţuim,probabil că reputaţia mea va fi oricum distrusă.Nu cred să pot trece peste toate astea.
-Să înţeleg din ce-mi spui că nu trebuie să am nici un scrupul? întrebă el sardonic.
-Absolut nici unul.Răspunsul ei fu întâmpinat cu o tăcere de mormânt.
-Tu,fată dragă,eşti o pacoste.Îi lăsa impresia acum că vorbeşte printre dinţi.
-Din fericire pentru tine,am descoperit că am o foarte neaşteptată aversiune vizavi de deflorarea virginelor,oricât de aiurite ar fi ele!
-Tu îmi spui mie că sunt aiurită...?
Beth se opri brusc,înţelegând abia acum ce-i spusese.
-Stai,vrei să spui că niciodată nu ai,ăm...-francheţea neobişnuită a conversaţiei o făcea din nou să se bâlbâie,spre enervarea ei-nu ai deflorat niciodată o virgină?
-Ce am făcut sau nu am făcut în această direcţie nu este un subiect pe care să am chef să-1 discut cu tine.
-Dar e adevărat,nu?
-La dracu,Beth,încetează! Am închis subiectul!
Bătăile inimii i se mai potoliseră acum şi ajunseseră aproape la ritmul normal,iar sângele îi curgea prin vine mai mult sau mai puţin cu viteza firească.Dorinţa trupească ce se stârnise atât de uluitor în ea începea să se domolească şi nu avea îndoia lă că,dacă nu se mai întâmpla nimic ca să o întreţină,avea să se transforme curând într-o amintire delicioasă.Dar ceea ce avea să rămână cu ea pentru totdeauna,oricât de lungă sau de scurtă avea să fie viaţa ei,era descoperirea că se putea simţi astfel,că se putea gândi la consumarea unei căsnicii cu încântare în loc de groază,că era posibil să stârnească dorinţa unui bărbat trăind o alături de el şi nu neapărat supunându-se lui.Actul lui de seducţie abandonat o eliberase de fapt de cătuşele care o împiedicaseră mereu să trăiască viaţa pe care şi-o dorise.Cheia,desigur,aşa cum îi spusese Claire de atâtea ori,era să găsească bărbatul potrivit.
-Neil,spuse ea în tăcerea care,deranjată doar de ritmul inegal al respiraţiei lor,se întinsese între ei.Mulţumesc.
-Mulţumesc? repetă precaut.
-Da.

-Cu plăcere.Ar trebui să ştii că a fost al dracului de greu să mă opresc în momentul ăla.Ba cred chiar că a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut vreodată.Beth zâmbi în întuneric.
-Oh,nu ţi-am mulţumit pentru că te-ai oprit,deşi îmi dau seama acum că probabil a fost mai bine aşa.Însă ai schimbat totul pentru mine.Dacă scăpăm cu viaţă din povestea asta,dacă,prin cine ştie ce minune,reputaţia mea nu va fi cu desăvârşire distrusă,dacă mă pot întoarce la Londra şi dacă viaţa mea va continua ca înainte,o să pot chiar să mă căsătoresc cu următorul domn cu care mă voi logodi. Pentru asta ţi-am mulţumit.Îmi dau seama că nu trebuie să mai evit căsătoria de teama intimităţii patului conjugal.
-Of,Doamne! gemu Neil.Nu asta voiam să aud.Se mişcă agitat şi Beth avu impresia că era în mijlocul unei lupte cu un demon interior.
-Îmi dau seama acum de ce nu m-am purtat niciodată ca un gentleman: este mult prea greu!
-Chiar asa?
-Pe toţi dracii,da! Iar tu nu mă ajuţi şi o ştii prea bine.Crezi că nu-mi doresc să te iubesc atât de mult,încât această înfrânare aproape că mă omoară? Dar mă gândesc în schimb la binele tău.Tenta de răguşeală din vocea lui îi trimise un fior delicios de-a lungul pielii.
-După care vii şi-mi spui că,mulţumită mie,alt bărbat va putea să...Un sunet de undeva,de dincolo de micuţa lor închisoare o făcu pe Beth să înţepenească.Chiar în clipa în care toate simţurile îi intrau în alertă şi capul i se răsucea întrebător către zgomot,o voce familiară,atât de bine-venită,străpunse întunericul.
-Ne-am întors! Am adus ajutoare!
-Slavă Domnului!Beth se întoarse numaidecât cu faţa spre cavernă şi-şi ridică vocea pentru a răspunde:
-Mary!
-Domnişoară! Sunteţi bine? Şi dumneavoastră şi eminenţa sa?
-Suntem bine,strigă Neil.Creed e cu voi?
-Nu,răspunse Mary.Dar înainte să poată continua,o voce străină,de bărbat,strigă vesel:
-Domnul Creed e plecat,dar nu contează.Suntem mai mulţi aici şi-o să vă scoatem de-acolo numaidecât.Dar,după cum arată lucrurile,cred c-o să mai dureze.
-Cine eşti? îi strigă Neil bărbatului.Lui Beth i se păru că distinge o notă de îngrijorare în vocea lui,iar trupul îi emana acum un alt fel de tensiune.
Desigur,acum nu mai erau izolaţi de restul lumii.Să fi fost posibil ca vocea cea

veselă să aparţină unuia dintre urmăritorii de la castel? Acest gând îi făcu inima lui Beth să bată mai repede,însă dintr-un motiv total diferit faţă de cel de mai devreme.
-Mă numesc Tandy.Le scoatem mai întâi pe celelalte,fiindcă voi sunteţi sub un ditamai mormanul de pietre,iar la ele e mai uşor.Aşteptaţi şi dumneavoastră, domnişoară,şi contaţi pe noi.Nu prea aveau ce altceva să facă.Privind încordată în direcţia cavernei,de unde se auzeau bufnituri îndepărtate,ca de bolovani daţi la o parte,Beth auzi un sunet mai scurt,metalic,chiar în spatele ei,şi întoarse capul spre Neil.
-Ce faci? îl întrebă ea.Vorbea în şoaptă şi-şi dădu seama că era din cauză că se temea să nu fie auzită de salvatorii lor.Ceea ce era ridicol.Ea una nu auzea nimic din conversaţia sau zgomotele făcute de ei,dincolo de acele bufnituri.Totuşi,un instinct atavic îi spunea să fie precaută.
-Îmi iau pistoalele.Le-am scos din buzunare înainte să-ţi dau pardesiul şi le-am pus de-o parte.Sunt goale,al dracului ghinion,dar nimeni n-are nevoie să ştie asta.N-ar fi prima oară când conving pe cineva să dea înapoi cu ajutorul unor pis ţoale goale.Beth simţi cum i se strânge stomacul.
-Crezi că va fi nevoie să-i faci să dea înapoi? Cine crezi că sunt?
-Foarte posibil să fie oameni cinstiţi.Dar e bine să fim pregătiţi.
Se întinse după ea,o cuprinse cu braţul pe după talie şi o trase spre el.
-După cum se aude,nu exagerează cu prudenţa.Suntem în mai mare siguranţă aici,în spate,lângă perete,în cazul în care ar provoca o nouă cădere de pietre.
Era o posibilitate înfricoşătoare,la care Beth nu se gândise încă.
-Neil...
-Grijile sunt o pierdere de vreme.În momentul de faţă,nu avem altceva de făcut decât să aşteptăm până ne scot de-aici şi om vedea după aceea ce şi cum.
Braţul lui o ţinea strâns pe după talie şi-i simţea pieptul ridicându-se şi coborând în spatele ei.Apoi se mişcă,schimbând poziţia,luând-o după el.Din nou,sfârşiră în cea mai confortabilă poziţie pe care o putură găsi,cu el întins pe spate,cu braţul sub ea şi cu capul ei odihnindu-i-se pe piept.Întinsă lângă el,ascultând bubuiturile continue care răsunau acum din peşteră,Beth simţi o poftă nebună de aer proaspăt şi o dorinţă puternică de a scăpa din acest spaţiu claustrofobic.
Şi totuşi...şi totuşi...
-Londra pare destul de departe,constată ea,gândindu-se că,dacă erau într-adevăr oameni cinstiţi,ar fi trebuit să se întoarcă acolo cât de curând,poate chiar până în noaptea următoare.Trebuie să mă duc acasă,desigur,şi vreau să mă duc,cât mai curând posibil,dar...

Se opri brusc,dându-şi seama că,odată întoarsă la viaţa de dinainte,el ar fi dispărut din lumea ei.
-După ce mă întorc acasă,n-o să te mai văd,nu-i aşa?
-Vrei să mă mai vezi?
-Trebuie să mărturisesc că da.
-Ei,asta e ceva.Vocea lui avea o notă enigmatică care o făcu să se încrunte şi să-şi încline instinctiv capul pentru a se uita la el,ceea ce,desigur,era inutil în întuneric.
-Orice s-ar întâmpla,mă îndoiesc c-o să dispar prea curând din viaţa ta.
Cuta de pe fruntea lui Beth se adânci.
-Dar...
-Iar dar-urile astea ale tale!O aduse la tăcere cu un sărut,la care ea îi răspunse pe dată,instinctiv.Pe atât de fierbinte şi de flămând pe cât fusese de scurt,avu darul de a-i şterge orice altceva din minte.
-Nu te bucuri acum că m-am oprit la timp? Uite că vom apuca amândoi o nouă zi şi ţi-ai păstrat afurisita de virginitate!
-Presupun că ar trebui să mă bucur...Dar,ştii,am descoperit că îmi plac săruturile, murmură Beth,gânditoare.Îşi ţinea braţele pe după gâtul lui,iar bărbia i se odihnea pe pieptul lui Neil.Avea ochii deschişi,dar,desigur,nu putea vedea nimic,nici pe el,nici altceva.
-Printre altele...cu tine,în orice caz.Urmă apoi un moment de tăcere vibrantă.
-Din fericire pentru instinctele mele muribunde de gentleman,prezenţa atâtor străini chiar de cealaltă parte a acestor pietre mi se pare extrem de inhibantă, spuse el în cele din urmă,cu respiraţia uşor întretăiată.
Îi luă braţele de după gâtul lui şi o aşeză din nou lângă el.
-Ce-ar fi să-mi distragi şi mai mult atenţia discutând cu mine? Poţi începe prin a-mi povesti despre copilăria ta.Ce-au fost părinţii tăi?
Deşi nu fără efort,avu destulă mândrie cât să se ridice deasupra efectului ameţitor al acelui sărut şi reuşi să răspundă pe un ton de o îndreptăţită ironie.
-Oh,despre originile tale nu avem voie să vorbim,însă ale mele trebuie investigate?
-Exact! spuse el şi lui Beth i se păru că zâmbeşte.Cu siguranţă,tensiunea pe care o simţise în el începuse să se mai domolească.Cât despre ea,inima îi bătea cu putere şi senza ţia aceea delicioasă de topire revenise,însă era şi ea,la rândul ei,conştientă de prezenţa atât de apropiată a salvatorilor lor.Spre uşurarea ei, constată că,în aceste circumstanţe,îi mai rămăsese totuşi suficientă decenţă încât să se mulţumească să stea lipită de el si să vorbească.Nimic mai mult.

-Nu-i drept,protestă ea,apoi însă,la insistenţele lui,începu să-i spună ce dorea să ştie,începând cu puţinul pe care reuşise să-1 afle de-a lungul anilor despre mama ei,fiica unui funcţionar,numită Elizabeth,la fel ca ea,care ajunsese să fie a patra soţie a contelui de Wickham,doar ca să moară într-o cădere accidentală când Beth era încă prea mică pentru a putea să şi-o amintească.Vorbi cu reţinere despre tatăl ei,nevrând să insiste asupra lipsei lui de afecţiune şi a brutalităţii faţă de propriii copii,nevrând nici măcar să-şi amintească de prietenii acestuia,pentru care avansurile sexuale făcute fiicelor contelui,deloc interesate,erau o distracţie la ordinea zilei.Pe Gabby şi pe Claire le descrise cu toată dragostea,pe prima ca pe o figură maternă,care o crescuse,pe cealaltă ca pe o prietenă dragă.Despre soţii lor,Nick şi Hugh,vorbi cu afecţiune,atât pentru ei în sine,cât şi pentru fericirea pe care o aduseseră surorilor ei.
-Carevasăzică,ţii la Richmond? întrebă Neil.
Din nou,tonul lui avea acea notă enigmatică pe care nu şi-o putea explica.I se păru ciudat şi că menţiona în mod aparte numele lui Hugh în loc să-i includă în întrebare pe ambii cumnaţi,iar asta o făcu să-şi amintească de circumstanţele în care se cunoscuseră.
-Hugh a fost foarte bun cu mine şi este extraordinar de bun cu Claire.Îi iubesc şi pe el,şi pe Nick,de parcă ar fi propriii mei fraţi,spuse ea cu hotărâre.
Apoi adăugă:
-Ştii,nu mi-ai spus niciodată exact ce anume căutai în casa lui Hugh în seara în care ne-am cunoscut.
-Nu ţi-am spus?
-Nu.Am presupus că veniseşi să ne jefuieşti,dar...înainte să termine,strigăte triumfătoare răsunară în cavernă,distrăgându-le atenţia amândurora.Din sunetele care urmară deduseră cu claritate faptul că Nan şi Jane fuseseră salvate cu succes.Beth le auzi strigătele recunoscătoare de bucurie.Câteva momente mai târziu,o serie de bubuituri mult mai apropiate decât toate cele pe care le auziseră până atunci le dădu de ştire că venise şi rândul lor.Sentimentele de uşurare şi de anticipare se contopiră cu părerea de rău în clipa în care realiză că orele prizonieratului lor se apropiau de sfârşit.Îşi dorea cu disperare să fie liberă,
desigur,însă nu ştia ce îi aştepta în cavernă sau în ce circumstanţe se vor găsi odată ce erau eliberaţi.Iar Neil îi spusese că nu va dispărea din viaţa ei,însă era destul de matură încât să-şi dea seama că,odată întorşi la Londra,relaţia lor n-ar mai fi putut fi aceeaşi.
-S-ar putea să ne ia toată noaptea să dăm la o parte grămada asta de pietre.Poate chiar mai mult.Cel care vorbise era Tandy şi,după sunetul vocii,părea să fie

chiar în faţa închisorii lor.Tonul ridicat lăsa limpede să se înţeleagă că i se adresa ei şi lui Neil.
-Am o idee mai bună-băgăm o pârghie sub dala asta mare care se sprijină de perete şi o ridicăm.Apoi vă scoatem pe sub ea cât mai repede cu putinţă.
Domnişoara o să iasă prima,desigur.Beth simţi tensiunea bruscă a lui Neil, apoi,după o ezitare de doar câteva fracţiuni de secundă,strigă la rândul lui:
-Bine!
-Atunci,pregătiţi-vă!Strigătul lui Tandy fu însoţit de un hârşâit metalic şi foarte puternic.
-După ce ridicăm bolovanul,va trebui să vă mişcaţi repede.
-Crezi că putem avea încredere în ei? şopti Beth în timp ce,la îndemnul lui Neil,se aşeza în poziţie ghemuită în faţa lespezii.Lângă ea,îl simţi mişcându-se şi presupuse că-şi băga pistoalele în betelia pantalonilor,pentru ca,la nevoie,să le aibă la îndemână.Neliniştea îi crea spasme în stomac.Îşi udă buzele pe care şi le simţi brusc uscate.
-Nu avem de ales.Un lucru e sigur,aici nu putem rămâne.Vocea lui Neil era sumbră.Un licăr de lumină apăru dintr-odată între podea şi dala de piatră,iar lui Beth i se păru strălucitor ca soarele.Fâşia de lumină se lărgea sub ochii lui Beth, care o privea clipind,ameţită de brusca ei strălucire.Apoi,fără nici un avertisment,mâna lui Neil i se strecură pe după gât şi o sărută,repede şi adânc.
-Pregăteşte-o pe domnişoara,strigă Tandy.Neil îi dădu drumul şi Beth,cu inima bătându-i cu putere,se uită destul de ameţită la crăpătură şi descoperi că forma acum un unghi lat de aproape jumătate de metru,chiar mai mult în partea finală. Lumina care pătrundea prin deschizătură era aproape la fel de orbitoare pe cât fusese întunericul.
-Voi fi chiar în spatele tău,îi promise Neil.
-Acum!strigă Tandy şi două mâini groase,bărbăteşti,apărură prin deschidere, întinzându-se după ea cu degetele răsfirate.Domnişoară,prindeţi-vă de mâinile mele!Aruncându-i lui Neil o privire fulgerătoare peste umăr-îl putea vedea acum,deşi vag,o umbră întunecată ghemuită lângă el-prinse mâinile lui Tandy.
-Du-tel îi strigă Neil,împingând-o de talie în timp ce Tandy o trăgea cu putere de braţe.Îşi coborî capul şi se trezi scoasă într-o clipită de sub stânca uriaşă ce se balansa într-un echilibru extrem de precar.Primele impresii-lumina orbitoare a unei torţe; bărbaţi înarmaţi,suficient de mulţi cât să umple,practic,caverna,cu toate armele îndreptate înspre spaţiul îngust ce tocmai fusese deschis sub muntele de piatră;Mary,Nan şi Jane adunate laolaltă,aparent sub paza lor-o izbiră înainte să apuce să iasă de tot.

Ochii i se lărgiră.Gura i se deschise.Inima îi tresări.
*„Dumnezeule,trebuie să-1 previn pe Neil...”*Dar,înainte să apuce să scoată măcar un sunet,o mână îi apăsă cu putere pe gură şi fu ridicată în picioare,ţinută de câte un braţ de doi bărbaţi înalţi şi solizi.Nu erau îmbrăcaţi în uniforme militare,iar chipurile le erau dure şi asprite de ani,însă îi lăsau impresia că erau,totuşi,soldaţi.
-Nu vă temeţi,milady,îi şopti în ureche vocea aspră a bărbatului care-i acoperea gura cu mâna.Dacă jigodia aia criminală care v-a răpit îndrăzneşte să ne supere măcar şi cu un suflu,îl omoram pe loc.Am fost trimişi de alteţa sa Ducele să vă găsim şi să vă aducem acasă.Chiar în timp ce rostea ultimele cuvinte,Tandy întinse mâna sub dala de piatră şi abia atunci Beth observă că un capăt al acesteia era ridicat la aproximativ un metru de pământ de patru bărbaţi vânjoşi, cu nişte bare de fier.Şase bărbaţi înarmaţi cu flinte trecură fără nici un sunet în poziţie în jurul lui,pregătiţi,din câte se părea,să-1 împuşte pe Neil pe loc.
-Prindeţi-vă,domnule! strigă Tandy prin deschidere,pe acelaşi ton vesel ca şi până acum.Mintea îi alerga spre găsirea unei soluţii în timp ce sângele îi îngheţa în vene.Smulgându-se de sub mâna care-i acoperea gura chiar în clipa în care capul şi umerii lui Neil apăreau prin deschizătură,spuse cu voce rece şi clară, destul de tare cât să fie auzită în întreaga încăpere.
-Are pistoale,dar sunt goale.Nu-1 ucideţi! Vă ordon în numele fratelui meu, alteţa sa,Ducele.Va fi foarte supărat dacă-1 omorâţi,v-o garantez.Canalia aceasta va fi spânzurată sub ochii mei.Cu faţa încă în jos,dar făcând eforturi să iasă de sub dala de piatră,cu mâinile încă într-ale lui Tandy,Neil îi aruncă o privire fulgerătoare.Privirile li se întâlniră preţ de doar o fracţiune de secundă,înainte ca patul unei flinte să-1 izbească în moalele capului.

CAPITOLUL 23

Capul îl durea înfiorător de tare.Greaţa provocată de durere îi dădu de veste că era din nou pe deplin conştient.Suprimându-şi din instinct un geamăt-acelaşi instinct prin care simţea pericolul şi care-i salvase viaţa de multe ori-Neil rămase nemiş cat şi cu ochii închişi,încercând să-şi readucă mintea şi memoria în starea normală de funcţionare.Primul lui gând fu: *„De data asta,chiar am încurcat-o!”*
Al doilea fu amintirea împrejurărilor exacte în care ajunsese aici.Oriunde ar fi fost,temperatura era scăzută şi frigul îi pătrundea prin haine.Părea să fie complet îmbrăcat,în sensul că avea cămaşă,pantaloni şi şosete.Parde siul îi lipsea,deloc surprinzător având în vedere conţinutul bu zunarelor,la fel şi ghetele.Un miros apăsător pe care nu-1 putea identifica îi înţepa nările.Suprafaţa pe care stătea

întins cu faţa în jos era în acelaşi timp moale şi totodată făcută parcă din sute de ace.Mâinile îi erau prinse în cătuşe,la spate.Simţea inelele de fier strânse cu putere în jurul încheieturilor,la fel şi greutatea lanţului care-i atârna între braţe.
Avea cătuşe şi la picioare,la fel de dureros strânse,iar pulpele îi erau înfăşurate în lanţuri.Se auzeau zgomote în depărtare,voci ridicate,râsete.Voci ascuţite de femei,râsete răguşite de bărbaţi.Şi-acesta era amănuntul care-i pusese sângele în mişcare-nişte sunete ferite,mult mai apropiate,care îl făceau să creadă că cineva sau ceva încerca să ajungă la el,cu siguranţă nu cu gând bun.
Nu se dădu de gol că se trezise,nici măcar prin cel mai uşor zornăit de lanţ,deşi fu nevoie de tot autocontrolul de care era în stare ca să rămână nemişcat,altfel decât să-şi mijească aproape neobservabil ochii.Se simţi pe dată asaltat de un val de ameţeală; strânse din dinţi şi îl ignoră.
Era noapte şi se afla într-un loc întunecat şi plin de umbre.Era într-un grajd,
într-o boxă,întins cu faţa în jos pe o grămadă de paie,care explicau şi asprimea suprafeţei,şi mirosul.Pereţii de lemn ai boxei erau rudimentari,cu scânduri inegale,şi totul în jur îi dădea de înţeles că era un loc umil,doar o idee deasupra unui staul de vaci.Despărţiturile dintre boxe se ridicau doar până la nivelul umărului,aşa că putea auzi cu uşurinţă tropotele şi fornăielile cailor ce ocupau locurile alăturate.Toate aceste amănunte le absorbi într-o secundă,cu ajutorul unei lumini pâlpâitoare venite probabil de la un felinar fixat într-un cui undeva în mijlocul grajdului.În aceeaşi clipă observă că cineva era în boxă cu el.Cineva care închidea cu mare băgare de seamă uşa,în speranţa evidentă că nu va fi auzit.Cineva care avea grijă să stea aplecat pentru a nu fi văzut în cazul în care altcineva ar fi privit în direcţia ei.Pentru că era o femeie.Chiar înainte să se apropie de el şi înainte ca lumina felinarului să-i atingă părul,nu avea nici o îndoială cu privire la identitatea ei: Beth!
O parte din încordarea trupului îi dispăru pe dată.Nu putea crede că intenţiona să-i facă vreun rău.Totuşi,o privi cu ochii mijiţi.Ultimele cuvinte pe care o auzise rostindu-le înainte ca cineva să-1 trântească la pământ,lovindu-1 cu putere,îi răsunau cu exactitate în minte.Desigur,trădarea,de toate felurile,era ceva cu care se obişnuise de mult pe această lume,dar-Beth? Nu,ea nu l-ar fi trădat.Era-aproape-dispus să parieze cu propria viaţă.
-Să înţeleg,deci,că eşti în cârdăşie cu cei care m-au capturat? întrebă el,
înălţându-şi capul ca să o privească în clipa în care fusta ei-nu mai era cea subţire,din mătase galbenă,ci una de culoare mai închisă şi confecţionată dintr-un material mai aspru-se apropie la jumătate de pas de capul lui.
Tânăra tresări,îl privi încruntată şi-i şuieră:

-Ssst!
-”*Canalia aceasta va fi spânzurată sub ochii mei*”? Descoperirea faptului că,pe lângă cătuşele de la încheieturi şi glezne mai era legat cu lanţuri şi de perete,într-un fel care nu i permitea să se ridice în capul oaselor sau să se răsucească,care abia dacă-i îngăduia să se mişte,adăugă o notă de iritabilitate cuvintelor pe care tocmai i le repetase.
-Poţi să vorbeşti mai încet? A fost ceva spontan,o improvizaţie,ca să nu te omoare pe loc.Orice netot şi-ar da seama.Îi auzi fustele foşnindu-i,apoi o văzu îngenunchind lângă el.Observă că părul îi fusese prins într-un mod demn de o adevărată lady.Rochia avea o croială sobră,cu pieptul acoperit în între gime şi mâneci lungi.
-Sunt gărzi înarmate peste tot şi nu am nici o îndoială că nu ar ezita să te împuşte,dacă ar fi cazul.S-ar părea că te consideră un bărbat extrem de periculos.Stătea aplecată deasupra lui în timp ce vorbea.
-Au dreptate.Îşi întindea gâtul ca să-i poată vedea faţa şi descoperi că acesl lucru îi agrava considerabil durerea de cap.
-Ce faci?
-Am cheia.Dacă ai sta potolit,poate aş reuşi să o bag în broască şi să-ţi desfac cătuşele.La această promisiune,Neil nu mai făcu nici o mişcare.Aşa înlănţuit cum era,întreaga lui experienţă şi măiestrie în arta uciderii nu-i foloseau la nimic.Oricât detesta să o recunoască,era la fel de neajutorat ca un peşte într-o găleată.Ar fi putut fi împuşcat,înjunghiat,strangulat sau ucis prin orice cale ar fi ales-o un eventual atacator.Şi asta nu-i convenea.Vulnerabilitatea nu era o stare cu care să fie obişnuit şi nu-i plăcea câtuşi de puţin senzaţia.Prin urmare,
clichetul scos de cheie în clipa în care atinse fierul răsună ca o muzică în urechile lui.Mai mult chiar,dovada că avusese dreptate când apreciase că poate avea încredere în Beth era ca un balsam pentru sufletul lui.
-De unde-ai luat cheia?
Cercul de fier din jurul încheieturii lui drepte se deschise.Neil îşi eliberă numaidecât mâna.
-Mary a furat-o din buzunarul hainei domnului Tandy în timp ce era la duş.Este o fată de toată isprava.Cercul din jurul încheieturii stângi se deschise şi el şi Neil îşi eliberă şi această mână şi începu să-şi desfacă lanţurile înfăşurate în jurul braţelor.Zornăitul rezultat o făcu pe Beth să-i cuprindă umărul,alarmată.
-Şşşt! Chiar vrei să fii dus în lanţuri la Newgate?
Neil ştia că nu închisoarea Newgate îl aştepta pe el,ci o execuţie sumară.
Probabil că singurul motiv pentru care nu era încă mort se datora prezenţei ei la

faţa locului sau poate că aceia care-l capturaseră aşteptau pe altcineva-pe cineva precum Clapham-să vină şi să facă treaba.Însă era evident că Beth nu ştia nimic despre soarta care-i fusese rezervată şi nu văzu nici un motiv ca s-o edifice asupra acestui aspect.Simţindu-se mult mai bine acum că avea mâinile libere,
Neil îşi flexă degetele,ignorând miile de ace care le săgetau pe măsură ce sângele începea să circule din nou normal.Totuşi,neavând nici cea mai mică dorinţă de a fi descoperit înainte să se elibereze,lăsă la o parte lanţurile şi aşteptă până când ultima brăţară de fier fu deschisă.Era în continuare întins cu faţa în jos,fiindcă,descoperise ulterior,un lanţ care-i fusese petrecut în jurul pieptului era prins cumva de perete.Un alt lanţ îi fixa în mod similar picioarele.In mod clar,cei care-l capturaseră erau oameni prevăzători,care ştiau cu cine au de a face şi nu aveau de gând să-şi asume nici un alt risc în afară de cel de a-l lăsa în viaţă la prima lor întâlnire.Ceea ce,în retrospectivă,avea să fie fără îndoială considerată o gravă eroare.Rău pentru ei,bine pentru el.
-Cine sunt oamenii aceştia? întrebă el.Nu-mi pot imagina ca ticălosul de Creed să-i fi primit pe proprietatea lui,cu atât mai puţin să le fi arătat intrarea în peşteră.
-Din câte am înţeles,sunt un grup de soldaţi în rezervă,sub conducerea domnului Tandy.S-ar părea că mai sunt încă zeci de astfel de grupuri care răscolesc chiar acum întreaga ţară,cău-tându-mă.Când domnul Tandy a auzit despre crimele de la castel şi a aflat de licitaţii şi de tot circul în care s-au transformat,el şi oamenii lui s-au gândit că evadarea ar fi putut avea legătură cu mine şi au început să cerceteze zona.Au venit la han chiar în clipa în care Mary încerca să-l convingă pe nepotul lui Creed-Creed e mort şi nepotul lui deţine acum hanul-să ne vină în ajutor,lucru pe care,spuse ea,nu prea avea tragere de inimă să-l facă.Spre norocul nostru,Tandy şi oamenii lui au fost mai cooperanţi.Cel puţin a părut să fie un noroc,până când te-au lovit în cap şi ne-au spus că erai arestat pentru crimă.Neil scoase un mârâit în loc de răspuns,întrebându-se cât anume din ce i se spusese lui Beth era adevărat.Foarte puţin,probabil,dar nu mai conta: mulţumită ei,el şi ea-pentru că o lua cu el-aveau să fie curând pe drum.
Beth deschise repede numeroasele încuietori şi,cât ai bate din palme,Neil se ridică în capul oaselor şi aruncă lanţurile de pe el ca pe nişte eşarfe.
Ei,da! Acu' să îndrăznească să se apropie de el!
-Apropo,mulţumesc,spuse el,pregătindu-se să se ridice în picioare.
-Cu plăcere.Trebuie...Oh,uite-ţi ghetele.Aplecându-se în colţul întunecat din spatele lui,Beth îi aduse ghetele care îi fuseseră evident scoase pentru a permite fixarea cătuşelor în jurul gleznelor.I le întinse.

După ce căută în fiecare dintre ele pumnalul care,după cum se aştepta,nu mai era acolo,şi le puse în picioare.
-Nu mi-ai văzut cumva şi pardesiul,nu?
Având în vedere că privise şi el în jur,fu dezamăgit însă nu surprins de răspunsul ei negativ.Cu două pungi groase şi tot atâtea pistoale în buzunare,ar fi fost uluit dacă nu-l lăsau fără el cât mai repede cu putinţă.Strângând din dinţi din cauza durerii de cap,se ridică în picioare în ciuda ameţelii bruşte care îi reconfirma ceea ce bănuia deja:lovitura pe care o primise fusese una puternică.Ceea ce văzu prin uşa deschisă a grajdului în clipa în care privi peste pereţii boxelor,către curte,explica multe.Grajdul,construit încă de pe vremea lui,era în curtea din spate a hanului pe care i-l descrisese,cel în care lucrase în tinereţe.Se numea Lebăda Albă şi,din câte putea vedea,clădirea neregulată,din piatră,pe care şi-o amintea nu se schimbase câtuşi de puţin,nici măcar în ceea ce privea dâra subţire de fum care se ridica pe coşul bucătăriei.Totul rămăsese la fel,de la locaţia grădinii dezordonate până la fântâna dărăpănată şi până la puii care scurmau prin ţărână în scânteile focului de tabără care lumina noaptea.Ba mai era chiar şi o bătaie-aşa cum fusese întotdeauna-în curte,cauza ţipetelor femeilor şi a strigătelor şi a râsetelor bărbaţilor.Aproximativ doisprezece bărbaţi-inclusiv cei care ar fi trebuit să îl păzească în acel moment,nu avea nici o îndoială-erau strânşi în cerc în jurul a doi combatanţi,pe care îi aclamau şi îi întărâtau.Ochii lui Neil se lărgiră miraţi în clipa în care văzu cine se bătea: Mary cu Dolly.După cum se părea,erau pornite rău una pe cealaltă.În timp ce privea,Mary îşi înfipse o mână în partea de sus a rochiei lui Dolly,rupând-o până în talie şi primi o palmă considerabilă pentru acest gest.
-Dumnezeule mare! exclamaţia nu fusese rostită chiar cu cea mai mare grijă.
-Vorbeşte mai încet! îl admonesta Beth,într-o şoaptă şuierată.Haide! Trebuie să ieşim prin spate.Am înşeuat un cal.Trebuie să pleci de-aici cât mai repede cu putinţă.Foindu-se pe lângă el,Beth deschisese deja uşa boxei şi se îndrepta spre culoarul central.
-Mary şi Dolly...Era şocat şi vocea îi trăda mirarea.Pragul boxei părea nejustificat de înalt şi îl luă pe nepregătite,făcându-l aproape să se împiedice.
-Se prefac,îţi dai seama! Ca să-mi dea mie timp să te eliberez şi ţie timp să scapi. Dacă te-ai grăbi,s-ar putea chiar să ne reuşească.Scoţând o exclamaţie dezaprobatoare de nerăbdare,aparent din cauză că nu se mişca atât de repede pe cât ar fi vrut ea,îl apucă de mână şi-l trase înspre spatele grajdului,a cărui uşă mare,spre exterior,era deschisă.În spatele lui,ţipetele aprinse şi strigătele de încurajare printre hohote de râs îi spuneau că lupta încă mai continua.

Neputându-se stăpâni să nu arunce o privire peste umăr,ignorând junghiul dureros care-i atacă baza craniului în clipa în care-şi întoarse capul în acea direcţie,văzu că Dolly o aruncase pe Mary la pământ şi o trăgea de păr.Imaginea era izbitoare.

-E cea mai mare farsă pe care am văzut-o vreodată,murmură el.

-Cinci lire pe blondă! răsună un strigăt entuziasmat,separându-se de hărmălaia generală.

-Zece pe ailaltă! O fi ea mititică,da-i aprigă tare!

-Deschide uşa din spate.Fără zgomot! îl instrui Beth lăsându-i mâna şi dispărând în ultima boxă de pe stânga.Făcu aşa cum i se spusese,bucuros când panoul de lemn se deschise cu uşurinţă,dovadă că nu era blocat,fiindcă sarcina i se părea cu mult mai grea decât ar fi fost normal.Ajunse la concluzia că poate nu funcţiona el la capacitatea maximă,când Beth apăru în spatele lui,ducând de căpăstru un cal masiv.

-Când o să se descopere că am evadat,o să-şi dea seama că Mary şi Dolly şi restul m-au ajutat.Încruntându-se,aruncă din nou o privire în spate,către femeile care se băteau.Era un lucru curios,însă descoperi că-i păsa sincer de soarta afurisitelor ăstora care se ţinuseră ca scaiul după el.Şi care,în mod cu totul neaşteptat,îşi puneau acum viaţa în pericol ca să-l ajute să scape.

-Şi tu ce propunere ai? Să încerci să-i ucizi pe toţi aceşti douăzeci de bărbaţi care aşteaptă să te ducă la spânzurătoare?

Cu aceste cuvinte ironice,îl împinse pe uşă.

-În caz că nu ai observat,te clatini pe picioare în timp ce mergi.O asemenea ispravă te depăşeşte momentan,nu că mi-aş dori vreodată să te încurajez spre aşa o vărsare de sânge.Haide! Trebuie să ajungem doar până la pădure,după care poţi să încaleci şi să-ţi vezi de drum.Lasă-ne pe noi să ne ocupăm de restul.

-N-ar fi nevoie să îi omor pe toţi.Soldaţii pierd bătălia în clipa în care le moare conducătorul.

-Hai să mergem! Acum îl târa practic,cu tot cu cal,pe o pajişte înverzită,înspre pădure,cu acea expresie de neclintită determinare pe care ajunsese să i-o cunoască atât de bine.Şi de această dată îi aminti de bătrânul General Coroiat prin felul maiestuos în care preluase controlul unei situaţii complicate.

Momentan,cu simţurile uşor amorţite,cu trupul funcţionându-i la mai puţin din capacitatea maximă şi cu acest sentiment ridicol şi sâcâitor de răspundere faţă de femeile cu care nu dorise niciodată să se pricopsească,ajunse la concluzia că probabil cel mai înţelept era să urmeze planul ei.Cel puţin atât cât ar fi fost posibil.

-Slavă Domnului! oftă ea şi Neil îi interpretă exclamaţia ca pe un semn de uşurare survenită din faptul că,la îndemnurile ei,grăbise în sfârşit pasul.
Marginea a ceea ce,dacă-şi amintea corect,era o pădure de câteva mii de acri,un amestec de conifere şi copaci cu lemn de esenţă tare,se ridica,mai întunecată decât noaptea,la doar câţiva metri în faţa lor.Odată ajunşi acolo,ar fi fost feriţi de ghinionul unei priviri aruncate peste umăr şi ar fi ieşit din raza eventualelor împuşcături,care reprezentau momentan cea mai mare ameninţare.Din fericire,îşi dădu el seama,strălucirea focului îi ajuta să se contopească mai bine cu umbrele ce învăluiau Iarba înaltă prin care treceau.Strigătele,ţipetele şi râsetele din spatele lor acopereau orice zgomot ar fi putut ei face.
O nouă rundă de strigăte îl făcu pe Neil să suspecteze că bătaia se apropia de final şi pasul îi încetini din nou.
-Acum ce mai faci?
-Nu pot permite să li se întâmple ceva din cauza mea.
-N-o să ne facă nimic,crede-mă.Nu ai înţeles că au fost angajaţi de Richmond, care,din câte m-au asigurat,se îndreaptă chiar acum spre noi? Când o să sosească o să-i pot explica totul şi poate că l-aş fi convins să-ţi dea drumul.Dar fiindcă Tandy continuă să te numească ucigaş şi insistă să-ţi pună cât mai curând ştreangul de gât,m-am gândit că e mai bine să nu mă pun cu el şi nici să mă încred total în venirea lui Richmond,în cazul în care nu ar fi stat în puterea lui să te elibereze.În felul acesta,nu există posibilitatea să dăm greş.
-Foarte înţelept.
-Şi îţi dai seama că mesajul pe care Tandy i 1-a trimis lui Richmond,în care îi spunea că m-au recuperat şi că urmează să mă aducă acasă,cât de curând,ne asigură securitatea,în ciuda evadării tale.Gândindu-se mai bine,dorindu-şi ca bubuiturile din cap să nu-i mai răsune atât de tare,pentru ca procesul să nu fie atât de neobişnuit şi de afurisit de încet,Neil îşi dădu seama că reacţia imediată a celor care-1 capturaseră,odată ce ar fi descoperit că evadase,va fi,fără îndoială,să încalece şi să plece furioşi după el,şi astfel nu ar mai fi avut timp să se răzbune pe femei,chiar dacă şi-ar fi dorit să o facă.Iar acest gând îl linişti suficient cât să-i permită să meargă mai departe.
-Da,îmi dau seama.Ajungând la marginea pădurii,păşiră în negura catifelată din spatele copacilor.Numaidecât,imaginile şi sunetele,şi miro şurile pădurii-ramuri joase ce se întindeau către ei asemenea unor braţe osoase,trunchiuri de copaci drepte ca nişte santinele pretutindeni în jur,cât vedeau cu ochii,foşnet de frunze,strigătul unei bufniţe,un miros înţepător de pământ jilav şi de pin-îi înghiţiră aşa cum îl înghiţise cumva balena pe Iona.

Beth se opri şi-i dădu lui frâul.
-Trebuie să pleci,spuse ea,grăbită.Apoi vocea i se schimbă.Era o schimbare mică,doar o um bră de ezitare,atât de uşoară încât era aproape neobservabilă şi doar cineva foarte bine familiarizat cu toate detaliile făpturii ei-descriere ce,îşi dădu seama,i se potrivea întocmai-ar 1 i putut-o remarca.
-O să fiu în Casa Richmond,când...dacă vei dori să mă contactezi.Şi mă voi plimba întotdeauna prin Green Park la zece dimineaţa.
Îşi dădu seama atunci că schimbarea din vocea ei se datora faptului că îşi închipuia că-şi vor lua la revedere.Abia dacă-i putea zări ovalul încântător al feţei înclinat către el,într-o poziţie perfectă pentru ceea ce,fără îndoială,se aştepta să fie sărutul lui de adio.Ochii îi străluceau,împânziţi de lacrimi.Părul frumos nu mai lumina,silueta i se pierduse în umbră.Vocea-i era răguşită şi înceată.Nu avea nici o îndoială că,dacă ar fi fost să plece,aşa cum se aştepta,
lacrimile care îi înotau acum în ochi ar fi început să cadă de îndată ce-i întorcea spatele.Buzele i se strânseră în clipa în care o privi.Din fericire pentru liniştea lui sufletească,încântătoarea ei dovadă de regret pentru că se despărţea de el era o emoţie irosită,fiindcă nu avea nici cea mai mică intenţie să plece fără ea.
Întrebarea era dacă o putea convinge să vină de bunăvoie.Ceva-i spunea că putea.
-Oricât m-ar durea să recunosc,nu cred că sunt în stare în acest moment să călăresc,nici măcar o distanţă scurtă.Capul îmi pulsează de durere şi mărturisesc că mă simt îngrozitor de ameţit.Cel puţin această ultimă propoziţie era adevărată.
-Tristul adevăr este că,cel mai probabil,o să cad din şa înainte să fi străbătut o milă.
-Oh,nu! La asta nu m-am gândit...Ochii i se lărgiră de groază.Considerând în mod clar că magnitudinea problemei cerea un răspuns mai pragmatic decât lacrimile,clipi,apoi trase cu hotărâre aer pe nas.Dându-şi seama cât era de neghiob,Neil realiză că sunetul acela prozaic i se părea de-a dreptul încântător.
-Ce facem atunci?
-Ce-ar fi să vii cu mine o parte din drum,ca să mă susţii? Dacă mă părăsesc puterile,ai putea lua hăţurile.
-Da,probabil că este o idee bună.Dacă ai fi capturat din nou...Se opri în clipa în care strigătul unui bărbat,suficient de puternic încât să se audă de acolo de unde erau ei,străpunse noaptea.
-Vai de mine! Tare mă tem că evadarea ta a fost descoperită,încă un strigăt şi diverse sunete înfundate ce indicau o stare generală de confuzie ajunseră la

urechile lor.
-Aşa s-ar părea.Luând frâiele în mână,se săltă pe spinarea calului,apoi, scoţându-şi piciorul din scară,întinse mâna spre ea.
-Vii cu mine?
Drept răspuns,Beth îi prinse mâna,puse piciorul în scară şi îl lăsă să o ridice în spatele lui.Apoi lovi cu pintenii în coapsa calului şi porniră.
Dacă nu ar fi cunoscut atât de bine locurile,ar fi fost cu siguranţă ajunşi din urmă de multe ori.Urmărirea fu,aşa cum îşi imaginase,imediată şi furioasă.Tensiunea momentului îl făcu să uite cu desăvârşire de durerea de cap şi de ameţeala care-1 sâcâiau.Gonind pe cal,se îndrepta în principiu spre nord,tri-miţându-şi calul într-un galop nebun prin lumina argintie a lunii,ţinându-se departe de drumuri şi sate.De mai multe ori,când îşi îmboldi calul pe dealuri fără poteci sau în râpe abrupte,unde cel mai mic pas greşit ar fi fost fatal,sau când se adăpos tiră într-o groapă ascunsă de vegetaţia abundentă,următorii lor trecură atât de aproape,încât Neil îi putu auzi înjurându-se şi dând vina unul pe altul pentru relaxarea care făcuse posibi lă evadarea lui.În clipa în care se iviră primii zori ai zilei însă,nu-i mai văzură şi nu-i mai auziră pe cei care îi urmăreau de mai bine de-o oră.Cu soarele abia apărând la linia orizontului şi cu mănunchiurile de raze roz şi portocalii învârtindu-se pe cerul purpuriu,anunţând sosirea zilei,însemna că aveau să piardă protecţia nopţii şi că le-ar fi fost mai dificil să se ascundă.Urca ră până în vârful unui deal împădurit care se înălţa ca un turn în peisaj şi ajunseră în cele din urmă la o stâncă de unde puteau privi fără oprelişti în jur şi puteau zări în depărtare drumul din spre Tynemouth.Fără să vadă nimic alarmant în clipa în care cercetă pajiştile din jur,în afara unei cirezi de vaci la păscut,Neil se simţi cât de cât în siguranţă şi hotărî să descalece şi să-şi întindă picioarele.
Oprind calul,îi spuse acest lucru lui Beth,care,de ceva vreme,se sprijinea destul de greu pe el,cu braţele în jurul mijlocului lui,tăcută ca o umbră.
-Eşti obosită? o întrebă,în timp ce fata aluneca pe pământ.Părul îi se desfăcuse în timpul nopţii şi acum îi atârna pe spate într-o masă de bucle răvăşite.Chipul îi era alb ca laptele şi umbre întunecate i se iviseră sub ochi.
-Mă doare tot corpul,spuse ea cu năduf,ţinându-se de frău ca şi cum n-ar fi fost sigură că picioarele ar fi putut-o susţine.Neil zâmbi,ştiind prea bine la ce parte a corpului ei se referea.
-Dacă râzi,nu mă consider responsabilă pentru consecinţe,îl avertiză ea, privindu-1 cu o încruntare adâncă.
-Nu râd.Descăleca şi veni lângă ea,apoi se încruntă la rândul lui,dar nu spre ea.Atenţia îi fusese atrasă de o mişcare pe drum.

-Ce este?
-Călăreţi.Erau mai mulţi.Se îndreptau spre nord,în pas grăbit.Neil numără doisprezece bărbaţi.Categoric,nu putea fi sigur,însă ar fi fost dispus să parieze o sumă considerabilă că un grup atât de mare şi care se mişca atât de repede şi care ieşise la o oră atât de matinală,nu putea avea alt scop decât să îi vâneze pe ei.
-Ah,cred că ăla-i Hugh!El e!Chiar acolo,în faţă!îi recunosc calul dintr-o mie.
Probabil că mă caută...
-Stai!Neil o prinse de braţ în clipa în care se pregătea să le facă semn şi,credea el,să strige.
-Dar este Hugh! zise ea,ca şi cum nu ar fi înţeles.Cumnatul meu,Richmond.O să găsească el o soluţie pentru întreaga poveste,sunt sigură.
-Nu!Tonul îi era brutal şi o strânse şi mai tare de braţ.Deşi o confruntare cu Richmond fusese planul lui de la bun început,deşi era ceea ce îi trebuia pentru a se elibera,ceea ce-şi dorea,nu voia ca aceasta să aibă loc acum.Beth înlemni în faţa acestui tratament,la care nu s-ar fi aşteptat din partea lui.Îi simţi braţul
încordându-i-se brusc sub mâna lui si,dându-si seama dintr-odată că o apăsa prea tare,slăbi strânsoarea,cerându-şi parcă scuze.Se uită la ea şi buzele i se strânseră în faţa imaginii care îl întâmpină.Strălucirea blândă a soarelui care răsărea îi transforma superbul păr într-un adevărat foc.Sprâncenele ei,aripi de mătase neagră,i se uniseră într-un mod pe care-1 cunoştea prea bine.Ochii adânci şi albaştri îl priveau fără să clipească.Buzele ei moi,atât de plăcute la sărutat,erau acum încreţite.
-De ce nu? îl întrebă pe un ton ce nu vestea nimic bun.
Chiar aşa,de ce nu? Când deschise gura pregătindu-se să i spună o nouă minciună,Neil avu o revelaţie colosală: Trădarea e o sabie cu două tăişuri.

CAPITOLUL 24

Mâna lui Neil căzu de pe braţul ei.
-Fiindcă,dacă îl chemi aici,o să-1 ucid şi nu vreau să fac asta în faţa ta.
Cuvintele atât de directe o lăsară pe Beth fără suflare.Preţ de câteva clipe îl privi fix,sperând ca vorbele lui să capete alt sens,dacă aştepta îndeajuns.Dar nu se întâmplă aşa,rămaseră exact la fel şi când,în cele din urmă,nu le mai putu nega înţelesul,spuse abia şoptit:
-Poftim?
-Am spus că vreau să-1 ucid pe Richmond.
Sub privirea ei uluită,gura i se strânse într-o linie subţire şi crudă.

Ochii cu care o privea acum recăpătară acea culoare întunecată,fără fund,pe care şi-o amintea de la prima lor întâlnire.Trăsăturile chipului său frumos păreau sălbatice.Trupul înall şi musculos păru să crească şi să se prefacă în ceva de-a drep tul formidabil.Nu era prima oară când îi vedea această latură; prădătorul!
Dintr-odată,lui Beth i se făcu foarte frig.
-De ce?
-Pentru că altfel o să mă omoare el pe mine.Unul sau celălalt.Nu există altă soluţie în povestea asta.Încă îi era greu să respire.Să gândească îi era şi mai greu Parcă peisajul sigur şi familiar în mijlocul căruia crezuse că se află se preschimbase într-o fracţiune de secundă într-o imagine desprinsă dintr-un coşmar.Avu nevoie de un efort considerabil ca să-şi păstreze cal mul vocii.
-Şi,mă rog,care este povestea?
Văzu o scânteie în ochii lui în clipa în care îi alunecară peste faţă.
-O poveste mult Prea întunecată şi prea urâtă ca să-ţi murdăresc urechile cu ea,Ji răspunse tăios.Ajunge doar să ştii că am descoperit că nu mai pot să te implic în ea şi că o să te las la următorul sat sau la prima-fermă care ne iese în drum.
Strângând şi mai tare frâul,se întoarse spre cal,dând toate indiciile că intenţiona să încalece numaidecât.În spatele lui,pe drumul din depărtare,Hugh şi oamenii lui ajunseră la o cotitură şi dispărură din vedere.
-Oh,să nu-ţi închipui!Beth se retrase câţiva paşi înainte de a se întoarce pentru a-1 privi mânioasă.Era în continuare influenţa puternică a şocului,însă suficient de lucidă încât să-şi dea seama că ceea ce auzea din gura lui era adevărul.
Bărbatul pe care îl vedea în faţa ei,prădătorul,era cât se poate de rece şi nu avea nici o îndoială că era lipsit de orice milă.Şi era fericit convinsă că intenţiona să facă exact ceea ce spusese.Descoperi însă că nu îi era câtuşi de puţin teamă de el.Putea să arate el ofticat de sălbatic,dar ştia cu cea mai adâncă certitudine că nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău.
-Chiar crezi că poţi să-mi spui că vrei să-mi ucizi cumnatul,fiindcă altfel o să te omoare el pe tine,şi să pui punct aici? Fără nici o întrebare,fără nici o explicaţie,doar cu un *Te las undeva?*
O urmărea cu cea mai întunecată expresie,lovind nerăbdător cu căpăstrul în palmă-în spatele lui,calul îşi coborî capul şi începu să pască iarba proaspăt udată de rouă,un sunet atât de plăcut fi de straniu în mijlocul tensiunii puternice dintre ei.
-Îmi pare foarte rău că e aşa.Crede-mă.Nu te-aş face să suferi dacă ar exista orice altă soluţie.Dar nu există.Şi dacă unul dintre noi trebuie să moară,
crede-mă,o să mă asigur că acela va fi Richmond,şi nu eu.

Beth se gândi la Claire şi inima i se opri în piept.
-Nu poţi face asta!
-Nu am de ales.
-De ce? Uită de prostia aia cu murdăritul urechilor şi dă-mi un răspuns clar,îl iubesc pe Hugh ca pe un frate,iar pentru sora mea,Claire,el reprezintă întreaga lume.Dacă îl ucizi,va fi devastată.Întreaga noastră familie va rămâne îndurerată pentru totdeauna.
-Ai prefera,poate,să fiu eu cel care moare?
Inima lui Beth se opri pentru a doua oară.Întreaga lume păru că se învârteşte în jurul ei în clipa în care îşi dădu seama cum o făcea să se simtă această posibilitate.Apoi îşi regăsi echilibrul şi înfruntă realitatea cu capul sus.Îşi îndreptă spatele.Îşi înălţă fruntea.Îi susţinu privirea fără să clipească.
-Nu,nici asta n-aş putea suporta,zise.El o privi preţ de câteva clipe,fără să mai spună nimic.Apoi se întoarse în loc,trăgând frâul calului.
-Vino! îi spuse scurt,aruncând frâul peste capul calului şi urcând în şa.
În spatele lui,soarele scălda orizontul în auriu,aruncând umbre lungi peste peisajul de ţară de sub el.Neil era luminat din spate şi,cum venea spre ea,părea o siluetă stranie de călăreţ.
-E timpul să mergem.Beth îl privea apropiindu-se cu o tot mai îndârjită determinare.Când ajunse lângă ea,se opri,apoi îi întinse mâna,cu intenţia clară de a o trage din nou în şa,în spatele lui.Cu bărbia ridicată,Beth făcu vreo câţiva paşi înapoi şi-şi împreună braţele la piept.
-Oh,nu! Nu vin nicăieri cu tine.Nu înainte de a lămuri chestiunea asta.
-Vorbele nu folosesc la nimic! îi răspunse aspru,retrăgându-şi mâna.
Avea pe chip acea mască dură,lipsită de orice expresie,pe care nu i-o mai văzuse decât o dată sau de două ori.Însă nu-şi îmboldi calul după ea.
-Cu toate astea,eu vreau să vorbim.
-Crezi că nu pot să te iau cu forţa,fată dragă? întrebarea o făcu să se zburlească.
-Cred că ar fi mai bine pentru tine să nu încerci.
-Te previn că încep să-mi pierd răbdarea.Privirea ei aruncă fulgere.
-Ia uite-mă cum tremur!Ochii lui se mijiră periculos.
-Ar trebui să tremuri! Dacă ai fi avut creier măcar cât o găină,ai fi tremurat de la început.
-Pff! Nu mă sperii câtuşi de puţin.Îi susţinu privirea fără a da câtuşi de puţin înapoi,nici măcar în clipa în care adevărul o izbi ca un val de gheaţă,făcându-i ochii să i se lărgească:
-De-asta intraseşi pe fereastră!

Voiai să-1 omori pe Richmond în seara aia,nu-i aşa?
-Da.
-Probabil că te-am încurcat al dracului de tare.
-Aşa e.Şi nu mai înjura.
-Nu înjura? Nu înjura?
Vocea i se ridică dintr-odată,atât de mult încât calul îşi ridică brusc capul, speriat.Deodată,era atât de furioasă pe Neil,încât simţea practic cum îi ies aburi prin urechi.
-Tu îmi spui asta? Tu care nici măcar nu clipeşti când ucizi un om? Mă miră că nu m-ai omorât şi pe mine în seara aia.Atunci nimic nu te-ar mai fi oprit să-1 ucizi pe Richmond.Nu spuse nimic.Ochii ei se lărgiră.
-Te-ai gândit la asta.Nu-i aşa?
-M-am gândit,recunoscu el.
-Nu ai nici măcar bunul-simţ să minţi! se minună ea.
-M-am săturat de minciuni.
-Având în vedere că ai minţit atâta vreme,cred că-ţi vine la fel de greu ca unui alcoolic care renunţă la băutură.Sprâncenele i se uniră,amintindu-şi diferite lucruri pe care i le spusese.Apoi îl privi cu o groază din ce în ce mai mare.
-Dumnezeule mare! Ai venit după mine cu un scop,nu-i aşa? M-ai salvat din castelul ăla nenorocit ca să mă poţi folosi drept momeală şi să-1 faci pe Richmond să vină la tine!Nici de data asta,el nu spuse nimic.Apoi rosti,cu mult prea mult calm după părerea ei:
-Înainte de a mai încerca să mă ucizi cu privirile astea tăioase,îţi sugerez să te opreşti o clipă şi să te gândeşti ce soartă te-ar fi aşteptat dacă nu te salvam.
-Îmi ceri să-ţi fiu recunoscătoare?
-Nu-ţi cer nimic.Pe toţi dracii din adâncul iadului,m-am săturat de povestea asta!
Cu aceste cuvinte,descăleca,aruncă frâul peste o creangă din apropiere şi se îndreptă hotărât spre ea.Fiecare instinct de autoapărare pe care îl avea îi striga să o ia la fugă,să pună o distanţă cât mai mare cu putinţă între ea şi acest bărbat formidabil care,în mod evident,ar fi fost capabil să o rupă în două,poate chiar cu plăcere.Însă Beth nu fusese niciodată genul care să fugă.În plus,temperamentul începea să i se încingă.
-Îţi interzic să-1 ucizi pe Richmond.Îţi interzic,mă auzi? Tonul îi era aprig.
-La fel cum o să-i interzic şi lui să te omoare pe tine.Neil râse dispreţuitor.
-Interzice-ne cât vrei! Oricum,nu are nici o importanţă.Apoi ajunse lângă ea,un uriaş deasupra ei,făcându-o să-şi piardă concentrarea.Cunoscându-1,Beth îşi

dădu seama din expresia de pe chipul lui că intenţiona să o aşeze în şa,chiar şi cu forţa,dacă ar fi fost nevoie.
-Cu siguranţă nu te pot opri să te comporţi ca o brută,dar îţi garantez că nu mă vei ţine mult în spatele tău.O să sar cu prima ocazie.Privindu-1 în ochi,era hotărâtă să nu dea înapoi nici un pas.
-Mulţumesc că m-ai avertizat.Îmi dau seama că trebuie să te aşez în faţa mea.
Cu buzele încreţindu-i-se într-un zâmbet batjocoritor,o ridică de jos cu o uşurinţă atât de ridicolă încât,oricât de furioasă ar fi fost,Beth fu nevoită să admită că,din punct de vedere fizic,era complet neajutorată în faţa forţei lui.
Fumegând în tăcere,aruncându-i priviri fulgerătoare,se hotărî să nu se zbată în timp ce el o purtă cei câţiva paşi ca pe un copil în braţe şi o aşeză într-o parte în şa,evident cu intenţia de a încăleca în spatele ei.
-Ha!Nu-i trebui mai mult de o fracţiune de secundă ca să-şi treacă piciorul de partea cealaltă,apoi,trăgând frâul din creanga copacului,îşi înfipse călcâiele în coapsele calului şi se ţinu cât putu mai strâns în timp ce animalul speriat ţâşni înainte şi o rupse ca o săgeată printre tufişuri,de parcă o haită de lupi ar fi fost pe urmele lui.
-Beth! răcni el în urmă şi începu să blesteme.Fiecare injurie era o încântare pentru urechile ei.Chicotind,controlându-şi perfect calul acum,Beth nu se grăbi să se întoarcă la el,având totuşi grijă să se oprească la o distanţă la care să nu o poată ajunge.Scăldat în strălucirea purpurie a zorilor ce-i colorau în roz cămaşa albă şi-i aruncau o umbră lungă din vârful cizmelor,Neil,cu ochii aruncând fulgere de furie,cu chipul stacojiu,abandonă înjurăturile în clipa în care ea se apropie şi începu în schimb să o fixeze cu o privire aspră care,îşi zise Beth,
probabil că ştirbise curajul multor adversari.Oprind calul la adăpostul unei zade care tocmai înfrunzea,îi adresă un zâmbet angelic în timp ce victoria i se citea mai mult decât evident în ochi.
-Şi uite că te-am învins,spuse ea.
-Aşa se pare.Era încă furios,ştia că este,însă se stăpânea într-atât încât,dacă nu
l-ar fi cunoscut atât de bine,nu şi-ar fi dat seama.Vocea îi era înşelător de blândă.
-De ce trebuie să-1 ucizi pe Richmond sau te va ucide el pe tine? întrebă ea,foarte atentă să nu se micşoreze distanţa dintre ei.
-Dacă nu vrei să te las să mergi pe jos,o să-mi spui.Adevărul,te rog!
-Norocul meu,în cazul acesta,este că-mi place să merg pe jos.Spre surprinderea ei,cu aceste cuvinte îi întoarse spatele şi o luă din loc,îndepărtându-se pe lângă copacii ce mărgineau cărarea care cobora şerpuind dealul.Uluită de această

reacţie neaşteptată,Beth rămase în loc,privind încruntată în urma lui.Merse mai departe până când silueta lui înaltă aproape că nu se mai zări printre puiandrii de la marginea pădurii.Of,afurisit să fie! Doar o singură clipă se gândi să se întoarcă în loc şi să plece.Nu să-1 abandoneze când poteri înarmate împânzeau împrejurimile,căutându-1,fusese intenţia ei.În ciuda tuturor celor aflate,nu-şi dorea câtuşi de puţin să-1 vadă capturat din nou.Un pic îngrijorată,foarte furioasă,temându-se de o capcană,îşi îmboldi calul înainte şi-1 urmă,la o distanţă destul de mare,însă atât cât să-1 poată vedea.Odată intrată în pădure,totul în jur se întunecă brusc,ca şi cum zorile nu ar fi sosit încă.Ceaţa se ridica din pământ asemenea unor degete de fum.Aerul mirosea a umezeală.Ciripitul păsărilor abia trezite din somn era deranjat doar de zornăitul hamului şi de tropăitul de copite.
O ramură,udă de rouă,îi atinse obrazul.Se lăsă în jos şi o împinse la o parte.Când se uită din nou la cărare,constată că Neil mărise din nou distanţa dintre ei.
Sau,cel puţin,aşa i se părea.El era acolo,în faţă.Sau nu? Nu,era o ramură groasă,pe jumătate căzută de-a curmezişul potecii.Cu siguranţă,doar nu se pierduse...O mişcare bruscă în spate îi făcu ochii să i se lărgească de teamă.O trosnitură,un curent de aer,prăbuşirea unei greutăţi suficient de mari cât să o facă pe ea să tresară şi pe cal să ridice speriat capul şi să o rupă la goană,urmară înainte să apuce să-şi dea seama cu exactitate ce se întâmplase.Abia avu timp să scoată un sunet scurt şi să strângă mai bine frâul în mână,ca să potolească animalul nărăvaş,înainte ca un braţ puternic să o cuprindă pe după talie şi un trup vânjos să alunece în şa,în spatele ei.Apoi o altă mână-mâna lui-prinse frâul dintr-o mişcare puternică,preluând pe dată controlul.Uluită,îşi dădu seama că sărise pe cal din spate,şi blestemă în gând,nevenindu-i să creadă că nu anticipase această mişcare.Ţeapănă de indignare,Beth nici măcar nu se obosi să se zbată în clipa în care îl simţi aşezându-se mai confortabil în şa şi nu opuse rezistenţă când îi luă hăţurile din mâini.Cu coapsele lui apăsând pe ale ei şi cu spatele sprijinindu-i-se pe pieptul lui lat,ar fi putut la fel de bine să-i stea în braţe.
-Şi acum,Madame Roux? îi suflă el în ureche,cu o umbră aproape neobservabilă de mulţumire în glas.Ştiind că fusese învinsă pe moment,Beth se hotărî să nu opu nă rezistenţă,ceea ce,ştia de dinainte,s-ar fi dovedit a fi inutil.
-Dacă-ţi închipui că poţi să mă laşi aşa,unde-ţi convine,apoi să te duci să-mi ucizi cumnatul fără ca eu să te mai împiedic cu ceva,te anunţ de pe acum că te înşeli amarnic,îi şuieră ea peste umăr.O să scot cele mai puternice ţipete pe care le-ai auzit vreodată.O să strig după ajutor pân-o să crape toate ferestrele,de aici şi până la Londra.Prefer să te văd prins din nou decât să-ţi permit asta.
-Ah,asta pentru că nu înţelegi exact cum stă treaba,din păcate.

Continua să mâne calul,acum destul de potolit,de-a lungul potecii cu o mână de expert.
-Dacă mă prind,mă vor executa cât mai repede le va fi cu putinţă.Fără judecată.
Ba chiar,aş putea să adaug,la ordinul lui Richmond.Sau cel puţin cu acordul lui.
-Dar de ce?
Spunea adevărul.Îşi dădea seama din tonul lui şi stomacul i se strânse de teamă.
Degetele i se încleştară pe marginea şeii.
-Neil,te rog,te implor...Oricare ar fi adevărul,am dreptul să-1 ştiu.
-Crede-mă,e mult mai bine pentru tine să nu ştii.Se întoarse ca să-1 privească în faţă.Ochii îi erau de nepătruns,falca încleştată.Cute pe care nu i le observase până atunci Ii brăzdau pielea şi îşi dădu seama că,deşi nu dădea nici un semn,
era,probabil,la fel de obosit ca şi ea.
-Am ajuns să...să ţin la tine,să ştii,zise ea,uşor îmbufnată.Nimic din ceea ce-mi vei spune,oricât de îngrozitor,nu va schimba asta.O clipă,braţul o strânse mai puternic de talie.O sclipire îi sticli în ochi şi dispăru la fel de repede cum se ivise.
-Mă gândeam eu că nu mai durează mult până să fiu supus şiretlicurilor femeieşti.Ultima armă din arsenalul vostru,nu-i aşa?
Tonul îi era nepăsător,dar cam forţat,după părerea ei.
-Pun pariu că-n clipa următoare o să-ţi fluturi genele în faţa mea.Oferindu-i o strâmbătură în loc de răspuns,se întoarse din nou cu faţa înspre drum.
-Vorbesc foarte serios.Oricare ar fi secretul ăsta îngrozitor,nu mă va face să-mi schimb în rău părerea despre tine.Îţi dau cuvântul meu.El râse,dar era un râs încărcat de tristeţe.
-Eşti atât de sigură că mă interesează părerea ta despre mine? Nu eşti prea modestă,fată dragă.
-Da,cred că te interesează.Îl simţi încordându-se.Braţul cu care o ţinea după talie deveni dintr-odată tare ca fierul.
-Foarte bine,atunci,dacă ţii musai să ştii...Sunt asasin.Abia reuşise să rostească aceste cuvinte.
-Sunt ucigaş plătit şi am trimis de-a lungul carierei atâtea suflete pe lumea cealaltă,că le-am şi uitat numărul.Ucigaş cu aprobarea unui guvern care,printr-una dintre ironiile sorţii,s-a întors acum împotriva mea.Adevărul era cumplit dar,îşi dădu Beth seama,nu total surprinzător.Explica multe.
-Şi ce legătură are Richmond cu asta? El nu este asasin.Nu fusese o întrebare.Îi era imposibil să şi-1 imagineze pe Hugh într-un astfel de rol.
-Ce,fără istericale? Nici măcar nu tresari,nu te sperii măcar un pic că te afli în

braţele unui ucigaş?
În tonul lui se simţea o satiră amară.Braţul îi rămase strâns în jurul mijlocului ei.
-Nu-mi dau seama la ce mi-ar folosi o astfel de reacţie,iar o criză de isterie ar putea speria şi mai tare bietul cal.Neil aproape că râse sau cel puţin aşa i se păru.
Cu siguranţă scoase un sunet scurt şi înfundat şi tensiunea din braţul cu care o ţinea parcă se mai înmuie.
-Aşa grăi nezdruncinata mea Beth! Ai fost o rară încântare pentru mine,să ştii.
Ajunseră în pajiştea de la poalele dealului şi Neil porni calul la trap prin iarba care strălucea acum în razele soarelui ce răsărea.
-Să te cunosc a fost ca şi cum aş fi întâlnit un mănunchi de raze de lumină în întuneric.Beth strânse şi mai tare marginea şeii.
-Îmi spui asta aproape de parcă ţi-ai lua adio.Te anunţ că n-o să te las să scapi atât de uşor de mine.
-Cu toate astea,vei scăpa tu de mine,de îndată ce te voi convinge să te las într-un loc sigur,fiindcă nu vreau să îl omor pe Richmond în faţa ta.Şi de ucis trebuie să-1 ucid,deşi,pe legea mea,aş prefera să nu fie aşa.După aceea,îmi imaginez că sentimentele pe care spui că le ai acum pentru mine vor dispărea.Beth simţi o strângere de inimă.
-Trebuie să existe o altă cale.
-Nu există.O condamnare la moarte precum cea care atârnă deasupra capului meu este imposibil de evitat.Singura mea şansă este să dispar de pe faţa pământului.Şi singurul mod în care pot face asta,pentru tot restul anilor care mi-au mai rămas,este să-mi reiau adevărata identitate.Îl ucid pe Richmond,apoi dispar,în vreme ce marchizul de Durham va trăi confortabil până la,să sperăm, adânci bătrâneţi.Beth trase adânc aer în piept.
-Vrei să spui că tu...eşti marchizul de Durham?
-Detectez o notă de scepticism în vocea ta,Madame Roux? Da,chiar eu sunt.
Şi,din nefericire pentru el,Richmond e singurul care ştie asta.Urmă o pauză de doar câteva clipe.Beth analiză situaţia,apoi ajunse la o realizare care-i deschise ochii.
-Nu,spuse ea încet.Nu e singurul.Pentru că acum ştiu şi eu.Şi,chiar dacă nu mi-ai fi spus,drumurile noastre tot s-ar fi întâlnit până la urmă,dacă eşti cine spui că eşti şi intenţionezi să îţi reiei această identitate.Te-aş fi recunoscut.Urmă o tăcere lungă,întreruptă doar de scârţâitul şeii şi de tropotul înfundat al calului.
-Cred că sunt mai obosit decât mi-am imaginat.Ai dreptate,desigur.
-Te simţi acum nevoit să mă ucizi şi pe mine?
-Pare soluţia evidentă,nu-i aşa?

Totuşi,în cazul tău,cred că trebuie să fac o excepţie.
-Nu te poţi aştepta să nu spun nimic,dacă-mi ucizi cumnatul.
-Mă întreb dacă nu cumva îmi dau singur cu stângu-n dreptul.
Din tonul lui,s-ar fi zis că e chiar uşor amuzat.
-N-o să te omor şi nu mă pot aştepta să taci.Atunci,ce alternativă îmi rămâne? în mod clar,acum trebuie cel puţin să fug din ţară şi să fac tot ce pot ca să scap de cei care mă ajung din urmă.Fără a fi fost rostită,între ei atârna greu certitudinea că,mai devreme sau mai târziu,cei care îl ajungeau din urmă ar fi putut la fel de bine să scape de el.
-Am o soluţie mai bună,spuse Beth.Care cred că ne va salva pe toţi.Mă mărit cu tine.

CAPITOLUL 25

Un sat mic la sud de Dumfriesshire,Gretna Green se afla la o distanţă de mai puţin de patru mile de râul Sark,ce servea drept graniţă între Anglia şi Scoţia.Era un loc foarte renumit,scena multor căsătorii scandaloase,fiindcă legea prevedea că era îndeajuns ca un cuplu să apară acolo şi cei doi să-şi jure credinţă în faţa unei a treia persoane pentru a fi încheiată o căsătorie.Căsătorie pe pirostrii,i se spunea şi era un act atât de condamnabil,încât Beth se cutremura de ruşine gândindu-se la ceea ce urma să facă.Ca pentru a-i înrăutăţi şi mai mult starea de spirit,era conştientă că îşi punea un fel de jug din care i-ar fi fost extrem de greu,ba poate chiar imposibil,să se elibereze.Din clipa în care îşi vor fi spus jurămintele,viaţa ei nu i-ar mai fi aparţinut.Legea prevedea că,din momentul în care se căsătoreau,un bărbat şi o femeie deveneau o singură persoană,iar acea persoană era bărbatul.Din toate punctele de vedere,ea,lady Elizabeth Banning,ar fi încetat să mai existe.Gândul ademenitor de a deveni marchiză-dacă,într-adevăr,Neil spunea adevărul în legătură cu acest titlu,lucru de care nu putea fi cu certitudine sigură-nu o tenta câtuşi de puţin.Cu toate acestea,intră în salonul de căsăto rii amenajat în fierăria satului-o căsuţă de cherestea,cu coşuri în fiecare capăt,cu atelierul în spate şi cu o singură fereastră ce dădea înspre strada pietruită din faţă-şi,cât se poate de calmă,rosti cuvintele care o transformară în soţia lui Neil.Sângele îi vuia atât de puternic în urechi,încât abia dacă mai observă ceva după aceea,abia dacă auzi răspunsul lui sau cuvintele spuse de fierar-de fierar! Tot ce ştia era că întreaga tevatură-din momentul în care intraseră pe uşă,îşi spuseseră jurămintele şi-şi trecuseră numele într-un registru şi până când ieşiseră pe aceeaşi uşă-durase mai puţin de cinci minute.

Apoi se trezi din nou afară,în picioare,pe veranda fierăriei,în tăcerea rece şi înstelată a nopţii scoţiene,îmbrăcată în aceeaşi rochie simplă,albastră,pe care i-o împrumutase soţia nepotului lui Creed la Lebăda Albă şi pe care o purta acum de mai bine de douăzeci şi patru de ore.Îşi pieptănase părul cu o perie împrumutată şi,deşi făcuse tot posibilul să şi-1 aranjeze frumos înainte de ceremonie,câţiva cârlionţi îi scăpaseră deja şi i se răsuceau pe faţă şi pe gât.Se spălase pe mâini şi pe faţă,însă îşi dorea cu disperare o baie şi haine care să fie ale ei-sau cel puţin să fie curate.În ultimele douăzeci şi patru de ore dormise cel mult două ceasuri, în braţele lui Neil,într-un crâng înfrunzit,după ce se opriseră să consume conţinutul unui coş furat,pe care un ţăran,ocupat să-şi are câmpul,îl lăsase nesupravegheat.Epuizată,flămândă,îmbrăcată într-o rochie mototolită şi tristă, Beth se cutremura în sinea ei gândindu-se la ceea ce făcuse.În afară de nimicurile de a căror însemnătate nu fusese conştientă până atunci-rochia albă, florile,biserica,aprobarea societăţii,susţinerea surorilor ei-,era totuşi mireasă. Totodată era îngheţată până la oase,simţea un val de greaţă în stomac şi,în afara noului ei soţ-soţ!-care stătea acum tăcut,pe verandă,lângă ea,era cu desăvârşire singură.Nu se simţise atât de tristă niciodată în viaţa ei.

„Este ziua nunţii mele.”

-Ei,s-a făcut,spuse Neil şi se îndreptă spre trepte.Cu gâtul uscat,Beth îl privi cum coboară.Neil purta o haină de piele de bivol şi o eşarfă pe care le cumpărase de la fierar-care,din fericire,era la rândul lui un bărbat masiv-precum şi cămaşa împrumutată mai devreme şi propriii săi pantaloni.Nici el nu arăta prea grozav. Dar,la cât era de chipeş,obrazul neras,hainele ponosite şi nepotrivite ca mărime şi cizmele împroşcate cu noroi îi dădeau un aer neglijent care,ar fi zis unii,îl făceau chiar mai atrăgător.Cu siguranţă,pe parcursul zilei Beth sur-prinsese mai multe femei,inclusiv pe soţia durdulie a fierarului,trimiţându-i ocheade apreciative.

-Da,răspunse Beth,venind în urma lui,fiindcă nu era nimic altceva de făcut.

Mai multe clădiri de diverse forme și modele se înşirau de-a lungul străzii late, strada principală a satului.Cu excepţia hanului,care avea şi o cârciumă foarte animată şi unde urmau să-şi petreacă ce mai rămăsese din noapte,întreaga lume părea ador mită.Nu îndrăzneau să întârzie prea mult la lumina zilei,căci teama de a fi ajunşi de cei care îi urmăreau rămânea totuşi prc zentă,deşi în mult mai mică măsură,căci cine s-ar fi aşteptat să îi găsească în Gretna Green? Era deja târziu şi luna arunca o strălucire palidă pretutindeni în jur.El o aşteptă în stradă,pri vind-o cum se apropie cu o expresie lipsită de orice emoţie.Fără să se atingă,fără să schimbe măcar un cuvânt,se întoarseră şi o porniră unul lângă celălalt către

han.Mergeau pe jos,fiindcă Neil fusese nevoit să vândă calul ca să plătească jumătatea de guinee cerută de fierar pentru serviciile aduse şi să asigure fonduri suficiente pentru adăpostul de peste noapte,pentru mese şi alte cheltuieli diverse, precum şi pentru a închiria o trăsură care să-i ducă a doua zi dimineaţă înapoi la Londra,unde,la in sistenţele lui Beth,aveau să se prezinte numaidecât la Casa Richmond,căutând astfel adăpost chiar în gura lupului.Mai întâi însă,trebuiau să treacă de noapte.*„Este noaptea nunţii mele.”*

Simţi că picioarele îi fug de sub ea.Dacă ar fi fost genul dc fată care leşină uşor,cu siguranţă că ar fi leşinat.Dar nu era.Beth era o fire extrem de cerebrală, aşa că merse mai departe,venind în urma lui,ca şi cum ar fi fost prinsă în peisajul ireal al unui vis urât.*„Sunt măritată.”*Inima îi bătea cu putere în piept.

-Am cerut să ni se pregătească cina la întoarcere,spuse Neil când intrară pe uşa boltită a hanului,în căldura şi lumina dinăuntru.Îi făcu un semn scurt din cap hangiului,care ieşise să-i întim pine şi care îi conduse apoi într-un salon privat.

Hangiul era un omuleţ durduliu,cu faţa îmbujorată,cu părul alb şi cu o privire ce o măsura din cap până-n picioare pe Beth într-un mod cu care ea nu era câtuşi de puţin obişnuită.Îndreptându-şi spatele drept răspuns,Beth îi întoarse privirea cu o oarecare surprindere,apoi înţelese că,desigur,atitudinea lui nu tocmai respectuoasă era cauzată de faptul că tocmai încheiase o căsătorie clandestină în Gretna Green,ceea ce nu era demn de o fată binc-crescută,iar asta o făcea să se simtă şi mai nefericită.Salonul privat era mic,cu pereţi înalţi,îmbrăcaţi în lambriuri de lemn şi cu ferestrele bine ferecate.Era întunecat,în ciuda focului din şemineu,a lumânărilor care pâlpâiau şi a mirosului de fum.Din cauza gălăgiei din cârciumă orice conversaţie ar fi fost imposibilă,însă acest lucru nu o deranja pe Beth care,în parte din cauza urechilor ciulite ale hangiţei,care-i servea şi care arunca priviri ascunse,dar avide tinerilor căsătoriţi,atunci când credea că nu este văzută,părea să-şi fi înghiţit limba.Rostind câteva fraze banale care-i veniră în minte,irascibilă ca o pisică pe nişte cărămizi încinse,răspundea încercărilor nu prea reuşite de conversaţie ale lui Neil aproape la întâmplare,ciugulind din raţa cu broccoli aproape fără să simtă gustul îmbucăturilor pe care le ducea la gură.În cele din urmă,sfârşi prin a sorbi un ceai în timp ce el se înfrupta copios.

Avea nevoie de mari eforturi ca să nu tremure.În ciuda acestora,însă,ceaşca de porţelan zdrăngăni de mai multe ori în clipa în care atinse farfuria.

-Cred...Cred că o să mă retrag în dormitor acum,spuse ea,după ce fu adus vinul şi vasele fuseseră strânse.Gândul la ceea ce însemna asta îi făcu inima să-i tresară şi stomacul să i se strângă într-un nod atât de puternic,încât până şi puţinul pe care îl mâncase era în pericol de a ieşi din nou la suprafaţă.Avea mare

nevoie de câteva momente singură,câteva momente în care să-şi calmeze gândurile şi să se obişnuiască cu această schimbare drastică a statutului ei.
Câteva momente ca să se obişnuiască cu ideea de a fi măritată.
-Vin şi eu peste aproximativ o jumătate de oră,răspunse el.Faptul că vorbise pe cel mai calm ton din lume,nu însemna că efectul asupra lui Beth fu mai puţin ameţitor.Stătea aşezat în faţa focului,cu o atitudine destul de relaxată,turnându-şi un pahar de vin,cu picioarele lungi întinse neglijent sub masă,blocând aproape în întregime cu umerii lui laţi vederea spre şemineu.Nu mai rămăsese nimic din bărbatul pasional.De fapt,totul se terminase din clipa în care,după o ceartă înflăcărată,reuşise să-l facă să înţeleagă că o căsătorie între ei ar fi fost singura soluţie raţională la dilema lor,fiindcă Beth ştia cu certitudine că Richmond va face tot ce-i stătea în putere pentru a proteja pe cineva care devenise,în mod irevocabil,un membru al familiei sale,indiferent cât de mult i-ar fi displăcut această situaţie.Şi totuşi,genunchii îi tremurau mai să i se lovească unul de celălalt după ce,exprimându-şi acordul printr-un murmur,dădu buzna pe scările care urcau spre camera lor-camera lor! O servitoare apăru în clipa în care ajunse la uşă.
-Am pregătit totul,doamnă,exact aşa cum a cerut domnul,spuse ea,plecându-şi capul.
-M-mulţumesc,se bâlbâi Beth,nereuşind să abordeze cu indiferenţă ideea că această scoţiancă bine făcută ştia că va împărţi patul cu noul ei soţ,cu care se măritase într-un mod atât de scandalos.Reuşind să-şi păstreze postura demnă atât cât să apuce să intre în cameră,Beth închise uşa în urma ei.Apoi,sprijinindu-se cu spatele de ea,examina scena din faţa ei cu o nelinişte care-i rodea stomacul.
Luminată doar de focul care mocnea în vatră,încăperea în sine era destul de acceptabilă,cu podeaua acoperită de un covor în culori pastelate,cu o singură fereastră cu obloane care dă dea,presupuse,spre curtea grajdului,cu un bazin pentru spălat,o măsuţă de toaletă,un şifonier,două scaune din seturi diferite şi un pat mare,sufocat practic de pături matlasate şi cu draperii grele,de mătase aurie.Beth abia dacă se putea uita la pat şi la celelalte obiecte atât de reconfortante,care,deşi bine-venite,nu aveau însă darul de a o linişti.
Aburind uşor în lumina focului,o baie o aştepta în faţa căminului.Alături,o cămaşă de noapte fusese aşezată pe unul dintre scaune.Mai era şi un fel de cuier portabil,pe care văzu o rochie însoţită de desuurile de rigoare,precum şi o perie şi alte obiecte necesare.Acestea erau pentru a doua zi,desigur,şi fuseseră cu siguranţă procurate de proprietara hanului la cererea lui Neil,în schimbul unei sume de bani.Baia şi cămaşa erau pentru acea noapte.

Senzaţia de goliciune ce-i apăsa acum pieptul era,hotărî Beth,de preferat măcinării copleşitoare care îl frământase până atunci.
„*A fost ideea ta,îşi aminti ea.Tu l-ai convins să te ia de nevastă şi acum trebuie să-ţi intri în rol.”*Însă,ca noţiune abstractă,ideea de căsătorie i se păruse cu mult mai uşoară.Pentru o clipă,nu mai mult,Beth îşi aminti unde era,cu spatele lipit de uşă,dorindu-şi din toată inima să fie din nou în apartamentul ei spaţios din casa lui Claire din Cavendish Square.Apoi îşi dădu seama că o bună parte din minutele pe care Neil promisese să i le acorde se scurseseră deja,iar acest gând o puse în mişcare.Primul lucru pe care îl făcu fu să întoarcă cheia în broască,pentru ca el să n-o ia pe nepregătite.Al doilea fu să-şi scoată hainele, ceea ce se dovedi a fi destul de dificil,fiindcă îi era greu să ajungă la găicile din mijlocul spatelui,iar şireturile corsetului se înnodaseră.Al treilea fu să se bage în cadă.Apa fierbinte i se părea divină.Închizând ochii,se cufundă în ea,lăsând-o să-i aline muşchii ce o dureau după atâtea ore petrecute în şa,savurând atingerea de mătase preţ de câteva momente lungi,minunate,înainte ca imaginea lui Neil intrând în cameră să-i apară din nou în minte,demoralizantă.Ridicându-se în capul oaselor,folosind din abundenţă săpunul,îşi frecă pielea până când o făcu să strălucească,se clăti,apoi ieşi din cadă,totul în mult mai mare grabă decât dacă nu s-ar fi temut să îl audă bătând în uşă în orice clipă.Tremurând uşor,se uscă şi-şi trase cămaşa de noapte peste cap.Cu mâneci lungi şi decolteu înalt,era confecţionată din batist alb,mult prea mare pentru ea şi,cu excepţia câtorva puncte de broderie în jurul gâtului,era cât se poate de simplă.Dar era curată şi mirosea a proaspăt şi o acoperea,iar asta era tot ce conta.Cu urechile ciulite acum,ascultând încordată să-i audă paşii lui Neil apropiindu-se de uşă-căci,cu siguranţă,trebuia să apară în orice clipă-îşi desfăcu părul şi îl perie.Deşi dormea de obicei cu el împletit,nu i se păru potrivit pentru acea noapte.Poate că lui i-ar fi plăcut mai mult liber?
I-am dat dreptul de a avea o părere despre cum îmi port părul.Gândul i se părea atât de îngrozitor,încât îşi răsuci părul în vârful capului,mai mult cu grabă decât cu grijă,dându-şi cel puţin şuviţele la o parte de pe faţă,înfigând acele în cocul neîngrijit de la spate cu o asemenea viteză încât vreo câteva îi zgâriară pielea capului.Reuşind în cele din urmă să îmblânzească fiecare cosiţă rebelă,ajunse totuşi la concluzia că,de fapt,ar fi fost mai indicat să si le lase libere.Luminată de flăcările din semineu,că-masa de noapte era cât se poate de indecentă şi,lăsat liber,părul i-ar fi acoperit cel puţin părţile mai intime ale trupului.Îngrozită de această realizare,încă se mai privea în oglinda măsuţei de toaletă cu un oarecare şoc,când bătaia pe care o aştepta cu atâta teamă răsună în uşă.Fusese o bătaie

înceată,discretă,dar,judecând după efectul pe care-1 avu asupra ei,ar fi putut fi la fel de bine bubuiturile unor pumni furioşi.Beth sări ca arsă,privi preţ de câteva clipe uşa,făcu un pas spre ea,se opri în clipa în care-şi dădu seama că-i era peste puteri să o deschidă astfel îmbrăcată,apoi înhaţă repede o cuvertură de pe pat.
Înfăşurându-se în ea şi strângând din dinţi,se duse să-i deschidă.
Neil stătea de cealaltă parte a uşii.Privirile li se întâlniră în clipa în care îi deschise larg şi,din nou,Beth văzu cât era de înalt şi de vânjos.Privirea lui îi coborî pe trupul înfăşurat în pătură.Când se uitară din nou unul în ochii celuilalt, Beth nu putu citi absolut nimic într-ai lui.Strângând şi mai tare pătura,simţindu-se înfiorător de ruşinată şi atât de emoţionată încât abia dacă mai putea respira,se dădu un pas în spate ca să-1 lase să intre.Neil intră,apoi îi luă uşa dintre degetele reci,o închise şi în toarse cheia în broască.Clichetul ar fi făcut-o să sară ca arsă,dacă nu ar fi reuşit să-şi controleze la timp impulsul.Apoi,în sfârşit,erau cu desăvârşire singuri.El,soţul ei,ea,soţia lui.Fiori de panică reci precum nişte ace de gheaţă îi străbătură trupul în clipa în care se întoarse să o privească.
Aşa desculţă cum era,abia dacă-i ajungea cu capul până la umăr.Cu toate eforturile din lume,descoperi că nu putea privi în ochii lui şi ajunse în schimb să-i contemple cu stoicism bărbia.
-Te-ai bărbierit!Surpriza o salvă,având darul de a-i detaşa limba de cerul gurii,de care se temuse că va rămâne lipită pentru totdeauna.Avea un pretext să se mai gândească şi la altceva,în afară de faptul că erau căsătoriţi Era,îşi dădu seama, prima oară când îl vedea complet şi proaspăt bărbierit.Fără ţepii aspri care-i întunecaseră maxilarul aproape în permanenţă de când se cunoscuseră,era chiar şi mai frumos decât îşi dăduse seama.
-Special pentru tine.Îi adresă cel mai vag dintre zâmbete.
-Dacă tot am cumpărat un brici şi altele asemenea de la proprietar-ridică o mică valijoară de călătorie pe care Beth nu o văzuse până atunci şi în care bănuia că se aflau obiectele la care se referise-m-am gândit că n-ar strica să le şi folosesc.
Am cerut o cană de apă fierbinte şi nişte săpun,şi gata! Deşi apa care mi s-a oferit a fost rece.Sper că nu şi baia ta.
-Da.Nu.Vreau să spun...a fost minunat de caldă.M-mulţumesc că te-ai gândit.
-Am,desigur,obligaţia de a mă gândi întotdeauna la confortul tău.
Traversă încăperea până lângă şemineu,lăsă jos valijoară de călătorie,apoi îşi roti privirea prin încăpere.Între timp,ea rămase în loc,privindu-1.Asemenea,realiză spre propria-i indignare,unui iepure care priveşte un ogar ce i-a luat urma.
Vai,cât eşti de laşă!Îşi ridică bărbia.
-Situaţia este uşor jenantă,spuse ea.Dar nu e cazul să fie.

Suntem căsătoriţi şi,prin urmare,sugerez să ne adaptăm cât putem mai bine situaţiei.
-Actul nu este final până când nu este consumat,îi aminti el,revenind înspre locul în care stătea ea,lângă uşă.Fu nevoie de un mare efort de voinţă,însă Beth nu se mişcă,nici măcar nu se clinti,în clipa în care Neil se opri în faţa ei,privind-o încruntat.
-Înţelegi asta,nu-i aşa? încă mai ai timp să te răzgândeşti.Nu trebuie decât să spui şi o să plec.
-Nu vreau să mă răzgândesc.Ar fi vrut să-şi ude buzele,pentru că gura îi era chinuitor de uscată,însă se abţinu,de teamă ca gestul să nu-i trădeze prea mult starea de nervozitate.
-Tu vrei?
-Nu.
-Atunci...înghiţind,îi înfruntă privirea.În ciuda bravadei,îşi dădea seama că era foarte aproape de punctul în care să-şi piardă curajul.
-Oh,la dracu! Putem să-i dăm drumul odată? Fă ce ai de făcut şi să terminăm mai repede.Ochii lui se măriră preţ de-o clipă,apoi râse.
-Cât eşti de romantică!
-Nu râde.Nu glumesc.Am nevoie să trec de pragul ăsta.Cât mai repede,te-aş ruga.Îmbărbătându-se ca pentru bătălie,dădu drumul păturii care căzu pe podea.
Ieşind dintre faldurile ei,făcu cei câţiva paşi necesari pentru a ajunge lângă el şi,cu hotărâre,îl cuprinse cu braţele de după gât.
-Stai o clipă.Mâinile lui îi apăsară pe talie,ţinând-o în loc în clipa în care,cu multă voinţă,se pregătea să se ridice pe vârfuri şi să-l sărute.Privirea îi sclipi în lumina flăcărilor în timp ce se uita la ea.
-Eşti albă ca varul şi rece ca un cadavru.Sunt sigur că nu ţi-e frică de mine şi,dacă nu mă-nşală memoria,îmi amintesc că m-ai asigurat,recent,că nu ţi-e frică nici să faci sex cu mine.Atunci,ce-ţi produce groaza asta?
Beth cedă şi adevărul năvăli,fără voia ei.
-Căsătoria,presupun.Ideea de a mă face,de bunăvoie,sclava unui bărbat,supusă ordinelor lui.Ideea că fericirea mea depinde de bunăvoinţa lui sau de lipsa acesteia...Depuse toate eforturile din lume să-şi oprească un tremur ce i-ar fi scuturat tot trupul.
-Recunosc că această perspectivă mi se pare înfiorătoare.Deşi îi povestise doar în linii mari despre copilăria ei,citi în ochii lui că înţelegea.
-Mă îndoiesc că există vreun bărbat pe lume care să te conducă împotriva voinţei tale,Madame Roux.Poţi să mă crezi când îţi spun că nu voi încerca

niciodată să fac asta.În ciuda anxietăţii care-i ridicase acum un nod în stomac, cuvintele lui o făcură să zâmbească.
-Ce mincinos eşti! De zile întregi încerci să mă convingi să fac ca tine.
Zâmbi si el.
-Dar,trebuie să subliniez,fără nici cel mai mic succes.Şi mi-am învăţat lecţia,te asigur.Beth trase adânc aer în piept şi-şi dădu seama că începea să se simtă ceva mai relaxată.Mâinile lui o cuprindeau în continuare pe după talie,însă acum nu o mai ţineau în loc.Se sprijinea acum confortabil de el.Se cunoşteau de foarte puţină vreme,iar ceea ce ştia despre el ar fi îngrozit pe oricine.Cu siguranţă, niciodată nu şi-ar fi imaginat o astfel de căsătorie.Însă era o situaţie disperată. Căsătoria era singura soluţie pe care o putuse găsi.Şi,exact aşa cum îi spusese, ajunsese să ţină chiar foarte mult la el.Un fel de camaraderie se născuse între ei de la bun început şi o făcuse,într-un mod cu totul neobişnuit,să se simtă uimitor de confortabil în compania lui.Oricât de ciudată ar fi fost relaţia lor,îl considera, într-un cuvânt,prieten.Un prieten ameţitor de chipeş,ale cărui dezmierdări i se păreau minunate,şi nu respingătoare.Cu siguranţă-şi ăsta era punctul esenţial-nu putea suporta gândul că ar fi putut fi ucis.Pe de altă parte,avea senzaţia că ar fi putut supravieţui într-o căsătorie cu el.
-Odată şi-odată,tot trebuia să mă mărit cu cineva,spuse ea,ca să se liniştească mai mult pe sine.Şi prefer să fiu măritată cu tine,mai degrabă decât cu William... sau cu oricare dintre ceilalţi.
-Ai grijă.O să mă zăpăceşti cu atâtea complimente.Vocea-i era uscată.Privirea îi alunecă pe faţa ei.Apoi,fără nici un alt avertisment,o strânse cu putere de talie şi o sărută.

CAPITOLUL 26

Sărutul lui era arzător şi posesiv,şi deloc blând.Beth fu o clipă surprinsă de înverşunarea lui,apoi însă se predă invaziei fierbinţi,închise ochii,îşi strânse mâinile în jurul gâtului său şi-l sărută,la rândul ei,fără rezerve.Valul de căldură pe care reuşea întotdeauna să-l stârnească în ea îi făcu trupul să-i tremure şi primi bucuroasă senzaţia familiară.Dacă şi-ar fi oprit şi gândurile...
Căsătoria e pentru totdeauna.Chiar în clipa în care acest gând aproape că o paraliza,Neil o ridică în braţele lui puternice şi,ca şi cum ar fi fost lipsită de orice greutate,o duse în pat şi o întinse peste aşternuturi.Când simţi salteaua sub ea,un nou gând plin de laşitate îi veni în minte,fără voia ei.Dacă fac asta,nu mai există cale de întoarcere.Însă deja nu mai exista cale de întoarcere şi o ştia prea bine.Chiar în vreme ce-şi depărta buzele de ale ei,lăsându-i timp să răsufle şi să

se gândească din nou la ceea ce făcea,Neil îşi sco tea deja cizmele şi haina.Beth descoperi că părul i se desfăcuse.I se revărsa în valuri pe umeri şi pe cuvertură şi îşi trecu repede degetele prin el ca să înlăture agrafele care mai rămăseseră,apoi şi-1 dădu într-o parte şi văzu cu această ocazie că şi cămaşa lui urma acum drumul hainei.Îi privi cu ochi mari spatele musculos în timp ce-şi trăgea cămaşa peste cap,apoi umerii largi şi frumos bronzaţi,punctaţi doar de cercul rănii pe care i-o cauterizase ea.Neil lăsă cămaşa să cadă pe podea şi se întoarse din nou spre ea.Pieptul lui larg era imaginea frumuseţii masculine.

Amintindu-şi cât de caldă şi de mătăsoasă era pielea lui,cât de fermi i se simţeau muşchii,cum părul de pe piept încerca să i se răsucească printre degete,Beth aproape că nu mai putu să respire.Se simţi cuprinsă de un freamăt la gândul că acum îl putea atinge aşa cum voia.Însă acesta fu pe dată urmat de un altul,care parcă o îngheţă: După asta,va avea şi el dreptul să te atingă ori de câte ori va dori.Să te ia în patul lui ori de câte ori va dori.

Înainte ca aceste gânduri răzleţe să ia proporţii şi să se transforme în panică în toată regula,Neil se întindea lângă ea,pe pat.Gol până la brâu,cu umerii laţi şi braţele musculoase conturate în nuanţe portocalii de focul ce strălucea în spatele lui şi-i trimitea reflexe roşiatice în părul negru,arăta magnific.Pe chipul lui observă o intensitate întunecată pe care nu o mai văzuse până atunci.Falca-i era încleştată.Buzele-i erau strânse.Felul în care o privi îi trimise un fior pe şira spinării.Expresia ochilor lui era aproape sumbră.Sprijinindu-şi capul în mână,îi prinse buclele căzute pe umăr şi le roti în jurul pumnului,într-un gest atât de posesiv încât aproape că o făcu să urle.

-Nu ştiu dacă ţi-am spus până acum,însă am o sensibilitate aparte pentru părul roşu,spuse el încet,ducându-şi la gură mâna înfăşurată în părul ei apăsând pe buze şuviţele de mătase.Beth simţi fluturi în stomac şi inima începu să-i bată mai tare.

-Neil...O parte din neliniştea care o tulbura îşi forţă calea spre suprafaţă în ciuda eforturilor ei şi aproape că se pierdu şi fu la un pas de a-şi smulge părul din mâna lui şi a sări jos din pat.În schimb îşi muşcă limba pentru a opri cuvintele ce fuseseră cât pe-aci să iasă şi făcu un efort să se potolească.Mâinile,pe care şi le ţinea pe lângă corp,sprijinite pe saltea,se strânseră în jurul cuverturii.

-Iubeşte-mă.Vocea-i era joasă,însă nu tremurată.

-Asta şi am de gând.Apoi gura lui i-o acoperi pe a ei şi Beth fu bucuroasă,

inimaginabil de bucuroasă,pentru că pasiunea sărutului lui îi întunecă minţile,îi trimise orice gând departe şi dintr-odată fu prea ameţită şi prea slabă-în sfârşit!-pentru a putea face orice altceva decât să-1 sărute la rândul ei,să-şi treacă

mâinile peste umerii lui largi şi să-1 cuprindă pe după gât,să-şi arcuiască trupul înspre pieptul lui gol,asemenea unei flori care caută soarele.Mâinile lui îi găsiră sânii prin ţesătura subţire,făcându-i sfârcurile să i se întărească şi tremurul pe care săruturile lui îl treziseră înăuntrul ei să se intensifice până când se transformă într-o adevărată durere,dar nu zăboviră acolo decât puţin,alunecându-i apoi în jos,pe trup,mângâindu-i conturul taliei şi al coapsei,lăsând dâre de foc în urma lor.Aproape că iar cedă panicii în clipa în care-şi dădu seama că,pe măsură ce făcea asta,Neil îi strângea cămaşa de noapte în mâinile lui.Dar îl lăsă,nu protestă,nici chiar când,o clipă mai târziu,întrerupse sărutul ca să-i tragă cămaşa de noapte peste cap,lăsând-o astfel fără absolut nimic care să o acopere.

-Esti frumoasă!Privirea îi aluneca pe trupul ei în timp ce aerul rece al nopţii îi mângâia goliciunea.Uitându-se la rândul ei,Beth se văzu aşa cum o vedea el-pielea netedă ca satinul,poleită în auriu palid de flăcările din vatră,sânii rotunzi şi plini,cu mameloane ca nişte căpşuni ce rămăseseră,spre jena ei imensă,

ridicate,coapsele subţiri ce urmau unei talii înguste,stomacul plat ce cobora spre triunghiul înflăcărai de cârlionţi aflat la îmbinarea picioarelor ei zvelte.Chiar în timp ce sângele i se încingea şi obrajii i se îmbujorau de ruşine că el o vede astfel,Neil îşi aplecă gura înspre sânii ei,lăsând câte un sin gur sărut arzător pe fiecare dintre sfârcurile vulnerabile.Mâna lui,mare,întunecată şi masculină pe pielea ei albă,i se odihni o clipă pe abdomen,apoi alunecă mai departe,caldă şi uşor aspră,mângâind cuibul de cârlionţi,acoperindu-1,înainte de a-i coborî între coapse cu o siguranţă ce o făcu să se cutremure.

-Oh!

Fusese un geamăt smuls din adâncul ei de senzaţia intensă care o străfulgera în clipa în care,fără nici cea mai mică ezitare,el îi găsi cel mai delicat şi mai sensibil punct din întreg trupul.Tremurând din cauza fiorilor provocaţi de această atingere,şocată de vederea mâinii lui mişcându-i-se între picioare,

Conştientă că erau într-un han,unde oricine i-ar fi putut auzi,strânse din dinţi pentru a nu rosti nici un cuvânt,închise ochii,îşi înfipse unghiile în cuvertură şi îl lăsă să facă ce voia.Îl simţea privind-o în timp ce se juca cu sânii ei,îi atingea şi explora zona dintre picioare,dar,în ciuda groazei pe care o simţea la conştientizarea tuturor acestor detalii,îi era cu neputinţă să facă orice altceva decât să-i răspundă,simţind cum acel prim şi delicios fior de plăcere se strângea şi se răsucea într-o spirală de dorinţă impetuoasă.

-Mi-am dorit să fac asta din clipa în care te-am văzut pentru prima oară,spuse el cu vocea încărcată de dorinţă,în vreme ce ea fremăta în cel mai ruşinos mod sub atingerile lui.Apoi o sărută din nou,cu gura tare şi flămândă,şi în acelaşi timp îşi

lăsă degetele să alunece înăuntrul ei,apăsând adânc,retrăgându-se,apăsând din nou,până când ea îi răspunse printr-un abandon total,până când cel din urmă gând o părăsi şi întreg trupul i se topi de dorinţă.Simţind că arde,strângând din dinţi pentru a nu lăsa gemetele să-i scape,îi primi bucuroasă greutatea în clipa în care el se aşeză deasupra ei.Senzaţia pieptului puternic apropiindu-se de sânii ei întăriţi o făcu să tremure de anticipare.Când coapsele lui calde le despărţiră pe ale ei-când îşi scosese pantalonii? Nu ştia-dar era pregătită.Când îşi dădu seama că ceea ce simţea împingându-se înăuntrul ei nu mai erau degetele lui,
deveni,dacă nu nerăbdătoare,cel puţin mistuită de curiozitatea de a descoperi ce avea să mai urmeze şi,prin urmare,cu desăvârşire supusă.
-Ţine-te bine,murmură el în clipa în care,prinzându-se de umerii lui uzi,se arcui instinctiv spre el,ca răspuns la senzaţia de invadare pe care i-o provoca acea parte din el,care nu se aşteptase să fie atât de mare,atât de fierbinte sau de tare.Tocmai încerca să înţeleagă ce voia să-i spună când,pe neaşteptate,făcu o mişcare rapidă de împingere,care o duru înfiorător,ca şi cum ar fi rupt-o în două,apoi,cu un geamăt,continuă să împingă până când fu adânc înăuntrul ei.
-Oh!Fusese un geamăt de durere de data asta.Ochii i se deschiseră brusc şi înţepeni de parcă s-ar fi transformat dintr-odată într-o bucată de lemn.
-Asta a fost,spuse el.Vocea-i era răguşită,respiraţia întretăiată.Şi ochii lui erau acum deschişi şi priveau într-ai ei.Erau negri şi opaci precum cărbunele în lumina focului.
-De-acum n-o să mai doară,îţi promit.Închide ochii şi sărută-mă.
Un fel de umbră îi întunecase chipul.Simţea un tremur fin în braţele puternice care o ţineau.De-acum nu mai există cale de întoarcere,îşi spuse,simţind o stare uşoară de greaţă.Zarurile fuseseră aruncate,nu vedea ce ar mai fi putut face,aşa că strânse din dinţi şi făcu aşa cum îi ceruse,sperând că acel jind nedefinibil pe care numai el putea să-l trezească în ea să se întoarcă curând,ca să se poată pierde din nou în ameţeala lui.Sărutându-i gura,bărbia,gâtul,sânii,cu o senzualitate toridă pentru care,descoperi uluită,ea una părea să nu mai sim tă nici o dorinţă,Neil pătrunse din nou în ea,umplând-o încă o dată,apoi continuă,intră şi ieşi,iar şi iar,lăsându-i senzaţia că nu se va mai opri niciodată.Asuda şi gâfâia deasupra ei,prins în ghearele unei pasiuni sălbatice pe care,îşi dădu seama,făcea tot posibilul să o ţină cât de cât sub control,posedând-o într-un ritm sălbatic,deşi ea nu îşi mai dorea acum altceva decât să se termine.
-Ah,Dumnezeule!Cu asta şi cu o ultimă pătrundere adâncă,Neil se cutremură şi rămase nemişcat,cu trupul masiv,fierbinte şi asudat apăsând greu deasupra ei asemenea corpului unul cal mort.

Asta mă aşteaptă de acum înainte,până la sfârşitul vieţii.
Acesta fu gândul îngrozit care-şi făcu loc în mintea lui Beth în timp ce,încet, începea din nou să respire şi se retrăgea din poziţia jenantă în care o ţinea el.
Rămase apoi nemişcată şi inertă ca o păpuşă în îmbrăţişarea lui,deşi greutatea lui o strivea şi nu-şi dorea nimic mai mult pe lume decât să iasă de sub el şi să fugă din patul ăla.Fără vreun avertisment,Neil îşi înălţă capul pe care şi-1 ţinu se îngropat la gâtul ei.Până să apuce să-şi recapete suficientă luciditate încât să închidă ochii-să-1 privească în ochi după toate cele ce tocmai se petrecuseră între ei era ultimul lucru pe care şi-1 dorea-era deja prea târziu.
Neil se încruntă,privind-o mijit în lumina flăcărilor,şi Beth îşi dădu seama că încerca să-i citească expresia.Regretele erau inutile.Erau acum cu adevărat căsătoriţi,din toate punctele de vedere.Cu siguranţă n-ar fi folosit la nimic să-1 întâmpine cu o mutră tristă sau cu reproşuri.Ţinând cont de acestea,reuşi să-i adreseze un zâmbet timid.
-Oh,Dumnezeule!Cu aceste vorbe rostite pe un ton îndurerat,îşi lăsă din nou capul pe gâtul ei,păru să se adune,apoi se rostogoli într-o parte şi ateriza uşor în picioare la marginea patului.Se întoarse şi o luă în braţe,înainte ca ea să aibă cea mai vagă idee ce intenţiona să facă.
-Ce-ce...? începu ea,asaltată de un val de emoţii copleşitoare la gândul că el, complet dezbrăcat,o purta în braţe pe ea,care era,la rândul ei,complet goală.
Înainte să apuce însă să-i ceară vreo explicaţie sau să facă orice altceva în afară de a încerca să se acopere,Neil intră cu ea în cadă,apoi se scufundă în apa caldă încă,cu ea în poala lui.Cu un strigăt de surpriză,Beth îşi dădu repede părul la o parte,ca să nu i se ude,apoi,pleoscăind,se răsuci în aşa fel încât să ajungă cu faţa spre el,care stătea sprijinit cu spatele de marginea căzii.Răsucindu-şi părul într-un fel de nod în vârful capului,îl privi îngrijorată.Apa îl acoperea doar până la jumătatea pieptului şi picăturile îi străluceau pe umerii largi şi pe braţele arămii asemenea unor diamante,împrăştiate peste cârlionţii fini de pe întinderea musculoasă.Părul îi scăpase din fundă pe parcursul recentei interacţiuni ce avusese loc între ei şi arăta acum ca un adevărat tâlhar-şi era atât de frumos,încât i se oprea respiraţia.Ghemuită în capătul îngust al căzii,aproape atingându-şi bărbia cu genunchii,se lăsase cât mai jos putuse,astfel încât apa să-i acopere sânii.Ţinând cont de felul în care focul se reflecta în apă,spera ca în această poziţie să mai poată păstra măcar o fărâmă de modestie.În mod sigur,Neil nu părea preocupat de astfel de griji.Descoperise săpunul şi se spăla acum cu entuziasm,în timp ce Beth îl privea parcă nevenindu-i să creadă.Îi era absolut imposibil să conştientizeze că se afla într-o postură atât de indecentă precum cea

de a sta goală în cadă,cu el,şi chiar mai imposibil să creadă că era căsătorită cu el.Dar era.Erau căsătoriţi.Iar el,cel puţin,părea să se simtă bine.
Sprâncenele i se împreunară în caracteristica ei încruntare.
-Aşa-i mai bine,zise el.
-Ce-i mai bine?
-Nu te mai uiţi la mine cu expresia aia cu care îmi imaginez că se uitau martirii creştini la leii din arenă.Se burzului dintr-odată.
-Dacă sugerezi cumva că-mi este frică de tine...
-Nu-ţi este frică.Eşti doar foarte,foarte curajoasă.
-Şi e ceva rău în asta?
-În afară de faptul că mă face să mă simt precum cel mai ticălos om de pe faţa pământului? Absolut nimic.Nu spuse nimic preţ de câteva clipe.
-Nu te învinovăţesc pentru-ezită,neştiind cum s-o spună-pentru nimic din toate astea.La urma urmei,a fost ideea mea să ne căsătorim.Şi,după cum ţi-am spus de nenumărate ori,nu exista altă soluţie.
-Şi,în continuare,nu ai nici un regret că te-ai sacrificat ca o jertfă pe un altar?
-Sunt măritată,nu moartă! i-o întoarse ea,ţâfnoasă.Privirea lui se îmblânzi puţin.
-Îmi pare rău c-a trebuit să te fac să suferi,zise el.Cred că prima oară este întotdeauna dificil pentru femei.
-A fost necesar.Sunt perfect conştientă de asta.
-O să fie mai bine,cu timpul.Poţi să mă crezi pe cuvânt.Îl privi cu o strâmbătură.
-Sunt sigură că tu ai de unde să ştii!Neil râse,însă nu îndrăzni să-i răspundă.Ceea ce fu cu atât mai bine,fiindcă un gând extrem de neliniştitor o cuprinse dintr-odată-oare se aştepta să facă sex din nou,după ce ieşeau din baie? Ştia,din ceea ce-i povestiseră surorile ei şi alte cunoştinţe măritate,că bărbaţii puteau uneori s-o ţină aşa toată noaptea.*„Oh,nu pot!”*
Aproape că se cutremură,dar se stăpâni la timp.Nu voia ca el să vadă,nu voia să-i arate cât de copleşitoare i se părea întreaga situaţie.Totuşi,probabil,ceva i se putea citi pe faţă.
-Regreţi? Privind-o cu o sprânceană ridicată,îi întinse săpunul.
-Că m-am măritat cu tine,vrei să spui?
Tot ce ar fi putut spune era că avea sentimente contradictorii,însă clătină cu îndârjire din cap şi se apucă să-şi frece de zor faţa şi mâinile.Nu putea,descoperi după ce termină,să se spele cu adevărat în timp ce el o privea.Tot ce putu face fu să se clătească uşor.Din fericire,făcuse deja o baie zdravănă cu mai puţin de un sfert de oră în urmă.Cu siguranţă,nu putuse să fi trecut mai mult,fiindcă apa abia dacă apucase să se răcească un pic.

Ciudat cât de mult se putea schimba lumea într-un timp atât de scurt.
Spre surprinderea ei,căscă,apoi rămase privindu-l cu ochii măriţi,fiindcă îşi dusese mâna la gură o secundă prea târziu.El îi zâmbi.Apoi,fără nici un avertisment,se ridică şi ieşi din cadă,dându-i toate simţurile peste cap.Era prima oară când vedea în totalitate un bărbat complet dezbrăcat.Fusese doar o privire scurtă,însă o făcu să-şi ferească ochii şi simţi cum sângele îi invadează obrajii.Din fericire,sau din nefericire,depinde din ce punct de vedere privea lucrurile,atenţia îi fu pe dată captată de propria ei situaţie:odată ce el ieşi din cadă,nivelul apei scăzu brusc,lăsându-i cea mai mare parte a trupului complet expus vederii.
-Ah! strigă ea strângându-şi genunchii la piept şi căutând disperată din priviri ceva la îndemână cu care să se acopere.
-Hai! Afară cu tine!Chiar în timp ce se uita din nou la el,cu o oarecare nelinişte,
Neil veni lângă cadă,ţinând larg deschisă pătura,pe care ea o lăsase să cadă ceva mai devreme,gata să o primească.Îşi înfăşurase în jurul coapselor singurul prosop din încăpere.Nu-i acoperea decât partea esenţială din silueta lui musculoasă.Stăpânindu-şi impulsul de a-i spune să-şi închidă ochii-avusese timp să-şi dea seama că văzuse deja,şi chiar mai mult decât atât,tot ce ar fi putut fi de văzut şi nu-şi dorea să pară ridicol de pudică-,Beth se ridică din apă cu toată demnitatea de care era în stare,ridică un picior peste marginea căzii şi fu numaidecât înfăşurată în pătură şi în braţele lui.Totuşi,nu suficient de repede încât el să nu apuce să vadă imaginea completă a trupului ei gol,în deplinătatea splendorii lui ude.Faptul că profitase la maximum de această ocazie îi era evident din strălucirea pe care o zări în ochii lui în clipa în care întoarse capul şi se uită la el.Strângându-şi pătura în jurul corpului se îndepărtă de el-nu făcu nici o încercare să o împiedice-,apoi se întoarse şi îl privi,oarecum speriată.
Expresia de pe chipul lui îi făcu inima să o ia razna.Nu exista decât un singur cuvânt care să o poată descrie: flămândă.
-Neil...îşi umezi buzele,încercând să găsească un mod diplomat de a rosti cuvintele ce stăteau să năvălească pe buzele ei.
-Aş prefera să nu...Vreau să spun,aş vrea să mă culc acum.Apoi,grijulie să se facă bine înţeleasă,se grăbi să adauge:
-Doar să dorm,nimic mai mult.Expresia lui se schimbă pe dată,dar,înainte să apuce să înţeleagă despre ce fel de schimbare era vorba,îi spuse:
-Şi vei dormi,Madame Roux.Îi întoarse spatele şi reveni o clipă mai târziu cu cămaşa ei de noapte,pe care i-o întinse.
-Nu am de gând să tabăr asupra ta,să ştii,nici să-ţi fac nimic din ceea ce nu-ţi

place.Te-ai căsătorit cu mine ca să-mi salvezi viaţa,şi să i-o salvezi şi pe-a lui Richmond,şi sunt pe deplin conştient că îţi rămân îndatorat.Şi îmi dau seama că,prin urmare,te afli acum într-o poziţie cam dificilă.Dar nu trebuie să te temi că-ţi voi cere să te comporţi ca o soţie,nici în pat şi nici din vreun alt punct de vedere.Odată ce se va fi lămurit această chestiune cu Richmond,eşti liberă să-ţi aranjezi viata aşa cum îţi va plăcea,cu binecuvântarea mea.
-Neil...îl privi cu un licăr de tristeţe în ochi.
-Culcă-te,Beth.O să discutăm restul mâine.
Trecu pe lângă ea şi se opri în faţa şemineului,aruncă un lemn pe foc şi îl împunse cu vătraiul.În tot acest timp,focul jucăuş făcea umbre pe spatele lui gol.
Când focul păru să fie în sfârşit pe placul lui,Beth era deja îmbrăcată din nou în cămaşa de noapte şi cuibărită în pat,cu ochii strâns închişi.Fiindcă era într-adevăr foarte obosită şi fiindcă emoţiile îi erau din cele mai amestecate şi i se părea că sugestia lui,de a discuta a doua zi,după ce dormeau şi ar fi avut mintea limpede,era,probabil,cea mai înţeleaptă.Dar,chiar şi după ce el se strecură în pat,lângă ea,şi,aproape instantaneu,dădu toate semnele că a adormit adânc,Beth rămase tot trează,în ciuda faptului că era atât de obosită încât simţea dureri în tot corpul.Deşi stătea atentă pe marginea ei de saltea-nu pe jumătatea ei; Neil,întins pe burtă,ocupa mult prea mult spaţiu pentru asta-îi simţea totuşi acut prezenţa.
Pentru început,respiraţia lui era atât de adâncă,încât se apropia de un sforăit.Din cauza greutăţii,salteaua era afundată sub el şi,dacă s-ar fi mişcat cât de puţin,s-ar fi rostogolit,că voia,că nu voia,peste el.Căldura lui,forţa prezenţei lui,din când în când câte o mişcare uşoară le simţea pe toate cu o acută intensitate şi îi era imposibil să pretindă că el nu era acolo,deşi stătea întinsă pe marginea saltelei,cu capul întors,dorindu-şi din tot sufletul să poată adormi.
Dumnezeule mare,ce am făcut? era gândul obsedant,pe care,oricât ar fi încercat, nu reuşea să şi-1 alunge din minte.Epuizarea îşi spuse cuvântul în cele din urmă.Îşi dădu seama de asta pentru că,evident,trebuia să fi adormit ca să poată mai apoi fi trezită.Şi fusese trezită,deşi nu ar fi putut spune cu exactitate de ce anume.De un sunet,probabil.O trosnitură mai puternică în foc? Fereastra zgâlţâită de vânt? Deschizându-şi ochii,clipind ameţită într-un întuneric adânc, presărat cu umbrele create de focul care era pe punctul de a se stinge,fu uluită să constate că una dintre umbre se mişca.La început,nu-şi putu crede ochilor.Dar se mişcă din nou,părăsindu-şi poziţia de lângă uşă şi părând să se furişeze spre pat.Cu inima bătându-i cu putere,privind cu ochii larg deschişi,temându-se să se mişte sau să dea de înţeles că se trezise ca să nu provoace...nu ştia nici ea ce anume,îşi dădu seama de ceva,chiar în timp ce umbra se apropie şi prinse

conturul unui bărbat aplecat: nu mai auzea respiraţia adâncă a lui Neil!
Aproape în aceeaşi clipă în care îşi dădu seama de acest lucru,un ghiont violent o trimise jos din pat şi Beth se rostogoli pe podea.

CAPITOLUL 27

Lupta care urmă fu rapidă,furioasă şi absolută-indiscutabil ambele părţi aveau în vedere uciderea adversarului.Beth nici nu apucă bine să atingă podeaua,când auzi zgomotele şi realiză,spre groaza ei,că Neil sărise din pat în aceeaşi secundă în care o împinsese pe ea jos şi că de atunci era prins într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu un atacator necunoscut.
-Beth,ieşi din cameră! răcni Neil,dar Beth ţipa deja ca o apucată,sărise în picioare şi se îndrepta spre vătrai,fiindcă nici prin cap nu-i trecea să-1 lase să înfrunte de unul singur această ameninţare.Înhaţă instrumentul,încinsă de un val de adrenalină,dându-şi la o parte cămaşa de noapte de peste picioare,ca să nu se împiedice în tivul prea lung şi se întoarse ca o săgeată înspre cei doi bărbaţi încleştaţi,recunoscătoare pentru lumina focului care o ajuta să-i diferenţieze unul de celălalt.Erau aproximativ de aceeaşi dimensiune,dar Neil era gol,iar cel cu care se lupta atât de aproape era nu doar complet îmbrăcat,dar şi înarmat cu un cuţit foarte ciudat,care strălucea în momentul în care era atins de lumină,aşa că nu avea nici o dificultate în a-şi da seama încotro să-şi îndrepte loviturile.
-Pe toţi dracii,Beth!
Făcând abstracţie de înjurătura lui Neil-probabil că o văzuse apropiindu-se,peste umărul atacatorului-izbi vătraiul în spatele individului cu o bufnitură satisfăcătoare.Îi vizase capul,însă acesta se aplecase şi evitase lovitura în ultimul moment,începu apoi să-1 pocnească cu înverşunare,dar el nu avu altă reacţie decât să înjure şi să tresare şi să încerce cu şi mai multă ferocitate să-1 prindă pe Neil în vârful cuţitului său.Sfârşitul veni la fel de repede ca şi începutul.O înşiruire rapidă de mişcări,şi cuţitul zbură prin aer.Se auzi un fel de pârâit moale,apoi atacatorul se prăbuşi în tăcere pe podea,la picioarele lui Neil.
-Dumnezeule mare!Gâfâind de efort,Beth stătea deasupra bărbatului inert,cu vătraiul pregătit,gata să lovească,în timp ce Neil se aplecă să-i verifice pulsul.
Capul îi era poziţionat într-un unghi ciudat faţă de corp şi Beth presupuse că avea gâtul rupt.
-Este...mort? întrebă ea,în clipa în care Neil se ridică.Expresia de pe chipul lui în clipa în care se întoarse spre ea era cea mai feroce pe care o văzuse vreodată.Era din nou prădătorul şi,în clipa în care realiză asta,inima i se opri pentru o clipă.
Era o latură a lui pe care o cunoştea foarte puţin şi nici nu voia să o cunoască.

-Poţi să mulţumeşti stelei tale norocoase că e mort,mârâi el.Ce mama dracului îţi imaginezi că ar fi urmat,dacă m-ar fi omorât el pe mine?
Înainte să apuce să spună mai multe,o bătaie puternică răsună în uşă.
-Ce se întâmplă acolo? Era hangiul,care striga de pe cealaltă parte.
-Slavă Domnului!Beth simţi cum o parte din încordare îi părăseşte corpul la gândul ajutorului care sosea chiar la timp.
-Stai! îi şuieră Neil printre dinţi,când ea se pregătea să deschidă cât mai grabnic uşa.Mii de scuze,strigă el apoi,soţia a avut un coşmar.Apoi îi aruncă lui Beth o privire grăitoare.
-Un coşmar? Era clar din vocea hangiului că-i venea greu să creadă.
-N-am mai auzit nici un coşmar să sune aşa.Carevasăzică,trebuia să mintă...Beth nu înţelegea,însă era dispusă să intre în jocul lui Neil.
-Sincer,îmi pare foarte rău,zise la rândul ei,încercând să mascheze faptul că răsufla greu.Cred că am mâncat la cină ceva ce nu mi-a priit.A fost un vis înfiorător.
-Hmpf! Vă informez că acesta e un local respectabil.Unde oamenii respectabili se aşteaptă să se poată odihni în timpul nopţii.Dacă mai aud gălăgie din partea voastră,vă dau afară indiferent de oră!
-N-o să mai auzi,îi promise Neil.
-Îmi pare foarte rău,strigă din nou Beth.Cu un nou hmfp nemulţumit,hangiul plecă din faţa uşii.Preţ de câteva clipe,rămaseră amândoi nemişcaţi,ascultând paşii îndepărtându-se.
-Bine jucat,spuse Neil în şoaptă.
-Există vreun motiv pentru care nu vrem să se ştie că cineva a intrat în camera asta şi a încercat să te omoare? întrebă ea.
Tonul îi era o idee cam prea politicos,în ciuda vocii şoptite,în timp ce îşi muta privirea de la uşă la el.
-Ar fi stârnit prea multe întrebări incomode.Beth privi în jos,la bărbatul de la picioarele ei.Era,indiscutabil,mort.
-Cine e? întrebă,tot în şoaptă.
-1 se spune Măcelarul.Numele lui este Hector Bunn.Neil căuta prin buzunarele mortului chiar în timp ce vorbea.
-De ce „Măcelarul”?
Beth nu putea crede că vorbea cu atâta calm despre cadavrul unui om ce zăcea abia ucis la picioarele ei.Presupunea că era din cauza şocului.
-Fiindcă îi place să tranşeze oamenii cu cuţitul.E un mod de operare rapid şi silenţios,trebuie să recunosc,dar lasă în urmă prea multă mizerie.Şi există

întotdeauna riscuri atunci când lucrezi prea aproape cu cuţitul.Personal,prefer o împuşcătură curată atunci când se poate şi,când nu se poate,îmi folosesc mâinile.
Respiraţia lui Beth se opri.
-Dumnezeule mare! Este ce eşti şi tu,nu-i aşa? Un asasin!
-Unul dintre cei mai buni,îi confirmă Neil.Se ridică şi Beth văzu că ţinea acum în mână un pistol şi un teanc de bani pe care îi luase de la bărbatul mort.
-Ce facem cu el? întrebă ea,privind din nou leşul.Abia acum conştientiza inconvenientul practic de a avea un cadavru în camera lor.
Neil scoase un sunet ce aproape că semăna cu un mârâit.Când ridică surprinsă privirea,constată că se îndrepta-cu paşi foarte mari-spre ea,după ce îşi eliberase mâinile de pistolul şi banii pe care îi aruncase pe pat.Acum că nu se mai temea pentru viaţa nici unuia dintre ei,goliciunea lui îi atrase atenţia,dar era încă prea agitată din cauza celor întâmplate ca să înregistreze altceva în afară că partea lui intimă era la fel de mare şi de impresionantă ca şi restul corpului său şi că părea total nederanjat de faptul că era complet dezbrăcat.Mai important era că îi revenise acea expresie feroce şi că se îndrepta foarte hotărât înspre ea.O stare de încordare şi un câmp de energie întunecată aproape tangibilă păreau să emane din el asemenea razelor unui soare,provocând descărcări electrice în jur.
Răspunsul ei instinctiv fu un uşor fior de nelinişte (niciodată teamă!),însă era Neil,îşi aminti îndârjită,şi rămase pe loc.
-Majoritatea femeilor ar face o criză de isterie în clipa asta.Nu părea că o felicită pentru curajul ei.Ochii îi erau din nou negri şi strălucitori ca doi cărbuni în timp ce priveau într-ai ei.
-Ar fi îngrozite de cele văzute şi s-ar da înapoi din faţa mea şi,cu siguranţă,nu s-ar fi apucat să pocnească un ucigaş profesionist,care le-ar fi putut despica dintr-o singură lovitură de cuţit,cu un nenorocit de vătrai! Care,apropo,este o armă de toată jena.După acest discurs,îi luă vătraiul,pe care îl vârâse sub un braţ,şi îl aruncă pe pat,unde obiectul ateriza cu un salt.Apoi îi prinse braţele chiar deasupra coatelor,strângând-o exact până în punctul în care ar fi început să o doară.Când îşi ridică sprâncenele spre el în ceea ce ar fi vrut să pară un gest de superioritate stăpânită,Neil o străpunse cu o privire care ar fi făcut pe oricine să dea înapoi.Ea în schimb îsi ridică mândră bărbia.
-Spui asta de parcă ţi-ai dori să fi fost o astfel de fiinţă neajutorată.
Chipul lui se crispa într-o expresie periculoasă.
-Ce-mi doresc eu ar fi să ai suficientă minte încât să-ţi dai seama că ţi-ar fi mult mai bine fără mine.Bunn a venit după mine,dar te-ar fi ucis şi pe tine,fără nici cea mai mică ezitare.Iar eu...nu sunt cu nimic mai bun decât el.Toată povestea

asta-tu,eu,căsătoriţi-e,pe legea mea,curată nebunie! Sunt asasin,pe toţi dracii! Atât prin firea mea,cât şi prin profesie.Unul dintre cei mai nemiloşi,fără urmă de conştiinţă.Crezi că-mi pare rău pentru vieţile pe care le-am luat? Nu-mi pare! Asta sunt eu.Cu asta mă ocup.Sub stratul subţire de om civilizat pe care ţi l-am arătat,sunt un sălbatic,un animal ce nu mai merită decât compania indivizilor de cea mai joasă speţă.Poţi fi sigură că dia voiul are un loc în iad rezervat anume pentru cei de teapa mea.Beth simţi o strângere de inimă în clipa în care realiză că el credea cu sinceritate ceea ce spunea.

-Oh,pfff! făcu ea.Ce prostie!

Preţ de numai o fracţiune de secundă,ceva sclipi în ochii lui-neîncredere? admiraţie?-apoi o ridică pe vârfurile picioarelor şi o străpunse cu un sărut la fel de sălbatic pe cât pretindea că este el.Simpla forţă a gurii lui peste a ei îi făcu buzele să se despartă pe loc în faţa asaltului; îi luă cu aviditate posesia gurii.Cu buze dure şi crude,o sărută ca şi cum ar fi vrut să-şi întărească spusele,să o sperie,să o facă să se tragă din braţele lui.În schimb,ea îi răspunse la sărut cu aceeaşi ferocitate,ţinându-şi buzele lipite de ale lui,duelându-se cu limba lui

într-o luptă pe care se temea,de dragul lui,să nu o piardă,fiindcă,dacă ar fi pierdut-o,era mai sigură decât fusese vreodată de orice că ar fi împins-o de lângă el şi ar fi dispărut în noapte,pentru a-şi încerca şansa pe cont propriu.

Când în cele din urmă îşi înălţă capul şi se uită la ea,Beth răs punse privirii lui furioase cu aceeaşi furie.

-N-ai decât să încerci cât vrei,nu poţi să mă sperii! spuse ea,deşi inima îi bătea să-i spargă pieptul şi respiraţia îi era mult prea rapidă.

-Oh,aşa crezi? Strângând din buze,îi eliberă în sfârşit un braţ-strânsoarca lui o durea acum,deşi ar fi clocotit în ulei încins mai degrabă decât să i-o arate-apoi,înainte să ghicească ce avea de gând,îşi înfipse degetele în decolteul cămăşii ei de noapte şi trase cu putere.Sunetul materialului sfâşiat fu la fel de şocant ca şi senzaţia aerului rece al nopţii pe trupul ei.

-Ce dracu îţi închipui că faci?

Îi trebui o secundă ca să-şi revină din şoc,apoi se privi înmărmurită.Cămaşa de noapte,ruptă până mai jos de buric,îi cădea deja de pe umeri.Sânii ei,talia,curba coapselor şi abdomenul,toate erau dezgolite în faţa privirii lui.Doar degetele cu care o strângea de braţ o mai ţineau să nu cadă de tot.

-Îţi arăt cine sunt cu adevărat.Băgând mâna pe sub marginile cămăşii distruse îi strânse sânii,nu blând,ci cu cruzime,ca şi cum ea nu ar fi avut nici un cuvânt de spus,ca şi cum ar fi putut face cu ea ce dorea.Spre surprinderea ei,mameloanele îi răspunseră brutalităţii lui cu şocantă ardoare,întărindu-se şi ridicându-se în

palma lui.Simţi că îi slăbesc genunchii.Pulsul îi răsuna asemenea unei tobe în timpane.Privindu-şi trupul,sânii albi şi plini cu sfârcurile ridicate,tremurând acum,simţind căldura aceea puternică în stomac care începuse să-i devină aproape familiară,îşi dădu seama că dorinţa pe care o trezise în ea era inconfundabilă şi că o recunoştea şi el,la fel de bine.Îi fu de ajuns să-i privească o clipă expresia de pe chipul prelung şi frumos,cu ochii care parcă o devorau,ca să-şi dea seama.

-Ştiu cine esti.Ruşinată de dovada fizică a propriului ei răspuns,îşi smulse braţul din strânsoarea lui şi făcu un salt în lături,prinzând marginile cămăşii de noapte înainte ca aceasta să-i cadă de tot şi trăgându-şi-le peste piept.Agresivitatea lui,cu care nu era obişnuită,îi stârnise temperamentul-în mod normal,nici un bărbat,nici măcar el,nu ar fi abuzat-o în felul acela şi-ar fi scăpat cu viaţă-dar de această dată era tentată să treacă incidentul cu vederea.Miza era prea mare.Era hotărâtă să-1 ţină lângă ea,să-1 ţină în siguranţă,indiferent de costuri.

-Un gentleman.Un om blând.Şi un om bun.Deşi încerci să o ascunzi,asta eşti de fapt.Neil râse,acel râs aspru şi hârşâit,care nu conţinea nici umbră de amuzament.

-Nu vei mai crede mult asta,îi promise el.Apoi veni după ea,cu chipul încordat, mişcându-se ager şi tăcut ca o panteră,prinzând-o după talie şi ridicând-o în aer în clipa în care refuză să dea înapoi în faţa lui,lăsând-o apoi,dintr-o singură mişcare dură,fără cămaşa de noapte zdrenţuită,care căzu pe covor asemenea unui steag alb,ce capitulează în întuneric.Dintr-odată la fel de goală ca şi el,şocată să-i simtă degetele cuprinzându-i posteriorul dezgolit şi ridicând-o pe trupul lui cald şi musculos,Beth scoase un strigăt de surpriză.Prinzându-se de umerii lui ca să-şi ţină echilibrul,fără să-şi dezlipească ochii de ai lui,care o ardeau,Beth îşi simţi spatele împins pe peretele rece,de ghips,de lângă uşă.Se împinse în ea,cu ambele mâini acum pe fundul ei,forţându-i picioarele să i se deschidă în timp ce se poziţiona între ele,trăgând-o cu putere spre leagănul şoldurilor lui.Chiar în clipa în care coapsele i se deschiseră ascultătoare în jurul lui,Neil intră în ea,pătrunzând-o fără nici un avertisment,ca un adevărat cuceritor,umplând-o parcă până la refuz.

-Oh! strigă ea şocată în faţa acestei violenţe neaşteptate,a forţei penetrării lui.

Nelăsându-i altă şansă decât să capituleze,îşi apăsă gura peste a ei ca să înăbuşe sunetul,sărutând-o cu o intensitate adâncă,aproape barbară,ce o făcu să se simtă pe loc slabă şi ameţită.Apoi o luă acolo,sprijinită de zid,cu o ferocitate căreia i s-ar fi opus până la capătul puterilor dacă ar fi venit din partea oricui altcuiva.Agăţată de el,cu picioarele înfăşurate,la comanda lui tăcută,în jurul

taliei lui,îi îndură împingerile dure ale şoldurilor care o lipeau de zid,voluptatea gurii lui fierbinţi şi ude pe gura ei,pe buzele,pe gâtul şi pe sânii ei,posesivitatea mâinilor care-i striveau fesele şi o ţineau captivă pentru plăcerea lui,Până când,dintr-odată,ceea ce simţea nu se mai putea numi rezistenţă şocată.Acest stil de a face dragoste era dur,era atavic,era tot ce putea fi mai diferit de mângâierile blânde pe care îşi imagina că le doreşte,însă,dintr-odată,Beth simţi că se topeşte, că arde de dorinţă,că se mişcă odată cu el,că vrea,că vrea...mai mult
-Asta e sex,fată dragă,îi şopti el în ureche în timp ce se legăna înăuntrul ei.
Întunecat şi murdar,fără nici o legătură cu jocul de salon pe care l-am jucat până acum.Cum îţi place?
-Sunt sigură...că o să mă obişnuiesc.Vocea-i tremura,însă tonul era sfidător.
Răspunsul ei păru să-1 scoată din minţi.Scoase un geamăt răguşit şi se adânci în ea ţintuind-o de perete cu penetrări adânci şi dure ce păreau să ajungă până în mijlocul trupului ei.Tremurând,arcuindu-şi spatele,ţinându-se acum cu îndârjire de el,sărutându-1 ca şi cum ar fi murit dacă nu o făcea,îl simţi intrând în centrul lichid al trupului ei din nou,şi din nou,şi din nou.Cu ochii închişi,gâfâind,cu inima bătându-i nebuneşte,prinsă în gheara unei încordări impetuoase ce părea să se strângă din ce în ce mai mult,nu s-ar fi eliberat din posesia lui nici dacă ar fi putut.Nu-şi dorea să se oprească.Nu acum.Nu încă.Oh,Doamne,niciodată! Nu se auzea nici un alt sunet în afară de şuieratul respiraţiei lui şi de atingerea frenetică a trupurilor lor.Mirosul a ceea ce făceau era pretutindeni în jur.Pielea lui era netedă şi strălucea asudată şi atât de fierbinte încât părea să o ardă acolo unde o atingea.Erau împreunaţi,un singur trup,şi el o poseda complet şi cu furie, ca şi cum ar fi avut tot dreptul să o facă,drept pe care,desigur,îl avea,conştientiza cu acea parte a minţii ce nu-i era ameţită de căldură,de şoc şi de pasiunea din ce în ce mai puternică,pentru că ea i-1 dăduse.Iremediabil căsătorită!
În loc de regrete,gândul fu însoţit de un val de căldură ce o făcu să tremure.
-Oh,Doamne! gemu el în cele din urmă,cu vocea răguşită şi chinuită.
Se mai împinse o dată în ea şi rămase acolo,vărsându-şi sămânţa într-o explozie arzătoare care parcă-i topi toate oasele.
-Neil,răspunse ea într-o şoaptă tremurată,însă el o săruta din nou şi vocea-i fu înghiţită de gura lui,aşa că-şi dădu seama că n-o putea auzi.La fel de brusc precum începuse,asaltul luase sfârşit.O mai ţinu captivă doar câteva clipe,înainte ca trupurile lor să se desprindă şi să-i lase picioarele să-i alunece pe podea.Ea încă mai respira de parcă ar fi fost pe moarte,deşi respiraţia lui era deja controlată.Braţele ei încă îl mai cuprindeau pe după gât,deşi el deja o împingea la o parte.Trupul ei încă ardea şi o durea şi tânjea după el,după ceva ce simţea că

nu găsise încă şi ştia că el i l-ar fi putut da,deşi era evident că pasiunea lui se stinsese deja.Se terminase.Supravieţuise.
-Acum fugi,fetiţo! îi spuse el,cu un zâmbet amar.Fugi cât încă mai sunt dispus să te las să pleci.Ochii lui Beth se deschiseră dintr-odată.Oricât de zguduită ar fi fost,nu-şi pierduse totuşi din vedere scopul.N-o să reuşească să o facă să-1 alunge de lângă ea.
-Poate că ţie îţi stă în fire să fugi.Mie nu.Privirile li se încleştară.
-Eşti o proastă,Beth Banning! Expresia îi era la fel de neplăcută ca şi tonul.Se îndepărtă de lângă el şi el o lăsă.Îi simţea ochii aţintiţi asupra ei în timp ce traversa încăperea cu picioarele tremurându-i,îi simţi greutatea privirii în spatele ei,sub cascada de bucle răvăşite,însă îşi ţinu spatele drept şi refuză să privească în jur sau să încerce să se acopere în vreun fel.Leşul Măcelarului încă mai zăcea întins pe jos,văzu,şi-şi dădu seama,cutremurându-se,că uitase cu desăvârşire de el.Aruncându-i o privire cât mai rapidă cu putinţă,luă o pătură de pe pat şi şi-o înfăşură în jurul trupului,apoi se întoarse spre Neil.Problema rămăsese nerezolvată,era conştientă,şi dacă pleca sau rămânea cu ea avea să fie o chestiune periculos de ambiguă.
-Tot ce se poate.Şi mă numesc Beth Severin acum,dacă-ţi aminteşti.Poftim!
Mi-ai arătat latura ta cea mai rea şi încă vreau să rămân căsătorită cu tine.Aşa că ce-ar fi să laşi tentativele de a mă oripila pentru mai târziu şi să încercăm acum să găsim împreună o soluţie în legătură cu asta.Cu o mişcare a capului,arătă înspre cadavrul de pe podea.
-Viaţa ta e în pericol în fiecare clipă în care eşti cu mine.
-Până acum,ai reuşit foarte bine să mă aperi.De toată lumea în afară de tine, desigur.Ultima frază o rosti cu o uşoară tentă de umor,cu care spera să mai detensioneze atmosfera.
-Nu ţi-am făcut rău...Era o afirmaţie mai degrabă decât o întrebare,însă ochii şi gura lui trădau un fel de remuşcare.
-Ştii foarte bine că nu.Ba chiar ai avut mare grijă să nu mă răneşti în vreun fel,lucru de care sunt pe deplin conştientă.Chipul lui se întunecă.
-Aş vrea să renunţi la convingerea asta încăpăţânată că undeva în mine se ascunde un om bun.Nu există aşa ceva,să ştii.Uitându-se acum la rândul lui spre Bunn,se apropie de fereastră.Urmărindu-1 cu privirea,Beth îi putu admira posteriorul mic şi tare în toată splendoarea lui.Îşi amintea şi că era minunat de ferm la atingere.Amintindu-şi cum ajunsese să ştie asta,simţi cum îi urcă sângele în obraji,aşa că întoarse capul.

-Să înţeleg că trebuie să mă mai aştept şi la alţi astfel de musafiri? întrebă ea pe un ton perfect controlat,după părerea ei,având în vedere toate prin care tocmai trecuse.Inima ei îşi recăpăta abia acum ritmul normal şi forţa abia începea să-i revină în genunchi.Îşi simţea trupul mai moale şi mai maleabil ca de obicei şi încă mai simţea fiori în cele mai ruşinoase locuri,însă avea senzaţia că ar fi făcut mai bine să ignore asta.Cât el stătea încă întors cu spatele,îşi stropi faţa cu apă şi se spălă cât putu mai repede cu buretele.Părul i se revărsa pe umeri într-o cascadă dezordonată şi,strângându-şi încă o dată pătura în jurul trupului,se duse să-şi recupereze agrafele cu care să-şi fixeze cosiţele rebele.Cadavrul de pe jos era o problemă,însă una a cărei rezolvare n-avea să cadă,probabil,în seama ei,aşa că îl ignoră,alegând în schimb să încerce să-1 convingă pe Neil să urmeze planul iniţial.
-Nu ştiu.Sper că nu.Bunn lucra singur,aşa că nu cred că trebuie să ne temem de o întâlnire cu vreun tovarăş de-al lui,care să-1 aştepte ascuns în tufişurile de pe-afară.Probabil că mi-a luat urma ieri şi a venit după noi.Totuşi,un nou atac rămâne o posibilitate permanentă,până când nu va lua sfârşit vânătoarea.
Privindu-1 cu coada ochiului,Beth văzu că se uita pe fereastră,după ce crăpase uşor oblonul.
-Cel mai înţelept ar fi să te pun într-o trăsură şi să te trimit la Londra,şi poate să ne întâlnim acolo.
-Oh,nu! exclamă ea tăios.Beth recunoştea un tertip atunci când îi era prezentat.
Dacă s-ar fi urcat în trăsură,era mai sigură decât orice altceva pe lume că el ar fi apucat-o de îndată în direcţia opusă Londrei şi că nu l-ar mai fi văzut niciodată.
Când se întoarse spre ea,Beth îşi înfipse pumnii în şolduri şi îl privi fix.
-Mergem la Londra împreună.Vei fi în siguranţă în casa lui Richmond,fiindcă este ultimul loc în care te-ar căuta cineva.Îi voi trimite un mesaj lui Hugh şi,de îndată ce va sosi şi întreaga situaţie îi va fi explicată,o să oprească vânătoarea,ca să folosesc vorbele tale.Şi nici tu,nici el,nici nimeni altcineva nu va mai fi ucis.
O privi îndurerat.
-Beth...
-Aşa ne-am înţeles.
-Nu mi-am dat seama până acum la ce pericol te expun.Dacă eşti cu mine şi ţi se întâmplă ceva...Clătină încet din cap.
-Nu accept.Riscul e prea mare pentru tine.Hotărârea din vocea lui trezi în ea ceva foarte asemănător cu disperarea.Până la ultima fărâmă de putere şi viclenie pe care o avea,era determinată să nu-1 lase să plece înspre moarte sigură.
-Şi,mă rog,dac-ar fi să călătoresc singură spre Londra,ce anume ar putea preveni

un atac din partea cuiva care,în mod eronat,ar crede că eşti acolo? Dacă el-arătă spre mort-ne-a putut găsi aici,ce te face să crezi că altcineva n-ar putea afla că ai închiriat o trăsură şi să vină apoi după ea? Fără tine,aş fi lipsită de orice apărare.Sau,cine ştie,dacă ar afla cumva că ne-am căsătorit,oare nu m-ar putea lua ostatică,în speranţa că vei veni după mine?
Expresia înmărmurită a lui Neil îi arătă că vorbele ei îşi atinseseră ţinta.
Încurajată,nu aşteptă răspunsul lui şi-i dădu înainte.
-Cel mai înţelept-şi mai sigur,atât pentru mine,cât şi pentru tine-este să rămânem la planul iniţial.Trebuie doar să ajungem la Londra şi la Richmond şi totul se va rezolva.Nu va mai exista nici un pericol.Pentru nimeni.
-Pe toate focurile iadului! înjură el,trecându-şi degetele prin păr şi privind-o încruntat.A existat vreodată o situaţie mai complicată?
Ştiu atunci că a învins.Relaxându-se puţin-abia acum îşi dădea seama cât de îngrozită fusese la gândul că ar fi putut pleca fără ea-şi socotind că era mai bine să nu-i dea nici un răspuns,îl privi apropiindu-se din nou de ea.Însă Neil se opri înainte să o ajungă,îşi luă pantalonii de lângă pat,unde aterizaseră mototoliţi,şi şi-i trase pe el.
-Îmbracă-te! îi spuse precipitat,aşezat pe marginea patului ca să-şi pună şosetele şi cizmele.Vreau să fim pe drum imediat ce se crapă de ziuă şi asta înseamnă că nu mai avem mult timp.La aceste cuvinte,sub influenţa ultimelor zvâcniri de modestie pentru că,pur şi simplu,nu se putea abţine,Beth se retrase în spatele spătarului înalt al unicului scaun din încăpere şi,folosindu-1 pe post de paravan,
îşi schimbă cuvertura cu cămaşa şi juponul care-i fuseseră pregătite,apoi îşi puse corsetul.Şireturile acestuia îi dădură însă de furcă şi,oricât ar fi tras,tot nu reuşea să desfacă nodurile în care se încâlciseră.Deşi era cu spatele întors la ea,Neil probabil că o văzu în oglinda măsuţei de toaletă pentru că,acum complet îmbrăcat în afară de haină,poziţionat în faţa oglinzii ca să-şi înnoade eşarfa la gât,scoase un fel de mârâit dezgustat şi îi veni în ajutor.
-Întoarce-te,îi spuse el,privind-o din cap până-n picioare în clipa în care păşi în spatele scaunului care Beth spera că o va ascunde cât de cât vederii lui.
Era ridicol să mai fie timidă după tot ceea ce se petrecuse între ei,dar aşa era.
Încercând să-şi ascundă sentimentele,se întoarse cu spatele la el.
-Trebuie să descurci şireturile apoi să începi de sus şi să strângi...
-Nu e nevoie să-mi spui.Mă pricep foarte bine la corsete,o întrerupse el şi Beth îl simţi desfăcând şireturile încâlcite chiar în timp ce vorbea.Surprinsă să descopere că nu îi plăcea în mod deosebit ce sugera această abilitate a noului ei soţ,Beth pufni şi-i aruncă o privire mijită peste umăr.

-Aşa,carevasăzică...Probabil că-i simţi privirea,fiindcă îşi ridică ochii de la corset şi se uită la ea.Preţ de-o clipă,păru surprins.Apoi rânji.
-Cum cred că ţi-am mai spus deja,mă pricep la destul de multe lucruri.
Răspunsul care fu cât pe-aci să-i părăsească buzele se asemăna,descoperi ea îmbufnându-se,cu acel hmpf! dezaprobator rostit mai devreme de hangiu.Îşi muşcă însă limba,nedorind să-i dezvăluie că tocmai simţise săgeata unei emoţii ce,se temea,probabil că se asemăna foarte mult cu gelozia.Era un sentiment cu totul nou pentru ea.Era mai degrabă obişnuită să fie ea cea care provoca gelozie în rândul admiratorilor.În orice caz,ştia sigur că nu-i plăcea.
-Cât de folositor! îi răspunse în schimb,pe un ton vesel.După ce reuşise deja să le descâlcească,Neil îi lega acum şireturile la spate.Beth aşteptă până când le strânse într-un nod,apoi se depărta de lângă el cu un scurt „mulţumesc",pentru a-şi pune rochia.Era o rochie de mătase neagră,cu guler înalt şi mâneci lungi, probabil lăsată de-o parte după ce o proaspătă văduvă renunţase la doliu,şi-i era largă unde ar fi trebuit să fie strâmtă şi strâmtă unde ar fi trebuit să fie largă.
Având însă în vedere circumstanţele,îşi dădea seama că era norocoasă că avea totuşi o rochie curată,aşa că o acceptă recunoscătoare.Nasturii mici de la spate erau greu de închis fără ajutor şi aproape că se aştepta să-i simtă în orice clipă mâinile lui Neil dându-i-le la o parte pe ale ei.Când nu-i veni în ajutor,privi în jur,să vadă ce făcea.Îl descoperi din nou la fereastră,ale cărei obloane erau acum complet deschise.Mai mult,chiar fereastra era deschisă în noapte şi aerul rece intra în încăpere.Neil era aplecat în afară.Chiar în momentul în care îl văzu,Beth îsi dădu seama că le-şui asasinului nu mai era în mijlocul încăperii.Îşi simţi ochii mă-rindu-i-se de uimire şi clipi bulversată la gândul a ceea ce trebuia să fi ratat.Veni repede lângă fereastră.
-Ce faci?
Ajungând lângă el chiar în momentul în care se retrăgea înapoi în cameră,nu aşteptă un răspuns,ci privi la rândul ei în jos,făcând abstracţie de cerul purpuriu şi de vântul rece şi uitân-du-se după cadavrul dispărut.Mai întâi,tot ce văzu sub fereastră fu un pâlc de tufişuri înfrunzite,parte din vegetaţia ce creştea în jurul zidurilor.Apoi îşi dădu seama că putea zări o cizmă şi o bucată dintr-un picior în aceste tufişuri şi se dădu înapoi atât de repede,încât aproape că se lovi cu capul de tocul ferestrei.
-L-ai aruncat pe fereastră!
-Ssst!Câtuşi de puţin tulburat,Neil închise geamul şi trase la loc obloanele.
-Şi ce ai fi vrut să fac? Dacă ar fi fost găsit în cameră,ar fi pornit cu surle şi trâmbiţe după noi,înainte să ajungem la graniţă.

-Cu siguranţă,doar nu ai de gând să-1 laşi acolo!
-Nu.O să cobor chiar acum şi-o să-1 îngrop în pădurea de-acolo,unde,dacă va fi cumva descoperit,lumea va presupune,fără îndoială,că a fost victima unui accident.Cu siguranţă,nimeni nu va mai face legătura cu noi.
Lui Beth nu-i plăcea planul,însă nici nu se putea gândi la altul mai bun şi trebuia să admită că,în acest domeniu cel puţin,judecata lui,având în vedere vasta experienţă în a se descotorosi de cadavre,era cu siguranţă mai bună decât a ei.Îi spuse lucrul acesta,pe un ton extrem de acid,în timp ce Neil îşi îmbrăca haina şi-şi băga în buzunare pistolul şi banii mortului.Apoi,încălţându-şi din mers al doilea pantof,Beth ţopăi în urma lui,în timp ce se îndrepta spre uşă.
-Stai! Vin cu tine.Pentru eventualitatea în care i-ar fi trecut prin cap să-şi ia tălpăşiţa,de îndată ce-1 scăpa din ochi.Cu mâna pe clanţă,Neil se uită la ea.Ceea ce îi citi pe chip îl convinse probabil că era total inutil să se certe cu ea,ceea ce era de altfel foarte adevărat,fiindcă Beth nu vedea cum ar fi putut-o împiedica să facă exact ceea ce voia,cel puţin fără a provoca mult mai mult zgomot decât îşi dorea.
-Ai grijă să nu faci gălăgie şi stai aproape,fu tot ce-i spuse,apoi ieşi din încăpere.
La această oră extrem de matinală,când zorii erau pe punctul de a se ivi la orizont,vechiul han era plin de umbre şi scâr-ţâituri.Doar un felinar murdar ce atârna din tavan în capul scărilor le lumina drumul.Coborâră repede,însă fără zgomot,treptele înguste înspre pasajul întunecat ce lega cârciuma de salonul pentru servit cafeaua şi restul separeurilor,conducând spre intrarea principală.
Inima lui Beth zvâcnea la fiecare sunet.Respira mult prea repede.Venind foarte aproape în urma lui Neil,stătea ca pe ace de teamă să nu fie atacaţi din nou sau,şi mai probabil,descoperiţi de hangiul suspicios sau de nevasta acestuia,care să le ceară explicaţii.Chiar înainte de a ajunge la capătul scărilor,fură învăluiţi în întuneric.Pasajul era atât de sumbru,încât îi dădea fiori,făcând-o să-şi dorească să iasă cât mai repede din el.Ţinându-se cât mai aproape de Neil,făcând eforturi să se abţină de la a-1 prinde de poalele hainei,fixase deja uşa cu privirea când un bărbat ieşi pe neaşteptate din salon şi apăru în calea lor.
-Nici o mişcare! mârâi el,însă Beth aproape că nici nu-i auzi cuvintele fiindcă, simţindu-şi inima oprindu-i-se în piept,îşi îndreptă întreaga atenţie spre pistolul din mâna bărbatului.O singură privire îi fu îndeajuns ca să-şi dea seama că era încărcat şi îndreptat spre capul lui Neil.Cuvintele ameninţătoare îi erau adresate exclusiv lui.
-Mâinile sus.Acum!

CAPITOLUL 28

-Hugh!

O fracţiune de secundă mai târziu,Beth aproape chicotea de uşurare,cea mai înfiorătoare temere dispărându-i de la o bătaie a inimii la alta.

-Oh,slavă cerurilor! Mă bucur atât de mult să te văd! Voiam să venim la tine.

În secunda în care privise dincolo de pistol la bărbatul în a cărui mână se afla arma,îşi recunoscuse cumnatul,chipeş ca întot deauna,însă cu un aer obosit şi iritat.Revenindu-şi din spaima pe care i-o provocase,îi zâmbi,radiind de bucurie.

Simţindu-se de parcă o greutate uriaşă îi fusese ridicată de pe umeri,aproa pe că dădu ascultare primului său impuls,acela de a alerga şi de a se arunca în braţele lui.Însă expresia întunecată de pe chipul lui Hugh şi pistolul încărcat,aţintit cu neclintire către Neil,care,la fel ca şi ea,se oprise în loc,îi amintiră că cei doi erau adversari de moarte,aşa că se stăpâni.Ştia că Neil nu va încerca să-l ucidă pe Hugh,însă,deocamdată,Hugh nu cunoştea schimbările intervenite în povestea lor.Până când nu avea să fie totul explicat,nimic nu ar fi putut-o smulge de lângă Neil,aşa că făcu repede un pas şi se aşeză între cei doi,cu faţa la Hugh,chiar în timp ce Neil îşi ridica încet braţele.

-Salutare,Richmond.Nota inconfundabilă de batjocură din tonul lui Neil nu era chiar cea mai potrivită situaţiei de faţă,îşi spuse Beth.

-Du-te la Hugh,Beth,spuse o altă voce implacabilă în spatele ei.Beth întoarse capul surprinsă şi-l descoperi pe Nick,poate chiar mai chipeş decât Hugh,însă cu o expresie la fel de obosită şi de dezagreabilă.Stătea cam la un metru în spatele lui Neil şi avea şi el un pistol în mână.Umbrele de pe coridor începură să se mişte.În timp ce Beth le privea clipind uluită,se transformară în şi mai mulţi bărbaţi înarmaţi,cel puţin şase,aranjaţi în semicerc în spatele lui Nick.Toate armele erau aţintite spre Neil.

-Nick! Mă bucur atât de mult să te văd şi pe tine! Pe cuvântul meu,aş putea să vă îmbrăţişez pe amândoi.Dar nu va fi nevoie de arme,aşa că ar fi mai bine să le lăsaţi de-o parte.Neil nu va face rău nimănui,vă dau cuvântul meu.Oh,Neil,el este soţul lui Gabby,Nick DeVane.

-Oh-ho,renumitul prinzător de spioni!Măi să fie! Nu mă mai mir că ne-ai găsit, Richmond.Nu cred că ai fi reuşit de unul singur,spuse Neil.

-Nu mă ajuţi! îi spuse Beth,enervată.

-Vino la mine,Beth! zise Hugh,pe un ton tăios.Eşti în siguranţă acum.Nu te mai poate răni în nici un fel.Cât despre tine-tonul i se schimbă,evident adresându-i-se de această dată lui Neil-deşi nu mi-aş dori să te ucid în faţa ei,supără-mă chiar şi cu o respiraţie şi o s-o fac!

-Chiar crezi că poţi? Era o provocare evidentă.
-La câţi suntem aici? Cu siguranţă.
-Nimeni nu o să omoare pe nimeni!Beth făcu un pas înapoi,apăsându-şi spatele,protectoare,pe pieptul lui Neil.Conştientă de prezenţa lui Nick şi a celorlalţi în spatele lui Neil,dându-şi seama că era un scut cât se poate de nepotrivit,dintr-odată nesigură de finalul evenimentelor,îl privi fix pe Hugh.
-M-ai auzit?
-Pleacă de lângă el,Beth! îi ordonă Hugh.
-N-o s-o convingi să mă părăsească,Richmond.Tonul încă usturător al vocii lui îi trezea dorinţa puternică de a-i arde un pumn în ureche.Nu era câtuşi de puţin conciliant,ba chiar dimpotrivă,iar asta,în situaţia de faţă,i se părea curată nebunie.Cei doi bărbaţi îşi arătau colţii asemenea unor câini înfuriaţi şi îşi dădea seama că,dacă n-ar fi fost ea acolo,probabil că unul dintre ei ar fi fost deja mort.
-Este a mea acum.Puteţi fi siguri că am avut mare grijă de asta.
-Cum? izbucniră aproape deodată Hugh şi Nick.Expresia lui Hugh,deja dură,se transformă în piatră.Ochii îi scăpărau de furie.Deşi nu-1 putea vedea pe Nick,
Beth îşi imagina că avea,probabil,aceeaşi reacţie.Partea care o scotea însă din minţi era faptul că nu avea nici cea mai mică îndoială că intenţia lui Neil fusese tocmai să-i înfurie.
-Oh,zău aşa,Neil! Vrei să renunţi la atitudinea asta provocatoare? Ceea ce vrea să spună este că ne-am căsătorit noaptea trecută.Am...
-Dumnezeule mare,mizerabilule! o întrerupse Hugh,apropiindu-se de Neil.Asta le pune capac la toate.Să obligi o fată inocentă...
-Ai grijă,Hugh!îi avertiză tăios Nick.Nu te apropia prea mult.Hugh se opri.
Pistolul era acum îndreptat înspre punctul dintre ochii lui Neil.Beth simţi un fior de teamă văzând expresia cumnatului ei.Deşi nu îndrăznea să se întoarcă,avea cumplita bănuială că Neil îi răspundea la rândul său cu o privire la fel de ucigătoare.
-Fii sigur că nu m-a obligat! Nu m-a obligat să fac nimic.A fost ideea mea să ne căsătorim,pentru că...Se opri brusc,amintindu-şi dintr-odată că erau ascultaţi şi de alte persoane,care nu făceau parte din familie.
-Sunteţi doi-ba nu,trei-idioţi desăvârşiţi! Şi începeţi să mă scoateţi toţi din răbdări.Hugh,Nick,vă rog,dacă mă iubiţi,lăsaţi armele jos.Şi Neil,tu încearcă să nu mai deschizi gura.O să ne retragem toţi patru într-un separeu privat,uite acolo-arătă spre încăperea în care ea şi Neil serviseră cina cu o seară în urmă-unde o să vă explic totul.
-Doar din spiritul unei cooperări frăţeşti,vă dau cuvântul meu că n-o să vă omor

pe nici unul,timp de cel puţin jumătate de oră de acum înainte.Ca să avem timp să ascultăm ce are de zis doamna...Ironia încă mai răzbătea în vocea lui Neil.
Pierzându-şi răbdarea,Beth îl înghionti cu putere între coaste.Tresări.
-Au!
-Încetează! îi comandă ea.
-Şi ţine-ţi mâinile sus! se răsti Nick.
-În afară de un pistol,pe care îl are în buzunar şi pe care o să i-1 iau chiar acum şi-o să-1 dau unuia dintre voi,este complet neînarmat.Beth se întoarse spre Neil şi îl fixă cu o privire întunecată în timp ce băga mâna în buzunarul hainei,după armă.Neil îşi ţinea încă mâinile sus,iar colţurile gurii îi rămăseseră ridicate într-un zâmbet îndurerat.
-Vă rog să nu-1 împuşcaţi.Îmi dau seama că se comportă destul de dificil,dar este probabil din cauză că vă simte în avantaj şi nu-i convine.Neil o privi mijind din ochi şi ea îi răspunse cu o strâmbătură.Scoţând pistolul,se întoarse la timp pentru a observa expresia înmărmurită a lui Hugh şi privirea pe care o schimba cu cineva din spatele ei,care presupunea că era Nick.
-Ia pistolul din mâna ei,Barnet,ordonă Nick.
-N-are nevoie de pistol ca să facă ce ştie el să facă,domnule colonel.Să nu uitaţi asta.O voce gravă şi familiară îi adresase acest avertisment lui Nick,în vreme ce persoana care vorbea se apropie cu băgare de seamă,ocolindu-1 pe Neil,şi luă pistolul din mâna lui Beth.George Barnet,un uriaş cu trăsăturile pătrăţoase ale unui fost pugilist,fusese ordonanţa lui Nick în timpul războiului şi rămăsese de atunci mâna lui dreaptă.Beth îl cunoştea de când îl cunoştea şi pe Nick şi îl plăcea foarte mult.
-Bună,Barnet,îi spuse,adresându-i un zâmbet.
-Bună ziua,don'şoară Beth.Înclinându-şi capul spre ea,îi aruncă o privire prevăzătoare lui Neil.
-Ne-am făcut griji pentru dumneavoastră.
-Îmi pare rău.Amintindu-şi de zbuciumul pe care trebuia să-1 fi provocat dispariţia ei,se gândi numaidecât la surorile ei.
-Nu cred că a fost vina dumneavoastră,răspunse Barnet,luând pistolul şi aruncându-i o privire otrăvită lui Neil în timp ce se întorcea lângă Nick.A fost vina lui!
-Nu! Nu,nu a fost! Aţi înţeles complet greşit,cu toţii.În faţa acestei intransigenţe colective,simţea nevoia să bată din picior.
-Hugh,Nick,dacă nu vreţi să vă spun această poveste extrem de intimă în faţa tuturor,haideţi să ne retragem chiar acum.

Bazându-se pe statutul ei de surioară mult-iubită,le aruncă pe rând priviri imploratoare.
-Vă rog,ascultaţi-mă!Din nou,Hugh şi Nick schimbară o privire.
-Sau m-aţi putea împuşca chiar acum,sugeră Neil.Beth îl străpunse cu o privire ucigătoare.
-Bine,o să te ascultăm.Tu-schimbarea bruscă din tonul lui Hugh dovedea încă o dată în cel mai limpede mod că i se adresa lui Neil-mergi câţiva paşi în faţa noastră.
-O să vă aşteptăm lângă uşă,domnule colonel,spuse poso morât Barnet,în vreme ce Beth deschidea drumul spre salon.
-În caz că se-ntâmplă ceva,trebuie doar să strigaţi.
Când Nick închise uşa salonului în urma lor,Neil se aşezase deja cu un umăr sprijinit de şemineu şi privea încăperea cu o expresie sardonică,în vreme ce Beth,văzând cât de întuneric era cu obloanele trase şi cu focul aproape stins,
aprinse o lumânare din jar şi o atinse de făcliile din suporturile agăţate în dreapta şi în stânga şemineului.Nick şi Hugh,observă,se aşezaseră la distanţă unul de celălalt,lângă peretele opus.
-Ce fac Claire şi Gabby? Sunt foarte supărate? întrebă ea.
-Îţi poţi imagina,îi răspunse sec Hugh.Claire era înnebunită de teamă când am văzut-o ultima oară.Gabby,deşi puţin mai bine,era albă ca o fantomă şi abia putea să mai mănânce.Mă îndoiesc să se fi îmbunătăţit în vreun fel situaţia în timpul cât am răscolit noi ţara,în căutarea ta.
-Oh,nu!
-Le-am promis că te aducem înapoi în siguranţă,adăugă Nick.Le-am lăsat împreună,şi pe copiii mei cu ele,sub pază la Casa Richmond,în caz că răpitorul tău-aici îi aruncă o privire acidă lui Neil-s-ar fi gândit să le vizeze şi pe ele.
-Dar nu Neil m-a răpit! protestă Beth.Mai degrabă,el m-a salvat.Cred că a fost William-lordul Rosen-cel care mi-a aranjat răpirea.
-Aşa ţi-a spus?
Hugh băgă o mână în buzunarul hainei şi scoase de acolo o hârtie împăturită.În timp ce o desfăcea,Beth,cu coada ochiului,avu impresia că Neil răspunde cu o tresărire imperceptibilă.
-Ce-i asta? Se uită de la hârtie la Hugh.
-O scrisoare scrisă de el şi adusă mie după ce ai dispărut.Dă-mi voie să ţi-o citesc: „*Dragul meu Richmond: am plăcerea să te informez că o am în posesia mea pe lady Elizabeth Banning,pe care intenţionez să o păstrez până când te vei prezenta,personal şi neînsoţit,să o iei.În acel moment,sunt convins că*

neînţelegerile dintre noi vor putea fi rezolvate.Te rog să mă crezi când te asigur că,dacă nu urmezi întocmai instrucţiunile mele şi nu soseşti la timp în locaţia pe care ţi-o voi aduce la cunoştinţă ulterior,consecinţele în ceea ce o priveşte pe domnişoara vor fi,să spunem,nefericite."

Se opri,însă Beth îşi îndreptase deja atenţia către Neil,care-i întâmpină privirea şocată cu o expresie îndurerată care-i evidenţia vinovăţia mai puternic decât orice mărturisire.Beth se încruntă.

-Dar nu a fost aşa.Convingerea i se întărea pe măsură ce-şi recapitula în minte evenimentele prin care trecuse,ca să vadă dacă ar fi fost cu putinţă să le interpreteze greşit.

-Nu ai avut nici o legătură cu răpirea mea.Neil oftă.

-Nu,chiar nu am avut.Dar numai pentru că altcineva-sunt de acord,cel mai probabil e vorba de fostul tău logodnic-mi-a luat-o înainte.Tristul adevăr este că m-am dus în parc în acea dimineaţă ca să te iau cu mine,convingându-te sau prin,orice alte mijloace ar fi fost necesare,cu intenţia de a te folosi ca să-1 fac pe Richmond să vină la mine.Cu ce scop,presupun că îţi poţi imagina.

Beth îl privi indignată.

-Ce lucru josnic ar fi fost!

-Josnic? strigă Hugh indignat,în vreme ce Neil ridica din umeri,într-o scuză tăcută.Mişelesc,mai degrabă.

-Beth...începu Nick.Se întoarse spre ei.

-Dar nu înţelegeţi.Nu el m-a răpit.E posibil-spre ruşinea lui-să fi avut această intenţie,dar a sfârşit prin a veni după mine şi a mă salva de la cea mai cumplită... Oh,lăsaţi-mă să vă spun întreaga poveste şi puteţi judeca singuri.

Ceea ce şi făcu,începând cu prima lor întâlnire din biblioteca Casei Richmond şi terminând cu sosirea lui Hugh şi Nick,trecând doar peste detaliile cele mai intime.Când termină,Neil îşi ţinea braţele strânse la piept,cu chipul lipsit de orice expresie,în vreme ce Hugh şi Nick păreau să oscileze între uluire şi groază.

-Hai să ne lămurim,spuse Hugh,primul care îşi reveni.Să înţelegem că există chiar în acest moment un cadavru aruncat în tufişurile din spatele acestui han?

Beth dădu din cap.

-Nu este foarte bine ascuns,le spuse Neil.Tocmai mă duceam să-1 mut când aţi apărut.Cu excepţia cazului în care doriţi să răspundeţi cât de curând unor întrebări câtuşi de puţin plăcute,vă sugerez să trimiteţi pe cineva să-1 ducă în pădurea din spatele grajdului înainte să răsară de tot soarele.Schimbând o privire grăitoare cu Hugh,Nick se mişcă,deschise uşa şi îi spuse ceva neinteligibil lui Barnet,presupuse Beth,care,aşa cum promisese,era chiar în spatele uşii.

-Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu căsătoria.Nu va putea fi declarată legală.Terminând de dat ordinele lui Barnet,Nick închise uşa la loc,se sprijini cu spatele de ea şi se uită la Beth.Tonul lui era consolator.Cu toate acestea,pistolul îi era din nou aţintit asupra lui Neil.Hugh nici nu se clintise şi Beth se întrebă,cu disperare,dacă auziseră un cuvânt din tot ce le povestise.
-Este perfect legală,rosti tărăgănat Neil.Nu există nici un motiv pentru a fi declarată nulă.
-Ai avut tu grijă de asta,nu? Expresia lui Hugh se schimbă şi nu în bine.
-Fie că poate fi anulată sau nu,nu mai are nici o importanţă,mizerabilule,pentru că,oricum,Beth va fi cât de curând văduvă.
-Dar nu vreau să fiu văduvă! spuse Beth,înainte ca Neil să apuce să răspundă.
Îi aruncă o privire şi descoperi că,din nou,se uita batjocoritor la Hugh.
-Şi nici nu vreau să anulez căsătoria.Nu spun că este întocmai ceea ce aş fi ales dar,dacă soarta nu mi-ar fi forţat mâna prin acest joc,cred cu toată convingerea că nu m-aş fi căsătorit niciodată.Eu...Credeţi-mă când vă spun că prefer să fiu măritată cu Neil decât cu oricine altcineva.
-Mulţumesc,spuse Neil,înclinându-se uşor şi ironic.
-Beth,să nu crezi că nu înţelegem cum trebuie să fi fost toată povestea asta pentru tine...Vocea lui Nick era incredibil de blândă.
-Ai trecut printr-o experienţă şocantă şi,firește,eşti tentată să-l priveşti pe cel care te-a salvat de ce era mai rău ca pe un erou,însă...
-Nu sunt eu atât de naivă,Nick,şi o ştii foarte bine.
-Ce-i drept,femeile pe care le-am întâlnit la Lebăda Albă ne-au spus,în mare,cam aceeaşi poveste,spuse Hugh,deşi se vedea că nu-i făcea plăcere.Asta înainte să ne ajungi tu din urmă,Nick.Susţineau că le-a salvat din tot felul de pericole.
-Oh,înseamnă atunci că le-ai văzut pe Mary şi pe Peg,şi pe Alyce,şi pe celelalte? îl întrebă Beth pe Hugh,dornică să afle veşti despre ele.Le-am dat cuvântul meu că,dacă mă ajută să-l scap pe Neil din mâinile lui Tandy şi ale oamenilor lui,o să aveţi grijă să ajungă în siguranţă.
-Aşa am făcut,spuse Hugh,cu voce seacă.
-Ajunge! spuse Nick pierzându-şi răbdarea şi punând capăt conversaţiei.Beth trebuie să afle cine este Neil cu adevărat.Şi-a construit o imagine de erou în ceea ce-l priveşte şi nu o putem convinge că nu este aşa decât spunându-i adevărul.
Doar s-a măritat cu el,pentru numele lui Dumnezeu! însă tu eşti cel care are autoritatea de a încălca confidenţialitatea Biroului de Război,nu eu,aşa că de tine depinde.
-Dacă vreţi să îmi aduceţi la cunoştinţă faptul că este asasin plătit,nu vă mai

obosiţi,zise Beth.Mi-a spus chiar el.
-Foarte inteligent,i se adresă Hugh lui Neil.Dar ceva-mi spune că nu i-ai mărturisit chiar întreg adevărul.Atenţia lui se redirecţionă spre Beth,iar expresia i se îmbuna o idee.
-În lumea lui,e cunoscut sub numele de îngerul Morţii.Şi 1-a câştigat graţie numărului impresionant de oameni pe care i-a ucis şi prin neîndurarea cu care îşi face treaba.Odată ce-şi stabileşte o ţintă,persoana este ca şi moartă,împreună cu oricine altcineva s-ar nimeri să-i stea în cale.Este cel mai bun din branşa lui,iar în cazul de faţă,asta este ceva cumplit.Fiindcă războiul a luat sfârşit şi băieţii noştri se întorc acasă,este datoria inevitabilă a Biroului de Război să-şi dea seama că o parte dintre agenţii pe care am fost nevoiţi să-i folosim pentru a ne asigura victoria nu puteau fi reintegraţi în societate.Îţi garantez că foarte puţini au fost cei clasificaţi drept imposibil de reabilitat.El a fost în capul listei,fiind considerat un pericol extrem pentru societate.
-Şi tu ai fost cel care a tras această concluzie,Richmond? Vocea lui Neil era foarte înceată,iar ochii îi străluceau duri ca nişte diamante.Hugh îi susţinu privirea.
-Nu,însă am fost de acord cu ea.Şi încă mai sunt.
-Dar e greşită! izbucni Beth,privindu-1 pe Hugh.Tu nu ai ucis pe nimeni în timpul războiului? Ba sigur că da! Claire mi-a spus că nu vrei să vorbeşti despre perioada petrecută pe continent,înainte să o cunoşti pe ea.Sincer,cred că dacă eu sau Claire am şti totul despre ce s-a întâmplat acolo,am simţi aceeaşi groază pe care te aştepţi să o simt eu acum faţă de Neil.În clipa în care gura lui Hugh se strânse în semn că primise o lovitură în plin,Beth se întoarse spre Nick.
-Cât despre tine,Gabby mi-a povestit o parte din lucrurile pe care le-ai făcut.Ai jucat un rol esenţial în prinderea şi executarea unui număr foarte mare de spioni,nu-i aşa? Doar pentru că nu i-ai ucis cu mâna ta,nu înseamnă că eşti cu nimic mai puţin vinovat,să ştii.Şi expresia lui Nick se schimbă şi Beth îşi dădu seama că punctase şi de data asta.
-Nu m-aş fi aşteptat din partea ta să încerci să te ascunzi în spatele unei fuste, Durham,şuieră Hugh.
-Ei,aici te înşeli,prietene.Tu eşti cel care s-a ascuns în spatele unei fuste.Te-aş fi ucis în noaptea aceea în care am intrat în casa ta,dacă nu aş fi întâlnit-o pe Beth. Şi te-aş fi ucis şi astăzi,dacă nu ar fi fost ea.
-Poate c-ai fi încercat.
-Şi aş fi reuşit.
-Încetaţi amândoi!

Îl prinse de mânecă pe Neil,ca să-1 potolească,şi-i aruncă o privire furioasă lui Hugh.
-Ideea este că nici unul dintre voi-nici unul!-nu este fără de prihană.Mă îndoiesc să mai fie vreunul dintre cei care au participat la războiul ăsta oribil.Dar s-a terminat şi tu ţi-ai văzut de viaţa ta-îşi mută apoi privirea spre Nick-şi tu la fel.
Iar Neil o să-şi vadă şi el mai departe de viaţa lui.Dacă există vreun fel de ordin de condamnare la moarte pe numele lui,trebuie să-1 anulezi.
-Chiar dacă aş vrea,n-aş avea această putere,spuse Hugh.
Văzându-i expresia de pe chip,Beth simţi că inima i se opreşte în piept.Braţul de sub mâna ei se încorda şi degetele i se înfipseră adânc în muşchii lui tari.Dar ştia că nu folosea la nimic,decât dacă Neil voia să se lase oprit.Cu groaznicul sentiment că situaţia începea să-i scape de sub control,îl simţi pe Neil încordându-se lângă ea şi-şi dădu seama cu ce scop.
-Nu! Nu puteţi face asta,nici unul din voi! Pentru Dumnezeu,după atâţia ani de război,nu v-aţi săturat amândoi de ucis? Strigătul venea direct din inima lui Beth.
-Staţi o clipă!Dezlipindu-se de uşă,Nick se uită la Hugh.
-Ştiu că nu ai puterea de a anula ordinul.Sincer,n-aş fi prea sigur nici că mai poate fi anulat de cineva.Însă ar putea fi păcălit.
-Cum anume? Deşi Hugh îi răspunsese lui Nick,privirea lui nu-1 părăsi nici o clipă pe Neil.
-Din câte am înţeles,avem un cadavru disponibil.Dacă pretindem că-i al lui,cine în afară de noi,cei de faţă,va şti că nu e aşa?
Ideea fu întâmpinată cu un moment de tăcere.Hugh îi aruncă o privire încruntată lui Nick.
-Oamenii tăi.Faptul că-1 văzu dispus să-şi dezlipească privirea de Neil o făcu pe Beth să respire ceva mai uşor.
-Au fost sub comanda mea în timpul războiului şi de atunci au lucrat pentru mine în,diverse sarcini pentru guvern.Ceva ce te-aş ruga să nu-i spui surorii tale-adăugă Nick,însoţindu-şi cuvintele cu o privire rugătoare-care are tendinţa de a se îngrijora mai mult decât e cazul.Îşi îndreptă apoi atenţia înapoi spre Hugh.
-Poţi avea totală încredere în ei.
-Există un bărbat pe nume Fitz Clapham,zise Neil pe un ton atât de nepăsător de parcă întreaga discuţie ar fi fost pur academică şi nu l-ar fi privit câtuşi de puţin.Şi el este tot asasin angajat de guvern şi,din nefericire,ştie cum arăt.
Beth îi aruncă o privire mânioasă.Ultimul lucru de care aveau nevoie era ca el să pună paie pe foc.

-Aşa? făcu Hugh şi cuta de pe frunte i se adânci.
-Dar îl cunoaşte doar pe îngerul Morţii.Nu ştie că sunt,de fapt,marchizul de Durham.
-Nu te vei întâlni niciodată cu el.Nu o să te vadă,se amestecă Beth.Veţi trăi de acum înainte în lumi diferite.
-Asta e o problemă,îi spuse Hugh lui Nick,de parcă nu ar fi auzit-o.
-Neglijabilă,răspunse Nick.Aşa cum a spus Beth,e foarte puţin probabil ca drumurile lor să se întâlnească vreodată.
-Oricine merită o a doua şansă,Hugh! îl imploră Beth,cu ochii aproape în lacrimi.
-Să înţeleg atunci că vrei o a doua şansă? îl întrebă Nick direct pe Neil.
Beth îşi ţinu respiraţia în vreme ce-şi îndreptă aceeaşi privire imploratoare spre Neil.El o privi în ochi şi strânse din dinţi.
-Cine nu ar vrea? Eu o vreau cu siguranţă.Beth îşi eliberă aerul din plămâni într-un oftat uşor.
-La dracu cu toţi şi toate-mai puţin cu tine,fireşte,Beth.După toate aparenţele, Hugh părea învins.Se uită la Nick.
-Şi-atunci ce facem? îl primim în familie?
Neil fremăta când auzi tonul cu care fuseseră rostite aceste cuvinte,însă înainte să apuce să-i dea un răspuns,aşa cum Beth era convinsă că intenţiona să facă, fiindcă vorbele lui Hugh îl deranjaseră în mod evident,Nick îl întrerupse.
-Cel mai bine ar fi,cred,să-şi urmeze planul iniţial.Să se întoarcă la Londra şi să se adăpostească la Casa Richmond până când se domolesc apele.Între timp, cadavrul trebuie îngropat în prezenţa cât mai multor martori şi autorităţile trebuie informate că îngerul Morţii nu mai este printre noi-ceea ce va fi în totalitate adevărat,dacă se va comporta aşa cum sperăm să o facă.
-Şi cum rămâne cu mascarada asta de căsătorie?
-Asta e o problemă ce trebuie lăsată pentru altă dată.Nick îşi coborî ţeava pistolului.De îndată ce Hugh,cu o privire tăioasă aruncată lui Neil,făcu încet acelaşi lucru,Beth zbură până în celălalt capăt al camerei şi-i îmbrăţişa pe amândoi.

CAPITOLUL 29

Călătoria spre Londra se derula în viteză şi nu dură mai mult de trei zile.Fiindcă se înţeleseseră să fie văzuţi cât mai puţin posibil,Neil şi Beth stătuseră împreună într-o trăsură închiriată închisă,care se zgâlţâia şi se bălăngănea şi se clătina dintr-o parte în alta până îi ameţea,deşi Neil ar fi preferat de o mie de ori să

călărească.Fiecare mişcare îi era privită cu suspiciune de bărbaţii care însoţeau trăsura,anume Richmond şi DeVane,care veneau călare pe lângă ei,şi de alţi doi care stăteau pe capră şi care îl iritau pe Neil dincolo de orice limită.De teamă că un grup prea mare ar atrage exact atenţia pe care voiau să o evite,ceilalţi însoţitori primiseră ordin să rămână în urmă şi să se ocupe de înmormântarea bărbatului ucis,apoi să se întoarcă la Londra separat şi într-un ritm mai lejer.
Două nopţi fuseseră petrecute pe drum,în hanuri mici şi neelegante,unde aveau mai puţine şanse să întâlnească alţi călători.Deşi era limpede că acest lucru nu le convenea câtuşi de puţin celor două rude recent dobândite,Neil îşi petrecu ambele nopţi cu soţia lui şi simţi o mică satisfacţie privind expresia de pe faţa lui Rich-mond în clipa în care se retraseră împreună în aceeaşi cameră.Fu însă singura satisfacţie de care avu parte.Nu rămaseră mai mult de şapte ore în nici unul dintre hanuri,Beth era epuizată după zgâlţâiturile de peste zi,ştiind că o aştepta încă o zi la fel,iar Neil cunoştea mult prea bine femeile ca să facă altceva decât să doarmă lângă ea.În plus,era şi el obosit şi mult prea conştient de subţirimea pereţilor care îi despărţeau de ceilalţi.Nu era nevoie de cine ştie ce perspicacitate ca să-şi dea seama că acele scurte opriri nu erau câtuşi de puţin potrivite pentru a o iniţia pe Beth în adevăratele plăceri ale iubirii.Iar după ultimul asalt asupra ei-pentru că,a doua zi,cu mintea limpede,nu putu,spre ruşinea lui,să găsească altă denumire pentru ceea ce făcuse-ştia că era cazul să se revanşeze.Se considera norocos că încă mai părea dispusă să-i acorde o şansă.
Nu curtase niciodată o femeie,în adevăratul sens al cuvântului,însă intenţiona să o curteze pe Beth,cu toată grija şi blândeţea de care era în stare.În noaptea nunţii lor,când îi comandase pur şi simplu să-i dea drumul şi să termine odată,văzuse în ochii ei teama care o îndemnase să vorbească astfel şi,deşi intenţia lui fusese să o ia încet şi să o seducă până când ar fi fost complet ameţită şi topită de dorinţă,înţelesese că,de fapt,cel mai bine era să scape odată şi cât mai repede de problema virginităţii ei.După aceea,se gândise,ar fi avut tot timpul din lume să îndrepte lucrurile.După ce o găsise într-un mod atât de neaşteptat,nu avea intenţia de a-i mai da drumul vreodată.Ea se căsătorise cu el ca să-i salveze viaţa şi să-1 oprească să-1 omoare pe Richmond.El se căsătorise cu ea pentru că o dorea,pentru că odată ce găsise căldura ei minunată şi luminoasă nu voia să o piardă şi să se afunde din nou în întunericul ce domnise în viaţa lui înainte să apară ea,pentru că...oh,dintr-o sumedenie de motive excelente pe care nu voia să le analizeze momentan.O luase de soţie şi avusese grijă să se asigure că va rămâne a lui prin consumarea căsătoriei.După aceea,socotise că nu mai era cazul să se grăbească.Apoi urmase atacul Măcelarului,care îl speriase de moarte,

pentru viaţa lui Beth mai degrabă decât pentru a lui,şi îşi pierduse controlul,îşi ieşise din fire şi mintea i se întunecase,şi întregul lui plan de a o cuceri cu blândeţe se dusese pe apa sâmbetei.Ca urmare,iniţierea ei în plăcerile sexului fusese,se temea,lipsită de orice plăcere,fapt pe care intenţiona să încerce din toate puterile lui să îl remedieze,de îndată ce ar fi avut timpul şi intimitatea necesare pentru asta.Până acum nu avuseseră parte de un astfel de moment,însă odată ajunşi la Londra avea toate speranţele că situaţia va fi cât mai repede remediată.

-Explică-mi,îl întrebă Beth,fixându-1 cu o privire pătrunzătoare în timp ce erau din nou zgâlţâiţi din cap până-n picioare de nenorocita de trăsură,de ce tu şi Hugh trebuie să vă zgândăriţi în permanenţă?

Asta se întâmpla după scurta pauză de prânz de a doua zi,când Hugh o întrebase pentru,probabil,a douăzecea oară pe Beth,în timp ce urca în trăsură,dacă era sigură că nu prefera ca el sau Nick să călătorească înăuntru cu ei.Beth îi răspunsese ca de fiecare dată că nu avea nici cea mai mică problemă în a rămâne singură cu Neil.Neil,care era deja în trăsură şi care avea nevoie de pauze mult mai scurte decât ea,ţinând cont şi de faptul că intenţia era să-1 ţină ascuns cât mai mult timp posibil,îi întinsese mâna ca s-o ajute să urce şi îi zâmbise lui Hugh,asigurându-1 că nu avea încă intenţia de a-i face nici un rău noii lui soţii.

După părerea lui,expresia furioasă a lui Hugh aproape că merită privirea tăioasă pe care o câştigase din partea lui Beth.

-Nu-i place să mă vadă lângă tine,răspunse Neil.Era aşezat în faţa ei,în scaunul ce se afla cu spatele la drum,fiindcă el unul era mult prea obişnuit cu disconfortul încât să-1 deranjeze un asemenea fleac şi pentru că nu dorea să-i sporească şi mai mult suferinţa,înghesuind-o pe banchetă.Onestitatea îl obligă să adauge:

-Nu-1 condamn.Dacă aş fi eu în locul lui şi el într-al meu,nici mie nu mi-ar plăcea.

-Dar aţi fost prieteni cândva.

-La Eton.Îi povestise deja,când îl întrebase de unde îl cunoştea pe Hugh,că urmaseră aceeaşi şcoală,ani în care băiatul mai mare,Hugh,intervenise uneori ca să-1 apere pe cel mai mic şi mai bătăios,Neil,de consecinţele pe care i le atrăgeau limba mult prea slobodă şi pumnii mereu încleştaţi.

-A oprit câteva bătăi,mi-a pus în vreo două rânduri vorbă bună pe la directori...

De cele mai multe ori ajungeam să-i fiu recunoscător,odată ce mi se potolea sângele în vene.Însă după ce am plecat-mai bine zis am fugit-de la Eton,nu l-am mai văzut decât în timpul războiului,când întâlnirile noastre au fost strict

profesionale.Cum fiecare dintre noi opera sub câte o identitate falsă,noua noastră legătură nu a înflorit.Probabil că existenţa mea îl neliniştea la fel de mult cum mă neliniştea pe mine a lui.Oricare dintre noi l-ar fi putut da de gol pe celălalt şi ar fi putut dezvălui oricând cine era de fapt.Totuşi,nici unul dintre noi nu a făcut-o şi,având în vedere că tăcerea lui s-ar putea să-mi dea posibilitatea de a mă întoarce la ce a mai rămas din fosta mea viaţă,presupun că îi sunt dator.S-ar putea să i-o şi spun într-una din zile,la un moment dat,când nu va mai fi atât de convins că am de gând să mă port urât cu tine.

-Mă consideră sora lui,să ştii,spuse Beth,scuzându-1.A făcut foarte multe pentru noi.Sincer,mă cutremur când mă gândesc ce s-ar fi întâmplat cu Claire dacă nu 1-ar fi întâlnit.Noi toate-şi eu,şi Gabby,şi Claire cel mai mult-îl iubim din toată inima.Neil strâmbă din nas.

-Nu mă îndoiesc.Richmond a fost întotdeauna tipul eroic.Ultima oară când l-am văzut,pe câmpul de la *Waterloo*,conducea atacul într-o mare aproape copleşitoare de francezi,ţinându-şi tot timpul spatele drept.Vreau să spun,ultima oară când l-am văzut,până ieri.

-Ai fost la *Waterloo?* Neil dădu din cap.

-Cred că toţi militarii care-au putut ajunge acolo au fost pe câmpul de luptă în acea zi.Eu am servit sub comanda lui Wellington.Nu că aş avea o părere prea bună despre el,dar,Dumnezeule,1-a pus pe fugă pe Boney! Şi,crede-mă,a fost o luptă pe muchie de cuţit,cu viitorul întregii Anglii în joc.

-Dar asta înseamnă că și tu ești un erou!Mândria din ochii ei îl surprinse şi îl emoţiona în acelaşi timp,însă râse batjocoritor şi clătină din cap.

-Nu eu,fată dragă.Las eroismul în seama celor ca Richmond.Ea îi zâmbi şi acest zâmbet îl tulbură atât de mult şi pe atât de multe planuri,încât făcu eforturi să schimbe subiectul.Abia a doua zi Beth reveni asupra lui.Până atunci,noutatea de a fi închişi timp de mai multe ore într-o trăsură sufocantă,cu arcuri slabe,de a se hrăni cu mâncare proastă şi a dormi prea puţin îşi pierduse cu desăvârşire tot amuzamentul.Nici măcar călăreţii nu mai erau bine dispuşi şi ei cel puţin se bucurau de luxul de a călători în aer liber.Beth stătea cu capul lăsat pe spătarul banchetei şi cu ochii închişi de mai bine de-o oră,plângându-se de durere de cap după ce se certase din nou cu el din cauza a ceea ce numea ea refuzul lui încăpăţânat de a fi conciliant cu Richmond.Peisajul ce se vedea pe fereastră-depărtase puţin perdelele,deşi fusese cât se poate de clar instruit să nu facă asta-era anost,aşa că Neil îşi ocupa timpul uitându-se la Beth.Îi studie părul absolut superb,care-i fusese ridicat în cel mai elegant mod cu putinţă şi prins cuminte în ace,aşa cum se cuvenea unei lady,când îşi începuseră călătoria în acea

dimineaţă,doar pentru a se transforma într-un nod firav din care o sumedenie de şuviţe încântătoare evadau şi i se ondulau pe pielea albă pe măsură ce orele treceau.Îi urmări cu privirea sprâncenele subţiri şi negre,care,în clipa în care îl văzuse,îi semnalaseră nemulţumirea ei,întâlnindu-se aproape în punctul de mijloc de deasupra nasului.Evantaiele tot negre ale genelor i se odihneau nemişcate pe obraji,ceea ce-l făcea să creadă că dormea într-adevăr,şi că nu încerca doar să evite o conversaţie cu el.Îi studie nasul subţire,linia pătrată a maxilarului şi pomeţii înalţi,curba generoasă a coapselor.

Frumoasă fu primul gând care-i veni în minte.Al doilea,imediat după aceea,fu un sălbatic *A mea!*

-Ce nu înţeleg eu,spuse ea,deschizând ochii şi surprinzându-l,făcându-l să roşească uşor,ca şi cum se temea că i-ar fi putut citi gândurile,este cum ai ajuns tu să studiezi la Eton.

-Tatăl meu m-a trimis acolo,îşi reveni el cu aplomb.

-Dar parcă ai spus că mama ta te-a luat cu ea în Franţa.Îi povestise deja că părinţii lui se despărţiseră când el era foarte mic,iar mama lui,o aristocrată din Franţa,fugise cu el şi cu Isabel în ţara ei natală.

-Aşa este.Am locuit împreună cu bunica din partea mamei,care era văduvă,
foarte fericiţi,până când,în mijlocul Terorii Iacobine,a apărut un servitor care m-a luat cu el.M-a răpit,mai degrabă,lăsându-i mamei un mesaj prin care îi spunea că Alteţa Sa Ducele de Wychester nu dorea ca moştenitorul lui să fie expus pericolului reprezentat de Franţa şi că,prin urmare,şi-l dorea în Anglia.

-Cred că a fost cumplit.Câţi ani aveai?

-Nu împlinisem încă opt.

-Bietul băieţel!

-Acestea au fost şi sentimentele mele.Mi-am urât tatăl pentru că m-a luat de acolo.În orice caz,era un bărbat rece şi crud şi nu era genul care să se ataşeze de copii.Mama a venit o dată şi a încercat să-l implore să mă lase să locuiesc din nou cu ea,însă a trimis-o la plimbare.Reacţia mea în momentul în care m-a despărţit cu forţa de ea a fost atât de violentă,încât l-a convins să mă trimită de lângă el,la şcoală.Din câte-mi amintesc,l-am ameninţat că o să-l ucid.

-Oricine ar fi putut face la fel.Îi zâmbi.

-Văd că te încăpăţânezi să mă vezi în cea mai bună lumină cu putinţă.

-Tu te încăpăţânezi să te vezi în cea mai proastă! i-o întoarse ea,clătinând din cap.Dar continuă.Ai fost trimis la şcoală.Şi nu ai mai văzut-o niciodată pe mama ta până când...? Aici se opri,cu delicateţe.

-Îmi scria,cât am stat la şcoală.Ea şi Isabel erau cele mai dedicate corespondente.Când am fugit de la Eton-eram pe punctul de a fi dat afară pentru bătaie şi nu aveam nici cea mai mică dorinţă de a fi retrimis în grija tatălui meu,ceea ce ar fi urmat să se întâmple-intenţionam să ajung la ele,în Franţa.Aşa am ajuns să lucrez pentru dl Creed,la Lebăda Albă,pentru a face rost de bani de drum.Restul poveştii îl ştii.
-Da,spuse ea,cu un aer gânditor.Dar ce nu ştiu este cum ai ajuns asasin.Nu pare genul de carieră la care cineva să ajungă din întâmplare.
Neil râse şi,când o făcu,îşi dădu seama că nu se gândise niciodată că ar putea să râdă pe seama unui asemenea subiect,însă Beth vorbea atât de ridicol de nonşalant despre ceva ce,în mod normal,ar fi trebuit s-o umple de repulsie,încât nu se putea abţine.
-Ce-i aşa amuzant?
Îl privi suspicioasă şi Neil râse din nou.
-Tu,Madame Roux!Când îl privi cu sprâncenele ei împreunate simţi nevoia puternică să treacă lângă ea,să o strângă în braţe şi să o sărute până n-ar mai fi putut să respire,însă,ţinând cont de circumstanţe,avu nobleţea să se stăpânească.
Mai mult,alese să îi răspundă la întrebare.
-După ce mama şi sora mea au fost ucise,recunosc că mi-am pierdut minţile o vreme.Eram însetat de răzbunare,făceam tot ce puteam ca să o obţin.Tributul meu pentru ele a fost să-i ucid pe toţi cei pe care-i consideram cât de cât responsabili de moartea lor şi la care puteam ajunge,de la gardienii închisorii care-mi acceptaseră mita,dar nu făcuseră nimic ca să le ajute,până la fermierul din Dijon,care,în schimbul unei sume de bani,le spusese soldaţilor care le căutau unde se ascundeau.Pe parcursul acestei campanii însângerate,am întâlnit încă un jucător care părea să urmărească mai mult sau mai puţin acelaşi lucru,dar care era plătit pentru asta de guvernul Marii Britanii.A văzut în mine un suflet-pereche care a considerat că poate fi antrenat în meseria de asasin şi a vorbit mai sus.Am fost abordat,acceptat,antrenat şi trimis pe teren.După cum ţi-a spus şi Richmond,am devenit cel mai bun în meseria mea.Am fost chiar mândru de cât de bun eram.Beth îl privi cu ochii tulburaţi.Apoi,spre marea lui surpriză,se mută de pe banca ei lângă el,îşi trecu braţele pe după gâtul lui şi-i apăsă pe obraz buzele ei calde şi moi.
-S-a terminat,îi spuse ea încet.Nu trebuie să te mai gândeşti vreodată la asta.
După aceea,nu se mai putu abţine.Pur şi simplu nu putea face altceva.O sărută.
Dulceaţa buzelor ei îl ameţi,iar căldura ei blândă îi îmbia mâinile.O trase în poala lui,o lăsă pe spate,peste braţul lui şi o sărută până când îşi simţi trupul

tânjind de dorinţă.Ea ofta şi i se oferea şi îl săruta la rândul ei cu o abandonare care-i făcea sângele să-i clocotească,gândindu-se că,poate,o trăsură închisă nu era la urma urmei un loc chiar atât de rău pentru a continua educaţia miresei lui.
De fapt,dacă o bufnitură nu ar fi răsunat în cel mai inoportun moment pe acoperiş-era vizitiul care îi anunţa că urmau să se oprească-era foarte posibil să-şi fi pierdut capul şi s-o fi avut chiar acolo,în trăsură.
Dar vizitiul lovi şi Beth îşi dezlipi gura de a lui,ridicându-se de pe genunchii lui şi privindu-l clipind cu cea mai adorabilă nedumerire.Lăsându-se pe spătarul banchetei,făcând apel la toate eforturile de voinţă ca să-i poată da drumul,reuşi să-i adreseze un zâmbet leneş şi avu plăcerea de a-i vedea obrajii îmbujorându-i-se.Apoi trăsura începu să încetinească şi Beth se ridică de pe genunchii lui şi se duse înapoi la locul ei,încercând grăbită să-şi ordoneze părul şi rochia.
Încă o dată,îşi spuse să aibă răbdare.În scurt timp,vor fi avut tot timpul din lume.
În timpul cinei,care-i fu adusă lui în trăsură în vreme ce Beth se dusese să mănânce în hanul care era mai aglomerat decât toate cele în care se opriseră până atunci,primiră de veste că s-ar putea să ajungă curând la Londra.
-Hugh a trimis vorbă înainte,aşa că Gabby şi Claire ne vor aştepta,îl informă Beth când trăsura se puse din nou în mişcare.Era veselă,bucuroasă la gândul de a-şi revedea surorile şi de a fi din nou acasă în vreme ce el era conştient de o senzaţie foarte nefamiliară.Îi trebui o vreme ca să înţeleagă ce era,însă în cele din urmă reuşi: era,realiză spre propriul său dezgust,din ce în ce mai emoţionat în legătură cu ceea ce avea să urmeze.Să-i cunoască surorile,să reintre în societate,să redevină parte din lume-aceste gânduri îi ridicau un nod în stomac pe care nu-l mai simţise din copilărie.
Era trecut de ora nouă şi strada era întunecată,cu excepţia câte unui felinar ocazional a cărui lumină trecea prin crăpătura perdelelor,în momentul în care roţile trăsurii atinseră pavajul londonez.Pe locul din faţă,Beth privea pe furiş pe fereastră,comenta despre ceea ce vedea şi vorbea veselă despre surorile ei,în timp ce el o asculta doar pe jumătate.Total neînfricat în faţa pericolului fizic,atât de obişnuit cu durerea şi lipsurile,încât aproape că nu le mai observa,constată că nu putea face faţă circumstanţelor care îl aşteptau decât cu cea mai profundă îndoială.El era o creatură a întunericului,nu a luminii.
-Cel puţin nu m-am gândit...Nu sunt foarte sigură cum se face,dar Hugh a avut amabilitatea să îmi asigure o parte considerabilă şi poate că...Această frază ieşită din context urmată de un comentariu cum că îi va plăcea foarte mult să locuiască în Casa Richmond îi atraseră atenţia.
-Nu va fi nevoie să ne bazăm pe fondurile lui Richmond,spuse el tăios,

concentrându-se pentru a fi atent la ceea ce-i spunea ea.Şi nici nu va trebui să locuim în casa lui.Am moştenit o avere considerabilă din partea mamei şi sunt şi moştenitorul lui Wychester.
-Vrei să spui că eşti bogat?
Beth îl privea cu evidentă încântare.Nu se putu abţine să nu râdă.
-Te bucuri?
-Foarte mult.Eu am fost săracă,ştii bine,şi nu mi-a plăcut câtuşi de puţin.
Neil râse din nou şi se simţi mai bine.Câteva clipe mai târziu,trăsura se opri.Cu Richmond şi DeVane venind în urma lor ca doi gardieni sobri,fură împinşi în magnifica Casă Richmond,nu prin uşa din faţă,ci prin intrarea dinspre grajduri a grădinii din spate,după care trecură printr-un coridor îngust,urcară pe o scară dosnică şi intrară într-o sală mare,până când în sfârşit un majordom mândru-Graham,îi spuse Beth când îi ură bun-venit acasă-deschise larg uşile unui salon plăcut luminat.
-Au sosit,alteţa voastră!

CAPITOLUL 30
-Beth!
Când noii sosiţi intrară în încăpere,două tinere femei subţirele se ridicară de pe scaunele de lângă foc şi alergară spre Beth,care le îmbrăţişa pe amândouă cu atâta dor,încât Neil nu avu nici o îndoială că le avea în faţă pe cele două surori despre care i se vorbise atât de mult.În femeia de o frumuseţe răpitoare o recunoscu numaidecât pe Claire,care,desigur,îi aparţinea lui Richmond.Sora mai mare,care avea farmecul ei retras,era Gabby şi era a lui DeVane.Încă două femei mult mai în vârstă,una înaltă,cu trăsături masculine şi părul grizonant îm-pletit într-un fel de coroană care era,nu încăpea îndoială,de viţă nobilă,şi o a doua tot înaltă,dar uscăţivă,cu părul argintiu strâns simplu la spate şi cu aerul unei servitoare din categoria superioară,fură îmbrăţişate la rândul lor de către Beth.
Conversaţia amestecată ce izbucni pe dată între toate aceste femei i se păru imposibil de urmărit şi nici măcar nu făcu efortul.Le privi în schimb pe Beth şi pe surorile ei,cu tăcută apreciere pentru întreita lor frumuseţe,în vreme ce pălăvrăgeala creştea în intensitate,până când,parcă la comanda unei bătăi din palme,se opri brusc.Privirile tuturor femeilor din încăpere se îndreptară la unison asupra lui.Neil abia dacă reuşi să nu se albească la faţă.
-Beth,spune-mi,te rog,că nu am înţeles eu bine! spuse femeia care semăna cu o coadă de secure cu o voce neplăcut de ascuţită,ce se potrivea cu privirea pe care

i-o arunca.Nici măcar tu n-ai fi putut face ceva atât de şocant precum o căsătorie în Gretna Green!
-Ei,uite că am făcut,zise Beth,fără regrete.Veni apoi şi-şi strecură o mână pe sub braţul lui şi-1 trase-împotriva voinţei lui,deşi spera din tot sufletul să nu o arate-în ceea ce nu putea numi altfel decât arenă.O arenă în care,desigur,leii erau cele patru doamne,fiecare dintre ele etalând diverse grade de îngrozită uluire.
-El este Neil Severin,marchizul de Durham.Neil,ele sunt sora mea Claire,ducesă de Richmond,sora mea Gabby,doamna DeVane,mătuşa mea Augusta,Lady Salcombe şi draga noastră domnişoară Twindlesham,care a avut grijă de mine şi de Claire de când ne-am născut.Trecuseră mulţi ani de când Neil nu mai fusese implicat în convenţiile sociale ale clasei lui,dar,în clipa în care se trezi astfel vizat,îşi aminti pe dată totul.Făcu un pas în faţă şi,cu cel mai nesincer murmur de plăcere pe buze,strânse mâinile tuturor.
-Îţi suntem foarte îndatorate pentru tot ce ai făcut pentru Beth,spuse Gabby şi îi zâmbi,făcându-1 să realizeze că era cu mult mai frumoasă decât i se păruse la prima vedere.
-Oh,şi pentru că ai salvat-o! adăugă Claire,cu o căldură în privire care-i aminti de licărirea din ochii lui Beth.Neil era de părere că,în afară de Beth,nu văzuse niciodată o femeie atât de ameţitoare.I-ar fi aruncat o privire de felicitare,ca între bărbaţi,soţului care stătea protector în spatele ei,dacă acesta ar fi fost oricine altcineva în afară de Richmond,care urmărea întreaga scenă cu o expresie sardonică ce trezea în Neil dorinţa,deloc lăudabilă,de a-i planta un pumn în mijlocul feţei.DeVane,după ce-şi îmbrăţişase soţia,se retrăsese şi stătea acum lângă şemineu,exprimând clar prin expresia şi postura lui că,orice s-ar fi întâmplat,el nu avea de gând să se amestece.
Coada de secure-Lady Salcombe-încă-1 mai sfredelea cu privirea.
-Marchiz sau nu-şi,din câte am auzit,moştenitorul lui Wychester e mort de multă vreme-o căsătorie în Gretna Green nu poate fi acceptată.
Îşi mută privirea asupra lui Beth.
-Reputaţia ta nu mai rezistă unui nou scandal şi ar trebui să ştii asta.Cât despre dumneata-privirea arzătoare se îndreptă din nou spre Neil-ar fi trebuit să ai mai multă minte şi să nu-i faci jocul.Ce să spun,o harababură de toată frumuseţea! Când o să se afle,n-o să mai găseşti o uşă deschisă,domnişoară Gură-mare,şi tristul adevăr este că,oricât de meritată ar fi această catastrofă,ne va afecta pe toţi.
-Vina îmi aparţine în întregime,Lady Salcombe,interveni ca un cavaler Neil,în încercarea de a-i distrage atenţia doamnei şi a devia furia îndreptată spre Beth.

Aceasta însă nici nu voia să audă.
-Ba sigur că nu! A fost ideea mea şi nu mi-a fost uşor să-1 conving.În orice caz, dumneata mă tot băteai la cap să mă mărit odată,mătuşă Augusta.
-Dar nu la Gretna Green!
-Nu are nici un rost să mai discutăm despre ceva ce nu mai poate fi schimbat, spuse Gabby,cu vocea blândă ca un balsam pe rană şi zâmbindu-i.Suntem atât de recunoscătoare să o avem din nou pe Beth printre noi,încât un scandal mi se pare un preţ mic.
-Poate pentru tine! spuse mătuşa Augusta cu amărăciune.V-am suportat multe, fetelor,dar asta...Se opri cu chipul împietrit.
-Ah,tocmai mi-a venit o idee extraordinară şi ştiu cum putem rezolva totul.Nu eşti gravidă,nu-i aşa?
Până şi Neil clipi în faţa unei abordări atât de directe,care i se adresa lui Beth.
-Mă surprinzi,mătuşă,că pui o asemenea întrebare necuviincioasă,răspunse Beth încreţindu-şi drăgălaş nasul,apoi,privind încruntarea mătuşii,se grăbi să adauge: Nu,sigur că nu.
-Atunci iată ce vom face:nu vom spune nimănui nimic despre nici o căsătorie. Trebuie să ştii,domnişoară,că surorile tale au lansat zvonul că eşti bolnavă la pat,cu o gripă de pe urma căreia se presupune că suferi îngrozitor.Desigur,sunt şi mulţi cei care susţin că n-ar fi aşa,dar când te vei ridica din pat şi vei reapărea în lume,sunt convinsă că nu vor mai avea ce să spună.Durham-dacă eşti cu adevărat cine pretinzi a fi,domnule-trebuie să se prefacă a fi un vechi prieten de-al lui Richfnond,întors recent din străinătate,care a sosit pentru a sta o vreme la el.În ceea ce priveşte tot restul lumii,vă veţi cunoaşte şi vă veţi îndrăgosti sub privirile întregii societăţi şi vă veti căsători printr-o derogare specială la sfârşitul sezonului.Nici un cuvânt despre Gretna Green nu trebuie să răsufle.
Lady Salcombe aruncă triumfătoare o privire în jur.
-Ce poveste romantică li se va părea tuturor! exclamă Claire,prima care vorbi, deşi privirea îi alunecă,uşor îngrijorată,spre Beth.
-Cred că o să meargă,răspunse Gabby ceva mai încet,uitându-se şi ea la sora ei.Desigur,dacă eşti şi tu de acord,Beth.
-Trebuie să recunosc că Lady Salcombe a găsit,după părerea mea,soluţia perfectă,domnişoară Beth,spuse domnişoara Twindlesham cu mai mult entuziasm.E mult mai bine aşa decât o căsătorie în Gretna Green,zău!
-Da,sunt de aceeaşi părere,spuse şi Beth,aprobând din cap ideea mătuşii ei. Recunosc că nu eram încântată de perspectiva scandalului,dar nu vedeam cum aş fi putut să-1 evit.Eşti foarte vicleană,mătuşă Augusta!

În vreme ce bătrâna doamnă îşi îngăduia un zâmbet,privirea lui Beth se îndreptă către Neil.
-Nu ai nimic împotrivă,nu?
-Nu mă pricep la astfel de lucruri,spuse el.Faceţi cum găsiţi de cuviinţă.
Cu aceste cuvinte,întreaga lui viaţă fu întoarsă pe dos.
Toată lumea,mai puţin Richmond şi,în mai mică măsură DeVane,care rămăseseră în mod evident încă suspicioşi şi păreau să-l urmărească când unul, când celălalt,îl tratădin acel moment ca pe un prieten de-al lui Richmond, oaspete în casa acestuia,urmând să rămână la Londra până la sfârşitul sezonului.
Avea propriul său apartament în Casa Richmond,cât mai departe cu putinţă de cel al lui Beth (Neil bănuia că acest amănunt fusese intenţionat) şi fusese pus la punct în cel mai direct mod cu putinţă de Lady Salcombe,care îl informase că nu avea de gând să lase planul să-i fie dat peste cap de bârfele servitorilor sau de o eventuală sarcină,aşa că îl ruga să-i facă favoarea de a se ţine departe de dormitorul nepoatei ei până la nunta oficială,care,la urma urmei,avea să aibă loc peste doar câteva săptămâni,aşa că spera să se poată stăpâni.Cum Beth,şi ea supusă aceluiaşi tratament de către mătuşa ei,fusese de acord cu această stricteţe şi cum nu avea nici o obiecţie să aştepte până când rezultatul final ar fi fost incontestabil,se mulţumi să se folosească de timpul alocat pentru a-şi regla toate conturile şi a face tot posibilul să se integreze în lumea lui Beth.
Deşi primise o educaţie potrivită rangului său,nu trăise niciodată viaţa unui gentleman de societate.Era,descoperi el odată introdus sub aripile reunite ale lui Richmond şi DeVane-care păreau incapabili să reziste directivelor date de soţiile lor,deşi,în mod evident,nu erau câtuşi de puţin entuziasmaţi de sarcina ce le fusese încredinţată-,o afacere epuizantă şi complicată şi,oricât încercă,nu reuşi să găsească în ea nimic care să-i placă.Dar fiind,ce-i drept,de preferat variantei de a fi vâ-nat,cum fusese în ultima vreme,sau chiar mort,se supuse şi se trezi în scurt timp în posesia unei garderobe extinse,pe care se jena să o deţină,a câtorva cai,inclusiv a unei perechi frumoase care să-i tragă şareta cea nouă şi a unui valet.Intendentul lui-avea şi aşa ceva-îi căuta o casă în oras,având toate aşteptările,spunea el,de a ajunge cât de curând la un rezultat mulţumitor.Mai avea şi un lacheu şi alţi servitori,posibil vreo doisprezece în total,aflaţi în slujba lui.Trei fete în casă-Mary,Peg şi Alyce,mai exact,foarte recunoscătoare pentru noua lor poziţie-fuseseră deja angajate personal de către Beth.Descoperind în dimineaţa de după sosirea lor la Casa Richmond cârdul de gâşte găzduite în apartamentele servitorilor până când s-ar fi putut aranja ceva pentru ele,Beth se simţise în elementul ei.Îi găsise lui Dolly un post în atelierul unei modiste foarte

prestigioase,lui Nan de lucru într-o farmacie,iar pe Jane o trimisese să fie doamnă de companie a unei bătrânele drăgălaşe care locuia în ţinutul natal al lui Gabby,Morningtide.Mary încă i se mai adresa lui Neil cu „eminenţa voastră"-deşi pe un ton mai respectuos acum,de când aflase că era marchiz au-tentic şi că avea să fie stăpânul ei-ori de câte ori îl întâlnea,dar cum nici ea,nici celelalte nu ştiau nimic despre trecutul lui în afară de faptul că le salvase din Castelul Trelawney,poveste despre care fuseseră toate de acord să nu sufle o vorbă,şi pentru că aceasta era dorinţa lui Beth,Neil nu avu nici o obiecţie când Beth îi prezentase veselă aranjamentele,spunându-i că era exact ce le trebuia şi se resemna cu gândul de a le avea ca o prezenţă semipermanentă în acest nou capitol al existenţei lui.

O a doua şansă: aşa îi spusese DeVane însă,la un moment dat pe parcursul readucerii la viaţă a aproape-uitatului marchiz de Durham,Neil îşi dădu seama că era mult mai mult decât atât.Începea o viaţă cu totul nouă.În afară de Claire şi de Gabby,cărora Beth le povestise numaidecât întreaga tărăşenie-"*Obişnuieşte-te,îşi spun absolut totul*" fusese sfatul sarcastic al lui Richmond în clipa în care Neil îşi exprimase uluirea în faţa constatării că surorile lui Beth cunoşteau adevărul-nimeni în afară de el,de Beth,de Richmond şi de DeVane nu ştia cine fusese.Vicleşugul ţinuse,spunea Richmond; nu părea să existe vreo suspiciune în cercurile la care avea el acces cu privire la încetarea din viaţă a îngerului Morţii.

-Mulţumesc,se simţi Neil obligat să-i spună,când Richmond îi dădu această veste chiar în biblioteca în care o cunoscuse pe Beth.Era pe deplin conştient,deşi nu bucuros,că le era profund îndatorat atât lui Richmond,cât şi lui DeVane.

-Crede-mă,am făcut-o pentru Beth,nu pentru tine.

-Şi Clapham? E singurul care m-ar putea recunoaşte dacă m-ar vedea şi eu unul aş fi mai liniştit dacă aş şti o vreme pe unde umblă.Gândul că vechiul lui inamic l-ar fi putut identifica nu îl neliniştea decât în mică măsură.Deşi îi era clar că individul avea o antipatie personală faţă de el şi că l-ar fi ucis fără să stea pe gânduri,cu sau fără ordin de la guvern,dacă i s-ar fi ivit ocazia,Neil nu se aştepta cu adevărat să-l mai întâlnească vreodată.Totuşi,anii în care trebuise să muncească din greu pentru a rămâne în viaţă îl învăţaseră să fie precaut şi,oricât i-ar fi displăcut ideea de a-i solicita ceva lui Richmond,îl rugase totuşi să-i afle locaţia lui Clapham,dacă era posibil,precum şi în ce proiect era acum implicat.

-Nu avem cum să aflăm exact unde este,însă am reuşit să deduc că şi-a îndreptat atenţia înspre eliminarea altui coleg de-al tău.Neil ar fi vrut să ştie mai multe,dar,fiind vorba de Richmond,nu avea de gând să-l întrebe.

-Încă o dată trebuie să-ţi mulţumesc,zise în schimb.Privirea pe care i-o aruncă

Richmond nu era câtuşi de puţin prietenoasă.
-Beth este sora mai mică a soţiei mele şi o consider totodată sora mea.
Stăteau amândoi în picioare,această întâlnire privată fiind doar de foarte scurtă durată,iar Richmond se îndrepta spre uşă,pe lângă el,chiar în timp ce vorbea.
-Câtă vreme eşti bun cu ea şi ea e fericită,înţelegerea rămâne validă.
Avertismentul pe care îl simţea ascuns în vorbele lui aproape că-i smulse lui Neil o replică acidă,însă îşi muşcă limba şi,din acel moment,ceva foarte asemănător unui armistiţiu luă naştere între el şi cumnaţii lui reticenţi şi încă neoficiali.Nu era de aşteptat ca băncile să-şi deschidă pur şi simplu conturile pentru el,după atâţia ani în care nu dăduse nici un semn de viaţă,fără să i se pună tot felul de întrebări.Aşa că Neil avea o sumedenie de întâlniri la care trebuia să participe în oraş şi o sumedenie de persoane pe care trebuia să le convingă de identitatea lui.Fiind,într-adevăr,exact cine pretindea că este,sarcina nu se dovedi prea dificilă,ci,mai degrabă,sâcâitoare.O altă socoteală,mult mai importantă după părerea lui,fu să se strecoare afară din Casa Richmond în mijlocul nopţii,la scurt timp după sosirea lui,pentru o vizită pe care o anticipa de multă vreme.
Nefericita victimă a acestei vizite fu William,Lordul Rosen,şi după întrevederea lor,la finalul căreia nenorocitul sfârşi prin a recunoaşte că,într-adevăr,el fusese cel care aranjase răpirea lui Beth,Rosen plecă pe continent la doar câteva zile de la întoarcerea lor în oraş.Alternativa fiind moartea,după cum îi explică Neil,
Rosen fu extrem de nerăbdător să plece.Dacă nu ar fi fost convins că Beth nu şi-ar fi dorit să facă asta şi că,fără îndoială,s-ar fi simţit parţial vinovată când ar fi aflat,Neil l-ar fi ucis pe netrebnic fără cea mai mică remuşcare.În schimb,de dragul ei,îl lăsă pe Rosen să plece.
Ajunsese să cunoască destul de bine de-a lungul anilor străzile dosnice şi latura întunecată a Londrei,însă lumea mondenă i se părea la fel de sălbatică precum Coloniile.Exista *Casa White*,cu ferestrele cu arcade,*Watier's*,unde se organizau jocuri de noroc,clubul de box *Gentleman Jacksons*,*Tattersall's*,de unde se puteau achiziţiona cai,tirul de la *Manton's Galleries* şi *Cribb's Parlour* sau *Blue* Ruin,unde se putea bea şi chefui în voie.Neil nu făcu altceva decât să arunce o scurtă privire acestor localuri şi evită complet celelalte saloane,mai puţin rafinate,de care oraşul era înţesat,la fel cum evită şi bordelurile elegante,arenele pentru luptele de cocoşi şi tavernele în care s-ar fi putut deda celor mai diferite vicii.Nu întrecu nici o clipă măsura cu băutura,jucă puţin pichet,zaruri şi faraon,unde câştigă mai mult decât pierdu,şi-şi călări caii cei noi apreciind din toată inima calitatea lor şi libertatea acestui sport.Sezonul fiind în toi,se primeau vizitatori şi se organizau jocuri de cărţi,se mergea la baluri şi la serate,la

spectacole muzicale şi picnicuri,la operă şi la teatru,totul într-un tăvălug ce părea să nu mai ia sfârşit,iar noua sa imagine de aristocrat londonez tipic era prea importantă pentru supravieţuirea lui ca să nu îşi intre complet în rol.Fu,spre uluirea lui,categorisit numaidecât drept o partidă dezirabilă de Marriage Mart,iar mamele peţitoare,cu fiicele debutante în urma lor,se ţineau scai după el,cu o îndârjire pe care nu o mai întâlnise până atunci.Trezindu-se catapultat în apele înşelătoare ale înaltei societăţi,se conformă cererilor acesteia şi făcu tot posibilul să se adapteze,îşi tunse părul după moda recomandată de noul său valet,se îndesă în haine strânse pe talie,în pantaloni strâmţi şi în cizme în stil Hessian care străluceau ca oglinda şi erau absolut obligatorii şi,în mare,făcu tot ce-i stătu în putinţă ca să-şi schimbe imaginea,astfel încât să se potrivească mediului înconjurător.Primi o serie de instrucţiuni în legătură cu ce să facă şi când,cum şi cu cine să vorbească şi tot felul de sfaturi generale referitoare la etichetă din partea lui Beth care,îşi dădea seama,găsea transformarea lui extrem de amuzantă.Şi,descoperind că îl bucura bucuria ei,era cooperant în asemenea măsură încât,într-o dimineaţă însorită,după ce se ridică de la masă cu intenţia expresă de a-şi vizita intendentul,se trezi în schimb abordat de un instructor de dans,care-i propuse să-i reamintească dansuri precum cadrilul sau hora scoţiană, pe care le ştiuse în tinereţe,şi să-l înveţe valsul.

Privindu-l îngrozit pe bărbatul mititel,care purta o haină verde,o vestă în dungi, pantaloni galbeni extrem de strâmţi şi pantofi cu toc şi vârfuri ascuţite,Neil fu cât pe-aci să dea cu el de pământ.Dar,după ce Beth îl conduse în spaţioasa sală de bal cu oglinzi,din spatele casei,unde o găsi pe domnişoara Twindlesham la pian,interpretând deja o melodie vioaie,şi fiindcă Beth era gata să se învârtă prin încăpere în braţele lui,sub privirile interesate ale surorilor ei,capitulă în faţa unor forţe mult mai puternice decât el şi o făcu şi pe-asta.Cu Beth articulând fără încetare instrucţiuni chiar în timp ce era în braţele lui,cu profesorul de dans demonstrându-i paşii cu ajutorul lui Claire şi cu Gabby,care,din câte înţelesese,avea un picior cu probleme,aşa că rareori i se întâmpla să danseze, bătând din palme în ritmul muzicii,Neil se lăsă iniţiat în arta dansului.Şansa de a o putea ţine în braţe pe Beth,descoperi el,compensa celelalte inconveniente,prin urmare se simţi mult mai bine decât s-ar fi aşteptat.Această plăcere dură până în clipa în care,într-un moment de pauză între piese,nişte aplauze apăsate îl făcură pe Neil să întoarcă privirea şi să descopere,spre ciuda lui,că Richmond şi DeVane stăteau în uşă şi îi priveau.În mod evident,erau foarte amuzaţi de ceea ce văzuseră şi,dacă ar fi fost Beth,cu siguranţă Neil s-ar fi făcut la fel de roşu la faţă ca şi pereţii din jur.Din fericire,nu era.Schiţă în schimb o plecăciune ironică

şi se simţi răzbunat în clipa în care soţiile celor doi tăbărâră pe ei şi-i traseră pe ringul de dans.Cele trei perechi începură apoi să se răsucească elegant prin încăpere-deşi constată cu părere de rău că Beth era singura care trebuia să numere paşii-până când Graham îi întrerupse,anunţându-i cu voce pompoasă că le sosiseră vizitatori.

-Te-ai descurcat minunat,spuse Beth,zâmbindu i fericită.

Erau în capătul încăperii,în faţa ferestrelor înalte care dădeau spre terasă şi spre grădină,iar ceilalţi începuseră deja să se îndrepte spre salon.Îi prinse mâinile într-ale lui şi o privi lung,surprins să constate că-i părea rău că lecţia se termina,

îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea lavandei,prinsă cu panglici purpurii sub bustul absolut splendid într-un fel care îi evidenţia unduirile trupului zvelt,cu o altă panglică purpurie împletită între buclele strălucitoare,

mirosind din nou a lavandă şi amintindu-i de prima lor întâlnire,era atât de frumoasă,încât îi tăia răsuflarea.Dacă ar fi fost singuri,ar fi sărutat-o.Fiindcă nu erau,se mulţumi să-i ducă ambele mâini la buze şi să i le sărute pe rând.

-Foarte drăguţ,spuse ea aprobator,făcându-i cu ochiul.

În clipa în care îi zâmbi,simţi greutatea mai multor priviri aţintite asupra lui şi,uitându-se în jur,constată că erau urmăriţi de toţi ceilalţi,care se pare că se întorseseră în loc să-şi continue drumul spre uşă.Probabil că expresia de pe chipul lui era într-adevăr ceva demn de văzut,fiindcă Claire,privindu-1 drept în ochi,îi adresă dintr-odată cel mai dulce dintre zâmbete.

-Înveţi foarte repede,îi spuse ea pe un ton aprobator.Erau primele cuvinte pe care i le adresa în mod direct de când se cunoscuseră şi Neil se înclină uşor în semn de răspuns.

-Trebuie să ne ocupăm de musafiri,spuse Richmond,cuprinzând-o posesiv cu mâna pe după talie pe Claire,care dădu din cap şi se întoarse.Grupul se destramă şi Beth,ţinându-1 de braţ,îl trase după ea spre salon,unde,printre cei care îi aşteptau,se numărau câteva domnişoare ajunse la vârsta căsătoriei însoţite de mamele lor.Faptul că printre acestea se numărau frumoasa sezonului,domnişoara Rockham,o blondă diafană care tocmai împlinise vârsta de optsprezece ani,şi mama acesteia nu îl interesa câtuşi de puţin pe Neil,deşi era conştient că prezenţa lor acolo îl viza în mod direct.Doamna şi domnişoara Rockham veniseră,chipurile,să o viziteze pe Claire,pe care o numeau „*draga lor ducesă*” în cel mai linguşitor mod cu putinţă,iar prezenţa lor era extrem de deranjantă pentru gazda lui şi sora ei mai mare,după cum află dintr-o şoaptă pe care Claire i-o adresă lui Gabby şi pe care nu ar fi trebuit să o audă.Dar dacă Beth simţea vreo nemulţumire vizavi de prezenţa domnişoarei Rockham,nu o arătă în nici un

fel.Era la fel de veselă ca întotdeauna,de entuziasmată şi de plină de viaţă,lucru pe care l-ar fi apreciat şi mai mult dacă de faţă nu ar fi fost şi alţi domni care se bucurau,în mod evident,la rândul lor,de farmecul ei.În momentul în care sosiră domnul Charles Hayden şi contele de Cluny-care,din câte înţelesese,se număraseră printre cei mai zeloşi peţitori ai lui Beth,înainte ca Rosen să câştige premiul-şi începură să-i facă nişte complimente atât de extravagante încât o făcură să se îmbujoreze şi să exclame,Neil găsi de cuviinţă că era timpul să se retragă.La urma urmei,nu era nevoie să rămână şi să se dea în spectacol.
Chestiunea nu mai putea fi pusă la îndoială fiindcă,una peste alta,Beth era deja a lui.Într-o altă zi,o scoase la plimbare cu trăsura în Hyde Park,la eleganta oră cinci,o însoţi pe la toate casele de modă şi la librăria Hookham şi se plimbă alături de ea pe Piccadilly,bucu-rându-se imens de compania ei,chiar dacă patul ei îi era încă interzis.Dar,cum rolul său era cel de prieten al lui Richmond,nu se putea ţine în permanenţă după ea,fapt care îi lăsa tinerei lui soţii suficient timp pentru alte activităţi,care includeau,constată din ce în ce mai enervat,compania altor bărbaţi.În timp ce-şi călărea murgul cel nou,pe Talavera,în Hyde Park,cu DeVane lângă el,întorcându-se de la o partidă de scrimă la *Angelo's* care îi scosese în oraş la ora cea mai aglomerată,fu uluit să-şi descopere soţia în mijlocul cavalcadei de călăreţi şi trăsuri care înţesau strada,apropiindu se de el într-un faeton înalt condus de Cluny,râzând veselă la o glumă a individului.
Când îi văzu,le făcu cu mâna în cel mai prietenos mod cu putinţă şi,în mod evident,îi ceru lui Cluny să oprească,ceea ce acesta şi făcu,trăgând hăţurile cailor cu o mână fermă.După părerea lui Neil,era deosebit de frumoasă în costumul de călărie din catifea verde,cu croială severă,cu gulerul de o nuanţă mai închisă ridicându-i-se spre cârlionţii de foc,cu ochii albaştri scânteindu-i,strălucind în aerul proaspăt.
-Nick! Durham!Îi întâmpină cu un zâmbet însorit când,la rândul lor,îşi opriră caii.
-Nu vi se pare senzaţională trăsura lui Cluny? S-a oferit să mă înveţe să o conduc.Neil simţi cum înţepeneşte.Strânse atât de tare hăţurile în mână,încât calul aproape că fornăi,şi-atunci eliberă numaidecât strânsoarea.Emoţia cu care se lupta era atât nouă pentru el,cât şi extrem de dezagreabilă.Făcea eforturi pentru a-şi păstra zâmbetul politicos de pe buze.
-Desigur,numai cu permisiunea ta,DeVane,spuse Cluny,cu cel mai lejer zâmbet.
Era un bărbat zvelt,de aproximativ treizeci şi cinci de ani,cu un chip plăcut şi părul nisipiu.Vesta albă de vizitiu era croită după ultima modă,la fel şi basca cu bordură din blană de castor.

-Sau trebuie să mă adresez lui Richmond.Mi-e îngrozitor de greu să-mi dau seama,când sunteţi amândoi în oraş,se plânse el.
-Lady Elizabeth va face precum doreşte,desigur,zise DeVane,în vreme ce Neil se uita fix în ochii lui Beth.Aceasta îi răspunse cu o privire întrebătoare.
-Dumneavoastră ce credeţi,domnule? Să accept oferta extrem de amabilă a Lordului Cluny?
-Faceţi cum consideraţi că este mai bine,doamnă,zise el,făcând toate eforturile să nu pară posomorât.Beth râse,apoi se întoarse cu surâsul ei ameţitor către Cluny.
-Am blocat traficul,milord,şi trebuie să ne mişcăm.La revedere,domnilor! Ne vedem acasă.Ultimele cuvinte fuseseră strigate peste umăr,în vreme ce Cluny era presat de celelalte vehicule să-şi continue drumul.Neil şi DeVane plecară şi ei mai departe.Nici unul dintre ei nu spunea nimic momentan,deşi acea emoţie necunoscută continua să-1 sâcâie pe Neil.Şi nu-i plăcea nici scânteia de amuzament pe care i se părea că o zăreşte în ochii lui DeVane.
-E una dintre cele mai bune fete din lume,să ştii,spuse în cele din urmă DeVane, apoi un rânjet reţinut i se ivi pe faţă.Dar,trebuie să recunosc,mă bucur că e măritată cu tine şi nu cu mine.Ascultă vorba mea,o să te facă să dansezi,nu glumă.Starea de spirit a lui Neil nu se îmbunătăţi câtuşi de puţin în clipa în care, ajunşi la Casa Richmond,îl văzură pe Cluny apăsându-şi buzele pe degetele lui Beth în timp ce o ajuta să coboare din trăsură.
-Uşurel,îi spuse DeVane în timp ce-şi conduceau caii spre grajduri şi,de data asta,amuzamentul din vocea lui era inconfundabil.Am descoperit că aşa treci cel mai uşor peste momentele neplăcute.Deşi nu era dispus să îl asculte în acel moment,sfatul lui DeVane era,descoperi Neil,foarte înţelept.
-Ai fost cam liberă cu favorurile ceva mai devreme,fată dragă,fu tot ce-i spuse mai târziu,când,ravisantă într-o rochie de satin bleu-ciel peste care fusese suprapusă o dantelă spumoasă,Beth coborî şi i se alătură în hol şi reuşi să o aibă câteva clipe doar pentru el.Trebuia să o însoţească,pe ea,pe Claire,pe Richmond şi pe încă vreo câţiva prieteni la teatru-un eveniment nu de prea mare importanţă,după părerea lui.Dar îi dădea ocazia de a se afla în compania lui Beth şi,deşi nu-i plăcea să o recunoască,acesta era un motiv suficient ca să se ducă.
-Oh,pfff! Doar nu te referi la Cluny? Râse şi îl privi,încreţind din nas.
-N-a fost absolut nimic! Nu te-aş fi crezut genul de bărbat gelos,Neil.
-Ştiu cum să păzesc ce-i al meu.
-Chiar aşa? Ceva în cuvintele lui păru să o nemulţumească,pentru că-şi întoarse capul.

-Poate că este un moment bun să-ţi spun că nu voi fi niciodată proprietatea nimănui.
-Beth...Trăsura opri chiar atunci în faţa uşii şi ceilalţi apărură din salon,aşa că nici unul nu mai spuse nimic.Însă mica dispută nu fu uitată.Beth părea hotărâtă să-şi demonstreze punctul de vedere şi,în următoarele zile,se afişă cu cât mai mulţi pretendenţi,totul cu o veselie atât de ostentativă,încât Neil,observând-o, ajunse la concluzia că o astfel de atitudine era cel mai bine tratată cu răceală,aşa că se hotărî să-i urmărească provocările cu impusă indiferenţă.
Claire însă nu se lăsă păcălită.Trei seri mai târziu invită un grup restrâns de apropiaţi la *Almack*,unde nu erau admişi decât cei mai fini membri ai înaltei societăţi.Faptul că îl primeau pe el,iară.să ştie despre el nimic altceva în afară de origine şi de titlul de nobleţe,i se părea lui Neil un fel de glumă privată,ca şi cum ar fi dat drumul leului printre porumbei.Însă se prezentă,îşi jucă rolul cu nobleţe, deşi nu s-ar fi putut spune că îi făcea prea mare plăcere.Încăperile erau aglomerate şi încinse,aperitivele fade,compania anostă şi principala distracţie, dansul,nu era pe gustul lui.Cu ultimele note ale cadrilului încă mai plutind în aer,Neil tocmai îşi condusese partenera de dans,o debutantă al cărei nume îl uitase deja,înapoi lângă mama ei.În drumul spre salonul jocurilor de cărţi, refugiul domnilor care nu agreau dansul,atenţia îi fu atrasă de Beth,care era,ca întotdeauna,în centrul unui grup de admiratori.Cu trandafiri albi în părul ei roşu strălucitor ca focul şi cu perlele din urechi şi din jurul gâtului la fel de catifelate ca şi pielea ei,era uluitor de frumoasă,într-o rochie albă,strălucitoare,care îi punea în evidenţă silueta cu forme bine conturate într-un mod care,cu siguranţă, atrăgea atenţia.Multe dintre doamnele mai în vârstă o priveau dezaprobator,iar câteva dintre cele mai tinere o urmăreau cu invidie,şuşotindu-şi comentarii la ureche.Cu excepţia cazului în care s-ar fi alăturat bărbaţilor care o curtau-ceea ce nu-şi dorea nu-i rămânea altceva de făcut decât să-i admire frumuseţea de la distanţă,privind-o cum oferă câte un trandafir alb dintr-un buchet trimis de un admirator la doi dintre pretendenţi,înainte de a lua braţul unui al treilea şi a-i permite să o conducă spre dansul ce începea să se formeze.Acea emoţie neplăcută-gelozie,gata,îi găsise numele,deşi să admită că era încercat de ea era mai chinuitor decât toate rănile pe care le suferise vreodată-îşi arătă din nou colţii în timp ce o urmărea pe Beth aruncându-i ocheade cochete partenerului şi ridicându-i cu un gest jucăuş o scamă de pe reverul hainei.
Se părea că nu reuşise să o păcălească şi pe Claire cu expresia prietenoasă pe care îşi închipuise că o afişa în timp ce urmărea această chinuitoare scenă.
Apărând lângă el în clipa în care,în loc să se retragă după cum intenţionase,îşi

împături braţele la piept şi se sprijini de un perete,pregătindu-se să urmărească dansul ce avea să înceapă,îi atinse braţul.Când o privi surprins,fiindcă nu o văzuse când se apropiase,tânăra făcu un semn din cap înspre Beth,care se învârtea acum într-o piruetă drăgălaşă în timp ce râdea la ceva din ce-i spunea partenerul ei.Supărat pe el însuşi,îşi dădu seama că o urmărise cu privirea pe mica afurisită întreaga seară.

-E obişnuită să fie foarte populară.N-ar trebui să vă supere.

-Vă asigur că nu mă supără.Claire ridică privirea spre el,destul de timidă.

Frumuseţea ei era indiscutabilă şi o observă în acea clipă pentru simplul motiv că era bărbat,dar,fiind deja complet orbit de sora ei,o remarcă doar trecător,apoi privirea i se întoarse spre Beth.Claire continuă.

-Căsătoria...Cred că întotdeauna s-a temut de ea.

-Aşa mi-a spus.Şi mi-a spus întru câtva şi de ce.Iertaţi-mă dar,din câte mi-a povestit,se pare că voi trei aţi avut o copilărie foarte nefericită.

-V-a povestit despre asta? în mod normal,nu vorbeşte niciodată despre felul în care am crescut.Doar foarte rar,cu mine sau cu Gabby,care,fireşte,avem aceleaşi amintiri.Ar trebui să vă simţiţi onorat de încrederea ei.

-Mă simt.

-Şi să ştiţi că a avut de îndurat destul de multe din partea cârcotaşilor şi bârfitorilor în ultimele săptămâni.Nu am nici o îndoială că intenţionează să le arate că este doar o „cochetă”,cum se spune.Face tocmai ce nu ar trebui să facă-exact asta este Beth.Dându-şi seama că încerca de fapt să justifice pentru el com-portamentul surorii ei,Neil îi zâmbi.

-Încercaţi să-i luaţi apărarea în faţa mea? Nu e nevoie.Curajul ei şi sfidarea cu care înfruntă orice i stă împol rivă sunt două dintre trăsăturile pe care le admir cel mai mult la ea.Claire îi întâlni privirea şi zâmbi la rândul ei.

-Ştiţi,încep să cred că dumneavoastră şi Beth o să vă potriviţi chiar foarte bine,milord.

-Intenţia mea este să fie aşa,alteţă.

-Suntem rude.Spune-mi Claire.Şi sper că nu te vei supăra dacă o să-ţi spun Neil.

Neil râse.

-Eu nu mă supăr.Dar tare-aş vrea să aflu ce părere ar avea Richmond despre asta.

-Hugh este foarte protectiv când vine vorba de mine şi de surorile mele.Când o să-şi dea seama că Beth va fi fericită lângă dumneata,o să se schimbe,crede-mă.

Aplauze politicoase se auziră din toate direcţiile în clipa în care muzica încetă.Dorindu-şi din tot sufletul să se poată abţine,Neil continuă să o

urmărească pe Beth,care fu din nou înghiţită de o mulţime de admiratori.Era senzaţional de frumoasă,ochii îi străluceau,obrajii îi erau îmbujoraţi şi îşi ţinea capul uşor înclinat într-o parte,ascultându-1 pe unul dintre bărbaţii de lângă ea.
-Cum ai lăsat-o pe zănatica asta să plece aşa de acasă? şuieră Lady Salcombe.
Avea un aer foarte supărat şi tocmai venise lângă Claire,căreia îi adresase si remarca de mai devreme.Neil nici măcar nu îi observase prezenţa până când nu îi auzise vocea indignată.
-Toată lumea vorbeşte şi,pe legea mea,cred că o să intru în pământ de ruşine.
Uită-te la ea,zău dacă nu şi-a udat juponul!Deşi nu surprinse gestul decât cu coada ochiului,Neil putea să jure că o văzuse pe Claire comiţând necuviinciosul act de a-i trage lui Lady Salcombe un ghiont între coaste.
-Taci,mătuşă!Se ridică de lângă perete.Privirea lui Claire se îndreptă spre el,uşor îngrijorată.Îi răspunse cu un zâmbet liniştitor.
-Mă scuzaţi,doamnelor,spuse el.Cred că nu am voie să ratez acest dans.

CAPITOLUL 31

Lui Beth puţin îi păsa că toată lumea vorbea despre ea-fetele tinere şi mamele lor,şi matroanele cu nasul pe sus,şi văduvele respectabile.Nu îi păsa câtuşi de puţin de privirile lungi sau de şoaptele ce păreau să o urmeze pe peste tot,ca un murmur permanent.Puţin îi păsa că vreo câteva doamne,printre care şi Lady Dreyer,odioasa soră a lui William,se purtaseră ca şi când nu ar fi fost de faţă în momentele în care le întâlnise,pe parcursul celor trei săptămâni de când se întorsese la Londra,sau că scorpia aia de Dnă Durmmond-Burell,cea mai înaltă dintre patroanele de la Almack,o întâmpinase în acea seară cu o privire de gheaţă.Puţin îi păsa de zvonirile pe care verişoara ei,Maud,contesa de Wickham,şi fiicele ei cu feţele ca nişte plăcinte,Desdemona şi Thisby,avuseseră amabilitatea să i le aducă la cunoştinţă în decursul unei vizite matinale,cu două săptămâni în urmă.Puţin îi păsa că-după cum le spusese verişoara Maud lui Claire şi Gabby cu aerul îngrijorat al cuiva care trebuie să dea o veste dureroasă, dar necesară-toată lumea vorbea cum că aşa zisa ei gripă fusese doar de ochii lumii,că de fapt ar fi încercat să fugă cu un admirator,dar că fusese prinsă,sau că fugise într-un cuibuşor de nebunii cu un bărbat extrem de nepotrivit şi adusă înapoi cu forţa,sau chiar că ar fi dispărut o perioadă ca să nască un copil din flori,pe care îl dăduse apoi de suflet.Nu îi păsa că era acum urmărită şi judecată şi privită cu dezaprobare pretutindeni pe unde se ducea.Nu îi păsa că cei mai răi dintre cârcotaşi spuneau despre ea că nu era cum ar fi trebuit să fie.Puţin îi păsa că ultima bârfă era că Rosen nu-şi mai înaintase cererea în căsătorie trezit la

realitate de comportamentul ei şocant,acesta fiind de altfel şi motivul pentru care,în ciuda numărului mare de admiratori,se afla la finalul celui de-al treilea sezon şi se părea că şi de această dată va rămâne pe tuşă.Puţin îi păsa că gurile rele o numeau pe la spate o cochetă,o mironosiţă neruşinată,cu un comportament şocant de uşuratic.Şi mai mult decât orice nu îi păsa că Neil,departe de a avea nevoie de ajutorul şi de sfaturile ei pentru aşi găsi locul în înalta societate,după cum crezuse că o să se întâmple,părea deja perfect integrat în noul mediu şi provoca adevărate valuri printre tinerele de măritiş.Ba chiar Casa Richmond era invadată de fetişcane dornice să-1 prindă în mrejele lor.Verişoara Thisby,cu un zâmbet maliţios,fusese doar prima dintre cunoştinţele lui Beth care avusese grijă să o avertizeze că lumea spunea că ar fi fost trist ca ea,la vârsta şi cu reputaţia ei,să-şi concentreze favorurile asupra lui Durham,profitând de prezenţa lui sub acelaşi acoperiş pentru a încerca să concureze cu toate debutantele tinere şi proaspete dintre care strălucitorul marchiz şi-ar fi putut alege o soţie.

Îi păsa chiar atât de puţin de toate acestea încât se străduia din răsputeri să fie atât de scandaloasă şi de uşuratică pe cât o considerau şi să-şi încurajeze într-atât admiratorii,încât nimeni să nu poată bănui că şi-ar fi pierdut inima pentru Neil,cum se temea însă că o făcuse.Cel mai mult îsi dorea ca Neil să nu-i afle acest secret vinovat.Era mult prea mândră ca să poată îndura gândul că el ar fi ştiut că,fără să-şi dea seama cum şi când anume,se trezise îndrăgostită de el.

Doar dacă şi numai atunci când ar fi fost sigură că şi el o iubea.Iar el nu-i dăduse nici o indicaţie că ar fi nutrit astfel de sentimente.Şi tocmai de aceea,ştiind că este ţinta multor priviri,inclusiv ale lui Neil,îi permise domnului Hayden să-i atingă cu degetele umerii lăsaţi liberi de mânecile mici şi căzute ale rochiei uluitor de elegante,sub pretextul că-i scăpaseră câteva firimituri dintr-o prăjitură.

Şi tocmai de aceea aranja râzând bobocul de trandafir pe care i-1 dăruise contelui Cluny şi pe care acesta alesese să îl poarte la butonieră.Şi tocmai de aceea acceptase să acorde valsul ce tocmai urma lordului Vincent Davenport,

unul dintre cei mai notorii crai ai societăţii,care de ani de zile o urmărea cu stilul lui caracteristic.Tocmai de aceea îi răspunse veselă şi cu un zâmbet radiant *„Aţi întârziat,milord*” lui Neil,care apăruse doar câteva secunde mai târziu,

spunându-i pe cel mai hotărât ton din lume: „*Dansul meu,mi se pare*”.

-Câtuşi de puţin,răspunse el cu aplomb,despărţind-o de lordul Vincent prin simplul gest de a-i lua mâna de pe braţul bărbatului ofensat şi de a o învârti spre ringul de dans în braţele lui.

-Foarte urât din partea ta,spuse ea privindu-1 încruntată,chiar în timp ce se îndepărtau.Senzaţia mâinii lui puternice peste a ei şi a braţului său cuprinzând-o

pe după talie era atât de familiară încât,fără să vrea,se relaxa o idee,deşi era pe deplin conştientă de faptul că erau urmăriţi de o mare parte dintre cei prezenţi.
Cu mâna pe umărul lui larg şi simţindu-i trupul puternic la doar câţiva centimetri distanţă,avea o stranie senzaţie de alinare.Stranie pentru că nu-şi dăduse seama până în acea clipă că avea nevoie de alinare.
-Dimpotrivă,a fost exact ce trebuia,îi răspunse el râzând.Sper doar ca prietenul tău să nu găsească de cuviinţă să-mi solicite o întrevedere afară,mai târziu.
-Mă îndoiesc să existe un asemenea risc.Tonul ţâfnos îi era oarecum ştirbit de o admiraţie pe care n-ar fi vrut să o recunoască.Haina neagră,cu croiala severă,şi pantalonii până la genunchi-singura ţinută bărbătească acceptată la Almack-se potriveau perfect siluetei lui înalte,cu umerii largi.Cu siguranţă îi scoteau în evidenţă statura musculoasă,îndeajuns de impozantă încât să-1 descurajeze pe lordul Vincent,cu mult mai scund şi cu multe kilograme mai gras,sau pe oricine altcineva s-ar fi gândit să îi caute pricină.Cât despre restul,eşarfa îi era elegant aranjată,iar gulerul cămăşii,deşi de înălţime moderată,era frumos apretat.Pielea lui bronzată contrasta în cel mâi atrăgător mod cu putinţă cu albul de zăpadă al cămăşii.Cu părul negru,aranjat acum după ultima modă,încadrându-i în onduleuri chipul frumos,cu linii hotărâte,ar fi trebuit să arate ca un adevărat gentleman-şi aşa şi arăta.Era însă ceva în expresia lui,în ţinuta lui,care-i dădea un ceva aparte faţă de restul gentilomilor prezenţi acolo.Arăta prea neîmblânzit pentru acest anturaj-asta era!-un bărbat nebun,rău şi periculos,ca să citeze ceva spus recent despre lordul Byron.
Dar era Neil,la urma urmei,şi deşi,spre deosebire de Byron,el chiar putea fi periculos,ştia că nu ar fi fost niciodată un pericol pentru ea.Îi plăcea compania lui,îi plăceau conversaţiile cu el şi,da-fir-ar să fie!-,îi plăcea să facă dragoste cu el.Apariţia lui în viaţa ei schimbase asta pentru totdeauna,şi o schimbase totodată şi pe ea.Deşi nu ar fi vrut,ajunsese,pe parcursul ultimelor săptămâni,să-şi dea seama că în braţele lui era singurul loc unde se mai simţea acum acasă.
Nu că ar fi dezvăluit acest lucru-nici lui,nici altcuiva-prin felul în care arăta, vorbea sau se comporta.
-Ştii,da,că toate tinerele nemăritate aici de faţă îmi aruncă acum priviri străpungătoare şi şi-ar dori să mă vadă în străfundurile iadului? adăugă ea cu nepăsare.Eşti foarte chipeş,apropo.
-Mulţumesc.Permite-mi să-ţi returnez complimentul: tu arăţi senzaţional! Apropo,ţi-ai udat cumva juponul? Ochii ei aruncară săgeţi.
-De la ce cotoroanţă bătrână ai mai auzit-o şi pe-asta?

O învârti într-o mişcare de dans în aşa fel încât fusta i se legănă ca un clopot în jurul picioarelor şi fu nevoită să se agate de el ca să nu-şi piardă echilibrul.
-Ajunge să ştii că mi-a ajuns un zvon la urechi.Este adevărat? Beth îşi ridică bărbia.
-Da,aşa este.
-Foarte cochet.
-Asta e tot ce ai de spus? Neil ridică sprâncenele.
-Ce altceva aş putea avea de spus?
-Nu esti şocat?
-Uluit,mai degrabă.
-Of,tu...!îi zâmbi rapid şi cu buzele tremurându-i uşor.
-Se spune că mi-am pus în gând să te prind,ştiai?
-Chiar aşa? făcu Neil,apoi zâmbi.Consolează-te cu gândul că,în scurt timp,vor spune că m-ai şi prins.
-Poate că nu vreau să te prind.Mâna lui o strânse mai tare pe a ei.
-Prea târziu pentru asta,fată dragă,spuse el şi o învârti cu o surprinzătoare dexteritate pe lângă alte două perechi.
-Încep să cred că o să-mi lipsească toate astea-flirtul,atenţia-când se va afla că sunt femeie măritată.
-Am toată încrederea că te vei adapta.
-Şi dacă nu vreau să mă adaptez?
-Sper cu toată sinceritatea că nici unul dintre noi nu va trebui să afle ce s-ar întâmpla într-un asemenea caz.
-Oh-ho! Mă ameninţi,domnule?
-În nici un caz.Ştii bine că nu te-aş ameninţa niciodată.Dacă se va ivi totuşi o astfel de situaţie,voi avea pur şi simplu grijă să fii prea ocupată-sau obosită-ca să te mai intereseze alţi bărbaţi.Sau poate o să te leg de patul meu.
-Şi asta nu e o ameninţare?
-I-aş spune,mai degrabă,o promisiune încântătoare.Beth simţi cum i se aprind obrajii la imaginea pe care aceste vorbe i-o sădiseră în minte.Peste umărul lui,
întâlni privirea critică a unei tinere care dansa la rândul ei: domnişoara Emily Granville,o debutantă drăgălaşă,care venise de mai mute ori în vizită la Casa Richmond,însoţită de mama ei,căutând,evident,compania lui Neil.Beth îi zâmbi batjocoritor.
-Mă faci să roşesc! îi spuse ea lui Neil în timp ce acesta o învârtea,scoţând-o din vizorul domnişoarei Granville.Toată lumea îşi dă seama că-mi spui lucruri dintre cele mai deocheate.

-Cred mai degrabă că vor pune roşeaţa încântătoare a obrajilor tăi pe eforturile pricinuite de dans.Numai noi doi putem şti că îţi spun,de fapt,lucruri dintre cele mai deocheate.Apoi îi zâmbi.
-Şi ţi se par deocheate doar pentru că nu te-ai obişnuit încă cu gândul că suntem căsătoriţi.
-Dar tu?
-Încep să mă obişnuiesc.
-Dar nu îţi doreşti să fii căsătorit,spuse ea,uşor bosumflată.
-Că îmi doresc sau nu îmi doresc,nu are nici o importanţă.La fel cum nu are nici o importanţă dacă-ţi doreşti sau nu-ţi doreşti tu.Treaba a fost făcută,nu se mai poate schimba.
-Ne-am procopsit unul cu celălalt,spuse ea pe un ton liniar.
-Ceva de genul ăsta.Muzica se sfârşi şi Beth plecă repede din braţele lui,deşi el ar fi vrut s-o mai ţină.O privi încruntat.O strigă în şoaptă:
-Beth...Dar nu mai apucă să afle ce voia să-i spună,căci Cluny apăru din mulţime şi-şi înclină scurt capul în faţa lui Neil.
-Mă scuzi,Durham,spuse el,apoi îi zâmbi lui Beth oferindu-i braţul.Cred că următorul dans îmi aparţine.
-Într-adevăr,spuse ea veselă şi,punându-şi mâna pe braţul lui,îi permise să o ia de lângă el,fără să arunce măcar o privire în urmă.Pentru tot restul serii,fu absolut strălucitoare.Râse şi vorbi mult,flirta şi dansă,lăsând impresia generală că se distrează de minune.Nu reuşi însă să mai danseze o dată cu Neil,
care,oricum,părea să fi dispărut şi nici nu-i răspunse altfel decât printr-o înclinare a capului şi un zâmbet lui Claire,care-i cerea,în şoaptă,să-i spună ce mama naibii se petrecea cu ea.Iar la privirile tăioase şi la strâmbăturile mătuşii Augusta alese să ridice din umeri şi să privească în altă direcţie.
Gândul că Neil era pregătit să scoată tot ce putea din căsătoria lor o înţepa mai puternic decât orice altceva şi-ar fi putut imagina,îi strângea inima,îi atingea mândria,o scotea din minţi.În cele din urmă,atâta însufleţire îşi ceru preţul.
Începu să o doară capul.Retrăgându-se în camera rezervată doamnelor,se spălă pe mâini,apoi,trimiţând la plimbare servitoarea,îşi udă tâmplele cu apă rece,ceea ce păru s-o ajute.În cele din urmă,ieşind în holul slab luminat ce ducea înapoi spre sala de bal,îl descoperi pe Cluny aşteptând-o.
-Te-am văzut intrând,îi spuse,pentru a-şi explica prezenţa.Mi s-a părut că eşti cam palidă şi am hotărât să aştept,în caz că ai nevoie să o chem pe una dintre surorile dumitale.
-Am ratat dansul nostru,nu-i aşa?

Îşi aminti că lui îi promisese dansul ale cărui acorduri finale tocmai răsunau.
Întinzându-i mâna,îi zâmbi larg.
-Îmi pare foarte rău.Se pare că am reuşit să mă procopsesc cu o durere de cap.
-Să mă duc după surorile dumitale? Clătină din cap.
-Mi-e mai bine acum,mulţumesc.Îi luă mâna şi i-o puse pe braţul lui,însă,în loc să o conducă înapoi în sala de bal,rămase pe loc,o apucă de sub bărbie şi-i întoarse faţa spre a lui.Ochii lui blânzi şi albaştri îi mângâiau chipul.Apoi,înainte să-şi dea seama ce avea de gând să facă,îşi apăsă gura peste a ei.Avea buzele calde şi ferme şi puţin cam uscate.Fu atât de surprinsă încât,în prima clipă, rămase nemişcată.Un strigăt de undeva de aproape o făcu să tresară şi să se retragă.Buzele lui Cluny nu le mai atingeau pe ale ei.Într-adevăr,la fel ca ea,şi el se retrăsese şi privea în jur,căutând sursa sunetului.
Claire stătea în mijlocul holului,şocată,cu pelerina de mătase de culoarea bronzului înnodată peste somptuoasa rochie aurie,încercând pe cât putea să blocheze privirile celor din spatele ei.Însă mătuşa Augusta,care-şi pusese la rândul ei pelerina,era prea înaltă ca să poată fi acoperită,iar expresia ei şocată şi ochii măriţi îi spuseră lui Beth că văzuse totul.Şi mai înalt decât ea era Neil.
Stătea în uşă,în spatele mătuşii Augusta,nemişcat de parcă ar fi fost cioplit din piatră.Strângea din dinţi şi buzele lui erau strânse într-o formă pe care nu o mai văzuse până atunci.Privirea din ochii lui îi trimise fiori pe şira spinării.
-Ţi-am adus pelerina.Mi s-a părut că nu te simţi bine şi m-am gândit că poate vrei să mergem acasă.Biata Claire fu prima care rupse tăcerea şi Beth văzu că, într-adevăr,pelerina ei albastră,împodobită cu pene de lebădă,era pe braţul surorii ei.
-A fost vina mea,izbucni dintr-odată Cluny.Vă cer scuze din toată inima,Lady Elizabeth.Alteţă,informaţi-1,vă rog,pe soţul dumneavoastră că voi veni mâine,cu intenţia de a cere permisiunea de a mă adresa surorii dumneavoastră.
-Oh,nu! spuse Beth.Îi era greu să-şi desprindă privirea de Neil,însă o făcu şi reuşi să-i adreseze un zâmbet lui Cluny,care părea,la rândul lui,destul de palid.
-Nu trebuie să faci asta,fiindcă nu vreau să mă peţeşti,şi ar fi mai bine să o ştii de pe acum.Şi nu ai de ce să te simţi aşa de vinovat.La urma urmei,a fost un sărut aproape inocent.Aş prefera să uităm de el,te rog.Cluny strânse din buze, apoi se înclină.
-Dacă asta doreşti...
-Oh,pentru Dumnezeu! Să ieşim din holul ăsta până nu ne găseşte cineva aici.
Mătuşa Augusta respira de parcă ar fi făcut un mare efort.

-Claire,dă-i pelerina lui Beth.Nu mai rezist.Mergem acasă! Mai mult decât dornică să respecte dorinţa mătuşii Augusta,Beth se îndreptă spre uşă.
Claire,venind lângă ea,îi puse pelerina pe umeri şi o luă de braţ.Acest gest tăcut de susţinere fu urmat de o privire iute şi temătoare către Neil,după care Claire se grăbi să vorbească.
-Richmond e la un joc de cărţi,aşa că o să-l lăsăm.Durham,te rog să ai amabilitatea şi să-i spui că am plecat acasă.Ţi-aş fi recunoscătoare.Voi puteţi să luaţi o birjă sau...
-O să-i duc mesajul lui Richmond şi o să ajungem noi cumva acasă,interveni Neil în acest discurs surescitat,retrăgându-se în sala de bal ca să le lase să treacă mai întâi pe Beth şi pe Claire,apoi pe mătuşa Augusta şi pe Cluny.
-Nu vă faceţi griji,alteţă.Nici pentru asta,nici pentru altceva.Beth,aruncându-i o privire rapidă în clipa în care trecu pe lângă el,văzu că faţa îi era acum lipsită de orice expresie şi era înnebunitor de conştientă de faptul că era la rândul ei uşor agitată.Apoi îşi îndreptă umerii şi-şi înălţă bărbia şi-i adresă o privire sfidătoare.
Dacă lui Neil nu-i plăcea ce văzuse,atunci nu-i putea spune altceva decât să privească în altă parte.Nu face ea eforturi să-i intre în voie,oricât de supărat ar fi părut.Le lăsă apoi,presupuse,pentru a-i duce mesajul lui Hugh.Cluny se topi în mulţime,iar ea,Claire şi mătuşa Augusta rămaseră să urce în trăsura ce fusese deja adusă la uşă.Odată ajunsă înăuntru,Beth se aruncă într-un colţ,îşi lăsă capul pe perna mare şi somptuoasă din pluş şi închise ochii.Asta nu opri însă tăvălugul care se prăvăli asupra ei şi care ştia că va urma.Trăsura abia se pusese în mişcare când mătuşa Augusta începu să vorbească.
-Ei bine,cu siguranţă ai întrecut orice măsură în seara asta,domnişoară.Crede-mă,am fost pur şi simplu în agonie de ruşine din cauza comportamentului tău.Ai apărut-şi tocmai la Almack-în rochia asta scandaloasă! Auzi la ea,să-şi ude juponul! Şi nu-mi spune că nu-i aşa! Să atragi intenţionat atenţia tuturor domnilor prezenţi.Să te comporţi fără nici cea mai mică urmă de decenţă,cu atâta desconsiderare pentru reputaţia ta-care nu mai suportă multe,după cum bine ştii!-fără să-ţi pese câtuşi de puţin de sentimentele mele,de ale surorii tale sau,chiar aşa,de ale tuturor celor care-ţi vor binele.La cum te-ai purtat în seara asta,puteai la fel de bine să-ţi dai jos jartelele în public! Şi să-l laşi pe Cluny să te sărute! Şi să te vadă Durham! Ei bine,orice s-o mai întâmpla acum,să ştii că meriţi cu vârf şi îndesat.E tot ce-am avut de spus!
Dar nu era,desigur.Beth îşi ţinu ochii închişi fără a scoate un cuvânt şi,câteva clipe mai târziu,un nou val de reproşuri se sparse în capul ei.
-N-aş fi crezut în veci dacă mi-ar fi spus cineva c-o să ajungi aici.

Oricât de ruşine mi-ar fi să recunosc,nu mai am cum să neg faptul că eşti,aşa cum spune toată lumea,o uşuratică.Şi dacă ar şti cineva adevărul! Eşti măritată, Beth.Măritată! Ca o femeie măritată să se poarte aşa cu un bărbat care nu-i este soţ este inadmisibil! Ai fi distrusă dacă s-ar afla ceva.Şi Durham-i-ai văzut faţa? Eu nu m-aş juca cu un bărbat ca el în locul tău,domnişoară.Şi îmi imaginez că o să aibă şi el câteva să-ţi spună.Ai...

-Te rog,încetează,mătuşă Augusta interveni Claire,obosită.Ai spus destule.Nu e vina lui Beth dacă Cluny a întrecut măsura.

-Înţeleg că-i iei apărarea surorii tale,Claire,dar...Beth deschise ochii.Claire,cu sufletul ei bun,ar fi apărat-o până în pânzele albe,ştia,însă era lupta ei.

-E-n regulă,Claire.Îmi pare rău dacă te-am făcut de ruşine,mătuşă Augusta.Voi avea grijă să mă comport mai bine pe viitor.Ei,ce zici acum?

Mătuşa Augusta pufni.

-Dacă-ţi închipui c-o să mă îndulceşti cu scuzele astea de toată jena...

Trăsura se opri cu o zgâlţâitură.Mătuşa August a se opri,surprinsă.Drumul până la Casa Richmond dura,de obicei,de două ori mai mult.

-Am ajuns acasă la tine,mătuşă Augusta.I-am spus lui John,vizitiul,să te lăsăm mai întâi pe tine,spuse Claire,în timp ce uşa era deschisă şi treptele coborâte.

-Ei bine,zise mătuşa Augusta ridicându-se,ai noroc de aşa surori,e tot ce pot să spun,Elizabeth.Şi cu această împunsătură,luă mâna pe care i-o oferea valetul şi coborî maiestuoasă în Berkeley Square.

-Trebuie să admit că ai fost foarte isteaţă,Claire,spuse Beth,după ce uşa fu închisă şi trăsura se puse din nou în mişcare.

-Oh,ştiam c-o să te certe.În trăsură era întuneric,cu excepţia fâşiilor de lumină aruncate de felinarele de la colţ de stradă,însă îşi putea da seama că sora ei o privea îngrijorată.Beth oftă.

-M-am purtat rău în seara asta,nu-i aşa?

-Nu chiar aşa de rău.Beth îi zâmbi trist surorii ei.

-Ba da,şi o ştiu foarte bine.Chiar asta am şi vrut.

-Oh,Beth,de ce? Mi-am dat seama,ceva nu este în regulă.Te simt de ceva vreme. E din cauză că eşti măritată? Dacă-ţi pare rău,spune-mi şi poate că...poate că rezolvăm într-un fel.

-Nu se mai poate rezolva nimic.Şi nu-mi pare rău.Tocmai asta e.Oh,nu-ţi face griji pentru mine,îmi revin eu.

-E vorba de Neil? îmi place,să ştii,şi începusem să cred că vă potriviţi chiar foarte bine.Dar nu e uşor să-i uiţi trecutul,să uiţi ce a fost.Dacă ţi-e frică de el, Bethie,te rog,spune-mi! Beth râse uşor.

-Nu-mi e câtuşi de puţin frică de el.Claire îi aruncă o privire sinceră.
-Nu i-a plăcut să vadă că te-a sărutat Cluny.Mă tem.
-Oh,Beth,să-i spun lui Hugh să-1 alunge? Mă tem că vrea să-ţi ceară socoteală în legătură cu asta şi...şi...Nu-şi termină fraza,însă era evident că-n mintea ei renăşteau amintiri despre bătăi şi lucruri şi mai cumplite.Din nou,Beth îşi aminti de prima căsătorie a lui Claire şi simţi dorinţa de a o proteja.
-N-o să-mi facă nici un rău,Claire,îţi dau cuvântul meu,oricât de supărat ar fi.În ciuda trecutului său,e un adevărat gentleman,îţi garantez.Claire se încruntă.
-Atunci de ce naiba te comporţi în felul ăsta? Mătuşa Augusta a fost puţin cam dură,dar să ştii că a avut totuşi dreptate.I-ai încurajat în toate privinţele şi pe Cluny,şi pe mulţi alţii să se ţină după tine.Nu te înţeleg,ţinând cont că eşti căsătorită cu Neil şi spui că nu vrei să anulezi căsătoria...
-Nu mă iubeşte,o întrerupse Beth încet,dând drumul durerii din inima ei sub privirea plină de compasiune a surorii ei.E cât se poate de bun cu mine şi spune că e foarte mulţumit de căsătoria noastră,dar-oh,Claire,vreau să mă iubească! Aşa cum te iubeşte Hugh pe tine.Cum o iubeşte Nick pe Gabby.Vreau să fiu cel mai important lucru din viaţa lui.Vreau să creadă că lumea începe şi se sfârşeşte cu mine.Vreau-vreau să mă iubească nebuneşte! Dar,din păcate,nu e aşa.
-Beth...Orice intenţiona Claire să-i spună se pierdu în clipa în care trăsura se opri în faţa Casei Richmond.Urcând treptele şi intrând în casă în urma surorii ei,Beth regreta deja că îi spusese atât de multe.Îi dădu pelerina lui Graham,care o luase deja pe a lui Claire,şi făcu vreo câteva remarci de complezenţă,pentru urechile servitorilor în timp ce urca scara cea mare alături de Claire.
-Dacă nu te iubeşte acum,o să te iubească.Când ajunseră în dormitorul lui Beth,Claire se opri şi îi luă mâna într-a ei.Vocea-i era neclintită.
-Nu există nimeni care să te cunoască şi să nu te iubească,asa că nu trebuie să te temi.
-Eşti cea mai bună soră!Beth îi strânse mâna lui Claire,apoi îi dădu drumul.
Claire încă mai părea tulburată.
-Să intru cu tine?
-Nu,nu e nevoie.În plus,te aşteaptă Twindle şi,dacă intri cu mine,cu siguranţă o s-o faci să vină peste amândouă.Şi nu cred că i-aş putea face faţă în seara asta.
Îi zâmbi lui Claire şi se întoarse să deschidă uşa dormitorului,spunându-i peste umăr:
-Du-te la culcare,gâsculiţă!Claire păru să înţeleagă puterea argumentului lui Beth,fiindcă nu protestă.Se îndreptă în schimb spre camera ei în timp ce Beth intra în dormitorul care,văzu din prima,era pregătit pentru noapte.Cuverturile de

pe patul mare,de mahon,erau desfăcute,focul trosnea şi o carafă cu apă o aştepta pe şemineu,fără îndoială pentru a rămâne caldă până la sosirea ei.Cămaşa ei de noapte şi halatul fuseseră întinse pe spătarul unuia dintre fotoliile înalte din faţa căminului.Cu siguranţă,intenţia fusese să fie aranjate în budoar,unde le era locul,dar nu fusese încă dusă la îndeplinire.Mary,pe care o pregătea pentru a fi servitoarea ei personală în ziua în care,în calitate de marchiză de Durham,s-ar fi mutat în propria ei casă şi ar fi renunţat la servitorii lui Claire,stătea aşezată în cel mai necuviincios mod într-unui din fotolii,cu ochii închişi,cu capul căzut într-o parte,cu mâinile atârnându-i inerte pe lângă corp.Beth apucă să arunce doar o privire pentru că,de îndată ce uşa se închise în urma ei,Mary deschise ochii.Văzând-o pe Beth,sări numaidecât în picioare,trăgând de fusta de mătase neagră şi îndreptându-şi boneta de dantelă fină chiar în timp ce-şi întâmpina stăpâna.

-V-aţi întors,domnişoară? V-aţi simţit bine? Păreţi cam abătută.

Fără să-şi fi revenit încă total din încântarea de a fi descoperit că Beth era cu adevărat o Lady,fiica unui conte,sora unui duce,Mary îi era cu desăvârşire devotată,dar nu reuşise încă să stăpânească pe deplin cerinţele noului ei statut.

-Mulţumesc,Mary.

Oricât de obosită şi de tristă ar fi fost,Beth tot reuşi să-i adreseze un zâmbet lui Mary,în timp ce se îndrepta spre budoar.

-Ajută-mă numai să scot rochia asta şi putem merge amândouă la culcare.

-Din câte văd eu,o să aveţi nevoie să vă perii părul,să vă dau cu nişte cremă pe mâini şi poate să sun să vă aducă nişte lapte cald,ca să puteţi dormi.Vă anunţ că aşa face servitoarea unei doamne.Cel puţin,aşa mi s-a spus.

Venind în spatele ei în clipa în care Beth păşi după oglinda mare din capătul budoarului şi-şi aruncă cât colo delicaţii pantofi de dans,Mary îi aruncă o privire dojenitoare prin oglindă.

-Tot ce vreau e să scap de rochia asta,ca să pot să mă culc.

-Sunteţi obosită? Nici nu-i de mirare,având în vedere pe la ce ore vă tot culcaţi în ultima vreme.Mary îi desfăcu colierul de perle din jurul gâtului în timp ce vorbea.Scoţându-şi şi cerceii şi întinzându-i pentru a fi puşi,împreună cu colierul,în caseta de bijuterii din colţ,Beth îşi înăbuşi un oftat.Oricât de dragă i-ar fi fost,Mary avea obiceiul de a spune întotdeauna ce gândea,iar această trăsătură i se părea uneori lui Beth deosebit de nefericită.

-Te rog,Mary,desfă-mi doar rochia.Mary se întoarse şi se apucă să desfacă sumedenia de năsturei care-i închideau rochia la spate.

-Aţi mâncat ceva pe acolo? Mi-au spus de la bucătărie că n-aţi luat nici măcar o înghiţitură înainte să plecaţi.
-Am mâncat suficient.Mary...Dar nu mai apucă să spună ce avea de gând fiindcă auziră,amândouă în acelaşi timp,sunetul inconfundabil al uşii de la dormitor deschizându-se,apoi închizându-se la loc.Înainte să apuce să facă altceva decât să schimbe o privire surprinsă în oglindă,un pas hotărât se auzi pe podeaua dormitorului.Punându-şi o mână peste piept ca să-şi ţină în loc rochia acum parţial desfăcută,Beth se întoarse spre uşă chiar în clipa în care Neil apăru în prag.Avea maxilarul încleştat şi în ochi acea strălucire neagră care învăţase că nu prevestea nimic bun.

CAPITOLUL 32

De ce o surprindea vizita lui,Beth n-ar fi putut spune,în mod evident,îşi dădea scama privind în urmă că ar fi trebuit să-l aştepte.
O măsură cu privirea din cap până-n picioare,însă nici unul dintre ei nu avu şansa să spună ceva,fiindcă Mary le-o luă amândurora înainte,sări în faţa lui Neil şi începu să facă mişcări agitate din mâini,de parcă l-ar fi uşuit.
-Nu ştiu ce vă imaginaţi că faceţi aici,dar nu aveţi ce căuta în dormitorul domnişoarei Beth.Şi o ştiţi şi dumneavoastră la fel de bine ca şi mine,eminenţa voastră.Şi nu are nici un rost să vă uitaţi aşa de urât la mine,fiindcă ştiu şi eu la fel de bine ca oricine ce se cuvine si ce nu.Ajungând aproape lângă el,Mary se opri,îşi puse mâinile în şold şi îl pironi cu privirea,fiindcă îi era clar că bărbatul nu intenţiona să plece.
-Trebuie să discut ceva în particular cu domnişoara Beth,Mary.
Se dădu la o parte din uşă şi păşi în budoar,lăsându-i liberă calea spre ieşire.
-Poţi să te duci să te culci acum.
-Ha! Nici o şansă! Dacă vă imaginaţi c-o s-o abandonez....
-E-n regulă,Mary.Te rog,lasă-ne,spuse Beth.Ochii lui Neil se fixară din nou într-ai ei şi îi susţinu privirea fără nici cea mai mică tresărire.
-Dar,domnişoară,aveţi rochia pe jumătate desfăcută şi...spuse Mary,scandalizată.
-Du-te,Mary! îi porunci Beth.Mary se uită de la ea la Neil,apoi din nou la ea, apoi spuse cu voce îndurerată:
-Dacă aşa-mi cereţi dumneavoastră,domnişoară,o să plec.Dar ştiţi la fel de bine ca şi mine că nu-i deloc cuviincios ce faceţi.Cât despre dumneavoastră, eminenţă,mie mi-ar fi ruşine să intru cu forţa în dormitorul unei doamne.
Cum Beth nu se răzgândi,ba chiar îi făcu semn să plece,Mary ieşi din budoar, evident împotriva voinţei ei,bombănind întruna.

Neil ieşi în urma ei şi,preţ de câteva clipe,Beth rămase ca pironită,ascultând protestele tot mai îndepărtate ale fetei.
-Suntem în casa unui om cât se poate de respectabil,un duce,rudă cu dumneavoastră,nu în cine ştie ce speluncă în care se poate întâmpla orice.
Sigur,puteaţi să vă purtaţi aşa cu domnişoara când eram prinşi în peşteră,dar aici...Sunetul uşii dormitorului deschizându-se,apoi închizându-se la loc întrerupse propoziţia lui Mary la jumătate.Clichetul zăvorului care se închidea o sperie pe Beth,făcând-o să iasă din amorţeală.Se întoarse cu faţa spre oglindă, ţinându-şi în continuare rochia apăsată cu o mână pe piept.Îşi zări chipul în oglindă şi văzu că era palidă,avea ochii mari,părea agitată chiar,aşa că-şi înălţă capul şi strânse din buze şi tocmai îşi folosea mâna liberă pentru a-şi desprinde un trandafir din valurile părului ei strălucitor,când Neil se întoarse în încăpere.
-Să înţeleg că ai venit să mă pui la punct? întrebă Beth în clipa în care Neil apăru în spatele ei,părând,aşa cum îl vedea ea în oglindă,foarte înalt şi întunecat, şi formidabil.Trandafirul se desprinse şi îl aşeză alături,pe măsuţa mică de lângă mâna ei stângă.Neil râse şi-şi puse mâinile pe umerii ei goi.Erau calde şi le simţea bătăturile din podul palmei şi de pe degete,acut conştientă de mărimea şi de forţa lor.Privirile li se întâlniră în oglindă.
-Eşti foarte curajoasă,Madame Roux,trebuie să recunosc.
-Ştii că nu mă sperii,dacă la asta te referi.
-Mi-ai explicat cât se poate de clar.Mâinile i se retraseră de pe umeri.Beth tremură involuntar,simţind un deget cald alunecându-i pe spate.
-Ce naiba îţi închipui că faci? întrebă arţăgoasă,neputând să-l vadă.
-Îţi deschid nasturii de la rochie.Asta făcea Mary,nu-i aşa? Trase repede aer în piept în clipa în care el îi apucă marginile corsajului şi le trase,nu cu foarte mare blândeţe,ca să le apropie suficient cât să-i poată desface primul nasture.
Inima,descoperi Beth,îi bătea mult prea repede.Genunchii îi erau nejustificat de slăbiţi.Îi simţea alunccându-i pe spate mâna,sub a cărei atingere nasturii cădeau pradă într-un ritm alarmant.
-Şi dacă ţi-aş spune să te opreşti şi să pleci?
-Poţi să încerci şi o să vedem ce se întâmplă.
-Îţi spun de la bun început,nu am nici cea mai mică intenţie să mă justific în faţa ta.
-Ţi-am cerut eu vreo explicaţie? Dă drumul la rochie.Ultimul nasture fiind desfăcut,ţesătura fragilă stătea atârnată.Doar mâna cu care Beth o ţinea apăsată pe piept o mai împiedica să nu-i cadă la picioare.
-Dă drumul la rochie,Beth,spuse el din nou,foarte încet,strecurându-şi mâinile

prin deschiderea pe care o făcuse şi aşezându-le de-o parte şi de cealaltă a taliei ei înguste.Le simţea prin straturile juponului şi ale corsetului.Privirile li se întâlniră în oglindă.Ce văzu în adâncul negru şi strălucitor îi tăie respiraţia.Inima îi tresări.Susţinându-i sfidător privirea,îşi lăsă totuşi rochia să-i cadă şi ieşi dintre faldurile ei strălucitoare.

-Aşa,fată dragă!În timp ce el împingea rochia de-o parte cu piciorul,Beth rămase privindu-se în oglindă.Globurile albe ale sânilor i se revărsau peste cămaşa străvezie iar sub ei,corsetul îi strângea aşa de tare cutia toracică şi talia,iar circumferinţa rezultată era atât de imposibil de mică,încât mâinile ce se aşezaseră atât de posesiv acolo ar fi putut,probabil,să o cuprindă între degete.

Sub corset,un singur jupon pe care,în mod atât de scandalos,îl umezise cu câteva ore în urmă,deşi între timp se uscase,încă i se mai lipea de picioare,conturându-le vizibil forma subţire.

-Văd că efectul unui jupon umezit este mai mare atunci când porţi doar unul,spuse el.Neil o privea la rândul lui în oglindă,constată Beth,şi-şi simţi obrajii începând să i se încingă atunci când privirea lui îi zăbovi asupra picioarelor.Mâinile lui îi strânseră şi mai puternic mijlocul şi inima începu să-i bată nebuneşte şi gura i se uscă.Apoi privirea lui se mută către spatele ei şi mâinile i se mutară şi ele şi îl simţi dezlegându-i şireturile care-i susţineau corsetul.

-Dacă ai ceva să-mi spui,aş vrea s-o spui odată! îi zise ea pe un ton iritat,în clipa în care nodul se desfăcu şi corsetul i se lărgi.

-Ce-aş putea avea eu să-ţi spun?

Corsetul căzu în mâinile lui.Aruncându-1 pe podea,întinse mâna după marginea singurului ei jupon.

-Este cât se poate de clar că eşti supărat în legătură cu...ce ai văzut.

Căzu apoi şi juponul,Beth păşi afară din el şi Neil îl azvârli cât colo.Beth rămase în faţa oglinzii acoperită doar de cămăşuţa transparentă ce i se termina imediat sub coapse şi de ciorapii de mătase albă,prinşi cu jartiere albastre deasupra genunchilor.Spre şocul şi disperarea ei,îşi simţi sfârcurile întărindu-i-se şi văzu că împingeau acum,doritori,prin materialul subţire.Privindu-i ochii alunecând pe trupul ei,Beth simţi începutul acelui tremur dulce şi fierbinte ce se aprinsese şi altă dată în ea şi se luptă cu impulsul de a-şi umezi buzele.Îi era acum cât se poate de clar că intenţiona să o dezbrace complet.La acest gând,respiraţia i se precipită şi degetele i se strânseră în pumni neputincioşi.Nu ştia dacă să-i spună să se oprească de îndată sau nu.Nu ştia dacă voia să îl oprească.Nu ştia dacă putea.

-Hai să vorbim explicit,te rog.Te referi la faptul că te-a sărutat Cluny.
Aplecându-se în spatele ei,îi trase în jos un ciorap,cu jartea cu tot.Prin oglindă, Beth îi privi capul negru şi aplecat,umerii atât de largi şi conturul puternic al braţelor şi al picioarelor şi-şi simţi pulsul scăpându-i de sub orice control.
-Scoate-ţi piciorul,îi spuse el,pe lângă subiect,în clipa în care ciorapul îi ajunse la gleznă,şi ea îl ascultă.
-Ei,vezi? E cât se poate de clar că eşti supărat pentru că m-a sărutat Cluny.
Îşi ţinea capul ridicat şi vorbea pe un ton trufaş,în timp ce Neil executa aceeaşi operaţiune şi cu al doilea ciorap.Senzaţia degetelor lui calde alunecându-i atât de intim pe piciorul gol îi săgeta prin piele mii de impulsuri electrice.
-Cel puţin recunoşti că am tot dreptul să fiu supărat.Neil se ridică şi privirile li se întâlniră din nou în oglindă.Se apropie de ea şi Beth îi simţi trupul puternic lipit de spatele ei.Mâinile lui îi alunecară încet de a lungul braţelor,apoi urcară din nou.Fără a-şi dezlipi privirea de el,Beth abia reuşi să-şi înăbuşe un fior.
-Nu recunosc câtuşi de puţin aşa ceva! spuse ea,cu voce pe atât de rece,pe cât erau acum de fierbinţi senzaţiile pe care le simţea ondulându-se înăuntrul ei.
-În cazul acesta,concepţia ta despre modul în care o soţie-în special soţia mea-are obligaţia să se comporte vizavi de alţi bărbaţi trebuie să sufere nişte ajustări.
Mâinile îi prinseră fără avertisment marginea de jos a cămăşii şi Neil i-o ridică, apoi i-o scoase peste cap.
-Pe de altă parte,nu suntem căsătoriţi de prea multă vreme,nu-i aşa? Nu am nici o îndoială că te vei obişnui cât de curând.
-Eu nu...în clipa în care se văzu pentru prima oară în oglindă,fără cămaşă,şocul fu atât de puternic încât uită ce intenţiona să spună.Primul ei impuls fu să se smulgă din strânsoarea braţului cu mânecă neagră ce o ţinea acum ferm de după talie şi să găsească ceva,orice,cu care să se acopere.
-Nu! Nu fugi de lângă mine!Vocea lui avea dintr-odată o încărcătură ce îi făcu măruntaiele să i se încleşteze,apoi să se elibereze într-un ritm fierbinte şi convulsiv.Braţul care-i încingea mijlocul o strânse mai tare,dar nu era nevoie.
După această primă tentativă nereuşită,nu încercă să mai plece de lângă el.
-Uită-te în oglindă!Se uită,cu inima bătându-i,la ea însăşi şi se văzu goală în faţa lui,cu faţa spre oglindă şi ţinută în loc de braţul lui care-i înlănţuia talia.Apoi privi dincolo de ea şi văzu silueta lui înaltă,încă înveşmântată în hainele de seară pe care le purtase la *Almack*.Era cu atât de mult mai mare şi mai puternic decât ea încât ideea că între ei ar fi putut avea loc o înfruntare fizică aproape că o făcea să râdă.Îl privi în ochi.
-Să înţeleg că aşa intenţionezi să-ţi foloseşti soţia?

Adunându-şi forţele,reuşi să-i pună întrebarea pe un ton indignat.
-Dacă nu cumva ai vreo obiecţie.Ai?
Caldă şi tare,mâna lui îi acoperi sânul,i-1 mângâie.Ameţită de dorinţa bruscă şi puternică pe care o trezise în ea,amintindu-şi fără să vrea modul întunecat,dar incredibil de excitant,în care o folosise ultima oară,Beth îşi muşcă buza de jos, nereuşind să nege dorinţa arzătoare ce părea să o transforme în ceară topită în mâinile lui.
-Nu,afurisit să fii!
-Nu înjura.Continuă să-i mângâie sânii,jucându-se cu mameloanele ei,mângâind şi dezmierdând şi prinzând în palma lui globurile albe ca smântână,cu vârfuri de căpşună.Beth îl urmărea în oglindă cu ochii măriţi şi buzele întredeschise.Nu putea vorbi.Abia mai putea respira.În clipa în care cealaltă mână i se strecură între picioare şi începu s-o mângâie acolo,stătea deja sprijinită de el,lipsită parcă de orice forţă proprie,cu capul odihnindu-i-se pe pieptul lui lat,cu ochii uşor întredeschişi,privindu-1 cum o dezmiardă,cu obrajii îmbujoraţi,cu buzele strânse cu îndârjire pentru a opri gemetele şi suspinele ce se înghesuiau să evadeze, refuzând cu încăpăţânare să se înjosească până acolo încât să-1 lase să le audă.
Să privească şi în acelaşi timp să participe,căci trezise înăuntrul ei cele mai incredibile senzaţii,era mai erotic decât orice îşi imaginase vreodată că ar putea trăi.
-Ai fost făcută pentru dragoste,Beth.Ne-am putea înţelege senzaţional tu şi cu mine.Vocea-i era groasă.Limba îi trasă delicios conturul unei urechi şi se afundă înăuntru.Apoi coborî,apăsându-i un şir de săruturi mici şi arzătoare de-a lungul zonei sensibile de pe gât.Picioarele i se înmuiaseră de tot şi se mişca acum odată cu el,neputincioasă,arzând sub mângâierile mâinilor lui atât de pricepute.
La un moment dat,Neil îşi dăduse jos haina şi vesta şi văzu,cu o privire uşor înceţoşată,că rămăsese şi fără eşarfă.Îi simţea umflătura puternică apăsând aproape,în spatele ei.Era înflăcărat de dorinţă.Ochii îi străluceau,mâinile îi tremurau uşor.
-Nu mă voi lăsa condusă de tine.Gândită ca un avertisment,Beth îşi dădu seama că replica îşi pierduse din intensitate,fiindcă vocea îi era răguşită şi îi tremura de pasiune.Era ameţită,simţea că arde şi se topeşte pe dinăuntru şi se afla în pragul acelei senzaţii de neatins pe care părea să o stârnească atât de uşor în ea.Doar gândul că ar fi putut ajunge în sfârşit acolo o făcea să tremure de nerăbdare.Îşi dorea,îl dorea...pe el.Neil o întoarse cu faţa spre el.
-Atunci,poţi să mă conduci tu pe mine.Ce zici de asta?
Am descoperit că nu am nici cea mai mică obiecţie să-mi trăiesc viaţa sub

papuc,dacă acel papuc este al tău.
-Mincinosule! spuse ea.Unindu-şi privirea cu a lui,îl cuprinse cu braţele pe după gât şi se topi în el.Neil râse şi îi găsi buzele,apoi pasiunea explodă atât de sălbatic între ei încât orice conversaţie luă sfârşit.O întinse pe covorul persan scump ce acoperea podeaua budoarului şi o sărută în locuri în care nu şi-ar fi imaginat că va fi vreodată sărutată,apoi îşi uni cu ea acea parte fierbinte şi uriaşă a trupului său şi o iubi până când o făcu să uite de orice în afară de el,până când fu atât de ameţită de dorinţă încât gemea şi se agăţa de el şi-i striga numele într-o abandonare totală,până când,în sfârşit,îi arătă ce era acel ceva pe care îl simţea de atâta timp atât de aproape.O iubi până când află pe pielea ei ce însemna extazul,până când acel tremur arzător din adâncul ei răbufni în sfârşit şi fu ameţită de sălbăticia propriului ei răspuns,până când un vârtej de foc o prinse în mrejele lui şi o duse,parcă,departe de această lume.
Când în cele din urmă se termină,când coborî de deasupra ei şi o trase lângă el şi după ce îşi reveni suficient cât să poată să respire şi să înţeleagă exact ce anume făcuseră pe podeaua budoarului ei,Beth zâmbi şi deschise ochii şi-şi trecu,
întrebătoare,mâna peste pieptul lui gol.Era cald şi uşor umed şi cu muşchi parcă sculptaţi şi îl iubea.De fapt,hotărî ea,aruncând o privire cercetătoare,îi iubea întregul trup întins lângă ea,iubea totul la el.Fu apoi nevoită să recunoască adevărul: îl iubea pe el.
-Pari foarte mulţumită de tine,observă el.Beth ridică privirea înspre a lui.Întins pe spate,îşi pusese un braţ sub cap.
-Am hotărât că s-ar putea să nu fie chiar atât de rău să fiu măritată,spuse ea.
Apoi,cu aerul că făcea o mărturisire generoasă,adăugă:
-Probabil că ar trebui să-ţi spun că Cluny şi-a pierdut capul şi m-a surprins cu un sărut foarte rapid.Nu s-a întâmplat nimic mai mult decât ce ai văzut.Neil zâmbi.
-Dacă nu mi-aş fi dat seama de asta aproape din prima clipă,fată dragă,reacţia mea când i-am văzut buzele peste ale tale ar fi fost cu mult mai puţin blândă,te asigur.Beth îl privi lung.Sprâncenele i se împreunară.
-Ştiai că nu a fost nimic? Se ridică într-un cot,ca să-l vadă mai bine.
-După ce am stat o clipă să mă gândesc? Categoric.
-N-aveai de unde să ştii! Am flirtat cu Cluny-mai mult,cu o mulţime de domni-până la disperare.Nu aveai de unde să ştii dacă i-am sărutat sau nu.
-Ah,dar vezi tu,eu te cunosc,Madame Roux.Până la momentul cu Cluny,nu mi-a trecut nici o clipă prin minte gândul că ai putea săruta pe oricine altcineva în afară de mine.Trase uşor de o şuviţă încreţită ce atârna aproape de mâna lui.Un zâmbet viclean îi apăru pe buze.

-Sincer să fiu,mi s-a părut că întreg comportamentul tău era menit doar să obţină o reacţie din partea mea.Beth îl privi uluită.După o clipă,onestitatea o obligă să măr-turisească.
-Așa este.
-Vrei să-mi spui de ce?
-Pe toţi dracii!Ezită şi,spre enervarea ei,simţi un val de căldură în obraji.
-Dacă ţii neapărat să ştii,e din cauză că am descoperit că te iubesc.Ca o nebună.
Poftim,am spus-o,N-ai decât să faci ce vrei acum.
-Ah,Beth!Surpriza îi înflăcăra ochii negri,urmată repede de o emoţie pe care nu o putea numi cu certitudine.Apoi,chiar în timp ce Beth îi studia chipul pentru a găsi ceva-un răspuns la întrebarea nerostită ridicată de mărturisirea ei,Neil se rostogoli împreună cu ea şi o sărută cu o poftă sălbatică care i alungă din minte orice alt gând,apoi se ridică în picioare,o ridică în braţe şi o duse pe pat.
Când plecă din camera ei,zorile începeau să lumineze cerul.Beth ştia asta fiindcă deschisese ochii auzind uşa dormitorului închizându-se încet,constatase că era singură în pat şi în cameră şi văzuse degete de lumină strecurându-se pe lângă marginile draperiei.Toate într-o singură clipă.Desigur,trebuia să se întoarcă în camera lui înainte ca servitorii să înceapă să se foiască,ceea ce n-ar mai fi durat mult.Se întinse,zâmbi,se răsfaţă în căldura moale a cearceafurilor,ştiind că trebuia să se ridice şi să-şi pună cămaşa de noapte,dar amânând momentul cât putea mai mult,în vreme ce amintiri delicioase ale nopţii pe care tocmai o petrecuseră împreună i se derulau în minte.O introdusese într-o lume complet nouă de experienţe senzuale la care nici în vis nu s-ar fi gândit vreodată,
transformând-o pe parcurs într-o elevă mai mult decât cooperantă,nerăbdătoare să afle şi să înveţe mai multe.Aşa cum o asigurase Claire de nenumărate ori,
căsătoria era,într-adevăr,o instituţie minunată,dacă aveai lângă tine bărbatul potrivit.Şi,pentru ea,Neil era bărbatul potrivit.Realizarea o izbi ca un trăsnet.Ea îi spusese că îl iubeşte.Dar nici măcar o dată,nici măcar în cele mai fierbinţi clipe,el nu îi răspunsese la fel.Ochii lui Beth se deschiseră de tot.Se ridică în capul oaselor,îşi derula încă o dată în minte mărturisirea şi evenimentele ce urmaseră după aceea.Făcuse dragoste cu ea până când încinseseră întreaga noapte,însă nici un cuvânt de iubire nu-i părăsise buzele.Un gând îngrozitor o izbi dintr-odată: poate că nu îi spusese că o iubeşte pentru că nu o iubea.
Beth ştia cu absolută certitudine că nu ar fi putut supravieţui în acest caz.O clipă mai târziu,îşi dădea seama că nu mai putea suporta incertitudinea.
Ea îi mărturisise dragostea ei şi voia-ba nu,avea nevoie-ca el să facă la fel.
Şi dacă el nu o iubea...? Ei bine,trebuia să stie si în cazul ăsta.Acum.

Coborându-şi picioarele peste marginea patului,se ridică,îşi trase pe ea cămaşa de noapte şi halatul,strângându-1 cu cordonul în jurul taliei,şi se îndreptă spre apartamentul lui Neil,aflat în celălalt capăt al casei.Coridoarele erau întunecate şi pustii şi nu se gândise să ia o lumânare,aşa că singura lumină erau razele palide ale zorilor ce se strecurau din când în când prin câte o fereastră ce se deschidea într-un hol sau altul.Dar era îndeajuns.Răsucindu-şi părul într-o coadă lungă şi răvăşită pe un umăr,înaintând în tăcere în picioarele goale,nu mai zărea pe nimeni altcineva.Când ajunse la uşa lui Neil,nu ezită o clipă.Răsuci mânerul,împinse şi intră.Imaginea care o întâmpină o făcu să înmărmurească.Se opri cu mâna încă pe clanţă,rămânând preţ de câteva clipe cu gura căscată,
neputând să creadă ce i se înfăţişa în faţa ochilor,îmbrăcat doar în pantaloni şi în cămaşă,Neil zăcea cu faţa în jos pe covorul încăperii luminate de focul din vatră,cu picioarele depărtate,cu ochii închişi,părând,din toate punctele de vedere, lipsit de cunoştinţă.Beth înregistra toate aceste amănunte cu un fior de groază.
Aplecat deasupra lui,un bărbat solid,îmbrăcat într-o haină de stofă şi cu cizme de piele,părea pe punctul de a-i înfăşură ceva-un ştreang?-în jurul gâtului.Alţi doi bărbaţi stăteau alături,amândoi cu pistoalele îndreptate asupra lui Neil.
Speriaţi,intruşii întoarseră capul spre ea în clipa în care intră.Beth îşi reveni,se dădu instinctiv înapoi şi scoase un ţipăt asemănător şuieratului unei locomotive cu aburi.Un pistol se întoarse spre ea şi pocni.Explozia de sunet o lovi cu forţa unei copite de catâr,aruncând-o înapoi în hol.În clipa în care atinse podeaua,nu simţi nimic,nici un fel de durere,dar undeva,în străfundul minţii ei realiză şocată: *Am fost împuşcată!*

CAPITOLUL 33

BETH!
O groază cumplită pentru soarta ei îl trezi pe Neil din starea de semiconştienţă.
Strigătul ei străpungând aerul îi ridicase firele de păr de pe ceafă şi îi pusese adrenalina în mişcare în întregul sistem.Forţându-şi simţurile ameţite să funcţioneze,înţelese,în prima clipă în care-şi recapătă pe deplin conştiinţa,ce se întâmplase:Clapham,Parks şi Richards îl aşteptaseră în camera lui.Cu minţile vrăjite de Beth,amorţit de siguranţa pe care credea că i-o conferea noua lui viaţă, nu se gândise nici o clipă că era cazul să fie precaut şi intrase direct în ambuscadă.Unul dintre cei trei îl izbise cu ceva în cap de îndată ce intrase în cameră.Nu avusese nici o îndoială că,peste doar câteva momente,ar fi fost mort şi asasinii ar fi dispărut pe străzile lăturalnice ale Londrei.Beth venise după el,în camera lui.Acesta era gândul care le întuneca pe toate celelalte.Catapultat în

acţiune de teama îngrozitoare pentru viaţa ei,îi zări doar o fracţiune de secundă în uşă părul strălucitor şi halatul de culoare deschisă în timp ce-1 scotea din acţiune pe Clapham-poate că îl omorâse chiar-înjunghiindu-1 sălbatic în genunchi,apoi în gât,în timp ce se prăbuşea.Înainte chiar ca Clapham să atingă pământul,Neil se năpusti spre Parks,dar era deja prea târziu: nenorocitul apucase să tragă.Şi nu în el.În Beth.Dumnezeule din ceruri,te rog,n-o lăsa să moară!
Nu se mai rugase de mai bine de zece ani,din acea cumplită zi,îşi aminti,în care îşi văzuse mama şi sora murind.Dumnezeu nu îi ascultase rugăciunea atunci.
Te rog,te rog,Doamne! Ascultă-mi-o acum!
Chiar îl timp ce-1 dobora pe Parks cu o singură lovitură sălbatică şi îl văzu pe Richards,care se ştia în inferioritate,fugind ca un laş ce era pe uşa deschisă,
gândurile lui Neil,rugăciunile lui,întreaga lui fiinţă erau concentrate exclusiv asupra lui Beth.Nu o mai vedea în uşă.Nu o mai auzea ţipând.
Dacă ea e moartă,eu nu mai pot trăi.Năpustindu-se spre hol,spre Beth,cu acest gând răsunându-i în minte,se întrebă dacă era soarta lui Să-i piardă întotdeauna pe cei pe care-i iubea.O iubesc.
Nu fusese în stare să recunoască adevărul până în acest moment şi acum era însoţit de agonie.Dragostea însemna durere şi pierdere;o ştiuse,în adâncul sufletului lui,şi de aceea evitase să recunoască ce simţea pentru ea,chiar şi faţă de sine.Dragostea lui pentru ea era ca un secret vinovat pe care subconştientul lui îl ţinuse încuiat undeva departe.Până acum.
Te rog,să nu fie prea târziu!Era întinsă în holul întunecat,pe podeaua de lemn dur,ghemuită într-o parte,cu poalele halatului răsfirate în jurul picioarelor goale ca petalele unei flori albe.Avea ochii închişi.Nu se mişca.Nu părea să respire.
Simţi gheara rece a groazei cuprinzându-1 chiar în timp ce cădea în genunchi lângă ea.
-Beth...Vocea-i era răguşită şi abia auzită în clipa în care îi atinse gâtul,
căutându-i pulsul,temându-se de ce ar fi putut descoperi.Te rog,Doamne! Doamne,te rog! Avea puls.
-Ce dracu'...?
Richmond,cu un halat aruncat pe umeri şi cu un pistol în mână,fu primul care veni alergând înspre el.Alţi membri ai casei apărură în scenă,din toate direcţiile.
Neil,preocupat să evalueze cât de grav era rănită Beth,abia dacă auzea strigătele şi întrebările din jurul lui şi nu ridică privirea.
-A fost împuşcată,îi răspunse lui Richmond în clipa în care celălalt bărbat ajunse lângă el,copleşindu-1 cu întrebări,aplecându-se deasupra lui Beth.
-Doi bărbaţi-arătă cu capul înspre camera lui-acolo.

Un al treilea a fugit în casă.Aveţi grijă,sunt ucigaşi.Au venit după mine.
Richmond împărţi pe dată strigăte de comandă în jurul lui.Neil nu asculta,nu-i păsa.O pată întunecată ce se întindea pe partea din faţă a halatului lui Beth îl făcu să i-l deschidă dintr-o mişcare.Ceea ce văzu îi puse un nod în stomac.Capul i se învârti.Inima i se opri.Dacă ar mai fi fost tânărul de acum zece ani,care luptase cu atâta disperare să ajungă la familia lui înainte ca ghilotina să cadă în acea zi,şi-ar fi lăsat capul pe genunchi şi ar fi plâns.Pentru că ruga îi fusese acum ascultată.Glonţul o atinsese în partea de sus a umărului.Nu era el chirurg, dar la rănile provocate de glonţ se pricepea.
-Beth!Claire apăru chiar în clipa în care Neil,cuprinzând-o pe Beth în braţele lui,se ridică.
-Beth!Nici Gabby nu era mult în urmă.Înfăşurate în halate,cu părul despletit căzut pe umeri,cuprinse de panică,revărsând atâtea exclamaţii şi întrebări încât nu putea nici măcar să înţeleagă ce spuneau,darămite să le mai şi răspundă, tăbărâră amândouă asupra lui în timp ce,aproape ameţit de uşurare,o ducea pe Beth înspre dormitorul ei.
-O să fie bine,le spuse şi trimise spre cer o rugăciune de mulţumire că era aşa.A fost împuşcată,dar o să fie bine.
-Adu apă fierbinte şi bandaje,îi comandă Gabby cuiva pe care el nu-1 putea vedea.
-Am trimis după doctor,îl auzi pe DeVane în spatele lui,chiar în clipa în care ajunse în camera lui Beth.
-Ce s-a întâmplat?
Vocea lui Claire era încărcată de groază.
-Au venit să mă asasineze.Beth i-a surprins în timpul faptei.Au împuşcat-o.
-Dumnezeule!
-De unde ştii că pentru asta au venit? Vocea lui DeVane era încărcată de tensiune.
-Îi cunosc.Fitz Clapham şi asociaţii lui.Nu e prima oară când încearcă să mă omoare.
-La dracu! Toţi cei care te-au cunoscut înainte te cred mort.Iar eu şi Richmond am încercat în tot acest timp să-ţi obţinem graţierea,pentru cazul în care cineva te-ar fi putut recunoaşte în viitor.A fost acordată ieri.Nu mai există nici un ordin de ucidere pe numele bărbatului cunoscut sub numele de îngerul Morţii.Nu trebuia să se întâmple asta.Neil îl auzi pe DeVane spunând că îi fusese acordată graţierea şi ştia că le era profund îndatorat celor doi cumnaţi pentru aceasta,însă nu răspunse,fiindcă tocmai atunci Beth începu să geamă şi să se mişte în braţele

lui.Palidă şi cu ochii mari,Claire îi deschise uşa apartamentului lui Beth şi el o cără înspre pat.
-Neil...Ochii lui Beth clipiră şi se deschiseră.Vocea ei nu era mai mult decât un suspin.
-Nu vorbi.Ai avut un accident.Alarmarea i se citi dintr-odată pe chip.Se mişcă, evident agitată,apoi tresări de durere.
-Oamenii aceia! Camera ta...am crezut c-o să te omoare.
-S-a terminat.Sunt bine.O întinse cu blândeţe pe pat.
-Şi tu o să fii bine.Nu încerca să mai vorbeşti.
-Îmi amintesc.M-au împuşcat.Părea că nu îi venea să creadă că fusese posibil aşa ceva.
-Da.Când se îndreptă,pregătindu-se să plece şi să o lase în seama femeilor care se îmbulzeau cu prosoape şi cu Dumnezeu ştie mai ce,îl prinse de cămaşă.
-Nu mi-ai spus,zise ea.Venisem să te întreb.
-Ce să-ţi spun?
-Te iubesc.Eu ţi-am spus-o,dar tu nu mi-ai spus mie.
Ochii îi erau înceţoşaţi-de durere,probabil,remarcă Neil şi simţi o strângere de inimă-şi totuşi priveau fix într-ai lui.Simţi din nou un nod în stomac.Gândul că suferea îi rupea inima.
-Îţi spun,îi răspunse încet,conştient că erau ascultaţi,dar neputând să-i refuze rugămintea.Era o mărturisire slabă şi tristă,îşi dădea seama,şi ştia că Beth merita ceva,mai bun,merita mai mult,chiar dacă erau ascultaţi de toţi ai casei.Privi în ochii ei şi încercă din nou:
-Te iubesc,Beth.Mai mult decât viaţa însăşi.Atât de mult încât,dacă ai muri,nu aş mai vrea să trăiesc.Te iubesc cu toată inima si din tot sufletul meu.Preţ de câteva clipe,durerea care îl îngrijorase atât de mult păru să dispară şi umbra unei scântei apăru în ochii ei.
-Foarte frumos,zise ea şi îi zâmbi.Apoi surorile ei îl împinseră practic la o parte, agitându-se să oprească sângerarea şi să o facă pe Beth să se simtă cât mai confortabil cu putinţă până la venirea doctorului.

EPILOG
-Nu mai fi aşa agitat! O să se termine repede.Era DeVane care vorbea amuzat mai degrabă decât liniştitor în urechea lui Neil.
-Dacă nu cumva Beth se hotărăşte să îl părăsească la altar.Cota de pariuri în cluburi este de 20 la unu că o să fugă,ştii,nu? spuse şi Richmond cu o urmă de

bucurie răutăcioasă,deşi,la fel ca DeVane,avea grijă să vorbească suficient de încet încât conversaţia lor să fie auzită doar de ei trei.
-Nu are cum să se răzgândească,obiectă DeVane.Sunt deja căsătoriţi.
De-asta am pariat cinci sute de lire că o să meargă până la capăt.Altfel,n-aş fi riscat nici măcar o centimă.
-Când vine vorba de nunţi,o cred pe Beth în stare de orice.Claire mi-a spus aseară că surioara ei avea atâtea emoţii în legătură cu ziua de azi că nu a putut mânca nimic.Ideea asta cu nunta mare de ochii lumii nu a fost a ei şi se vede clar că nu-i place.
-Probabil că nu ar trebui să-i spui lui asta.Tonul lui DeVane era uşor dezaprobator.Neil îşi dădu seama că despre el era vorba.
-Doar nu vrei să te creadă şi să se supere pe Beth.
-Oh,ştie că,dacă nu se poartă frumos cu Beth,o să dea de dracu! Nu-i aşa,
Durham?
Neil strânse din dinţi şi nu răspunse.Deşi fără nici o legătură cu ameninţările lui Richmond,tremura practic în cizme.Realiză acest trist adevăr şi se hotărî în aceeaşi clipă să nu se dea cu nimic de gol,nici măcar printr-o zvâcnire de deget.
El,care supravieţuise atâtor tentative de omor că le pierduse numărul,el care-i înfruntase fără nici cea mai mică emoţie pe cei mai cumpliţi oameni ai vremurilor sale,înarmaţi cu toate armele posibile şi imposibile,el care,de mai bine de un deceniu,ştiuse doar arareori dacă va mai trăi să vadă zorii următoarei zile,el simţea acum un nod în gât,îşi simţea gura uscată şi simţea pe piele fiori reci de emoţie în timp ce-şi trecea privirea pe deasupra mulţimii adunate.Toţi cei de faţă păreau să se uite direct la el şi să schimbe păreri în şoaptă cu vecinii lor.
Aşteptau.La fel cum şi el o aştepta aproape fremătând pe Beth să apară.
Sau nu.Era ziua nunţii lui.Sau,cel puţin,ziua nunţii lui recunoscută oficial.Stătea în faţa altarului bisericii St.James din Piccadilly,cu Richmond şi DeVane alături,chipurile ca să-l susţină deşi,ţinând cont de comentariile lor piperate,nu se dovediseră până acum de prea mare ajutor.Îşi aştepta soţia să vină de la Casa Richmond,să păşească pe culoarul lung,împodobit cu flori,din faţa altarului şi să se recăsătorească cu el.Desigur,asta dacă nu cumva cădea pradă unui atac de „*panică din ziua nunţii*” şi se hotăra să lase totul baltă.Lucru pentru care nu ar fi putut-o învinovăţi în totalitate,deşi l-ar fi lăsat pe el arătând ca un pământălău în ochii întregii societăţi.Desigur,pentru aproape toţi cei prezenţi-şi biserica mare şi foarte frumoasă era plină ochi-ceea ce urma să aibă loc era o nuntă,
punct.Primise chiar titlul onorific de Nunta Sezonului,mult discutata uniune dintre una dintre cele mai scandaloase frumuseţi ale societăţii şi cel mai râvnit

burlac desemnat de Marriage Mart.Şi se părea că nimeni nu voia să rateze aşa ceva.Şi tocmai de aceea,după părerea lui Neil,se contura un dezastru de mari proporţii.Simplul fapt că se afla într-o biserică era suficient ca să-1 facă să se simtă nelalocul lui.Nu-şi putea stăpâni senzaţia că trebuia să se ferească de fulgere picate din cer.Şi nu-1 ajuta nici faptul că era centrul privirilor tuturor.Iar faptul că ştia că mireasa lui se temea de nunţi aşa cum se teme mânzul de călăreţ-asta era cireaşă de pe tort.Îşi imagina că şansele de a fi lăsat în faţa altarului în această însorită dimineaţă de iunie erau cam de cincizeci la sută.
Richmond îşi drese vocea.
-Deja au trecut cinci minute peste ora stabilită.L-am trimis pe James-valetul de multă vreme al lui Richmond-să stea la pândă şi tocmai mi-a dat semnalul: nu se vede încă trăsura miresei.Fiindcă nunta ar fi trebuit să înceapă fix la ora unsprezece-cu cinci minute în urmă-înţepăturile lui Richmond erau menite să-1 facă să transpire,Neil îşi dădea seama.Dar,conştient de privirile aţintite asupra lui de sute de perechi de ochi,aparţinând unor sute de persoane care cunoşteau meteahna lui Beth în legătură cu nunţile,transpira oricum.
-Pe legea mea,dacă nu apare,îi tragem un perdaf de-o să-1 audă până la sfârşitul zilelor ei! DeVane părea din nou amuzat.
-Apropo,Hugh,dacă totuşi îi trage clapa,îţi revine fericita misiune de a anunţa circului aici de faţă că ceremonia nu va mai avea loc.
-Tu eşti mai în vârstă.Şi eşti de mai mult timp în familie,obiectă Richmond.
-Nu contează,tu eşti duce,i-o întoarse DeVane.
Neil renunţă să-i mai asculte.”Circ”,da,ăsta era cuvântul potrivit pentru a descrie această extravaganţă strălucitoare în care se transformase nunta lor „în familie”.
Şi ştia exact cine era vinovatul principal pentru asta: mătuşa lui Beth,
Augusta.După furtuna de bârfe ce urmase celei de-a doua reţineri la pat a lui Beth în decursul unei singure luni-povestea oficială fusese că suferise o revenire a gripei iniţiale,adevărul fiind,desigur,imposibil de spus-bătrâna coadă de secure se burzuluise toată şi,strângând din dinţi,preluase controlul nunţii.
După aceea,invitaţiile speciale şi ceremonia privată se duseseră pe apa sâmbetei.
Singura variantă care ar fi mulţumit-o-şi,insista ea,ar fi restabilit cât de cât reputaţia lui Beth-era o nuntă uriaşă,la mare modă,aşa cum aştepta societatea din partea surorii unui duce,care tocmai se logodise cu un marchiz chipeş şi bogat.
Beth îşi petrecuse tipul recuperându-se în urma împuşcăturii.El îşi petrecuse timpul făcându-şi de lucru pe lângă ea,acceptând un post la Biroul de Război (la urma urmei,cine s-ar fi priceput mai bine ca el să le ia urma celorlalţi asasini fugari?) şi extrăgând de la Clapham,care supravieţuise,detaliile despre modul în

care îl găsise.(Aşa ca multe altele,fusese o pură întâmplare: Clapham îl văzuse pe o stradă din Londra,îl recunoscuse pe loc şi fusese convins că îngerul Morţii îi dusese pe toţi de nas înscenându-şi propria moarte.Aşa că se hotărâse numaidecât să rectifice acest amănunt.) Claire fusese distrasă de vestea fericită că rămăsese în sfârşit însărcinată şi de grija pentru sora ei.Gabby fusese animată de dorinţa permanentă de a avea grijă de ei toţi.Richmond şi DeVane,
desigur,erau absolut inutili:deşi complet neinteresaţi de detalii,erau totuşi suficient de amuzaţi de întreaga tevatură încât să nu i se mai pună de-a curmezişul.Aşa că întreaga nuntă începuse să crească asemenea unui bulgăre de zăpadă,fără ca el sau Beth să-şi dea cu adevărat seama ce îi aştepta,până când fusese deja prea târziu ca să mai poată face ceva.
-Cred că a venit trăsura,spuse DeVane dintr-odată.Uite,Hugh,James dă din cap de-ai zice că şi-a rupt gâtul.
-Nu înseamnă că e şi Beth în ea,spuse Richmond,continuând să-1 chinuiască.E posibil să fi trimis doar un mesaj prin care să ne transmită că întreaga poveste este mult prea copleşitoare pentru ea.De afară,cineva deschidea deja uşile imense de stejar ale bisericii.Neil îl recunoscu pe mititelul grizonant: unul dintre servitorii preferaţi ai lui Gabby,Jem,parcă-1 chema.În spate,o vedea pe Gabby în rochia de domnişoară de onoare,din mătase de culoarea liliacului,ţinând în mână un coşuleţ din argint filigranat în care erau nişte flori purpurii.Urca deja treptele bisericii la braţul lui Barnet.Imaginea unei alte fuste liliachii coborând din trăsură îi confirmă faptul că nici Claire nu era departe.Iar cu ele,spera-ba nu,era sigur acum-să o vadă şi pe Beth.Curajoasa Beth nu l-ar fi lăsat să înfrunte singur arena asta înţesată de lei bârfitori.Ar fi trebuit să o ştie de la bun început.
-Au sosit! strigă Jem din spatele bisericii,unde închisese uşile către capelă,ceea ce însemna că Neil nu mai putea vedea grupul care se apropia.
Numaidecât,muzica,ce răsunase până atunci în surdină,prinse viaţă.
Arhiepiscopul-lady Salcombe nu se putuse mulţumi cu un preot obişnuit-îşi întinse roba.Richmond şi DeVane îşi ocupară poziţiile,la stânga şi la dreapta lui.Toată lumea se ridică în picioare.
Apoi uşile se deschiseră din nou şi,cu un pas încet,dar sigur,Gabby începu să vină spre ei.Îi zâmbi lui DeVane,şi strălucirea ce apăru pe dată în ochii acestuia fu evidentă pentru toată lumea.Puţin în spatele ei venea Claire,atât de frumoasă încât atrăgea privirile tuturor,făcându-1 pe Richmond să se umfle în pene de dragoste şi de mândrie lângă el.Urmărindu-le cum înaintau spre altar şi aşteptând-o pe Beth să apară,privind chipurile celor adunaţi acolo,Neil îşi dădu seama de un lucru: în lunile ce trecuseră de când tentativa nereuşită de asasinat îl

făcuse să plece din Franţa,se alesese nu numai cu o soţie,ci şi cu o întreagă familie pe care,încet,dar foarte sigur,învăţa să o iubească.Două surori,desigur,pe Claire şi pe Gabby.Fraţi (ceva mai puţină iubire aici),Richmond şi DeVane.O mătuşă ca o coadă de secure,expertă în aranjarea lucrurilor.Două nepoţele dulci şi un nepoţel gălăgios şi pus pe şotii,cărora se părea că avea să li se alăture cât de curând un al patrulea.Un număr impresionant de veri şi verişoare pe care intenţiona să îi evite ori de câte ori ar fi fost cu putinţă.Zeci de servitori devotaţi.
Şase femei-Mary,Peg,Alyce,Dolly,Nan şi Jane-ale căror vieţi le salvase şi care sfârşiseră prin a schimba viaţa lui.O sumedenie de prieteni şi cunoştinţe.Toţi legaţi de el prin Beth şi toţi prezenţi aici,în biserică,pentru a sărbători ziua nunţii oficiale dintre el şi Beth.
Uşa capelei se mai deschise o dată.Întreaga mulţime scoase un strigăt la unison-de uşurare,de dezamăgire,de încântare,în funcţie de natura fiecăruia-în clipa în care intră Beth.Mătuşa Augusta,îndeplinind onoarea de a ţine locul tatălui decedat al lui Beth,era alături de ea,strălucind triumfătoare,pregătindu-se să-şi conducă nepoata spre altar.După o singură privire însă,Neil nu mai avu ochi decât pentru Beth.
E a mea! Gândul acesta se ridica deasupra tuturor celorlalte.
În viaţa lui nu văzuse o femeie mai frumoasă.Abia dacă îi văzu rochia,o creaţie din satin şi dantelă,pentru care ea şi surorile ei se agitaseră zile întregi,voalul delicat care-i plutea în spate,perlele din jurul gâtului,florile din mână.Dincolo de toate astea,el o vedea pe Beth: părul splendid îi strălucea ca o flacără înconjurat de atâta alb,obrajii adorabili îmbujoraţi uşor de,credea el,fericire,ochii aprinşi şi zâmbitori în clipa în care îi întâlniră pe ai lui.Îi zâmbi şi el.
Apoi,când se apropie,făcu un pas spre ca.Ea îi întinse mâna.În loc să fie rece, după cum s-ar fi aşteptat,era moale şi caldă şi plină de viaţă.I-o duse la buze şi i-o sărută scurt,apoi i-o prinse sub braţ şi se întoarseră cu faţa spre arhiepiscop.
Bătrânul începu să le spună nişte cuvinte,dar Neil nu îl asculta cu adevărat.Era în schimb preocupat de brusca realizare că în viaţa lui se petrecuse o adevărată minune.În toţi aceşti ani,crezuse că raiul e dincolo de orice rugă a lui.Acum ştia că se înşelase.Îl găsise chiar aici,lângă fetişcana asta cu părul roşu pe care avea de gând să o adore până la sfârşitul zilelor lui.

SFARSIT